

Tiểu thuyết gia văn học lãng mạn hiện đại ăn khách nhất tại Mỹ

Christie Craig

*Hôn lễ
tử thần*

Weddings Can Be Murder

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Thông tin sách

Tên sách: **Hôn lễ tử thần**
Nguyên tác: **Wedding Can Be Murder**
Tác giả : **Christie Craig**
Dịch giả: **Phan Hoàng Hà**
Công ty phát hành: **Chibooks**
Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**
Trọng lượng vận chuyển: **500 grams**
Kích thước: **14,5 x 20,5cm**
Số trang: **412**
Ngày xuất bản: **12/2011**
Giá bìa: **81.000 đ**
Thể loại: **Tiểu thuyết Lãng mạn - Trinh thám**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>
Type+Làm ebook: **thanhbt**
Ngày hoàn thành: **07/08/2014**

Dự án ebook #54 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!
Còn nếu bạn có khả năng hãy mua sách ủng hộ nha!

Giới thiệu sách

Ai biết được việc đám cưới có thể khiến bạn bị giết chết cơ chứ?

Điều gì xảy ra khi bạn nhận ra người đàn ông mà mình sắp cưới không hề yêu bạn và bạn cũng không yêu anh ta? Khi chiếc nhẫn đính hôn trị giá 8 ngàn đô la vô tình bị rơi xuống toilet không đủ là một dấu hiệu cho Katie Ray hoãn lại ngày trọng đại, định mệnh trở nên bận rộn hơn. Liệu việc chứng kiến người tổ chức đám cưới cho mình bị giết chết và chính mình lại bị nhốt trong phòng tối cùng một nam thám tử quyến rũ có phải là một trò đùa trớ trêu của số phận?

Thám tử Carl Hades vốn được thuê để điều tra một vài cô dâu đang bị mất tích, nhưng điều cuối cùng mà anh chàng hư hỏng này muốn lại là bị xích với cô dâu tương lai kia. Đặc biệt khi quý cô tóc đỏ cực kỳ xinh đẹp đó đã làm khuấy động mọi cảm xúc mà anh tránh né trong nhiều năm. Giờ thì việc tránh né cô có vẻ như là một kế hoạch thiên tài, đặc biệt khi đám cưới tương lai của cô cũng có cùng hoàn cảnh như chiếc nhẫn đính hôn của cô - biến mất - làm cho Katie trở thành một người tự do...và càng ngày càng quyến rũ hơn.

Nhưng khi các cô dâu đang bị mất tích bị giết chết, Carl ngờ rằng Katie có thể sẽ là người kế tiếp, điều đó khiến cho việc né tránh cô trở nên bất khả thi và không chắc chắn, đặc biệt khi việc ở cùng cô lại mang đến cho anh thật nhiều niềm vui.

Thông tin tác giả

Christie Craig - Tiểu thuyết gia văn học lãng mạn hiện đại ăn khách nhất tại Mỹ.

Bà sinh ra và lớn lên ở Alabama, là một nhà văn đạt giải thưởng, có sách xuất bản hàng triệu bản, một diễn giả đầy sức thuyết phục, đồng thời là một giáo viên dạy viết văn. Các bài báo và ảnh chụp của bà xuất hiện trên gần ba ngàn tạp chí lưu hành khắp nước. Là người đã lọt vào vòng chung kết giải Golden Heart, cũng như là người lọt vào vòng chung kết trong các cuộc thi do RWA tài trợ, bà có được sự công nhận trong dòng văn học lãng mạn, với văn phong hài hước dí dỏm, pha trộn giữa các tình huống ly kỳ hồi hộp và gợi tình.

Nhận giải Holt Medallion Award of Merit dành cho thể loại Best Romantic Comedy Romance Novel năm 2009.

Bà hiện sống ở Texas cùng chồng, con trai, với một chú chó và ba con mèo.

Sách đã xuất bản ở Việt Nam:

Shut up and Kiss Me (Im lặng và hãy hôn em đi!)

Gotcha! (Bắt được anh rồi nhé!)

Wedding Can Be Murder! (Hôn lễ tử thần)

Divorced, Desperate and Delicious (Ly dị, Tuyệt vọng và dễ thương)

Mục lục

LỜI CẢM ƠN

CHƯƠNG MỘT

CHƯƠNG HAI

CHƯƠNG BA

CHƯƠNG BỐN

CHƯƠNG NĂM

CHƯƠNG SÁU

CHƯƠNG BẢY

CHƯƠNG TÁM

CHƯƠNG CHÍN

CHƯƠNG MƯỜI

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

CHƯƠNG MƯỜI HAI

CHƯƠNG MƯỜI BA

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

CHƯƠNG HAI MƯỜI

CHƯƠNG HAI MƯỜI MỐT

CHƯƠNG HAI MƯỜI HAI

CHƯƠNG HAI MƯỜI BA

CHƯƠNG HAI MƯỜI TƯ

CHƯƠNG HAI MƯỜI LĂM

CHƯƠNG HAI MƯỜI SÁU

CHƯƠNG HAI MƯỜI BẢY

CHƯƠNG HAI MƯỜI TÁM

CHƯƠNG HAI MƯỜI CHÍN

CHƯƠNG BA MƯỜI

CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT

CHƯƠNG BA MƯƠI HAI

Cuốn sách này dành tặng cho chồng tôi, người mà sự ủng hộ vô bờ và sự khuyến khích đã là bệ phóng giúp tôi đạt được giấc mộng văn chương.

Steve, em yêu anh nhiều như cả thế giới này.

(Lần này em đã nhắc đến anh đủ chưa nào?)

LỜI CẢM ƠN

Tôi xin gửi lời cảm ơn tới:

Người đại diện của tôi, Kim Lionetti, người đã luôn độ lượng với óc hài hước lập dị của tôi, và luôn luôn chấp thuận những ý tưởng điên rồ của tôi, thậm chí ngay cả khi bị trối lại và quay phim. (Các bạn có thể hiểu tôi nói gì khi xem trang web của tôi www.Christie-Craig.com.)

Người biên tập của tôi, Chris Keeslar, người lúc nào cũng chìa ra một sợi dây đủ dài để tôi bám vào, nhưng không đủ dài để tôi tự treo cổ mình lên. (Nhưng cứ giữ lấy sợi dây ấy, Chris, có thể tôi lại quay thêm một video khác.)

Faye Hughes, bạn tôi và là người đồng tác giả những tác phẩm không hư cấu của tôi. (Mặc dù chị ấy không thôi đề nghị tôi cần phải hạn chế những cảnh trong phòng tắm trong các cuốn sách của mình.)

Trung úy D.R. “Duke” Atkins Jr., công tác tại sở cảnh sát Houston, người vẫn tiếp tục nói chuyện với tôi mặc dầu tôi đã viết sai tên ông ấy trong phần cảm ơn ở cuốn sách trước của mình. (Nhưng thật tình, nếu ông ấy phiền lòng đến vậy, ông ấy có thể đổi tên cơ mà.)

Tất cả những bạn viết của tôi, những người là chất keo giữ cho tôi đây được trọn vẹn và vừa phải... gần như vừa phải.

Con gái tôi, Nina Craig Makepeace, đám cưới của con gái tôi (mặc dầu ở đó không có ai bị giết và không có chiếc nhẫn đính hôn nào bị xả vào bồn

cầu) là nguồn cảm hứng cho cuốn sách này.

Và con trai tôi, Steven Craig Jr., người sở hữu một khả năng giấu cợt hài hước đã được phản ánh trong tất cả các nhân vật của tôi.

CHƯƠNG MỘT

Ngày hôm qua, Carl Hades đã ăn đạn của một gã đàn ông mặc quần chip chữ T màu đen và bộ đồ ngủ bằng lụa màu hồng. Kể cả với đặc thù nghề nghiệp của mình, một đực rửa trăm phần trăm như anh khó mà tiêu hóa được điều ấy.

Carl thả khẩu súng và chỗ đầu lau súng xuống chiếc bàn trong bếp bên cạnh túi kẹo dẻo của mình. Anh cần một ngày nghỉ ngơi. Không có chuyện đau đầu, không có áp lực, không có...

Chuông điện thoại réo inh ỏi.

Không có cú điện thoại chết tiệt nào.

Vậy thì cái đồ quỷ nào lại gọi điện vào sáng Chủ nhật thế nhỉ? Anh buông mình xuống một chiếc ghế trong bếp. Lờ đi cái điện thoại Verizon đặc chủng của mình, nhìn chăm chăm vào chồng thư từ tuần trước và bỏ một viên kẹo dẻo vào miệng. Một viên kẹo dẻo. Vị chua của kẹo đánh thức vị giác của anh. Đứa cháu trai sáu tuổi là người đã giới thiệu cho anh món kẹo này. Anh ngờ rằng kẹo chẳng phải là thứ đồ ăn nằm trong danh sách các thực phẩm có ích cho sức khỏe của bác sĩ, thế nhưng, bị bắn cũng thế, và cái thói quen ấy anh cũng chẳng bỏ được nốt.

Điện thoại lại réo lần thứ hai? Kệ cho nó chuyển sang hộp tin nhắn. Carl đánh cuộc rằng đó là bố anh. Còn ai gọi điện vào giờ này nữa chứ?

Duỗi hai chân, Carl đụng phải Precious, một con cún xù xám bạc, cái giống chó quá nhặng nhít đối với đàn ông. Chẳng phải là chó của anh. Nó là của cô bạn gái cũ và cô ta đã quên mang nó theo khi bỏ đi một năm về trước. Cũng như anh đã quên không mang nó tới trung tâm tiếp nhận thú nuôi như vẫn thường đe.

Điện thoại reo lần thứ ba.

Anh thả một viên kẹo dẻo xuống bên cạnh cái sưởi chân ngoài ý muốn ấy. Cúi xuống, đếm được ba viên kẹo dẻo màu xanh và một con chó ẻo lả. Precious ngược lên, đôi mắt như hai hạt cườm, cái mũi màu đen và bộ lông màu xám.

“Mày cũng không thích mấy viên kẹo dẻo màu xanh chứ gì?”

Điện thoại reo lần thứ tư.

Anh liếc nhìn chồng thư. Cái nhìn đụng phải cuốn catalog đồ lót của Victoria Secret. “Hay quá.”

Còn hơn cả kẹo dẻo, Carl thích mấy thứ nằm trong những chiếc áo ngực màu xanh da trời và quần lót đồng bộ. Chả hiểu thế nào mà Vicki lại đưa tên anh vào danh sách nhận catalog, nhưng anh không có ý phàn nàn. Cô gái gần như khỏa thân trên trang bìa có tiềm năng lắm. Nhưng nghĩ lại, không đâu, anh không định làm gì với một cô nàng tóc đỏ cả, dù chỉ là trong trí tưởng tượng. Quá hóc. Quá giống với Amy.

Anh lật sang trang khác có một cô nàng tóc nâu. Ô, *đúng rồi*.

Chuông reo lần thứ năm.

Carl liếc nhìn cái điện thoại đang đổ chuông trong khi Precious gác mõm lên bàn chân của anh. Lỡ bố anh thực sự cần gì thì sao nhỉ? Anh với tay lấy chiếc điện thoại, không động đậy bàn chân, kiểm tra số điện thoại hiển thị trên màn hình nhỏ. Đó là mã vùng của khu vực lân cận Houston, mã vùng mới của anh trai anh. Anh trai thì anh chịu được.

Trả lời điện thoại, anh gầm gừ, “em đã giúp anh tha tội mấy thùng đồ tối hôm thứ Sáu rồi thôi.” Anh đợi cho Ben dỗ ngọt mình bằng một cái bánh táo do vợ anh ấy làm. Chỉ nghĩ đến thế anh đã chảy nước miếng. Khi không nghe thấy tiếng đáp, anh bồi thêm, “Thôi được, nhưng để em tập thể dục buổi sáng cái đã.”

“Ông Hades?” một giọng phụ nữ hỏi. “Carl Hades?”

Carl ngừng lời. “Xin lỗi nhé. Tôi tưởng là một người khác.” Dĩ nhiên là thế. Chứ đời nào anh lại nói với người phụ nữ là anh sắp....

“Rõ là vậy.” Bà ta đáp trả. “Đây là Tabitha Jones. Có thể ông đã nghe nhắc đến cái tên ấy vì doanh nghiệp của tôi. “Dịch vụ Cưới Tabitha.”

“Những đám cưới ấy à?” Có khi thể dục buổi sáng còn là chủ đề hay hơn. Anh xoay xoay vai. Cái khớp vai bên trái nhói lên, vết thương do viên đạn anh nhận được từ năm ngoái. Thật sự, anh phải thôi không để bị bắn như thế nữa.

Anh cầm mấy cái hóa đơn lên bằng tay trái. Cái hóa đơn khí đốt được xếp vào chồng những hóa đơn sẽ phải thanh toán.

“Tôi là một người tổ chức đám cưới,” giọng nói từ đầu dây bên kia vang lên.

“Hay đấy.”

“Tốt nhất ở Texas.” Bà Jones có vẻ khó chịu vì Carl không tỏ vẻ là đã nghe nói đến bà ta. “Ông Logan đã cho tôi số điện thoại của ông. Ông đã giúp đỡ ông ấy trong một tình huống.”

“Tình huống” ở đây là một gã đàn ông bốn mươi tuổi cao gần mét bảy hứng tình với cô con gái mười ba tuổi của ông Logan. Bắt cái gã ấu dâm đó cũng thật là dễ chịu.

“Quả có thể.” Carl ưỡn hai vai vuông vức và lướt gót chân trên con chó đang nằm bên chân, chờ người phụ nữ nói tiếp.

“Tôi cũng có một tình huống và tôi hy vọng ông có thể giúp tôi. “

Carl buông chỗ thư từ xuống. “Tình huống như thế nào?”

“Tôi muốn được thảo luận trực tiếp với ông.” Bà ta nói. “Bốn giờ chiều nay nhé? Mà không. Bốn giờ rưỡi.”

“Hôm nay ư?”

“Có vấn đề gì với hôm nay sao?”

Giọng bà ta có vẻ kiêu ngạo. Anh không bao giờ chịu được sự kiêu ngạo. “Hôm nay là Chủ nhật.” *Và tôi đã có hẹn với một cô người mẫu.* Mắt anh lại chuyển sang quyển catalog.

“Tôi sẽ trả tiền gấp rưỡi,” bà ta cắt ngang.

“Có lẽ là bà nên nói rõ cho tôi biết tất cả chuyện này là như thế nào.”

“Tôi thấy nói chuyện trực tiếp thì tiện hơn. Làm ơn nhé?”

Dường như giọng nói của bà ta có vẻ lo sợ? “Nếu chuyện tồi tệ đến thế, có lẽ bà nên gọi cảnh sát thì hơn.” Có một ranh giới giữa công việc hiện tại của anh và những gì anh đã từng làm khi còn đeo phù hiệu. Bà ta cần phải biết điều đó.

“Tôi đã gọi điện cho họ, nhưng tôi không nghĩ là họ coi chuyện này là nghiêm trọng.”

“Coi chuyện gì là nghiêm trọng?” Khi bà ta không trả lời, anh nói thẳng “Nghe này, bà Jones, tôi không muốn phí thời gian của tôi và của bà. Hãy nói với tôi vài chi tiết và tôi sẽ trả lời nếu như tôi có thể giúp bà.” *Và không có thêm vụ nào liên quan đến những gã đàn ông được vũ trang và mặc quần chíp hình chữ T.*

Sự lặng thinh của bà ta nặng nề lơ lửng. “Tôi nghĩ có ai đó đang sát hại những cô dâu của tôi. Và tôi nghĩ tôi biết ai làm việc đó. Hoặc ít nhất đó là một trong bốn người.”

Quý thật. Anh đã nói quá sớm. Nếu anh phải chọn giữa việc ăn đạn của một thằng giả gái hay phải quần quanh bên mấy cô dâu, anh chọn ngay thằng giả gái.

“Làm ơn đi. Tôi thực sự, *thực sự* cần sự giúp đỡ của ông.”

CHƯƠNG HAI

“Bình thường thôi mà.” Quỳ gối, Katie Ray nhìn chăm chăm cái bồn sứ và cố gắng chống lại cơn buồn nôn đang có nguy cơ bùng phát bất cứ khi nào cô nghĩ về đám cưới.

“Bình thường thôi sao?” Leslie Grayson, bạn gái thân nhất của cô, vừa trở về thành phố lần đầu tiên từ một năm nay, lao vào nhà tắm. “Ồ, thôi rồi, cậu có bầu.”

“Không.” Katie hất tóc xoa trên mặt cô và nhìn Les lấy một chiếc khăn mặt trong tủ, đắp nước. “Mình có một cái dạ dày căng thẳng, cậu nhớ không? Trước kỳ thi lớn nào mà mình chẳng nôn. Trước mọi cuộc phỏng vấn xin việc lớn.” *Trước đám tang lớn.* Cô xua ý nghĩ ấy đi. “Nào, đám cưới này là chuyện lớn mà.” Và nó diễn ra quá nhanh. Hai tuần nữa.

Les đưa cho cô cái khăn mặt ướt. “Cậu có chắc là cậu không có bầu không đấy? Tai nạn có thể xảy ra mà.”

“Giữa công việc kỹ thuật của Joe, công việc của mình ở phòng tranh, và việc lên kế hoạch cho đám cưới, bọn mình gần như chẳng còn cơ hội nào để xảy ra tai nạn cả.”

Cái nhú mào của Les nói với Katie rằng cô vừa cho bạn mình thêm vũ khí chứng minh Joe-không-phải-dành-cho-cô. “Và điều ấy nói gì với cậu nào?” bạn cô nói, đôi mắt màu lục trợn tròn lên.

“Nó nói với mình rằng bọn mình đã rất bận rộn.” Katie xoay chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay. Thực ra thì Les rất thạo việc đánh giá đàn ông trong thế giới của Katie Ray. Cô ấy đã quả quyết rằng Rick Baker là một thằng ngốc ở trường trung học, Jason Tanner là một gã biến thái ở trường cao đẳng, và một lô những anh chàng khác nữa. *Đừng có hẹn hò với anh chàng đó. Cậu sẽ hối tiếc đấy*, Les nói vậy, và chết ở chỗ là cô ấy gần như luôn đúng. Nhưng làm sao mà Katie có thể nghe lời Les bây giờ, khi mà...

Cô chớp mắt. “Cậu chưa bao giờ *gặp* Joe mà.”

“Nhưng mình đã nghe cậu nói về anh ta ba lần một tuần từ cả năm nay rồi. Và mình biết mình nghe thấy gì chứ.”

“Cậu nghe thấy gì nào?” Katie hỏi, không chắc rằng mình muốn biết.

“Mình nghe thấy một người bạn đang cố gắng đối mặt với việc mất cả gia đình và quá lo lắng vì bước sang tuổi hai chín nên cô ấy sẽ cưới bất kỳ Tom, Dick hay Joe, người đầu tiên nào đến với cô.”

Cái nhẫn đính hôn bị xoay một lần nữa, tuột qua khớp ngón tay, và vì một cơn buồn nôn mới lại đe dọa, Katie tiến lại gần toilet và cố gắng kiểm soát dạ dày của mình. “Cậu mà gặp Joe, cậu sẽ quý anh ấy cho mà xem.” Việc hai bọn họ chưa gặp nhau là một thất bại mà Katie có kế hoạch sửa chữa tối nay.

Cô chưa nói gì với Les. Tại sao cô cần phải cho bạn mình thời gian chuẩn bị một danh sách những câu hỏi để kiểm tra xem anh-có-xứng-với-bạn-tôi không? Là một cựu nhà báo điều tra, Les rất giỏi đưa mọi người vào ghế nóng. Tốt hơn là nên để cả Joe và Les ngạc nhiên. Và họ sẽ quý nhau cho mà xem. Sao lại không được chứ? Les thông minh, tuyệt đẹp và là một trong những nhà báo có tiếng nhất ở Boston chuyên về phê bình ẩm

thực. Joe là một người đàn ông đẹp trai, ngọt ngào, là người... là người sẽ trở thành chồng của Katie.

Chồng. Cảm giác buồn nôn ập mạnh đến, và Katie nôn ngay lập tức.

“Kính quá.” Les quay ngoắt đi. “Cậu biết không, mình không nhớ tiếc việc ngắm nhìn cậu nôn đâu đấy.”

“Xin lỗi nhé. “ Katie thả tay ra khỏi bồn sứ và lau miệng với cái khăn ướt. Cảm thấy dễ chịu hơn, cô đứng dậy và xả nước. “Chỉ là sự hoảng hốt vì đám cưới mà thôi.”

Les quay lại. “Cái ý nghĩ về việc sẽ đám cưới lẽ ra không làm cậu buồn nôn mới phải. Đúng ra cậu phải hạnh phúc và... rạng rỡ.” Lông mày Les nhíu lại. “Chứ không xanh xao và dính cái gì không biết nữa ở trên cằm thế kia.”

“Xin lỗi mà.” Katie lau mặt bằng cái khăn. Và đúng lúc đó cô để ý đến nó. “Mẹo!” Cô quỳ xuống và bắt đầu bò quanh sàn nhà tắm lát đá.

“Mẹo cái gì cơ?” Les hỏi. “Và cậu biết không, cậu thật sự nên nói là ‘chết mẹ’. Ai mà chả biết là cậu có ý nói là ‘chết mẹ’.”

Katie sờ sờ tay và nhìn cả hai bên bồn cầu. Một lần. Hai lần.

“Cái nhẫn của mình.” Katie giơ bàn tay trái trống không lên và nhìn vào xoáy nước vẫn đang quay trong bồn. “Mình nghĩ...” Một tiếng nước nở thoát ra từ cổ họng cô. “Mình nghĩ là mình vừa xả nước nó mất rồi.”

Ngay lập tức cô lại nôn.

Vài giờ sau, Katie nghiên cứu các bản đồ mà cô đã in ra từ máy tính để tìm địa chỉ mới của Tabitha.

“Mình ước gì cậu hoãn mọi việc đến ngày mai.” Les nói. “Hôm nay là sinh nhật bà mình. Mọi người sẽ đến để ăn bánh ngọt và kem. Mẹ sẽ giết mình nếu mình không đến được.”

Katie ngược lên. “Cậu không bỏ lỡ cái gì đâu. Mình sẽ lấy các mẫu bánh ngọt và bọn mình sẽ cùng nếm thử sau đó. Tất cả những gì Tabitha muốn hôm nay là rà lại mọi thứ. Mình gặp cô ta lúc bốn giờ, sau đó chạy qua cửa hàng trang sức để mua một cái nhẫn mới, và gặp cậu lúc năm giờ ở Dave’s Place. Hơi gấp rút nhưng có thể làm được.”

“Cậu sẽ không nói với Joe về chiếc nhẫn phải không?” Les hỏi.

Katie thở dài. Sao bạn có thể nói với chồng chưa cưới của mình là bạn đã xả cái nhẫn đính hôn giá tám nghìn đô của anh ta vào toilet cơ chứ? “Tại sao phải nói? Mình sẽ mua cái khác thế vào.” Cả ba thợ sửa ống nước mà cô gọi đều bảo đảm với cô rằng ngay khi cô nhấn nút xả, chiếc nhẫn của cô đã lao thẳng vào hệ thống cống của thành phố.

Cau mày, Katie kiểm tra trong túi xách để biết chắc cô có mang theo cuốn séc của tài khoản mới. Đây là lần đầu tiên cô dùng tiền bảo hiểm của cha mẹ cô để lại. Kỳ quặc ở chỗ, cô nhận thấy mình đang dùng tiền nhận được từ việc mất gia đình cho mục đích duy nhất là bắt đầu gia đình mới của riêng cô, với Joe. *Hạnh phúc mãi mãi, ta đến đây.* Vậy thì tại sao thay vì sung sướng, cô lại nôn hết bữa sáng của mình?

Cô bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của Les. “Joe không cần phải biết chuyện này.”

“Đã bắt đầu giữ bí mật với anh ta rồi phải không hả? Mình nghĩ là cậu sẽ không nghe nếu mình nói rằng xả cái nhẫn vào toilet là tiềm thức đang cố mách bảo cậu điều gì đó.”

“Không, mình sẽ không nghe đâu.” Nhưng cái ý nghĩ ấy cứ lòng vòng trong đầu Katie. Chính vì thế mới nảy ra cái quyết định *không* nói gì với Joe về sự không may nhỏ nhặt này.

Họ bước ra ngoài, gió tháng Mười một làm Katie nổi da gà. Cô định quay vào nhà lấy thêm một cái áo len nữa. Nhưng này, những người họ Ray cứng cỏi lắm cơ.

Les kéo cái áo khoác qua ngực. “Chao ôi. Ở đây lạnh hơn cả ở Boston.” Cô dừng lại. “Khi nào thì mình sẽ gặp cái anh chàng không có cả thời gian làm tình với cô dâu tương lai của anh ta thế hả?”

Katie quay ra khóa cửa và để giấu đi lời nói dối vô tội. “Sẽ sớm thôi.” Và cô hy vọng một khi đã gặp Joe tối nay, Les sẽ thôi không kêu gọi hoãn đám cưới nữa. “Nhớ nhé, năm giờ ở Dave’s Place. Ồ, và đây là chìa khóa nhà mình trong trường hợp tiệc sinh nhật kết thúc sớm.”

“Chìa khóa. Dave’s Place.” Bỏ chìa khóa vào trong túi, Les bước hai bước về phía xe của mình, rồi quay ngoắt lại. Một làn gió lạnh thổi tung mớ tóc vàng của cô, thả chúng xòa lên mặt cô. “Mình biết có vẻ mình cứ như một cái đĩa hồng, nhưng mình nghĩ là cậu vội vã trong việc này đấy.”

Katie kéo cái áo khoác len màu xanh sẫm hơn nữa. “Bọn mình hẹn hò nhau cả năm nay rồi, và Joe tuyệt lắm.” Cô nói điều ấy cho Les và cả cho chính mình. “Cậu có biết vì sao mình biết anh ấy tuyệt vời không?” cô tiếp. “Bởi vì lần đầu tiên mình gặp anh ấy, mình nghĩ, ‘Ui chao, Les sẽ yêu quý anh chàng này thực sự cho mà xem.’ Cậu chẳng thể hạnh phúc cho mình, dù chỉ là một chút không được sao?”

Les vén lại tóc. “Có thể là mình không có mặt ở đây để chứng kiến sự xuất hiện của tình yêu. Nhưng mình cũng chẳng nghe thấy sự hiện diện của tình yêu trong những cuộc điện thoại của cậu đâu.” Cô thở dài. “Nói với mình là cậu yêu anh chàng, thực sự yêu, và mình sẽ để cậu yên hoàn toàn.”

Katie nhìn người bạn thân thiết nhất từ thời mẫu giáo, và trong khi những lời nói đã nằm trên đầu lưỡi của cô, chúng bị chặn lại bởi một đợt buồn nôn khác. “Mình yêu anh ấy,” cuối cùng cô cũng thốt ra, và không muốn nghĩ về việc tại sao những lời ấy nghe như bị ép buộc.

“Cậu có thể nói những lời ấy một cách tin tưởng hơn và không trở nên xanh xao như thế không?” Les cau mày và ghé lại gần. “Mình không thấy ‘hạnh phúc’ trong mắt cậu. Katie ạ. Mình thậm chí cũng không thấy ‘mình đã có dự định tình tuyệt diệu’ trong mắt cậu.”

“Mình hạnh phúc.” Katie nói, không muốn để Les nhìn gần hơn nữa, chúi vào trong túi xách của cô để tìm khóa xe. “Có mặt ở Dave’s lúc năm giờ nhé.”

“Được.” Les thở hắt ra. Cái thở hắt ra của Les luôn mang một ý nghĩa nào đó. Rõ ràng, bạn của Katie đang nghiên cứu cô. “Cậu vẫn không vẽ phải không? Cậu hạnh phúc khi cậu vẽ.”

Katie dành cho Les một cái nhìn hàm ý dừng-nói-đến-chuyện-đó. “Mình quản lý một phòng tranh. Mình gắn bó với nghệ thuật nhờ thế.”

“Cậu đã yêu thích được vẽ tranh.” Les nói. “Cậu hạnh phúc khi...”

“Mình vẽ rất tồi.” Katie run rẩy.

“Đấy là bố mẹ cậu nói vậy.”

“Và những lời phê bình nữa.” Katie nhắc bạn, mừng hóm vì điện thoại cầm tay của cô reo lên, kết thúc chủ đề này. Khi cha mẹ cô còn sống, Katie chẳng ngại nói xấu họ. Ai mà chẳng nói xấu về cha mẹ mình, phải không nào? Nhưng ở đâu đó trong cuốn sách về lối sống có nói rằng không được nói xấu về người đã khuất. Katie, giống như mọi người mang họ Ray trước cô, luôn tuân thủ luật lệ. Hơn nữa, mọi điều tồi tệ mà cô từng nói ra giờ đây ám ảnh cô. Mất đi những người thân yêu nhất đã khiến cô như vậy.

Cô cầm lấy điện thoại trong túi xách. Điện thoại hiển thị số máy ở vùng khác. “A lô?” khói bốc ra từ hơi thở của cô và làm ấm đầu mũi cô. “A lô?”

Chẳng có gì.

“A lô?” Cô nghe thấy một âm thanh mơ hồ, như tiếng nhạc? “Hành khúc Hôn lễ.” “Tabitha?” Đường dây tắt lịm.

“Người chuyên tổ chức đám cưới của cậu hả?” Les kéo tay chiếc áo vét bằng da lộn để che hai bàn tay và làm một cử động kiểu mình-lạnh-quá.

“Họ không trả lời.” Katie gấp điện thoại lại. Mặc dầu trời lạnh, cô và Les đứng giữa khoảnh sân trước nhà, quan sát nhau theo cách mà những người bạn lâu ngày không gặp nhau hay làm. “Mình rất mừng là cậu về đây.” Katie nói, và ôm lấy bạn mình.

“Đồ dối trá.” Les ôm lại cô. “Mình là cái tội nợ của cậu mà.”

“Đúng thế.” Katie khúc khích. “Nhưng nôn một mình cũng chẳng vui vẻ gì.” Và cô đã đơn độc và cô đơn quá lâu rồi. Việc từ một thành viên của một gia đình bốn người trở thành một hộ độc thân tác động rất tồi tệ đến cô. Rồi thì, sáu tháng sau khi tai nạn xảy ra, Les tìm được một công việc ở Boston. Cộng lại cũng đã hơn một năm rưỡi rồi.

Nhưng còn Joe thì sao? Lẽ ra anh phải là người xua đi sự cô đơn chứ nhỉ? Câu hỏi nháy nhót trong trí óc của Katie. Cô tự trả lời mình rằng không gì có thể thay thế được người bạn thân thiết nhất.

“Nhân thế,” Katie nói, “cái quần bò này có làm cho mông mình có vẻ quá to không đấy?” Cô quay người để bạn nhìn thấy phía sau lưng cô.

“Cái mông cỡ sáu của cậu trông chẳng to bao giờ hết,” Les nói. “Nếu cậu không phải là bạn mình, thì mình đã ghét cậu lắm rồi đấy.”

Katie quay lại. “Còn mình thì sẵn lòng đổi cái thân hình tàn nhang của mình cho cậu bất cứ lúc nào. Đàn ông mê mẩn các cô tóc vàng.”

“Chỉ khi nào mấy cô nàng tóc đỏ gọi tình không có đấy mà thôi.” Les ngắm nhìn mái tóc của Katie. “Hơn nữa, mình đã béo lên khoảng bốn năm cân nữa rồi. Tai nạn nghề nghiệp mà.”

“Và tất cả dồn vào ngực cậu hết.” Katie chỉ vào bằng chứng rõ ràng. Cả hai người cùng cười khúc khích trong khi Katie liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Hiển nhiên là sáu giờ đồng hồ chưa đủ để dốc bầu tâm sự với người bạn đã một năm không gặp. “Mình phải đi đây nếu không mình sẽ trễ hẹn với người thợ làm bánh.”

“Đi đi.” Les nổ máy xe của mình. “Nhưng nhớ mang các mẫu sô cô la về nhé.”

Chợt nhớ ra cái học thuyết của Les là sôcôla-có thể-thay thế-tình dục, Katie hét to, “Đợi đã! Thế đã xảy ra chuyện gì tối hôm thứ Năm với quý ông có Giọng nói gọi tình?”

“Ôi chào, mình quên chưa kể với cậu đấy.” Họ gặp nhau ở giữa đường và chúi vào nhau cho ấm. “Khi người phục vụ mang hóa đơn bữa tối ra, quý ông có Giọng nói gợi tình nhìn thẳng vào mắt mình và nói, ‘anh hy vọng em xứng với giá trị món bít tết của em.’”

“Quên đi. *Không thể nào.*” Katie cười rinh rích.

“Thật mà. Và khi mình nhìn hắn ta với ánh mắt giận dữ, hắn ta còn dám hỏi mình là phải chẳng mình ghen tị với hắn vì hắn có của quý còn mình thì không.”

Katie xoa xoa hai tay vào nhau cho ấm và phỏng đoán. Les luôn luôn có những câu đối đáp cực kỳ. “Và cậu bảo gì với hắn?”

“Rằng với cái mà mình có dưới váy, mình muốn có bao nhiêu của quý mà chẳng được. Sau đó mình trả tiền cho bữa tối của mình và bỏ đi. Thật tình, mình không thể nào chịu nổi mấy cái thằng cha Yankee ấy.”

Katie cười to, nhưng cô biết rằng chẳng phải mấy thằng cha Yankee hay chuyện muốn có của quý đã khiến bạn cô còn đơn độc. Les đã yêu anh trai Katie nhiều như chính Katie vậy. Cô đánh cuộc rằng chiếc nhẫn đính hôn vẫn đeo trên sợi dây chuyền dưới cái áo cổ lọ màu da người của Les. Cuộc sống đôi khi chẳng công bằng gì cả. Nhưng Katie quyết không đào bới nỗi đau. Đào xới nỗi đau không tồn tại trong máu dòng họ Ray. Những người họ Ray rất mạnh mẽ và thành đạt. Chính vì thế mà giấc mơ trở thành họa sĩ của Katie chẳng giống Ray một chút nào. Nếu một người họ Ray không thể làm một điều gì đó hoàn hảo thì đơn giản là họ sẽ không làm.

Les ôm lấy cô một lần nữa. “Tối nay mình gặp cậu nhé. Sau bữa tối, chúng mình sẽ sơn móng chân. Ít nhất thì mình cũng phải làm cho cậu phải sơn vẽ cái gì đó mới được.”

Trong khi Katie đang chui vào trong chiếc xe Honda của mình, điện thoại của cô lại đổ chuông lần nữa.

“A lô?” Một lần nữa lại là trích đoạn nhạc “Hành khúc Hôn lễ.”

“Tabitha?” liên lạc lại ngắt.

“Lạ thật,” Katie lẩm nhẩm. “Rất lạ.”

CHƯƠNG BA

Joe Lyon ra khỏi buồng thử quần áo và bước lên bục để người thợ may có thể đánh dấu viền gấu quần tuxedo. Và anh ước gì người thợ may nhanh tay lên. Cái áo chết tiệt y hệt như áo cứu sinh: rườm rà, nặng chịch.

“Trông cậu bảnh lắm.” Harry, một trong mấy phù rể của anh, đã theo anh đến lấy áo tuxedo.

“Trông mình như nhân viên gác cửa khách sạn.” Joe kéo cái cổ áo chặt cứng. Trang phục làm việc của anh là áo sơ mi mở cúc cổ và quần kaki hiệu Dockers. Lâu lắm rồi anh chẳng mặc comple và mới chỉ mặc tuxedo có hai lần trong đời.

“Này, tối nay có muốn đi uống bia không?” Harry hỏi.

“Không đi được rồi. Mình đã hẹn Katie tối nay.” Bốn hay là năm giờ ấy nhỉ? Ôi, chết tiệt, anh không thể nhớ nổi.

“Thế là vũ điệu với sơi xích bắt đầu rồi.” Harry nói. “Mình không thể hiểu làm sao mà mấy người lại chịu từ bỏ cuộc sống độc thân. Cậu có nhìn thấy con bé phục vụ lúc ăn trưa không? Con bé thật là nóng bỏng và mình đã xin được số điện thoại. Sự đa dạng. Sống độc thân nghĩa là cậu được thử hết bọn họ.”

Joe lờ Harry đi. Sự thực là, anh cũng hầu như chẳng có thời gian mà thử Katie kể từ vài tuần nay, phần nào điều ấy cũng giải thích tại sao anh lại có cái cảm giác như kiến bò thế này. Lẽ nào khoảng cách làm anh nhụt chí?

Nhưng quý quái, chẳng có lý tí nào. Katie gợi cảm, thông minh, hài hước và nhân hậu. Cô ấy là tất cả những gì một người đàn ông mong ước. Thậm chí cả mẹ anh cũng nhất trí thế. Và anh với mẹ thì chẳng mấy khi nhất trí về điều gì. Thế thì tại sao thực sự anh đã tránh mặt Katie hai tuần lễ nay? Tại sao anh không khao khát ở bên cô 24 giờ/bảy ngày? Như thế có nghĩa là gì nhỉ?

“Ông xong chưa?” anh hỏi người đàn ông ban nãy vẽ phấn lên quần anh và bây giờ đang đứng nhìn anh chăm chăm từ phía bên kia. Joe nhìn quanh. Harry cũng biến đâu mất rồi.

“Xong từ lâu rồi.” Người đàn ông cười lớn. “Nhục chí rồi phải không?”

Joe bước xuống khỏi bục và đi vào để mặc lại quần áo. *Nó sẽ qua thôi*, anh tự bảo. Sự lo âu. Sự ngờ vực. Nó sẽ qua đi. Trước đám cưới, anh hy vọng thế.

Và nếu nó không qua đi thì sao? Chết tiệt. Anh sẽ phải làm gì nào?

Khoảng bốn giờ chiều hôm ấy, Carl đứng nhìn một người đàn ông trả tiền cho một gói 36 bao cao su bôi trơn màu huỳnh quang và tự hỏi còn bao lâu nữa trước khi anh đủ tin vào bản thân mình để bắt đầu quan hệ thể xác trở lại, đủ tin vào bản thân mình để tách rời tình cảm và thể xác.

Anh đợi cho tới khi người đàn ông đi khỏi mới quăng gói kẹo dẻo lên mặt quầy. Người phụ nữ đưa gói kẹo dẻo qua máy quét và nhoẻn cười.

“Xem chừng anh ta có một ngày tuyệt hơn hẳn anh với tôi rồi,” cô ta vừa nói vừa cười.

Carl không cần ai phải nhắc. Điện thoại cầm tay của anh đổ chuông, và lần này anh cẩn thận đọc kỹ số máy của người gọi. Không có chuyện tán

gấu về thể dục hàng ngày với người lạ nữa. “Bố đấy à? Austin thế nào ạ?”

“Ồn cả. Bố nghĩ là bố sẽ ở đây thêm vài ngày nữa. Tùy theo việc liệu Jessie có xin nghỉ được thứ Hai không. Chúng ta không có việc gì cần giải quyết ngay đâu nhỉ?”

Chúng ta? Carl nhú mày. Sau khi anh đã nhờ bố làm mấy việc, hẳn là ông già tin rằng họ có hợp đồng thường xuyên với nhau. Chẳng phải là Carl nghĩ rằng bố mình, nhân viên sở cảnh sát Houston về hưu từ hai năm nay, không được việc; Carl chỉ không muốn trong từng giờ làm việc ông già chỉ bảo anh phải làm ăn ra sao hay sống thế nào.

Anh rút ví ra. “Bố cứ ở lại và vui vẻ đi.”

“Con đã gửi mấy bức ảnh cho bà Davis chưa đấy?”

“Rồi ạ.” Carl thả mấy tờ bạc bên cạnh gói kẹo dẻo trên mặt quầy.

“Bà ấy có thích cái ảnh ông chồng mặc áo choàng lụa hồng xẻ đến tận hông không?”

Carl có thể đoán rằng bạn gái của bố không có mặt ở đó bây giờ. Buck Hades có cái lối ăn nói rất riêng, giống như một thủy thủ say rượu vào một ngày đẹp trời, trừ khi có mặt phụ nữ.

“Con nghĩ bà ta lấy cái ảnh ấy để trình quan tòa.”

Bố anh cười lớn. “Bố yêu thích cái nghề này đấy.”

Yêu thích nó ư? Chụp ảnh mấy gã giả gái và đám chồng, vợ ngoại tình chẳng hợp tí nào với cái ý tưởng của anh về sự yêu thích. Anh ước sao có một vụ án thực sự.

“Có thể thôi hả?” người phụ nữ sau quầy hàng hỏi. Carl gật đầu với cô ta.

“Con đang ở đâu đấy?” bố anh hỏi. “Nói với bố là con đã gọi cô bạn của em họ Jessie và rủ cô ta đi chơi rồi. Cô ta trông hàng họ cũng ngon mắt mà.”

Thả vài tờ bạc xuống, Carl nhúm mày. “Bố không hiểu chỗ nào cái câu ‘để con yên, đừng chọc ngoáy nữa’ hả bố?” Được rồi, có thể là anh cũng thừa hưởng cái gen ăn nói đầy màu sắc của ông già. Nhưng ông già đã can dự quá xa.

“Con phải tiến lên mà sống chứ. Bố biết là Amy đã để lại dấu ấn sâu nặng trong con, nhưng chẳng ích lợi gì cho tiền liệt tuyến khi cả năm trời không...”

“Tiền liệt tuyến của con ổn cả.” Carl để ý thấy cô thu ngân cười toét, và cái nhúm mày của anh càng sâu hơn.

“Tự sướng không giải quyết được vấn đề,” bố anh bảo.

Được rồi, Carl không định thảo luận về vấn đề tự sướng hay dọn dẹp tiền liệt tuyến với bố. Thà anh nói chuyện thể dục hàng ngày với Tabitha Jones còn hơn.

“Tận hưởng Austin bố nhé,” anh nói. Anh cầm lấy gói kẹo dẻo, để lại chỗ tiền thừa và gần như ngắt điện thoại khi nghe thấy giọng bố.

“Con có qua chỗ anh con để giúp nó chuyển đồ cho xong đi không?”

Anh đưa điện thoại lên tai trở lại. “Con đã giúp tối hôm thứ Sáu rồi, nhưng có thể con sẽ ghé qua chỗ anh ấy nếu như cuộc họp của con không quá dài.” Anh lao vào giá lạnh và đi về phía xe hơi của mình. Hiếm khi thế này, bản tin thời tiết dự báo rằng Houston sẽ xuống dưới mười độ ngày mai, và có cảm giác như điều ấy đã bắt đầu từ bây giờ.

“Cuộc họp nào vậy?” bố anh hỏi.

Carl chui vào trong xe. “Về một vụ.”

“Vụ thế nào?”

“Con chưa có chi tiết đâu. Mình sẽ nói chuyện sau nhé.”

“Con trai, về vấn đề phụ nữ...”

“Con nói với bố rồi, bố ời, con không có vấn đề phụ nữ.”

“Nếu là về chuyện của mẹ con, con cần phải biết...”

“Con phải đi đây.” Bấm nút một cái và thế là xong một cuộc chuyện trò. Một số chủ đề được coi là tế nhị, ví dụ như tự sướng và tiền liệt tuyến. Một số chủ đề khác cần bị cấm kỵ hoàn toàn. Anh bỏ chỗ kẹo dẻo vào túi, quăng điện thoại vào ghế hành khách, và lái xe đi để nói chuyện với bà Jones về những cô dâu mất tích của bà ta.

Katie bỏ chìa khóa xe và cuốn séc vào trong túi cùng với mười hộp nhựa đựng mẫu bánh, và để lại xắc tay phía sau cho nhẹ bớt. Trợ lý của Todd Sweet đã đưa thêm một số mẫu bánh.

Trong khi Katie đi về phía hiên nhà, cô liếc nhìn quanh nơi ở mới của người tổ chức đám cưới chuyên nghiệp. Rặng cây phong lá bạc trước nhà đứng trơ trụi trông tựa như những bóng ma; những chiếc lá nâu rụng trên thảm cỏ trong cơn gió lạnh lẽo. Cảm giác rùng mình, không chỉ vì cái lạnh, chạy dọc sống lưng Katie. Nơi này trông như một pháo đài, *hay là một nhà tù*. Cô để ý thấy những chấn song trên các cửa sổ.

Katie nhớ ra rằng Tabitha đã ca ngợi nhà mới của bà ta như là một nơi kỳ khôi và có không khí riêng. *Nó lớn gấp sáu lần nhà cũ của tôi. Và với 5 mẫu đất, tôi sẽ bắt đầu tổ chức đám cưới tại đây từ mùa xuân năm tới.* Katie không chắc mình có chia sẻ cùng một cảm giác với Tabitha về bất động sản này không.

Thực ra là cảm giác của Katie về chuyện này chẳng có ý nghĩa gì lắm với Tabitha Jones. Họ cũng không hẳn là bạn. Tabitha chỉ là một bà chủ giàu có thường qua lại phòng tranh do Katie quản lý. Vậy nên khi Joe đề nghị được kết hôn với cô và muốn tiến hành nó càng sớm càng tốt, trước khi bệnh tình của mẹ anh trở nặng, Katie đã đến thẳng chỗ Tabitha để xin lời khuyên. Và bởi vì Katie đã từng vài lần giảm giá một số tác phẩm nghệ thuật cho bà ta, Tabitha cảm thấy mình có nghĩa vụ cũng phải làm như thế, dù rằng đó là một kế hoạch đột xuất.

Chẳng có gì để Katie phải phàn nàn. Cảm giác có sự hỗ trợ chuyên nghiệp thật là dễ chịu. Mẹ cô, một người ưa thích sự chuyên nghiệp, hẳn cũng bằng lòng về sự chọn lựa này.

Khi Katie gõ cửa, cô nhìn xuống ngón tay không nhẫn của bàn tay trái. Cô cảm thấy ngạc nhiên là mình không thấy trơ trụi vì thiếu nhẫn. Có lẽ bởi vì cô mới chỉ đeo chiếc nhẫn từ tám tuần nay thôi.

Đã bắt đầu giữ bí mật với anh ta rồi đấy hả? Câu hỏi của Les rón rén trở lại trong óc Katie. May sao, cô chẳng có thời gian mà ngẫm nghĩ về nó bởi

cánh cửa đã bật mở.

“Nào,” Tabitha nói rí rả. Ở tuổi gần năm mươi, người phụ nữ thều thào hơn là nói. “Cô dâu mới nhất của tôi ra sao nào?”

“Hơi căng thẳng một chút,” Katie thú nhận. “À, tôi mang đến thêm một số mẫu bánh cưới trong trường hợp bà muốn ném thử đấy.”

“Tôi không bao giờ thử,” Tabitha đáp ngay. Bà ta vuốt một tay dọc theo bộ vét trắng như nhấn mạnh về vóc dáng mảnh mai của mình. “Hơn nữa, cô sẽ không dùng bánh cưới của Todd Sweet nữa. Và tôi cũng vừa mới thuê một DJ khác, một người làm hoa khác và một thợ ảnh khác.”

“Nhưng chính bà là người khuyên tôi dùng dịch vụ của họ cơ mà. Và lại...”

“Tin tôi đi.” Một thoáng lo lắng hiện trên mặt Tabitha, nhưng ngay lập tức bà ta mỉm cười. Nét lo lắng biến đi nhanh chóng đến mức Katie tự hỏi hay là mình chỉ tưởng tượng ra nó mà thôi.

“Vào nhà đi!” Tabitha nói. “Sao mình không vào phòng làm việc của tôi nhỉ?” Bà ta khoát tay như thể muốn khoe khoang về căn nhà của mình.

“Nhà lớn thật đấy.” Katie nói, không muốn nói dối, và vẫn còn lo lắng về những thay đổi đột ngột trong kế hoạch đám cưới của mình.

“Tôi biết.” Tabitha nói. “Tôi may mắn tìm được chỗ này. Tôi vừa mới cho trải thảm sàn nhà đấy. Cô có thích không?”

“À.” Là tất cả những gì Katie nói ra khi cô ngẩng nhìn tấm thảm. Trắng, trắng đến kinh ngạc. Màu trắng đến lóa cả mắt nếu nhìn lâu.

Họ đi qua hành lang và bước vào phòng làm việc nơi mà, chỉ trong nháy mắt, Tabitha, bà chủ mua nhiều tác phẩm nghệ thuật, biến thành một mục phát xít chuyên tổ chức đám cưới đến từ địa ngục.

Điềm tĩnh như một cô giáo trung học đạo mạo sau chiếc bàn lớn bằng gỗ gụ, Tabitha bắt đầu quở trách Katie đã chờ quá lâu trước khi tổ chức một sự kiện lớn như thế này. Cứ như thế việc Tabitha thay ngựa giữa dòng thì chẳng có ảnh hưởng gì. Sau đó, gõ trên bàn phím, Tabitha chuyển từ trách cứ sang ra mệnh lệnh. Katie phải:

Đến chỗ người làm hoa mới và chọn hoa. Hôm nay.

Lấy các mẫu mới và quyết định ngay về bánh cưới. Hôm nay.

Thử váy cưới... Tuần trước.

Và lôi ngay cô phù dâu “duy nhất” Les, đến thử váy của phù dâu... Hôm nay.

Và nếu không hoàn thành các việc ấy thì sao? Con quái vật đám cưới to lù, đen xì và xấu xí khủng khiếp sẽ đội đất chui lên cản đứt đầu của Katie, và toàn bộ đám cưới sẽ biến thành một trò cười quái đản. Việc đó sẽ *không, không thể*, xảy ra bởi vì Tabitha Jones không bao giờ tổ chức những đám cưới tồi.

Được rồi, Tabitha không nói tới chuyện con quái vật, nhưng có hàm ý như thế. Kể từ bao giờ, người tổ chức đám cưới đã trở nên quan trọng hơn cả cô dâu trong đám cưới thế nhỉ? Kể từ bao giờ một người tổ chức đám cưới có quyền thay đổi mọi việc mà không cần hỏi ý cô dâu? Katie bắt đầu hỏi. “Tôi...”

“Cô nghe rõ chưa?” Tabitha nói như sủa.

Thực lòng mà nói, Katie không phải là loại người dễ bị sai khiến. Trong công việc của mình, cô thường xuyên đối diện với các họa sĩ bất mãn, các nhà buôn nghệ thuật không hài lòng, và những nhà phê bình nghệ thuật ngốc nghếch. Và cô khá là vững vàng. Nhưng có một số người làm cô sợ. Và lúc này đây, Tabitha Jones là một trong những người như vậy.

“Tôi rõ rồi.” Katie gõ bút vào cuốn sổ tay của mình.

Tiếng chuông cửa reo phá vỡ sự im lặng căng thẳng và Tabitha trong bộ vét trắng đứng lên khỏi chiếc ghế da màu trắng. Người phụ nữ này ưa màu trắng.

“Có lẽ đó là... cuộc hẹn tiếp theo của tôi. Cưng chờ tôi một giây nhé.” Tabitha nói.

Cưng? Có phải bà ta nói “cưng” không nhỉ? Ui chao. Và bây giờ mục phát xít chuyên tổ chức đám cưới từ địa ngục còn vỗ vỗ vào cánh tay Katie nữa chứ.

“Bình tĩnh đi.” Một lần nữa giọng bà ta lại trở nên rĩ rả chứ không còn sủa lên nữa. “Đám cưới có thể chết người, nhưng chúng ta phải giữ bình tĩnh.” Bà ta bắt đầu đi về phía cửa. “Tôi sẽ nói anh ta đợi trong văn phòng thứ hai của tôi.”

Muốn ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt, trước khi cái nhân cách hai cực của Tabitha lại biến hóa thêm nữa, Katie rút cuốn sổ séc ra và viết cho Tabitha một cái séc với số tiền đã thỏa thuận trước. Số tiền mà, bỗng dưng, có vẻ như quá nhiều so với giá trị thực của Tabitha. Thực ra thì cũng chẳng có vấn đề. Katie đã thuê bà ta thì bây giờ trả tiền cho bà ta là đúng rồi. Cũng chẳng đúng lắm, nhưng nó liên quan đến yếu tố sợ hãi, và quan trọng

hơn cả là bởi Tabitha là một khách hàng thường xuyên của phòng tranh. Loại bỏ bà ta không có lợi cho việc kinh doanh chút nào.

Katie kí tên họ của mình dưới tấm séc và dừng lại khi chợt nhận ra có lẽ đây là lần cuối cùng cô viết *Katie Ray*, bởi cô sắp sửa trở thành *Katie Lyon*.

“Katie Lyon.” Cô nói thành tiếng cái tên đó và bang...! Dạ dày cô từ chỗ bình thường trở thành chua loét. Cô nhìn quanh để tìm kiếm một cái thùng rác. Chẳng có cái nào.

“Ôi, meo.” Tay bưng lấy miệng, cô nhận ra rằng cô không thể từ bỏ cái tên của mình cũng như không thể nôn vào tấm thảm trắng mới của Tabitha. Cái tên Ray là một trong những ràng buộc cuối cùng còn lại của cô với gia đình. Những giọt nước lập tức tràn mờ mắt cô. Tại sao gia đình cô phải chết, để lại cô một mình thế này?

Cô vẫn còn mãi đối phó với cơn buồn nôn và đôi mắt mịt mờ nước khi cô nghe thấy một tiếng thét. Và không phải bất kỳ tiếng thét nào, mà là một tiếng thét kiểu ồ-cút-thật-chết-mình-rồi. Và đó cũng không phải là kiểu thét hay hò gì.

Cô bật người lên, phóng về phía cánh cửa và ló đầu nhìn ra ngoài qua khe hở. Cô có thể nhìn thấy Tabitha đang thét lên, nhưng không nhìn thấy được người bị bà ta thét.

Nghe lỏm những trận khẩu chiến riêng tư không phải là việc Katie ưa thích nhưng cô không thể không cố gắng hiểu những lời bập bõm.

“Mày! Các cô dâu. Không thể làm vậy. Đồ tâm thần quái đản. Đồ sát nhân!”

Rồi bỗng nhiên, những lời nói trở nên không quan trọng nữa. Chẳng quan trọng gì khi một tiếng bụp lớn vang lên. Và lại nữa, đó chẳng phải là một tiếng bụp *hay hồm* gì.

Thò mũi qua khe hở của cánh cửa đang hé mở, Katie nhìn Tabitha Jones, người tổ chức đám cưới với nhân cách hai cực khác thường, ngã xuống sàn. Một cái gì đó màu đỏ tươi trào ra từ phía trước bộ váy trắng của Tabitha và chảy xuống trên tấm thảm mới toanh, màu trắng, trắng kinh ngạc, trắng đến lóa cả mắt của bà ta.

“Mẹo.” *Ôi, chết tiệt.* Les đã đúng. Tình huống này xứng đáng với từ ngữ thực. “Chết mẹ!” Sau đó, không thể nào kìm được, cô nôn ọe.

Nhìn trừng trừng vào chỗ bắn, trông như một bức tranh trừu tượng tồi có gam màu tím trên nền thảm trắng, Katie mất khả năng tư duy hợp lí. Thời gian như ngừng trôi. Cô thoáng nhớ đã tìm điện thoại để quay số 911 và không tìm thấy. Điều tiếp sau mà cô nhận thức là cô cầm chiếc túi bên trong đựng các mẫu bánh, chìa khóa xe và cuốn sổ séc và chạy một mạch về phía hành lang.

Về phía hành lang.

Tránh xa cửa ra vào.

Tránh xa Tabitha đang chảy máu.

Tránh xa cái kẻ đã làm Tabitha chảy máu.

Và sâu vào trong căn nhà *trông* quá giống một nhà tù.

Cô chỉ mới chạy được vài mét thì nghe thấy chúng: tiếng chân người. Cô hét lên và cầm đầu chạy.

CHƯƠNG BỐN

Carl đậu xe phía sau chiếc Honda màu xám bạc đã đỗ phía trước một con bạch tượng của ngôi nhà.

Anh để máy xe tiếp tục nổ trong khi nghe đĩa CD. Theo như mẫu đối thoại giữa anh với bà Jones, anh cho rằng có thể anh cần thêm một chút nhạc rock của Zeppelin trước khi đối diện với bà ta và câu chuyện về các cô dâu tương lai bị mất tích của bà ta. Anh cũng chẳng chắc mình bị thuyết phục bởi mối lo của bà ta nốt. Theo như những gì bà ta nói, câu chuyện của bà ta không có trọng lượng với cảnh sát. Nhưng anh cũng đã có bài học lớn là không chiết giảm điều gì quá nhanh chóng. Chiết giảm nhanh chóng đã khiến anh bị ăn đạn đầy thôi.

Khi bài hát kết thúc, anh buộc mình ra khỏi xe và nghiên cứu ngôi nhà. Lớn lên ở một nơi chỉ cách ngôi nhà này vài dặm, anh đã nghe những lời đồn đại về chỗ này. Dường như cái người đã cho xây cất ngôi nhà này là một kẻ tâm thần phân liệt hoang tưởng cho rằng nhà cầm quyền muốn bắt mình. Carl cười khúc khích. Một ngôi nhà với quá nhiều điểm nhấn của một nhà tù lại là nhà của một người chuyên tổ chức đám cưới ư? Mía mai là ở chỗ, kết hôn, về mặt xã hội, cũng mang ý nghĩa tương đương với nhà tù.

Đối với một số người. Carl phải thú nhận rằng anh trai mình có vẻ như hạnh phúc được cùm kẹp trong cuộc sống bé mọn vui vẻ với một cô vợ tận tình, biết nướng bánh và một đứa con dễ thương, và nuôi một con chó rất đàn ông. *Nỗi nào úp vung nấy mà.*

Tâm trạng vui vẻ của anh tan biến khi anh nghe thấy một tiếng thét. Rút súng ra, anh chạy men về phía cánh cửa khép hờ. Bất giác quay trở lại với phản xạ được rèn luyện của cảnh sát, anh dựa lưng sát vào tường và trở nên cảnh giác sâu sắc với xung quanh. Cái lạnh. Cơn gió. Và sự im lặng đột ngột.

Và mùi đồng.

Đếm đến ba, anh xoay người để ngó vào bên trong. Mắt anh đụng phải một người phụ nữ nằm ngửa trên thảm. Máu. Máu ở mọi nơi. “À, cút thật.”

Có phải là Tabitha đó không? Có phải chính bà ta vừa hét lên không nhỉ?

Như để trả lời, một tiếng thét khác lại vang lên. Và không phải là tiếng thét của người phụ nữ trong bộ đồ màu trắng.

Sự khẩn thiết trong tiếng thét chói tai vang vọng từ phía sâu trong ngôi nhà đã chuyển Carl sang trạng thái tự động. “Cảnh sát đây!” anh kêu lớn. “Bỏ vũ khí xuống!”

Anh bước vào căn phòng trước khi nhận thức được những gì vừa nói. Anh đâu còn là cảnh sát nữa. Anh cũng chẳng nhớ nhưng gì điều đó cả.

Nhớ quá đi ấy chứ. Anh đã không thôi yêu thích điều này: sự phấn khích, sự nóng lòng được tóm cổ một tên tội phạm. Anh xoay xoay bên vai bị thương của mình.

Di chuyển thêm một chút, anh nhìn lại nạn nhân nằm trên thảm. Anh bắt đầu kiểm tra mạch đập, nhưng cái nhìn trống rỗng trong đôi mắt bà ta bảo anh đừng phí thời gian. Ngoẻo rồi. Bà ta ngoẻo rồi. Cái phần việc này của cảnh sát thì anh không thấy nhớ.

Một tiếng động lớn từ phía sau của ngôi nhà khiến một đợt adrenaline nữa chạy dọc sống lưng anh. Anh đưa tay lấy điện thoại để gọi hỗ trợ, nhưng nhớ ra rằng đã để điện thoại lại trong xe. “Cút thật!”

Các lựa chọn hiện nhanh trong đầu anh: ra lấy điện thoại, gọi hỗ trợ, hoặc là xông lên như một anh hùng không biết sợ. Anh ghét phải quyết định nhanh. Đặc biệt là trong những vấn đề sinh tử. Đặc biệt là khi nó liên quan đến sự sinh tồn và cái chết *của anh*.

Anh tiến được hai bước về phía cửa để đi lấy điện thoại thì nghe thấy một tiếng thét xóa tan sự im lặng. “Chết mẹ!” Anh luôn luôn phải đóng vai anh hùng, phải không nào? Anh quay trở lại và chạy xuôi về phía cuối hành lang, súng chắc trong tay.

Càng đi sâu vào ngôi nhà, anh càng cảm thấy ngôi nhà ghê rợn hơn. Hầu hết các cửa sổ đều bị đóng ván che. Các cửa bằng kim loại và có then cài chặn cửa theo kiểu cổ. Cái hành lang đưa anh tới một gian phòng lớn, với mỗi một cửa sổ, rồi tỏa đi vài hướng khác nhau. Các hướng bên kia còn tối tăm và lạnh lẽo hơn.

Anh chọn một hướng để đi.

“Cảnh sát đây!” anh lại kêu lớn. “Bỏ vũ khí xuống.”

Lần này, anh cố tình nhắc đến chữ cảnh sát. Ồ, anh có thể bị bắt vì mạo danh nhân viên công lực, nhưng có cái gì đó bảo với anh rằng cái kẻ mà anh đang bám theo không có thẩm quyền bắt giữ. Bên cạnh đó, *Cảnh sát!* nghe hơn hẳn *Thám tử tư - mình chẳng có quyền được đến đây, nhưng chẳng nào mình cũng ở đây rồi*.

Được rồi, có thể là anh cũng có một số quyền. Tabitha Jones sắp sửa thuê anh để bảo vệ bà ta và điều tra tình hình các cô dâu của bà ta. Và nếu như

bà Jones không phải là người nằm chết trên tấm thảm kia, thì có thể bà ta là người đang thét lên, cần sự bảo vệ.

Carl di chuyển, lưng dựa sát vào tường, gần như không nhìn thấy gì vì bóng tối chung quanh. Một tiếng động nữa vọng lại. Hành lang kết thúc ở một cánh cửa kim loại khép hờ. Anh nhanh chóng nhìn quanh căn phòng tối, nắm chặt hơn khẩu súng, và bước vào bên trong.

Tiếng thở hỗn hển tràn ngập bóng tối. Hơi thở của phụ nữ. Chẳng phải cứ là tội phạm nữ thì không nguy hiểm bằng. Carl tin vào cơ hội bình đẳng. Trời đất, anh đã từng đối mặt với khối tội phạm khá là đáng sợ rồi. Và anh không chỉ có ý nói đến ông Logan trong bộ đồ ngủ màu hồng.

Hít không khí vào trong phổi, anh lắng nghe, hy vọng nhìn ra người đang ở trong phòng, và hy vọng là họ không nhìn ra anh.

Sau khi chớp chớp, mắt anh trở nên quen hơn một chút với bóng tối. Anh nhìn ra bóng người mà anh đoán là phụ nữ, đang quỳ bên cạnh bàn. Âm thanh tiếng thở của cô ta trở nên mạnh hơn, hỗn hển quá. Tiếp theo những tiếng thở hỗn hển là tiếng khóc khe khẽ, rên rĩ. Anh sáp lại. Người thấy mùi hương hoa. *Thơm đấy*. Linh tính bảo cho anh biết đây không phải là tội phạm mà là một nạn nhân nữa.

Có nghĩa là có thể còn một kẻ khác ở trong phòng.

Anh đưa mắt nhìn quanh. Quá tối, anh đành phó thác cho thính giác. Cuối cùng, nửa thỏa mãn, anh ở đây một mình với một phụ nữ thơm tho, đang khóc, anh quỳ xuống trước mặt cô ta. “Thưa bà, tôi...”

Cô ta lao vào anh, đầu cô ta húc vào bụng anh. Giống như những giống cái khác, cô ta là đồ nhai ranh cứng đầu. Carl ngã phịch xuống sàn. Cái cá thể thở hỗn hển, thơm ngọt ngào, chắc chắn là phụ nữ kia, ngã đè lên anh.

Những đường cong mềm mại và bộ ngực áp sát vào anh. Chỉ trong một giây thôi, anh cho phép mình thưởng thức nó.

Nhưng mọi điều tốt lành đều phải đến lúc chấm dứt, và điều này chấm dứt ngay khi tất cả sự mềm mại ấy bắt đầu đánh, đá và cào cào. Những cái móng tay cày xuống hàm anh. Cô ta đánh gối vào giữa hai chân anh. May làm sao cô ta đánh trượt chỗ hiểm và trúng vào đùi.

Anh tóm lấy một bên vai cô ta. “Dừng lại! Tôi là cảnh... Tôi ở đây để bảo vệ cô.”

Cô ta dừng lại. Anh nghe thấy cô ta hít vào, tiếp sau là một tiếng thở như rên rỉ. Nhưng rồi có tiếng xô đẩy phía sau họ và một tiếng rít lớn của kim loại mài vào kim loại, nối tiếp bằng một tiếng va đập còn to hơn. Phải mất hai giây Carl mới nhận ra điều gì đã xảy ra.

Một kẻ khác đã ở trong phòng.

Kẻ đó vừa mới đóng cánh cửa kim loại nặng nề lại.

Kẻ đó đã chèn cái chốt của cánh cửa kim loại chết tiệt này.

“Cút thật!” Anh đẩy người phụ nữ xuống. Đứng lên, lần mò ra cửa, và quả vậy, cửa đã đóng.

Quả vậy. Nó đã bị khóa.

Quả vậy. Họ chết chắc rồi.

CHƯƠNG NĂM

Ngay sau khi cài cửa, kẻ sát nhân đi ngay về phía hành lang. Hãn nín thở cho tới khi ra đến căn phòng phía trước, cho tới khi hãn rời bỏ bóng tối và nhìn thấy máu. Bao nhiêu là máu. Tim hãn tiếp tục đập thành thịch. Đầu óc hãn, tuy thế, rất chi là bình tĩnh.

Hãn đi ngang qua xác Tabitha, thích thú trước sự hiện diện của màu đỏ trên nền trắng. Thảm trắng. Vết trắng. Bà ta không mặc váy cưới, nhưng màu sắc thì rất hợp. Hãn thích thú sự đối lập giữa màu đỏ với màu trắng nguyên sơ. Màu đỏ của máu đối lập với màu trắng trinh nguyên. Tiếc là hãn đã không mang theo máy ảnh, hay một bó hoa để đặt bên cạnh bà ta.

Hãn đi vòng quanh xác của người chuyên tổ chức đám cưới, miệng khẽ nhẩm “Hành khúc Hôn lễ” để giữ cho những tiếng cười không vang vọng trong đầu. Tabitha không phải là một cô dâu. Hãn không định giết bà ta, không cần giết bà ta theo cách mà hãn đã giết những người khác. Cũng như hãn không cần phải giết người phụ nữ kia. Nhưng...

Hãn nhìn lại phía hành lang. Tối quá, không nhận ra cô ta, nhưng hãn đã kiểm tra bàn tay cô ta. Không có nhẫn. Cô ta không phải là một trong các cô dâu. Nhưng liệu cô ta có nhìn thấy hãn bắn Tabitha không?

Có thể. Thế nghĩa là hãn cần phải giết cô ta, như là hãn đã giết Tabitha, bởi vì Tabitha đã biết hoặc nghĩ là bà ta biết. Bà ta chưa đoán ra ai là người đã gây ra các vụ giết người, nhưng bà ta đã nói với hãn về những nghi ngờ của bà ta. Hãn tự hào hãn đã chế diễu mọi chuyện thế nào. Đôi khi hãn thực

sự lừa được mọi người. Họ nghĩ là hần bình thường. Tabitha nghĩ là hần bình thường. Bà ta thậm chí đã ngủ với hần... nhưng bà ta ngủ với bất kỳ ai.

Hần nhìn về phía hành lang, tiếp tục nhẩm hát. Hần sẽ coi như cô ta là một cô dâu. Thật dở là hần không mang theo dao.

Thốt nhiên hần nhớ ra rằng: cô ta không chỉ có một mình. *Cảnh sát*. Hần nhớ là người đàn ông đã kêu lên như thế. Hần nắm chặt súng hơn. Làm sao hần có thể quên được? Hần không thể làm rồi mọi chuyện, mất tập trung được. Họ sẽ gửi hần trở lại đó, trở lại cái bệnh viện mà mẹ hần đã đưa hần vào đó bao lần. Hần phải cư xử như bình thường. Họ phải tin là hần bình thường. Hần không được phạm lỗi.

Nghĩ. Nghĩ. Nghĩ. Tại sao cảnh sát lại đến? Tim hần đập ầm ầm trong ngực. Hần đứng đưa trên hai gót chân. Trước. Sau. Trước. Sau. Phải chăng Tabitha đã nói thật khi bà ta bảo là đã gọi cảnh sát?

Hần sẽ làm gì bây giờ? Hần có nên mang theo xác của Tabitha? Không. Bà ta không phải là cô dâu của hần. Bà ta không cùng loại với những cô dâu khác.

Mắt hần chuyển từ hành lang sang cửa ra vào. Chạy. Hần có nên chạy không? Có thể là người phụ nữ mà hần truy đuổi không nhìn thấy hần. Có thể là cô ta không thể nhận dạng được hần. Hay là hần cần phải kết thúc mọi thứ. Có thể hần phải giết cả hai người bọn họ.

Tiếng cười trong óc hần to hơn, và hần bắt đầu nhẩm hát trở lại. “Và cô dâu đi tới, trắng tinh khôi váy cưới.” Hần nắm chặt khẩu súng hơn và bắt đầu đi về phía hành lang.

Tiệc sinh nhật đã tàn, và mẹ của Les Grayson tiễn hai bà chị mình ra xe. Em trai Les nhận “nhiệm vụ Mimi.”

Ở tuổi chín mười, bà của Les luôn luôn cần có người trông, đề phòng trường hợp bất trắc.

Les nhìn quanh căn bếp của mẹ. Cảm giác về nhà thật lạ. Chẳng có gì thay đổi cả. Bố vẫn trốn sau nhà kho để hút xì gà, làm như mẹ không biết vậy, và mẹ vẫn buộc mình cắt các phiếu giảm giá. Tim, em trai sinh đôi của cô, vẫn đang tìm kiếm người phụ nữ hoàn hảo, và nếu có một nửa cơ hội, hẳn đã trốn không giúp cô rửa bát, dù cho đó là nhiệm vụ của *họ* từ đời nào đến giờ.

Và nhìn đâu cô cũng thấy Mike: ngồi trong bếp giúp mẹ xếp phiếu giảm giá, chuẩn ra sau nhà để nói chuyện với bố cô trong khi bố đang tự đầu độc phổi của mình.

Les đã rời bỏ Piper, Texas để lãng quên, nhưng ai đã quên không báo với quê hương cô rằng nó cũng phải lãng quên.

“Chị ổn cả đấy chứ?”

Les quay lại đối diện với em trai sinh đôi, nghệ sĩ chuyên trốn rửa bát. “Trông chị không ổn sao?” Cô gượng một nụ cười.

“Trông chị giống cái hôm con mèo của mẹ mời con chuột nhảy của chị đi ăn trưa.” Mắt cậu em nhìn theo tay cô đang nghịch nghịch với cái nhẫn nằm phía dưới áo sơ mi.

Cô buông tay ra. “Chị cứng rắn lắm.”

“Em đánh cuộc là con mèo nghĩ là con chuột nhảy của chị cũng cứng rắn lắm cơ.” Cậu em nhoẻn cười với cô. “Chị có hẹn hò lại chưa đấy?”

Les nhướn một bên mày, ít nhất cũng tự hào về điều ấy. “Rồi chứ.”

“Em có phải tần cho ai một trận không?” Đó là cách Tim hỏi cô có quan hệ thế xác với ai chưa.

“Anh chàng mới nhất mà chị hẹn hò hỏi chị có thèm muốn của quý không. Em có thể tần anh ta đấy.”

Em trai cô mỉm cười. “Cho em địa chỉ của anh ta nào.” Em trai cô liếc nhìn về phía phòng khách. “Ôi, chết thật. Mimi lại cởi quần áo ra rồi.”

“Ngăn bà lại đi.” Les nhấn mạnh. “Mẹ để em chịu trách nhiệm về bà mà.”

Tim cười khúc khích. “Em là đàn ông. Về mặt đạo đức, em phản đối việc ngăn cản bất kỳ phụ nữ nào cởi quần áo ra.”

Les cau có với em trai. “Thậm chí kể cả nếu đó là bà của em hay sao?”

“Chị có lý đấy.” Tim thò đầu qua cửa. “Dừng lại đi. Mimi. Chưa đến giờ đi ngủ mà.” Cậu ta liếc nhìn Les. “Chị có chắc ngày xưa bà không phải là vũ công thoát y không hả?”

Les cười to. “Ồ đúng rồi. Chị có thể tưởng tượng ra bà múa cột đấy.”

Tim ngăm ngía chị. “Em nhớ chị đấy, chị à.”

“Chị cũng thế.” Cô thú nhận. Họ đã thực hiện màn ôm hôn khi cô vừa về nhà rồi, không thì cô đã lại ôm hôn em trai một lần nữa. Tim có lẽ chỉ ôm hôn một lần.

“Thế thì chuyển về nhà đi. Boston không có ích gì cho các cô nàng Texas cả. Em đã nghe thấy chị nói từ ‘tụi bay’ hai lần đấy nhé. Nghe ngứa cả tai.”

Cười tươi, cô ngấm nghĩa chai Diet Coke của mình. “Chị sẽ chuyển về sớm thôi.”

“Chị phải vượt lên mọi chuyện đi, chị biết đấy?”

“Chị đang cố.” Les không có ý định nói dối. Với Tim. “Chị có tiền triển mà. Nghiêm chỉnh đấy, tháng trước chị đã hẹn hò những ba lần.”

“Và em đoán là chẳng cuộc hẹn nào đi đến đâu.” Em trai cô tự lấy cho mình một chai soda trong tủ lạnh. “Có khi là chị kén cá chọn canh quá.” Cậu ta bật nắp chai. “Giống chị vẫn thường kết tội em thế mà.”

“Chị chẳng kén chọn gì đâu. Chị chỉ muốn...”

“Muốn gì nào?” cậu em hỏi.

“Luồng điện ấy. Cái giọng nói nhỏ trong đầu chị kêu ‘tuyệt’.”

“Chị không cảm thấy ‘tuyệt’ với mấy anh chàng mà chị đã hẹn hò ư?”

“Một chút cũng không.” Les thú nhận. Sau đó, cô nhìn vào mắt của em trai, đôi mắt cũng màu xanh lục thủy y hệt như cô. “Cứ như thể cái hộp đựng tiếng ‘tuyệt’ trong chị đã hỏng rồi. Chị muốn nó làm việc trở lại. Chị muốn cảm thấy ‘tuyệt’. Nhưng chị chẳng cảm thấy gì.” Cổ họng cô tắc nghẹn.

“Có lẽ là chị chưa gặp đúng người.”

Có lẽ là người đàn ông duy nhất dành cho chị đã mất rồi.

Ý nghĩ ấy quần quanh trong trái tim cô. Giữa tất cả những nỗi sợ hãi mới đây nhất của Les, cô có một vài nỗi sợ như vậy, điều này cản trở cô nhất. Bởi vì tuy cô vẫn nhớ thương Mike đến đau đớn từng thớ thịt, cô cũng muốn vượt qua sự trống vắng ngự trị trong lồng ngực. Cô muốn tìm lại cảm giác hồi hộp khi tán tỉnh và được tán tỉnh, được chia sẻ một nụ cười mỉm bí ẩn. Cô muốn lại được trải qua nụ hôn lần đầu, cái đụng chạm đầu tiên. Cô muốn được kêu tuyệt. Và cô cũng muốn cả hoan lạc thật nóng bỏng nữa.

Tim đặt đồ uống của mình xuống mặt bếp. “Mẹ bảo em là Katie chuẩn bị cưới.”

“Chị e là thế đấy.”

“Chị không thích anh chàng đó à?”

“Chị vẫn chưa gặp anh ta.” Và dùng một cái, chỉ có thế thôi, cái ý nghĩ đó ập vào sự do dự của Les. Có thể là cô ghen tị với Katie vì cô ấy đã tìm thấy “tuyệt” còn cô thì vẫn chưa? Ồ, vớ vẩn. Chẳng có gì giống như khi nhận ra bản thân mình là một con mụ ghen tuông. Thêm cái nỗi sợ hãi sự ghen tuông không công bằng vào bản danh sách những nỗi sợ của cô.

“Ô hô!” Giọng Mimi từ phòng khách văng tới. Tim bước một bước về phía cửa, chần chừ và quay trở lại.

“Em sợ là chị sẽ phải giải quyết vụ này thôi,” cậu ta nói. “Chết tiệt, em sẽ không bao giờ còn có thể nhìn ngắm một bộ ngực phụ nữ như trước nữa.”

Trước khi Les kịp hỏi han, Mimi dẫn dệu vào trong bếp. Bà chỉ khoác độc có nụ cười trên mặt và một đôi giày tennis màu hồng rực mà Les mới mua cho bà ở Boston.

Les chuyển cái nhìn từ thân hình trần truồng và nhăn nhoe của Mimi sang khuôn mặt hốt hoảng của Tim. “Quý thật,” cô nói. “Chị phải chuồn đây nếu không chị sẽ gặp Katie muộn mất.” Cô mỉm cười với em trai một lần nữa, hôn lên má Mimi và bỏ đi, để lại Tim xoay xở với bà ngoại đang khóa thân.

“Công lý nên thơ!” cô kêu lên và cười khúc khích. “Biết bao lần em đã bỏ chị rửa bát một mình rồi?”

Katie nghe thấy tiếng bước chân bực dọc và thỉnh thoảng một tiếng chửi thề. Run đến nỗi cô có thể nghe thấy tiếng hai hàm răng mình va vào nhau, cô đi qua sàn nhà bê tông lạnh lẽo để tới một bức tường đá còn lạnh lẽo hơn và cuộn tròn người lại. Cái lạnh xuyên qua người cô cảm giác như không có thực. Có khi là nó không có thực, nhưng hai móng cô thực sự sắp đóng băng.

“Cút thật. Mẹ kiếp!”

Đây quả là một cơn ác mộng. Chẳng thể nào là cô vừa chứng kiến một người bị bắn chết. Chẳng thể nào là cô vừa bị truy đuổi qua một hành lang tối mịt như nhà ngục và bị mũi súng dí vào tai.

Lại thêm tiếng bước chân. “Cút thật. Mẹ kiếp!”

Hay tất cả đều là thực nhỉ? Dạ dày cô đau nhói và sôi sùng sục, nhưng cô quá sợ chẳng nôn nổi nữa.

Nấc cụt.

Cô quá sợ chẳng nghĩ nổi nữa.

Nấc cụt.

Quá sợ chẳng... *Chúa ơi, ước gì đó chỉ là một giấc mơ.*

“Sẽ ổn thôi.” Một giọng trầm cất lên.

Là cô nói thành tiếng đấy sao? Cô nhìn trừng trừng vào bóng tối và cố gắng hình dung ra người cùng cảnh ngộ với mình, nhưng chỉ có bóng tối bao trùm lên cô. Thở ra thật chậm, cô bấm ngón tay trở vào ngón cái. Cô đã đọc ở đâu đó rằng điều ấy có thể khiến một người thôi không hoảng sợ nữa, và dù cô chưa bao giờ gặp rắc rối với sự hoảng sợ, ngoại trừ việc nôn vì căng thẳng, nếu có khi nào cô gần như hoảng sợ, thì chính là lúc này đây. Chính lúc này đây.

Hơi thở của cô lại trở nên dồn dập. Cô nghe thấy một tiếng nước nở khê thoát ra từ cổ họng mình. Khóc lóc cũng chẳng phải là cứu cánh của cô nốt. Chắc chắn là cô cũng đã đổ lệ nhiều rồi, phần lớn là vì bọn con trai. Sau này, cô cũng từng khóc vì đàn ông, vì những bài phê bình nghệ thuật viết về tác phẩm của cô, và cô đã khóc suốt một tuần liền khi cô nhận được tin dữ về gia đình. Đôi khi cô vẫn còn khóc vì điều ấy, nhưng phần lớn thời gian cô có thể kiềm chế được. Nhưng ngay lúc này đây thì cô không thể kiềm chế nổi.

Thêm những tiếng nước nở nữa thoát ra khỏi cổ họng cô, và cô khum tay che miệng.

Nấc cụt.

Cô nghe thấy có tiếng bước chân tiến lại gần hơn.

“Không sao đâu.” Giọng người đàn ông đó lại cất lên.

Người đàn ông này rõ ràng không biết cái điều mà cô biết. Anh ta không biết là Tabitha đã bị bắn, là Katie suýt bị bắn, là cô, cùng với người lạ vắng quá nhiều *cút* và *mẹ kiếp* kia, dường như bị nhốt ở trong cái phòng tối như nhà ngục này.

“Ô, Chúa ơi !” Những lời đó thoát ra từ cổ họng tắc nghẹn của cô cùng với những giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt cô.

Cô nghe thấy anh ta quỳ xuống. Cô nhìn thấy một bóng người trườn lên cô, và nhanh như chớp, ý nghĩ của cô quay về với hình ảnh người đã truy đuổi cô. Trước khi cô nhận thức được là mình đã làm gì, cô đá thật mạnh vào người lạ đang cúi xuống kia.

Anh ta thở hắt ra và sau đó nói. “Khỉ thật, này cô ơi, tôi chỉ... định cố gắng giúp cô thôi.”

Được rồi, rõ ràng là cô đang quá hoảng sợ. Nếu không thì sao cô lại đá anh ta trong khi cô thực sự không nghĩ anh ta là kẻ xấu? Cô không thể nhớ được tại sao cô cảm thấy như thế, nhưng hẳn đó là vì anh ta đã nói điều gì đó. Phải không nhỉ?

Cô hít thêm một hơi run rẩy nữa và bấm móng tay sâu hơn vào các ngón tay. “Xin lỗi.” Cô co đầu gối sát hơn vào người.

Ngừng một lúc lâu trước khi anh ta lên tiếng. “Cô có bị thương không?”

Cô nhanh chóng đánh giá trong óc tình trạng cơ thể mình. Cô nhớ là đã bị đẩy dúi vào tường, cảm giác cái gì đó bằng kim loại và lạnh lẽo ấn vào một bên mặt trong khi... trong khi cái tên khốn kiếp ấy bắt đầu lướt bàn tay dọc theo cánh tay trái của cô và sờ mó bàn tay cô, ngón tay cô. Cảm giác như thế... Như thế hẳn tìm cái nhẫn. Có thể hẳn định cướp bóc cô.

Nhưng cô không có nhẫn.

Cái ý nghĩ ấy lại ập vào óc cô. Cô đã xả cái nhẫn đính hôn tám nghìn đô vào toa lét sáng nay.

Được rồi, rõ ràng là cô đã đỡ sợ hơn rồi bởi vì cái cảm giác muốn nôn ọe lại trào lên mạnh mẽ trong cô. Cô đưa tay lên che miệng nhưng đã quá trễ. Cô đánh mất nốt phần còn lại của bữa trưa trên sàn nhà.

Ngay lập tức cô nghe thấy có tiếng khạc nhổ. Cô lấy mu bàn tay quẹt ngang miệng. Sự im lặng chơi trò đánh đố với lương tâm cô và cô nói trước khi cô kịp nghĩ.

“Nôn căng thẳng,” cô thì thào.

“Nôn đồng cảm,” anh ta thì thào đáp lời.

Thật chẳng đúng lúc, thật điên rồ để cười phá lên vào một lúc như thế này, nhưng nó đã xảy ra. Tiếng cười khe khẽ của anh ta: âm thanh trầm, mạnh mẽ và dễ chịu hòa với tiếng cười của cô. Điều mà cô đoán là sự sợ hãi trong đầu cô tan biến đi. Hay ít ra là cô cảm thấy kiểm soát được suy nghĩ và hơi thở của mình hơn. Tuy thế, hai móng cô, dính chặt vào sàn nhà, thực sự lạnh cóng.

Cô ngửa đầu ra sau. Họ cùng cười vang trong vài phút. Rồi lại lặng yên. Cô cũng không chắc là bao lâu, có khi là năm phút, mà cũng có thể là hơn.

“Cô ổn cả chứ?” anh ta hỏi lại lần nữa.

“Tôi nghĩ vậy.” Cô dịch ra xa khỏi chỗ mà cô vừa làm bắn một quăng. Trong khi di chuyển, tâm trí cô cũng tiến lại gần hơn với hiện thực và

những gì đã xảy ra. Cô nhớ lại đã nhìn thấy Tabitha ngã xuống thảm. Cô nhớ lại máu.

“Có kẻ nào đó đã bắn Tabitha.” Bỗng dưng nỗi sợ hãi đọng lại trong dạ dày cô. Tim cô đập dồn. Đầu óc cô quay trở lại với người chuyên tổ chức đám cưới. “Tôi đã cố gắng gọi giúp đỡ, nhưng không có điện thoại. Bà ấy cần xe cấp cứu.”

Bạn đồng cảnh của cô thở dài. “Tôi... không nghĩ việc ấy bây giờ còn có ích nữa.”

Katie nhắm mắt lại, bóng tối sau mi mắt cô cũng chẳng thể tối hơn bóng tối trong gian phòng.

“Bà ấy chết rồi ư?”

“Có vẻ như vậy đấy,” câu trả lời vang lên, dường như người đàn ông đã tiến lại gần hơn. “Vậy là, tôi đoán là cô không mang theo điện thoại di động.”

“Tôi để quên trong xe mất rồi.” Tại sao cô lại không mang nó theo cơ chứ?

Lại dừng một lát. “Cô có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Cô hít một hơi thật sâu. “Kẻ nào đó đã bắn Tabitha.”

“Tôi biết thế.” Anh ta không nói với vẻ châm biếm mà bình tĩnh. “Cô có chứng kiến việc đó không?”

Giọng anh ta trầm, vững chãi và dễ chịu. Cô cho phép mình chìm đắm trong những âm thanh ấy một lát trước khi trả lời.

“Không. Từ trong văn phòng, tôi chỉ nhìn thấy Tabitha thôi. Nhưng hẳn ta đã đuổi theo tôi tới đây. Hẳn ta đã tóm lấy tôi và đẩy mạnh tôi vào tường.” Trong óc cô hiện lên hình ảnh như thể trong một cuốn phim rẻ tiền. “Hẳn ta dí súng vào tai tôi.” Cô ghét nhất những bộ phim rẻ tiền.

“Cô có nhìn thấy hẳn không, đủ để mô tả lại hẳn?”

Ngay lúc ấy, Katie nhớ lại tại sao một lý do khác khiến cô tin tưởng người đàn ông này. Anh ta là cảnh sát. Đúng rồi, cô nghe thấy anh ta nói như thế với cô.

Thảo nào mà anh ta làm cô cảm thấy an toàn. Thảo nào mà cô không thấy lo lắng quá. Cảnh sát không bao giờ làm việc đơn lẻ, phải không nào? Chắc chắn là anh ta có một cộng sự có thể giải thoát cho họ. Và nếu như anh ta không có cộng sự, anh ta có thể thông báo qua bộ đàm vị trí của họ.

Nghe thấy người đàn ông di chuyển, cô nhớ ra rằng anh ta hỏi cô một câu hỏi. Ồ, đúng rồi; anh ta muốn có mô tả nhân dạng.

“Hẳn ta cao hơn tôi. Nhưng tối quá, tôi không nhìn được nét mặt hẳn. Tôi xin lỗi.”

“Với những gì cô vừa trải qua, cô được thế là quá ổn rồi.”

Cô nghiêng người dựa lại vào tường, kéo chiếc áo khoác len xanh tím than sát vào người hơn, và tự ôm lấy mình chống chọi với cái lạnh. Cô ước gì những người cứu hộ đến nhanh nhanh lên và giải thoát họ ra khỏi đây. Chẳng phải vì cô mong được nhìn thấy Tabitha. Có lẽ là có cửa sau. Katie hít một hơi và cố gắng giữ để răng không va vào nhau. Nhưng đằng nào thì

chúng cũng va vào nhau lập cập, giống như cái chuông gió chẳng chịu ngừng. *Lách cách. Lách cách.*

Bạn cùng phòng với cô sột soạt. “Ở phần này của ngôi nhà, lò sưởi không hoạt động.” Anh ta hít vào, âm thanh hơi thở của anh ta lan tỏa trong bóng đêm. “Này. Cô lấy áo khoác của tôi mặc đi.”

“Không, tôi không sao,” cô nói dối. “Tôi có áo khoác len đây rồi.”

“Nó mỏng lắm.”

“Sao...” Anh ta nhìn rõ đến thế trong bóng tối?

“Tôi cảm thấy nó mà,” anh ta nói, như đọc được ý nghĩ của cô. “Cầm lấy đi.”

Tiếng rít khê của một vật chuyển động trong không khí vang lên trong phòng.

“Đây này.” Anh ta có cái giọng trầm trầm khiến người khác phải tuân lệnh. Có lẽ anh ta học được nó ở học viện cảnh sát.

“Chỉ vài phút thôi vậy.”

Cô đưa tay vào bóng tối cho tới khi chạm phải một vật bằng da và mềm mại. Cô choàng cái chất liệu mịn nhẵn ấy quanh mình, nó bao bọc lấy vai cô như một vòng tay ôm. Mùi hương ấm áp của da, cùng với mùi đàn ông hắc hắc thoang thoảng gợi nên hình ảnh một cảnh sát kiểu xù xì góc cạnh phù hợp với giọng nói. Cô thấy mình nheo mắt, cố gắng nhìn cho ra anh ta. Mặc dù cô gần như có thể nhìn được trong bóng tối, cô không thể xác định được đường nét cũng như tầm vóc của anh ta. Anh ta có thể thấp béo hay

cao gầy. Rồi cô nhớ ra rằng mình đã ngã đè lên người anh ta. Chẳng có bụng cũng không mềm nhẽo, rắn chắc và...

“Đờ hơn chứ?” anh ta hỏi.

“Vâng, cảm ơn anh.” Cô hít một hơi, để cho mùi hương của anh ta đọng đầy giác quan của mình. “Nhưng anh không thấy lạnh sao?”

“Không, da tôi dày lắm. Cô tên là gì nhỉ?”

“Katie Ray. Còn anh?”

“Carl Hades.”

Sự im lặng lại rón rén trở lại trong phòng như một vị khách không mời. Cô lắng nghe để xem có gì diễn ra ở những nơi khác trong ngôi nhà. Chẳng có tiếng động, chẳng có lấy một tiếng rì rầm. “Tại sao người ta còn chưa giải thoát cho chúng ta?”

“Ai cơ?”

“Những cảnh sát khác.”

Sự im lặng của anh ta ngưng đọng như sương mù. “Tôi... tôi không phải là cảnh sát.”

“Anh nói anh là cảnh sát cơ mà.” Cô lùi sát lại vào tường. Được rồi, sự hiện diện kiểu tôi-là-người-ngay của người đàn ông bắt đầu tan biến.

Anh ta ngo ngoáy. “Đúng, quả là tôi đã nói như thế đấy, phải không?” Cô chờ anh ta đưa ra một lời giải thích. Anh ta không làm vậy.

“Có nghĩa là anh chỉ nói dối phải không?” Hai hàm răng cô lại bắt đầu đánh vào nhau trở lại. Bây giờ cô chẳng có cảm giác gì nữa ở đùi và mông.

“Gần như thế.” Có tiếng bước chân anh ta đi qua gian phòng.

“Gần như thế ư? Làm thế nào mà anh có thể ‘gần như’ nói dối thôi nhỉ?”

“Nghe có vẻ như cô lại cảm thấy căng thẳng vì tôi nữa rồi.”

“Phải đấy. Sau khi chứng kiến vụ giết người và bị kẻ sát nhân truy đuổi, tôi bị nhốt ở trong cái nhà ngục này với một người đàn ông bảo với tôi rằng anh ta là cảnh sát và sau đó lại bảo tôi rằng anh ta *không* phải là cảnh sát. Tôi cứ nghĩ là tôi được giải cứu. Giờ thì hóa ra tôi bị nhốt cùng với một anh chàng chửi bậy quá nhiều.”

Anh ta khẽ cười.

“Tôi không định nói đùa đâu.”

“Xin lỗi nhé,” anh ta nói.

Xin lỗi à? Cô cợt là anh ta đang có một nụ cười giả dối trên khuôn mặt điển trai của anh ta. Cô chẳng biết anh ta có điển trai. Anh ta có thể xấu xí một cách khủng khiếp. Cô cũng chẳng quan tâm đến bề ngoài của anh ta. Ăn mày thì không thể đòi xôi gấc, cảnh sát hay không, cô cũng van xin anh ta đưa cô ra khỏi đây. Anh ta có thể có đôi chân vòng kiềng và sún răng cũng được. Cô vuốt ngón tay cái trên ngón tay đeo nhẫn của bàn tay trái và một cơn buồn nôn lại nghẹn lên trong cổ.

Sau thở vài hơi để lấy lại bình tĩnh, cô so vai và hít hà cái áo khoác của anh ta. Carl Hades không có mùi khó ngửi. Không. Anh ta có mùi hương của kiểu đàn ông rất điển trai và chỉ biết mình. Nhưng dù sao thì anh ta

cũng tử tế đủ để cho cô mượn áo khoác của anh ta. Và cô không quan tâm xem da anh ta dày đến mức nào, chắc chắn là anh ta cũng lạnh cóng.

Một tiếng động vang lên, và cô thấy tim mình giật thót. “Cái gì thế?”

“Tôi làm đổ cái gì đó. Tôi đang tìm công tắc đèn.”

“Ồ.” Cô run lấy bầy vì lạnh, hay là vì sợ hãi? Hàm răng cô lại va vào nhau.

“Cô biết không, chúng ta đã ở đây... một lúc rồi, và người duy nhất mang thương tích trên người là tôi đấy. Nếu như có ai trong hai chúng ta phải căng thẳng vì người kia, thì đó đáng lẽ phải là tôi.”

Cô nhớ ra là mình đã đá anh ta hoặc còn hơn thế. “Tôi hoảng sợ quá.”

“Chính vì thế mà tôi đang cố gắng để tha thứ, nhưng đến giờ này thì tôi hi vọng là cô hiểu rằng tôi không định làm tổn thương cô.”

“Tôi hiểu, gần như hiểu, nhưng khi có người chết, thì khó có thể tin tưởng ai.”

“Tôi đã từng là cảnh sát.” Tiếng chân anh ta vang trong bóng tối. “Giờ thì tôi là thám tử tư. Đôi khi tôi quên mất và hô ‘cảnh sát’. Đôi khi tôi hô như thế để mọi người chú ý.” Bóng anh ta di chuyển vòng quanh gian phòng. “Bà Jones muốn thuê tôi.”

“Thuê anh để làm gì cơ?” Răng cô lại va vào nhau.

“Để... bà ta chưa kể chi tiết với tôi.”

Sự ngập ngừng của anh ta giải thích nhiều điều. Những gì anh ta vừa nói là *một lời nói dối to tướng*. Ồ, cô tin rằng anh ta là thám tử tư; nhưng anh ta nói dối về chuyện không biết chi tiết. Vậy là anh ta chửi thề và nói dối.

“Còn cô làm gì ở đây?” anh ta hỏi.

“Tabitha đang...” Một cơn buồn nôn lại kéo đến trong bụng cô. “Lên kế hoạch tổ chức đám cưới cho tôi.” Cô hít một hơi thở sâu qua mũi.

“Cô không sao chứ?”

“Cái dạ dày của tôi thôi.”

“Không thể nào.” Anh ta rên rỉ.

Mặc cơn buồn nôn, cô mỉm cười. “Tôi nghĩ nó sẽ qua thôi.”

“Thế thì tốt.” Giọng anh ta vang lên sự nhẹ nhõm. “Cô ăn phải cái gì khó tiêu hay cô đang có thai?”

Vậy là anh ta chửi thề, dối trá và đặt những câu hỏi thiếu tế nhị. “Không! Đều không phải!”

“Xin lỗi. Vì... vì cô sắp cưới nên...”

“Người ta không cứ phải có thai thì mới cưới.”

“Không. Chỉ vì điên rồ mà thôi.” Có tiếng bước chân anh ta lao xao.

“Thực ra là tôi cũng không điên rồ.”

“Tốt quá. Tôi chẳng muốn bị nhốt chung với một kẻ thần kinh không bình thường.”

“Anh có lý do gì cụ thể để phản đối hôn nhân ư?” Cô hỏi, chẳng qua vì nói chuyện thì dễ chịu hơn là im lặng.

“Chẳng có lý do gì cụ thể. Tôi phản đối toàn bộ cái chuyện kết hôn.”

Cô không định trả đũa. Sao cô phải làm vậy? Cô chẳng quan tâm anh ta nghĩ gì về hôn nhân. Cô đối chủ đề. “Không tìm được công tắc điện ư?”

“Chưa thấy, nhưng tôi không thể chạm tới mọi mảng tường. Có các thùng đồ ở khắp nơi.”

Cô liếc nhìn ra hướng cửa, và tim cô đập nhanh lên. “Anh có nghĩ là hẳn ta còn ở ngoài đó không?”

“Không. Hẳn ta bỏ chạy ngay sau khi nhốt chúng ta.” Nhưng giọng nói của bạn đồng cảnh của cô không có sự tự tin lúc trước. Cô ước sao nghe thấy sự tự tin ấy bây giờ.

“Lỡ ra hẳn ta muốn thủ tiêu chúng ta trước thì sao?”

“Thì giờ đây hẳn ta đã phải làm cái gì đó rồi.”

“Lỡ ra hẳn ta nghĩ rằng tôi có thể nhận diện được hẳn? Lỡ...”

“Đừng có rối lên thế,” người đàn ông đáp. “Rồi rằng cô sẽ lại đánh vào nhau và làm tôi mất bình tĩnh.”

Cô nhắm mắt lại và tập trung hít thở thay vì trò chuyện. Trong óc cô, cô tưởng tượng ra những nét vẽ chậm chậm, dễ dàng. “Anh nghĩ phải mất bao

lâu mới có người tìm được chúng ta?”

“Ngay thôi mà,” anh ta đáp. “Có ai chờ cô chiều nay không?”

“Tôi có hẹn với Joe và Les lúc năm giờ chiều.”

“Joe và Les?” Anh ta tiếp tục vỗ tay lên tường.

“Chồng chưa cưới và bạn thân nhất của tôi. Ôi, trời ơi. Chẳng ai trong hai người biết là người kia sẽ tới. Họ có lẽ là thậm chí...”

Một tiếng động nữa vang lên. Nhưng đó không phải là một tiếng động vang lên trong phòng. “Hắn ta còn ở ngoài kia!” cô nói. Bụng cô lại quặn lên, tiếp đó là tiếng va lập cập của hai hàm răng cô.

CHƯƠNG SÁU

Les bước vào nhà hàng Dave's Place, để lại bên ngoài mùi vị nặng trĩu, lạnh lẽo của cơn bão, cô hòa mình vào sự ấm áp và mùi hương thịt nướng ở đây. Quá nhiều tỏi, cô nhận thấy ngay. May sao, cô thích tỏi. Cô nhìn quanh nhà hàng để tìm Katie. Sau đó cô đi về phía quầy bar và tìm kiếm. Chẳng thấy Katie đâu.

Cô định quay ra và yêu cầu xếp cho mình một bàn, nhưng nhìn thấy hai ghế trống ở quầy bar. Có ba người đàn ông ngồi quay lưng về phía cô. Hai người đang xem TV qua màn hình treo trên tường; người còn lại thì đang đọc báo.

Đưa tay ra, Les mân mê chiếc nhẫn nằm giữa hai bầu ngực và nhớ lại những gì cô vừa nói với em trai chỉ vài phút trước: cô đang tiến lên để sống. Vượt qua sự mất mát Mike. Nhưng có thật là cô đang làm thế không?

Nếu cô đang cố gắng, phải chăng cô nên thực hành tán tỉnh thay vì lúi vào góc trong cùng của nhà hàng và chờ đợi một cách cô độc? Đúng rồi, cô nên làm thế, nhưng ngay lúc này đây Les chẳng muốn vờ vịt tí nào. Chúa chứng giám, cô đã phải vờ làm ra vẻ quan tâm trong cả ba lần hẹn hò vừa qua.

Cô dợm bước quay đi đúng vào lúc người đàn ông đang đọc báo ngẩng lên. Vẻ mặt anh ta hớn hở như thể anh ta tưởng cô là ai đó khác. Mắt họ gặp nhau. Không rời. Anh ta có mái tóc thẳng sẫm màu và đôi mắt tuyệt vời. Đôi mắt gợi cảm. Một đôi mắt xanh da trời sâu thẳm. Rồi miệng anh, cũng tuyệt vời chẳng kém, nở ra một nụ cười. Với cô. Một nụ cười bí ẩn.

Ngay lúc ấy, lần đầu tiên sau mười tám tháng, Les nghe thấy điều ấy. Cái giọng nói khe khẽ ấy. Tiếng tuyệt tán thưởng của cô.

Mỉm cười đáp lại anh ta, Les gỡ chiếc túi xuống khỏi vai và ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh anh ta. Có thể, chỉ là có thể thôi, cuối cùng thì cô cũng có hi vọng.

Lại một tiếng “bùm” nữa, và Katie nhảy dựng khỏi sàn nhà. “Tôi chẳng kế hoạch chết hôm nay,” cô la lên. Và cô thực sự muốn làm theo kế hoạch của mình. Người họ Ray luôn luôn nhất quán.

“Chỉ là tiếng sấm thôi,” người cùng phòng với cô lên tiếng. “Thở vài hơi thật sâu đi.”

Katie đếm đến mười để giữ cho trí óc mình không quay trở lại với tiếng nổ mà cô nghe thấy khi trước. Cô cố gắng giữ để hình ảnh Tabitha ngã xuống thảm không tua lại trong đầu cô, và cô quay về phía vang lên giọng nói của người đàn ông tên Carl.

“Bạn thân nhất của cô và bạn trai cô không hợp cạ à?” anh ta hỏi, tin rằng cô cần được trò chuyện.

Anh ta đã đúng, và cô đáp. “Họ chưa bao giờ gặp nhau. Bạn gái tôi không sống ở thành phố này.”

Lại ngừng một lát. “Họ có biết cô đang ở đâu không?”

“Les có biết.”

“Liệu cô ta có đủ lo lắng để đến đây tìm cô không?”

Katie ngẫm nghĩ về câu hỏi. “Có đấy, nhưng tôi không nghĩ cô ấy biết tìm tôi ở đâu.”

“Có thể cô ấy sẽ gọi điện cho bố mẹ cô?”

Đã hàng tháng nay việc nhắc đến bố mẹ mới lại làm cô đau đớn như bị dao đâm vậy. Nhưng cô cho là, sau những sự kiện xảy ra ngày hôm nay, cô dễ bị tổn thương hơn. “Bố mẹ tôi qua đời cả rồi.” Mắt cô cay xè.

“Tôi xin lỗi.” Anh ta di chuyển hai bàn chân, sau đó có tiếng khớp gối kêu răng rắc như thể anh ta lại ngồi xuống. “Đã lâu chưa?”

Câu hỏi của anh ta cho thấy có lẽ anh ta đã nhận ra sự xúc động trong giọng nói của cô. “Khoảng một năm rưỡi rồi.” *Ngày mai*. Thật điên là trí óc lại rất minh mẫn với những điều như vậy dù thâm tâm chẳng hề muốn thế.

“Tai nạn ư?” anh ta hỏi.

“Đúng vậy.” Katie trả lời, và cố để không sụt sịt.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Một cái xe tải 18 bánh.”

“Chết tiệt.”

“Đúng đấy. Chết tiệt.” Katie kéo đầu gối sát vào ngực và lau hai gò má ướt vào quần.

Một lúc lâu không ai trong họ nói gì. Rồi giọng nói của anh ta lại vang lên trong phòng. “Mẹ tôi mất khi tôi mới mười lăm tuổi.” Những lời của

anh ta như bị dính vào đầu lưới, như thế anh ta phải cố buộc chúng thoát ra.

Và cô nghe thấy nhiều điều trong giọng nói trầm trầm của anh ta. Anh ta không nói về việc mất đi người mẹ, nhưng cũng hé một chút đủ để cô thấy nỗi đau của anh ta và để cô biết rằng anh ta hiểu.

“Tôi rất tiếc,” cô trả lời. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Ung thư,” Anh ta đáp.

“Chắc là kinh khủng lắm.”

“Chẳng dễ dàng gì. Nhưng với thời gian, nỗi đau cũng nguôi ngoai.”

“Quả vậy.” *Nhưng nỗi đau vẫn còn đang quá lớn.* Sự im lặng lại bao trùm lên căn phòng. Những ý nghĩ của Katie lại quay về với Tabitha. Không định, nhưng cô cũng tìm ra một chủ đề khác để đối thoại. “Thế còn bố anh thì sao?”

“Ông già chỉ ở cách chỗ tôi vài dặm. thỉnh thoảng ông chạy mấy thứ cho công việc của tôi. Nhưng lúc nào ông cũng nghĩ là mình luôn có câu trả lời và không ngại chia sẻ. Ông già tội nợ.”

“Nhưng anh yêu bố anh nhiều lắm.” Cô đoán vậy qua giọng nói đã dịu đi của anh ta.

“Ông già cũng không đến nổi.” Giọng anh ta lại càng dịu hơn.

Cô duỗi chân ra. Bàn chân cô va vào chân anh ta. Cả hai bọn họ cùng rút chân lại một lúc.

“Liệu có ai đến tìm anh không?” Cô đợi anh ta trả lời, tự hỏi không biết anh ta có vợ chưa. Quả thực là anh ta đã nói với cô rằng anh ta chẳng hề tin tưởng vào hôn nhân, nhưng điều đó cũng có thể có nghĩa là anh ta đang bị cùm kẹp trong một cuộc hôn nhân chẳng hạn. “Bố anh, hay... ai đó khác?”

“Ông già đang ở Austin. Con chó của tôi sẽ nhớ đến tôi nếu không được cho ăn. Nhưng tôi chưa kịp huấn luyện cho nó gọi cho số 911.”

Nhắc đến 911 làm cô nhớ lại cô đã tìm kiếm điện thoại trong phòng làm việc của Tabitha. Vật lộn với những suy nghĩ ấy, cô cố gắng tưởng tượng ra Carl đang cho thức ăn vào đĩa cho chó. “Con chó giống gì hả anh?”

Anh ta ngừng một lúc. “Một con chó lớn.” Toàn bộ giọng điệu của anh ta thay đổi. Anh ta lại nói dối nữa rồi, mặc dù cô hoàn toàn không hiểu vì sao anh ta lại nói dối về chuyện con chó.

“To chừng nào?” Sự lạnh lẽo từ sàn nhà vẫn tiếp tục luồn qua cái quần bò mỏng thấm vào da thịt cô.

“To, to. Trong này phải có đèn mới phải chứ,” anh ta nói.

Phải chăng anh ta là một kẻ nói dối miễn cưỡng? Nếu vậy, thì anh ta cần tập tành thêm. Hoặc có thể anh ta nói dối cũng không tệ lắm, nhưng có một cái gì đó khi một người nói và nghe trong bóng tối hoàn toàn khiến cho lời nói dối trở nên rõ rệt hơn. Có thể là cô và Joe nên thử nó. Tắt hết đèn đi để nói chuyện một đêm. Cô sẽ nghe thấy gì trong giọng nói của Joe? Anh sẽ nghe thấy gì trong giọng nói của cô? Liệu anh có thể giải thích vì sao hai tuần cuối này anh quá bận để gặp cô? Liệu cô có thể hiểu tại sao cô chẳng lấy làm phiền khi anh quá bận? Bụng cô run lên và cô quyết định không nghĩ về điều đó nữa.

Tiếng Carl di chuyển khiến Katie ngẩng lên. “Anh làm gì vậy?”

“Tôi sẽ dời mấy cái thùng này để tìm công tắc đèn.”

Hay là anh ta chỉ định làm ấm người thôi? “Anh cầm lấy áo khoác của anh này.” Cô rời khỏi tường và cởi áo ra.

“Không đâu. Cô giữ lấy mà mặc.”

“Giờ thì tôi ấm rồi,” cô nói dối, và đưa cái áo ra.

“Nào, tôi đang toát cả mồ hôi ra đây.” Anh ta nhấn thêm.

Lại một lời nói dối nữa. Quyết tâm cãi bằng được, cô đứng lên và bước một bước. Cô dẫm phải cái gì đó và trượt chân. Cái áo rơi xuống, theo sau là cô. May sao, thay vì ngã xuống sàn, cô ngã vào anh ta. Anh ta đỡ ngang eo cô. Bởi vì cô thấp hơn anh ta khoảng chừng hai chục phân, đầu cô gục vào ngực anh ta. Một bộ ngực đàn ông rắn rỏi, mạnh mẽ.

“Cô không sao chứ?” Hơi thở của anh ta vuốt ve thái dương cô.

Sự đụng chạm của anh ta thật ấm áp khiến cô không muốn rời ra. “Tôi sợ.” Cô không định nói thế, nhưng có cái gì đó khi ở gần anh ta khiến cô muốn thú thật.

“Đừng sợ. Sẽ có ai đó tìm ra chúng ta thôi.” Bàn tay anh ta trượt lên lưng cô.

Cô đắm mình trong thân nhiệt ấm áp của anh ta. Cô có cảm giác bối rối trong dạ, và cô hi vọng anh ta không rời mình ra. Chẳng phải cô tha thiết cái hấp lực của đàn ông, cô tự bảo, mà đó là sự an toàn. Anh ta cho cô cảm giác thật an toàn.

Anh ta hắng giọng. “Cô mặc lại áo khoác của tôi vào đi.”

Hít vào, cô ngửi thấy mùi hương nồng, mùi gỗ mới như từ cái áo khoác tỏa ra. Trên người anh ta, mùi ấy còn dễ chịu hơn cả trên áo khoác. “Làm sao mà anh biết?”

“Bởi vì tôi có thể *cảm thấy* cô bị lạnh.” Bàn tay anh ta lần theo lưng cô và chạm vào tóc cô.

Ừm, đầu ngực cô căng cứng và chắc hẳn anh ta đã cảm thấy thế, nhưng cô chọn cách lờ đi lời nhận xét của anh ta và cả đầu ngực của mình nữa. “Không, sao mà anh biết ai đó sẽ tìm ra chúng ta?” Cô giữ nguyên tư thế của mình, một bên má cô hơi dựa vào ngực anh ta, cảm giác ấm áp hơn kể từ lúc tất cả mọi chuyện bắt đầu.

“Nghe như bà Jones làm việc cả ngày lẫn đêm. Chắc sẽ có ai đó đến đây theo hẹn và họ sẽ... nhìn thấy xác bà ta và gọi điện cho cảnh sát.”

Katie nhớ ra một điều về Tabitha và rên lên thành tiếng. “Nhưng Tabitha không làm việc ngày thứ Hai. Và có lẽ chúng ta là những cuộc hẹn cuối cùng của bà ta hôm nay.”

“Cứ thật.” Cơ thể anh ta căng ra áp sát cơ thể cô.

“Đúng thế.” Cô nhắc má mình khỏi ngực anh để có thể nhìn vào anh ta. Gần gụi đến thế này, cô có thể nhận ra một vài đường nét trên mặt anh. Anh ta... anh ta cũng điển trai như mùi hương của anh vậy. Ngay lúc ấy, có cái gì đó quen thuộc nảy ra trong óc cô. Không phải là cô biết anh ta. Nhưng cô biết ai đó trông giống anh ta.

Mắt cô lướt trên mặt anh ta. Mắt to, nâu, cô nghĩ, một vầng trán rộng, lông mi dày dưới chân mày rậm. Mũi thẳng, khuôn mặt góc cạnh, gò má...

Một bên gò má có vết xước. Mơ hồ, cô nhớ ra mình đã đâm đá anh ta.

Cô sờ vào cằm anh ta. Bộ râu hai ngày không cạo làm các ngón tay cô buồn buồn. “Tôi đã làm thế với anh ư?”

“Đúng đấy.” Anh ta nắm lấy tay cô.

“Xin lỗi,” cô thì thầm.

“Tôi cũng đang định tha thứ cho cô đây,” anh ta cũng thì thầm thì lại, giọng bồn chồn, nhưng dịu dàng và dễ chịu.

Họ cứ đứng như thế nhìn nhau chăm chăm. Thân thể chạm vào nhau.

Hai bàn tay ấm áp của anh ta trượt trở lại eo cô. “Xin chào, Katie Ray,” anh ta nói như thể mới gặp cô lần đầu.

“Xin chào,” cô cố nói nhưng miệng cô trở nên khô khốc.

Đầu anh ta cúi xuống thấp hơn. Hơi thở nhẹ của anh ta làm ấm đôi má cô và vuốt ve giác quan cô. “Xanh lục hay xanh da trời?” anh ta hỏi.

“Hả?”

“Mắt cô, chúng xanh lục hay xanh da trời?”

“Da trời.” Cô đáp. “Còn mắt anh?”

“Màu nâu.”

Giống màu tóc anh ta. Hay là chúng màu đen nhỉ? Với tí tẹo ánh sáng thế này, không thể nào phân biệt được màu sắc. Mắt cô chuyển về hướng

miệng anh ta. Đôi môi đầy đặn, với môi trên hơi cong.

Rồi sau đó một ý nghĩ khiếm nhã hết sức thoáng qua óc cô. Cô muốn hôn anh ta. Hoặc là muốn anh ta hôn cô. Thế nào cũng được cả. *Không!*

Cô vùng ra khỏi vòng tay anh ta nhanh đến mức cô lại trượt chân lần nữa. Có điều anh ta chẳng có ở đó để mà đỡ lấy cô. Ngã phịch xuống mấy cái thùng, Katie làm mấy cái thùng đồ đổ vào nhau. Cô ngã ngời trên hai hông và hình như bị đau. Cô không chắc mấy; đó là ưu điểm của việc có hai cái hông lạnh cóng.

“Cô không sao đấy chứ?” anh ta hỏi, giọng ghen đi. Căng thẳng.

“Không sao.” *Lại còn không sao!* Ổn sao được khi mà suýt nữa thì cô hôn một người lạ, trong khi hai tuần nữa là cô lấy chồng? Cười Joe tuyệt vời, tốt bụng, ngọt ngào và đẹp trai.

Chính là bóng tối. Bóng tối tạo ra một khung cảnh thân mật. Thế thôi. Chỉ có thể là thế thôi. Bởi vì cô yêu Joe mà. Cô yêu anh.

Ôi, Chúa ơi, bụng cô lại quặn đau. Cô đứng lên, vịn tay vào tường... Và cô cảm thấy... Ổn Chúa!

“Coi chừng mắt anh nhé,” cô ấn công tắc.

Ánh sáng. Ánh sáng tuyệt vời, đẹp để tràn ngập gian phòng. Cô chớp mắt. Không còn vấn đề thân mật nữa. Giờ cô có thể nhìn mọi thứ rõ ràng. Ánh sáng làm chói mắt cô. Cô lại chớp mắt. Rồi cô tập trung vào người đàn ông đang đứng trước mặt, cách cô chừng ba chục phân. Anh ta phải cao tới mét chín và vạm vỡ gấp đôi Antonio Banderas. Không ổn! Không ổn chút nào khi mà Antonio luôn là ngôi sao trong những tưởng tượng xác thịt của

cô kể từ... kể từ khi cô bắt đầu có những tưởng tượng về dục tình. Giờ cô chỉ có thể làm một điều duy nhất.

Cô tắt đèn đi.

Les nhấp nháp ly rượu vang merlot, một loại vang ngon của vùng thung lũng Napa ở California, và cố gắng nhìn, mà không bị bắt quả tang, xem người đàn ông ngồi bên trái cô có đeo nhẫn cưới hay không. Điều ấy có thể giải thích tại sao, ngoài một cái gật đầu nhanh và nụ cười thoáng qua, anh ta quay trở lại đọc báo. Cô thật may làm sao, người đàn ông đầu tiên gọi lên sự tán thưởng trong cô lại thà đọc về... cô nhìn theo hướng đôi mắt gọi cảm của anh ta, về việc nuôi giun đất. Tuyệt thế đấy !

Cô chẳng được may mắn như vậy với anh chàng ngồi cách cô ba ghế.Ồ, không. Brad, theo lời giới thiệu của anh ta, chuyển tới cái ghế trống bên cạnh cô, mỉm cười dụ dỗ và kể đủ thứ về cái ô tô to mới sắm, công việc quan trọng mới, cái du thuyền lớn và tài khoản khách sạn của anh ta.

Anh ta còn chưa ba hoa về là cái của quý lớn của mình. Thế có nghĩa là anh ta chỉ có một quả ớt nhỏ xíu. Có lẽ cũng chẳng to hơn cái vạch nhỏ trên ngón tay trái râm nắng của anh ta, rõ mười mười, anh ta đã tháo nhẫn cưới ra. Ừm, cô ghét mấy kẻ lừa dối quá.

Đó chỉ là một trong nhiều điều khiến cô yêu Mike. Anh sẽ không bao giờ dối lừa cô. Chắc chắn một điều, anh là người trung thực, chung thủy và biết quan tâm đến người khác nhất mà cô biết. Cô chạm tay vào chiếc nhẫn giữa hai bầu ngực.

“Nào, sao nào?” Câu hỏi của quý ông Lừa Dối kéo cô ra khỏi sự mơ màng. “Cô em tính sao?”

“Tính sao gì cơ?” Cô xoay xoay ly rượu trong tay.

“Ăn tối. Và sau đó mình cùng đi đâu đó với nhau được không, bánh ngọt.”

Bánh ngọt? Cô đếm đến ba, móng vuốt chuẩn bị xòe ra.

“Phục vụ,” Brad kêu lớn đến mức cô giật cả mình. “Rót cho cô đây một lượt đồ uống nữa. Cô ấy cần thoải mái một chút.”

Cô nghiêng rằng. “Bánh ngọt không cần uống gì khác. Bánh ngọt không cảm thấy...”

“Ồ, có chứ. Anh biết ngay khi nào một người phụ nữ cần thêm đồ uống, và cô em cần đấy.” Anh chàng cúi sát vào cô. Hơi thở của anh chàng có mùi bánh kẹp pho mát với hành và mùi bia chua.

Bỗng dưng, người đàn ông ngồi bên trái cô thả tờ báo xuống. Anh nhìn trừng trừng – *kiểu như mày sắp toi bây giờ đấy* – vào anh chàng cần một viên kẹo bạc hà và đang làm ô nhiễm vùng không khí quanh Les. “Có khi nào anh nghĩ là cô đây đi cùng với tôi không đấy?”

Brad há hốc mồm. “Nhưng hai người không... Xin lỗi nhé!” Chàng ta rút tiền ra khỏi túi, quẳng xuống quầy bar và bỏ đi.

Les không buồn nhìn theo anh ta. Cô đang mãi nghiên cứu chàng nông dân nuôi giun đất tiềm năng của cô, người mà cô để ý thấy không đeo nhẫn cưới hay có vết đeo nhẫn trên ngón tay. Hay thật. Rất hay.

“Cảm ơn anh.” Cô nói. Và một lần nữa cô lại nghe thấy nó.

Tuyệt.

“Nói cho tôi biết là cô vừa mới tắt đèn đi, chứ không phải là bóng đèn bị cháy!” Carl cố gắng kiềm chế cảm xúc trong giọng nói, nhưng bên trong, *Khốn kiếp!* là tất cả những gì anh có thể nghĩ. Bị nhốt ở đây với bất kỳ người phụ nữ nào là đủ tệ lắm rồi trong khi anh thực sự muốn tránh xa tất cả bọn họ, nhưng không, anh lại còn bị nhốt chung với

“Tôi tắt đèn đấy.”

“Tại sao thế?” Anh đã cố gắng nheo mắt, hình dung ra dung nhan của cô ta, cầu mong sao bề ngoài trông cô ta không được như giọng nói hay mùi hương của mình. Thế mà anh lại thấy một cô tóc đỏ, hơn hẳn cái cô người mẫu đồ lót tóc màu nâu đỏ trong quyển catalog của Victoria’s Secret.Ồ, anh đã cảm nhận được cô ta khi cô ta gần sát và biết rằng cô ta rất có tiềm năng, nhưng nói thật lòng, đàn ông là phải yêu bằng mắt.

“Bởi vì tôi bị chói mắt.”

Mắt anh cũng bị chói. Không phải bởi ánh sáng mà bởi nhìn thấy cô. In trong óc anh là hình ảnh cô đứng đó trông còn sợ hãi và thậm chí xinh đẹp hơn. Và việc nhìn thấy một phụ nữ hoảng sợ và xinh đẹp khiến cho bản năng muốn làm người hùng của anh dâng lên rất cao. À, nhưng cũng chính cái bản năng ấy đã làm cho anh lún sâu vào vũng lầy với Amy.

Anh hít một hơi và thở ra chậm chậm trong khi hình ảnh của Katie Ray lại hiện ra trong đầu một lần nữa. Anh không thể nhớ chính xác cô mặc đồ gì, màu gì, nhưng lại nhớ như in thân hình bên dưới lớp quần áo với những đường cong vô cùng đúng chỗ. Những đường cong đẹp đến nỗi mà chỉ trong một phần nghìn giây, anh có thể thay cho cô vài bộ đồ lót nhỏ xíu của

Victoria. Bộ màu xanh lá cây, trong suốt. Hoặc, màu xanh da trời, cho đồng với màu mắt của cô.

Thực ra thì màu đồ lót hay màu mắt cô cũng chẳng có ý nghĩa gì mấy. Chính màu tóc cô đã cuốn hút anh. Tóc cô dài.Ồ Chúa ơi, anh yêu thích những bộ tóc hung, dài. Đặc biệt là màu nâu đỏ. Anh nhớ lại làn tóc ấy. Mượt như lụa, chảy dài trên lưng cô. Tuyệt đến mức anh phải vận hết ý chí để không lùa tay vào trong đó. Để không vùi mũi mình vào những lọn tóc mà hít hà.

Anh lắc đầu để những hình ảnh ấy rời khỏi đầu mình. “Được thôi,” anh làu nhàu. “Chờ một phút, nhưng sau đó phải bật đèn sáng trở lại.”

Phải tìm đường ra khỏi đây. Không đời nào anh chịu ở đây chờ đợi ba mươi sáu tiếng đồng hồ cùng với một phụ nữ mềm mại, thơm tho đã cuốn hút được anh. Một người phụ nữ gợi lên bản năng người hùng trong anh.

Tại sao anh lại kể cho cô ta nghe về mẹ anh cơ chứ? Ừm, anh biết tại sao. Bởi vì anh đã cảm thấy trong giọng nói của cô ta có tiếng khóc than quen thuộc. Bởi vì... việc họ nôn ọe cùng nhau đã đưa anh trở về với những kỳ hóa trị ngày xưa.

Con không phải vào đây đâu, mẹ anh thường bảo. Nhưng anh không thể nào bỏ mặc bà... khi mà anh biết bà cần anh. Vậy là họ thường ngồi bên nhau trên sàn toilet, thay nhau nôn ọe và cười phá lên vì thế. Mẹ kiếp, thật là đau đớn khi nhớ lại. Vì vậy anh dồn những ký ức ấy vào chỗ của chúng ở sâu trong bóng tối. Những ý nghĩ về Tóc đỏ ủa về thế chỗ. Ký ức về mùi hương của cô, về sự mềm mại...

Anh oán trách cái gen quý ông lịch lãm mà anh thừa hưởng từ bố, cái gen mà anh ước gì có thể phẫu thuật cắt bỏ đi.

Chẳng phải là gen quý ông lịch lãm thì nguy hiểm hơn bản năng muốn làm người hùng. Anh đã muốn làm người hùng của Amy. Để cứu vớt cô. Anh đã thất bại. Cũng như anh đã không cứu được mẹ mình.

Không! Anh đã cấm cửa những suy nghĩ như vậy rồi.

“Cô sẵn sàng chưa?” anh hỏi.

“Sẵn sàng làm gì cơ?” Tiếng trả lời thì thầm dịu dàng của cô bao lấy anh. Chết tiệt, chỉ giọng nói của cô thôi cũng đủ làm quần bò anh chật rồi. Dĩ nhiên, có lẽ không phải chỉ vì cô, mà cũng vì anh đã không vùi mình vào người phụ nữ nào đã một năm nay. Anh cũng nhớ cái đó lắm.

“Bật đèn lại đi, Tóc đỏ.”

CHƯƠNG BẢY

Les mỉm cười với người hùng của cô. “Cảm ơn anh đã giúp tôi thoát khỏi anh ta.”

“Vinh dự của tôi.” Đôi mắt gợi cảm của anh ta lấp lánh.

Vinh dự. *Nhớ không nào?* Cô chỉ còn... thoáng nhớ.

“Tôi là Les.” Cô nói, giơ tay ra. Lòng bàn tay ấm áp của anh như tan chảy trong tay cô, cô nhìn thấy một chớp sáng, và nghe thấy một tiếng... ầm vang dội của sấm. Chỉ là cơn bão bên ngoài kia, không phải là sự thăng hoa cảm xúc. Rồi lại một chớp sáng nữa, nhưng cô gần như không để ý.

Cô cũng gần như không nhận thấy quầy bar trở nên tối om, tiếng rì rì của lò sưởi, của TV, và của lò nướng trong bếp phụt tắt. À, nhưng cô nhận thấy lòng bàn tay anh vừa vịn trong tay cô, mùi xạ hương, mùi đàn ông của anh tràn ngập phổi cô. Sự im lặng lơ lửng, nhưng chỉ trong một phần ngàn giây, bởi nó bị xua đi sau đó bằng những tiếng rên rỉ, phàn nàn của các khách đang dùng bữa tối.

“Tôi nghĩ cuối cùng thì cơn bão cũng đến,” Les nói thấy bất an, không phải vì thời tiết, không phải vì bóng tối, mà bởi sự gần gũi và nhận thức thể xác mà cô không cảm thấy đã từ lâu rồi.

“Đúng thế.” Giọng người đàn ông sâu, mạnh mẽ và gần gũi. Anh ta tiếp tục nắm tay cô. “Cô sợ bão không?”

“Không.” Hơi thở thì thầm của anh vuốt ve gò má cô.

“Cô chắc không?” Ngón tay cái của anh vuốt ve mu bàn tay cô. “Bởi vì cô đang run lên đây này.”

Không khí nghẹn trong cổ cô. Sự đụng chạm của anh, giản dị mà gửi lời nhắn đến toàn bộ cơ thể cô. Lời nhắn rằng đã quá lâu cô không cảm thấy thế này. Cảm thấy mình còn sống.

“Có lẽ là tôi cũng hơi hoảng sợ một chút,” cô nói dối. Có thật là nói dối không? Cái cảm xúc gì đang nhảy nhót trong bụng cô nếu không phải là nỗi sợ? Và cô sợ cái gì bây giờ nào?

Ánh sáng lại bùng lên. Đám đông trong nhà hàng reo hò và cái phép lạ của giây khắc ấy bốc hơi đi nhanh như một giọt nước trên vỉa hè nắng cháy. Nhưng mặc dầu trời bão bùng và lạnh lẽo bên ngoài, Les cảm thấy nóng bùng. Không phải là sự nóng bùng thể xác. Ô kê, cũng có thể là có một chút. Nhưng chủ yếu là cái nóng như... như khi cô ngồi quá gần ngọn lửa. Và ai mà muốn bị bỏng nào?

Người hùng đang cầm tay cô bỗng lùi lại. Hơi quá nhanh. Les kẹp tay vào đùi và chiếc nhẫn kim cương giữa ngực dường như lạnh hơn trước.

Cô liếc nhìn đồng hồ và nghịch nghịch cái quai. Năm giờ rưỡi. Katie đâu ấy nhỉ? Cô không ngẩng lên nhưng cảm thấy người đàn ông đang nhìn mình chăm chăm. “Bạn tới đến muộn.”

“Bạn tới cũng thế.” Anh nói, và ngay sau đấy anh ta lại cúi mũi vào tờ báo. Có cái gì đó trong sự rút lui nhanh chóng của anh ta mách bảo với cô rằng, mặc dù khoảnh khắc mà họ đã có, thậm chí là một khoảnh khắc màu nhiệm, anh ta không có ý định tiến xa hơn. Và dẫu cô ghét phải thú nhận, cô cũng không định tiến xa hơn nốt.

“Một lần nữa cảm ơn anh.” Cô rời khỏi ghế và đi ra đợi ở trong nhà hàng đông đúc. Đông đúc, rất nhiều người, nơi cô chờ đợi một mình, nơi cô nhận ra cô cô đơn biết nhường nào.

Sau khi đã cố gắng gọi cho Katie và không có trả lời, Les tự hỏi hay cô nên đi về nhà Katie và đợi ở đó. Đến muộn chẳng giống cô ấy chút nào. Katie..., nói thế nào nhỉ, là một người hơi cầu toàn. Không phải cô ấy cầu toàn đối với người khác mà với chính bản thân mình.

Một cảm giác không dễ chịu luồn vào sống lưng cô.

“Katie, cậu ở đâu?”

Katie ấn công tắc và ánh sáng lại tràn ngập gian phòng lần nữa. Cô chớp mắt. Carl chớp mắt. Họ nhìn nhau chăm chăm như hai người lạ. Và họ thật ra là hai người lạ, nhưng không hoàn toàn.

Cô nhìn đồng hồ, từ một giờ đồng hồ nay, họ đã ở bên nhau trong bóng tối. Cô đã đánh, cào, đá anh ta. Họ đã chia sẻ ký ức về sự ra đi của cha mẹ mình. Và, ồ, họ đã nôn ọe bên nhau. Điều ấy chẳng nghĩa lý gì, nhưng lạ làm sao, lại có. Les là người duy nhất sống sót trên đời này biết về cái dạ dày căng thẳng của cô.

Buồn cười làm sao, dường như khi bị nhốt chung với một người lạ trong bóng tối đã tạo ra cảm giác thân mật. Cô cảm thấy chính mình đỏ mặt.

Sự yên lặng trở thành bối rối. Carl đưa mắt nhìn quanh phòng. “Trúng rồi.”

“Cái gì thế?” Katie vòng tay quanh ngực, hi vọng vì thế thấy ấm hơn một chút.

“Có một cánh cửa phía sau chỗ thùng này.” Anh ta đẩy những thùng đồ ra xa để có thể len vào giữa chúng và bức tường. Tiếng vận nắm đấm cửa vang lên khắp phòng.

“Nó bị khóa à?” Katie tiến đến và nhìn qua khe hở. Cái cô nhìn thấy làm cô bước lùi lại ngay. Carl cầm một khẩu súng trong tay.

“Tôi không biết là anh có súng,” cô buộc tội, nhớ ra cảm giác cái vật kim loại lạnh lẽo đã ấn vào tai cô khi nãy.

Đôi mắt nâu vàng của anh ta nhìn cô sắc lẹm. “Cô không định trở nên hoảng sợ vì tôi nữa đấy chứ?”

“Tôi không hoảng tí nào.” Những người họ Ray không bao giờ hoảng.

“Thật ấy à?” Anh ta sờ tay vào khuôn mặt bị cào. “Thế sao tôi lại bị thế này nhỉ?”

Thôi được, nếu họ có hoảng lên, thì họ sẽ xin lỗi. “Tôi đã nói là tôi xin lỗi rồi mà.”

“Đúng, cô đã nói vậy. Ra đứng ở chỗ kia đi.” Giọng anh ta trầm xuống, và tim cô nhói lên.

“Tại sao thế? Anh đã nghe thấy gì vậy?” Lời nói của cô như vang lên quá lớn. Trong khi căn phòng thì quá tĩnh lặng.

“Làm như tôi nói nào.” Anh ta nói như ra lệnh.

“Anh hách dịch quá đấy,” cô cầu nhàu, nhưng cũng lùi lại. Tay nắm chặt, cô lắng nghe. Tiếng lách kích của nắm đấm cửa vang lên trong im lặng. Rồi có tiếng cánh cửa kim loại rít lên mở ra. Tiếp sau là âm thanh tiếng bước chân. Tiếng bước chân của Carl. Bước chân anh ta rời đi, trong khi cô bị bỏ lại đằng sau. Một mình. Một mình thật đáng ghét. Hách dịch hay không, cô muốn anh ta quay lại.

“Carl?” cô thì thào.

Carl không đáp lời.

Ngồi trong xe ô tô của mình đậu trên phố, kẻ sát nhân nhìn trừng trừng vào căn nhà tối và nhớ rằng vẫn còn hai người bên trong nhà. Sự hoảng sợ vang như trống làng trong ngực hăn. Nhắm mắt lại, hăn tự đập đầu vào vô lăng. Phải làm gì bây giờ? Phải làm gì bây giờ? Nếu họ có điện thoại di động, thì chắc hẳn giờ này cảnh sát đã có mặt ở đây rồi. Nhưng, hăn cũng nhớ ra là Tabitha đã phàn nàn về việc không có sóng điện thoại di động trong nhà bà ta. Có thể là họ thực sự bị nhốt trong đó. Hăn cần phải giải quyết họ. Nhưng có thể không phải ngay bây giờ.

Hăn có thời gian. Thời gian để suy nghĩ cho kỹ. Thời gian để có thể tập trung. Thời gian để làm cho cái tiếng cười kia dừng lại bởi vì tiếng cười làm đầu óc hăn xáo trộn và hăn không muốn phạm sai lầm. Hăn không thể phạm sai lầm.

Thời gian để kiểm tra cô dâu tiếp theo. Hăn nhắc điện thoại và gọi vào số di động của cô ta. Chuông reo và reo thêm hai lần nữa trước khi chuyển sang hộp thư thoại. Hăn bấm số điện thoại nhà riêng của cô.

Ở đó cũng không có ai. Cô ta ở đâu nhỉ? Lời nhắn trong điện thoại vang lên. “Xin chào. Đây là số điện thoại của Katie. Tôi rất tiếc hiện giờ không ở nhà, nhưng hãy để lại tin nhắn và tôi sẽ liên hệ lại.”

Nghe thấy giọng nói của cô, hần nhớ lại lần đầu nhìn thấy cô. Cô ngồi đối diện với hần qua bàn làm việc và mỉm cười thật xinh với hần. Chỉ nhớ lại thế thôi cũng đủ làm người hần căng ra vì ham muốn. Ham muốn được nhìn thấy cô trong chiếc váy, được thấy sự sợ hãi trong mắt cô, được kiểm soát cô, được nghe cô khóc và van xin hần tha thứ.

Hần có thời gian không?

Les lại nhìn giờ một lần nữa. Katie muộn hơn một tiếng rồi. Cô ấy ở đâu nhỉ? Cô lại thử số điện thoại ở nhà Katie. Không ai trả lời. Cầm lấy túi xách, cô rời khỏi nhà hàng, liếc nhìn nhanh người đàn ông vẫn đang ngồi đợi ở quầy bar.

Sau đó, nhớ ra chìa khóa nhà của Katie, cô cho tay vào túi áo để chắc chắn mình vẫn còn giữ nó. Chiếc chìa khóa vẫn còn ở đó. Kéo áo khoác sát hơn, cô ra khỏi nhà hàng và đi về chỗ đỗ xe của mình.

“Carl ?” Katie gọi lần nữa và nín thở chờ đợi, cầu mong sao sẽ không nghe thấy tiếng súng nổ hoặc tiếng hét của anh. Cô đếm đến mười và không thể chịu đựng thêm được nữa. “Carl?” Cô gọi to hơn.

“Tôi đây.” Có tiếng bước chân. “Tin lành. Tin dữ.” Anh bước ra từ một khe ở nhỏ giữa các thùng đồ và bức tường.

“Đó là gì?” cô hỏi, và để ý thấy anh đã cất súng đi.

“Tin lành đó là, nếu cô phải đi t... vệ sinh, cô có thể đi. Bồn rửa mặt bị hỏng nhưng toilet vẫn dùng được. Tin dữ đó là, không có lối ra.”

“Không có cả cửa sổ ư?” Cô vòng tay quanh người để xua đi cái lạnh. Cùng lúc đó cô để ý thấy anh chỉ mặc một cái áo phông đen ngắn tay và quần bò. Anh hằn bị lạnh.

“Tôi e là không.” Anh xoa tay lên cằm, nơi bộ râu không cạo mọc dài hơn. Âm thanh sột soạt vang lên.

“Thế là chúng ta bị kẹt ở đây,” cô rên rỉ và có vẻ như sắp khóc. Dĩ nhiên, cô sẽ không thực sự khóc. Hay ít nhất là cô cũng sẽ cố gắng hết sức để không khóc.

Anh nhìn cô chăm chú. “Tôi chưa bỏ cuộc đâu.”

“Anh không lạnh à?” Lời nói của cô thốt ra cùng với khói trong trong miệng.

“Áo khoác của tôi đâu?” Anh nhìn cô nhướn mày.

Nhìn quanh, cô nhặt cái áo rơi dưới sàn và đưa cho anh ta.

“Không phải cho tôi. Cô mặc vào đi. Cô đang lạnh cóng kìa.”

“Tôi không lạnh đến thế,” cô nói dối.

Mắt anh hạ xuống ngực cô. “Cô suýt làm tôi tin đấy.”

Thoáng nhớ ra là anh đã từng nhắc đến điều này, ngực của cô lại cương lên và cô kéo hai vạt áo khoác che ngực. “Thế là thô lỗ đấy.”

“Nhưng chính xác.” Anh cầm lấy cái áo khoác từ tay cô. “Thật chết tiệt là người tổ chức đám cưới của cô lại quá nghèo khi không cho sưởi toàn bộ nhà.”

“Có khi là sưởi toàn bộ nhà tốn kém lắm.” Katie bênh vực Tabitha bởi vì... bởi vì cô cảm thấy không phải nếu không làm vậy.

Vẫn cầm cái áo khoác trong tay, anh bước lại gần hơn. Nhưng thay vì tự mặc áo cho mình, anh lại choàng chiếc áo khoác qua vai cô và nhanh tay kéo nó che ngực cô.

Cô đứng đó cố gắng suy nghĩ xem liệu có nên tranh luận hay chấp nhận nó. Dù là một người có lòng tin vào tranh đấu, cô quyết định không đáng phải làm vậy. Và ngay cả thực tế là cái áo khoác thật dễ chịu cũng không liên quan nốt. Gần như chẳng có gì liên quan. Cô cuộn mình sâu hơn trong hơi ấm của chiếc áo và cố gắng không nghĩ về việc dựa vào hơi ấm đàn ông tuyệt vời đến thế nào.

Carl đi ra phía cửa dẫn vào hành lang và nghiêng cứu tay nắm cửa. Quỳ xuống, anh kiểm tra cái bản lề dưới của cánh cửa.

“Nếu có đồ nghề, tôi có thể tháo được cái cửa nọ ra.” Anh liếc nhìn cô qua vai mình.

Cô đã đút hai tay vào áo khoác của anh ta và bây giờ chiếc áo khoác đang mở ra. Nhận thấy ánh mắt anh ta trên ngực mình, cô kéo khóa áo lại.

“Cảm ơn,” anh ta lăm băm và lại tập trung vào cánh cửa.

“Anh biết không,” cô nói, “có khi mình có thể tìm thấy đồ nghề trong mấy cái thùng đồ này.” Và cả cái gì đó để mặc nữa, để anh có thể khoác áo của mình lại. Ít nhất thì lúc đó cô không còn ngửi thấy mùi của anh quanh cô nữa. “Chúng ta nên xem qua các thùng này xem.”

Sự quan tâm của cô quay trở lại với anh. Vẫn quì, lưng quay về phía cô, anh có mái tóc nâu sẫm trải lật về phía sau. Tóc anh rậm và dài chờm lên cổ áo, vểnh ra. Vai anh rộng và lưng hẹp dần về phía eo lưng mảnh hơn.

Anh liếc nhìn lên và nhướn cặp lông mày. “Ý kiến hay đấy, Tóc Đỏ.”

Monet thần thánh. Anh ta thực sự giống Banderas. Đủ giống để những tưởng tượng dục tình mà Katie đã dẹt qua năm tháng quay trở lại trong óc cô. Anh ta cởi áo mình ra. Anh ta cởi áo của cô ra. Anh ta làm nhiều hơn là chỉ ngắm nhìn ngực cô. Đôi tay... cái miệng anh ta...

Lông mày anh nhướn lên. “Cô ổn không đấy?”

“Có chứ. Tại sao?” Cô cố gắng thốt lên.

“Trông mặt cô lạ lắm. Cô không lại nôn nữa đấy chứ?”

“Không đâu.”Ồ, thật tuyệt. Thế là vẻ mặt cô khi hưng tình trông cũng giống như khi cô buồn nôn vậy. Chẳng phải là điều mà bất kỳ cô gái nào muốn biết. Cảm giác xấu hổ và tội lỗi khiến cô cắn cắn vào môi dưới.

Anh tiếp tục nhìn cô. “Mình làm như vậy nhé.”

“Làm gì cơ,” cô hỏi, vẫn còn đương xua đuổi một vài ám ảnh thể xác ra khỏi đầu mình.

“Tìm kiếm trong mấy cái thùng đồ. Tôi sẽ xếp các thùng đồ xuống đất. Cô kiểm tra bên trong chúng.”

Trong lúc chờ đợi anh đưa cho mình thùng đồ đầu tiên, cô cố gắng để tìm một chủ đề an toàn, tán gẫu. Mắt cô nhìn đến những bức tường như tường nhà ngục. “Ai lại xây một cái nhà thế này chứ?”

“Ông ta bị thần kinh, nghĩ rằng nhà cầm quyền muốn bắt mình, xây nhà thế này để ngăn mọi người vào.”

“Làm sao mà anh biết được?”

“Tôi lớn lên ở đây. Người ta đồn đại là cái nhà này bị ma ám.”

Cô lại liếc nhìn anh. “Ồ, tôi cảm thấy dễ chịu khi nghe thấy thế.”

“Cô sợ ma hả?” Anh để thùng đồ bên cạnh chân cô và mỉm cười. Nụ cười của anh thật hoàn hảo.

“Ma quỷ, tôi có thể giải quyết được. Người thực mới làm tôi sợ.” Cùng với những người đàn ông gợi cảm khiến cô quên mất là mình đã đính hôn. Rằng chỉ trong chưa đầy hai tuần nữa... chỉ thế thôi là khiến dạ dày cô trở nên chua loét. Suýt nữa thì cô gợi ý để anh ta nhìn lại mặt cô lần nữa để biết vẻ mặt cô lúc này khác lúc này ra sao.

“Tôi cũng thế,” anh ta nói.

“Nhà này trông bên ngoài như cái nhà tù.”

“Có thể là ông ta đã nghĩ ông ta cần chỗ nhốt tù nhân.”

“Tôi không thể nào tin được Tabitha thích, *đã thích* cái chỗ này.” Hơi thở của cô lại nghẹn lại. Cô thà nghĩ về những người đàn ông gọi cảm còn hơn là nghĩ rằng Tabitha đã chết. Rằng xác người chuyên tổ chức đám cưới của cô đang nằm ngoài kia ngập máu. Rằng cái kẻ đã làm điều ấy có thể vẫn còn ở ngoài kia.

“Đây, bắt đầu với thùng này đi,” anh ta nói, như thể hiểu được tình thế của cô. Anh ta lấy chân đẩy cái thùng.

Katie quỳ xuống và mở thùng ra. Cô tìm thấy vài cây hoa lụa và vài cái chậu hoa bằng sứ, vẽ tay. Trong khi cô gói ghém chúng lại, Carl lại lôi ra những thùng khác.

Tâm trí của Katie quay trở lại với Tabitha và cô cảm thấy có lỗi vì đã bực mình với người phụ nữ ngay trước khi, trước khi... Hãy nghĩ đến những điều tốt đẹp. Nhắm mắt lại, cô nhớ lại Tabitha luôn hứng khởi thế nào mỗi khi nhìn thấy một tác phẩm mà bà ta yêu thích.

Cô mở mắt ra và cảm thấy Carl đang nhìn mình.

“Cô có sao không?” Nỗi lo lắng chấp chới trong đôi mắt màu nâu ánh vàng của anh ta.

“Không sao.” Cô thấy ấn tượng với cái nhìn của anh. Ấm áp nhờ nó. Và ở cái nhiệt độ phòng như thế này, phải cần nhiều lắm mới có thể ấm lên được.

Anh ta gật đầu. “Cô làm gì để sống hả Tóc Đỏ?”

“Tôi quản lý một phòng tranh ở Houston.”

“Và cô cũng là một nghệ sĩ à?” anh ta đặt một thùng khác xuống.

“Không.” Câu trả lời đơn ngữ đến quá nhanh, quá cương quyết.

Anh ta cười khúc khích. “Thế cô theo đuổi môn nghệ thuật gì nào?”

Cô nhúu mày. “Tôi cố gắng vẽ, nhưng vẽ tồi lắm.”

“Nào, tôi đã nhìn thấy khối bức họa tồi ở các bảo tàng. Một lần, trong một hội chợ đường phố ở Mexico, họ đã cho một con voi vẽ. Không hoàn hảo, nhưng đừng đùa, cũng khá đẹp nên tôi đã mua một bức.”

“Có nghĩa anh là một người sành lắm hả?” cô hỏi.

“Tôi biết mình thích gì.” Ánh mắt anh ta lại lướt trên cô.

Sự ám chỉ lộ liễu của anh ta làm cô nhột nhạt. Nhưng một phần trong cô lại muốn hát lên. *Antonio thích mình. Antonio thích mình.* Chẳng phải là điều ấy có thể thay đổi được gì, bởi vì cô yêu Joe. Cô có yêu. Bên cạnh đó, nếu cô tự cho phép mình tiến gần đến mức hứng tình, anh ta có thể sẽ buộc tội cô chuẩn bị nôn ọe nữa.

Sau một vài phút, Carl nói thêm. “Tôi không thể tin là một khi cô có ý định làm gì, cô lại *không* làm tốt, Tóc Đỏ ạ.”

“Chính vì thế mà tôi bỏ cuộc đấy.” Cô hít một hơi sâu. “Những người họ Ray không thất bại. Đó là luật lệ đầu tiên. Thực ra thì, luật lệ đầu tiên là giữ vững tiết trinh, nhưng ngay sau đó là ‘không được thất bại’.”

Anh ta hạ một thùng đồ xuống. “Những luật lệ khó tuân theo phải không?”

“Không phải do tôi đặt ra. Bố mẹ tôi quy định thế.” Cô nhìn chăm chăm vào những thùng đồ. “Bố tôi là bác sĩ. Mẹ tôi là luật sư. Những người thành đạt. Thành đạt là một điều hết sức quan trọng.”

“Tôi muốn nói tới cái luật giữ vững tiết trinh ấy.” Anh ta lại cười khẽ.

Cô ngược lên và nhoẻn cười với anh ta nhưng không nhận xét gì. Nhưng cô đã nghĩ về điều đó. Bởi vì trong tưởng tượng của cô, Banderas đã...

“Thế có nghĩa là bố mẹ cô đều rất nghiêm khắc hả?”

“Không,” cô nói, hơi quả quyết hơn dự định. “Họ yêu thương tôi. Muốn tôi thành đạt, vậy nên mới có nhiều luật lệ.”

“Và cô luôn luôn tuân thủ quy định do bố mẹ cô đặt ra à?”

“Ai mà chẳng thế hả?” cô hỏi, phản ứng tự vệ.

“Không, tôi trêu tức ông già tôi bất kỳ lúc nào có cơ hội. Khi tôi còn trẻ, tôi thường cố tình đi trệch đường để trêu tức ông già.”

“Tôi đoán là chúng ta khác tính nhau.” Nhưng cô chưa quên tình yêu trong giọng nói của anh ta khi nhắc đến bố mình.

“Đúng thế. Tôi nhất trí với cô ở điểm ấy.” Anh ta lại quay trở lại với các thùng đồ.

“Tôi không nhớ nghề vẽ. Suốt ngày tôi quần quanh với nghệ thuật. Tôi bán các tác phẩm nghệ thuật. Tôi quản lý một phòng tranh. Tôi thậm trí không nhớ nghề nữa.”

“Rồi,” anh ta nói, giọng hơi cáu.

Họ làm việc trong yên lặng trong vài phút tiếp theo. Cái thùng thứ hai có vài cuốn sách. “Nhờ vậy mà tôi gặp Tabitha,” Katie nói, muốn duy trì những suy nghĩ tích cực về người tổ chức đám cưới chuyên nghiệp. “Tabitha yêu nghệ thuật lắm.” Cô nhìn Carl. “Thường thì bà ấy thích các tác phẩm đương đại. Bà ấy hào hứng với mọi thứ theo trường phái Picasso. Nhưng bà ấy cũng thích một số tác phẩm truyền thống, những tác phẩm có hơi hướng của thời kỳ Hậu Ấn Tượng.”

Anh ta lại lôi một thùng đồ xuống. Về mặt anh ta, và toàn bộ cái nhìn phẳng như gương ấy bảo với cô rằng anh ta thực sự chẳng biết Hậu Ấn Tượng là gì, và có lẽ anh ta cũng không phân biệt được Picasso với Norman Rockwell. Dĩ nhiên là anh ta không thể. Anh ta đã mua một bức họa do con voi vẽ ở hội chợ mà.

Cô có cảm giác không khí khá tốt khi nói chuyện về Tabitha, vì thế cô tiếp tục nói về bà. “Bà ấy cũng thích các bức tượng. Phần lớn là các tác phẩm làm bằng đồng, bất cứ loại tượng nào có liên quan đến cơ thể con người.”

Ngước lên, Katie nhìn thấy đáy cái thùng mà anh ta đang bê sắp bục ra. “Cẩn thận!” Không muốn làm vỡ bất cứ đồ đạc gì của Tabitha, ngay cả khi bà ta đã chết, hoặc có lẽ vì bà ta đã chết, Katie, chồm tới, hy vọng giữ được cái thùng, nhưng đã quá muộn. Đáy thùng tuột ra và mọi thứ ở bên trong rơi hết ra ngoài. Theo bản năng, cô tóm lấy một vật, một cái máy sấy tóc, có lẽ thế, cô cũng không chắc lắm, trước khi một quyển sách, quần áo, và các tư trang khác rơi lả tả xuống sàn. Sau đó cô nhìn kỹ các tư trang.

Một cái còng tay viền lông thú.

Một cái roi.

Một cái áo yếm trong suốt và quần tất lưới.

Ồ, và cô chưa tưởng tượng ra quyển sách. Tiêu đề sách kiểu *Những tư thế bạn chưa bao giờ thử*.

Nhưng đó không phải là tất cả.

Còn có một gói nguyên những cái quần lót có thể ăn được có vị dâu tây đại.

Và cuối cùng, vắt lên đôi giày gót cao bốn phân của Katie là một cái quần lót nam hở giữa và đỏ rực.

Một tiếng cười trầm trầm vang lên. Đó là khi Katie nhận thấy cái “máy sấy tóc” mà cô nghĩ mình đang cầm trong tay thực ra là một cái thiết bị thủ dâm lớn, cùng với dây điện.

“Ồ, eo ôi!” Cô thả cái thiết bị ấy xuống. Nó lăn tới gần chân cô và cô đá nó ra xa.

Tiếng cười của anh ta chỉ giảm xuống đủ để anh ta có thể nói. “Có vẻ như nghệ thuật không phải là điều duy nhất khiến Tabitha nổi hứng.”

CHƯƠNG TÁM

Căn nhà tối om, dường như Katie ngọt ngào của hăn không có nhà. Không sao. Hăn sẽ đợi cô. Kẻ sát nhân đỗ xe trên phố và di chuyển nhẹ nhàng. Cái lạnh buốt giá xuyên qua chiếc áo khoác đen của hăn, nhưng kiểu thời tiết này giữ mọi người ở cả trong nhà, nghĩa là mọi việc sẽ dễ dàng hơn.

Không có ai sẽ nghe thấy tiếng kêu tuyệt vời của cô ấy.

“Katie Ray nhỏ bé đáng thương.”

Hăn kiểm tra lại lần nữa để biết chắc không có cái xe nào đỗ trước cửa. Không phạm thêm sai lầm nào nữa. Hăn nhắm mắt lại và nhắm hất để giữ cho tiếng cười không vang lên trong đầu.

Hăn nhớ cô ấy. Cô ấy đẹp. Tóc đỏ. Dĩ nhiên, hăn thích những cô tóc nâu nhất. Như thế thì dễ giả vờ rằng họ là Maria hơn.

Thường thì, hăn không cảm thấy sự cấp thiết sớm thế này. Hăn vừa mới tóm cô dâu cuối cùng cách đây có mấy tuần. Nhưng toàn bộ sự việc cùng với chuyện Tabitha bắt đầu nghi ngờ làm hăn bồn chồn. Và khi hăn bồn chồn, hăn nhớ lại. Nhớ lại trông Maria xinh đẹp đến nhường nào trong bộ váy cưới. Nhớ cô ta đã đi dọc theo hành lang giáo đường như thế nào. Nhớ cô ta đã đứng trước mặt tất cả những người hăn biết và bắt đầu cười to. Rồi sau đó, cố gắng kiềm chế, cô ta nghiêng về phía gã và nói, “Em không thể làm điều này.”

Hắn đã biết rằng cô ta thường cười lớn khi cô ta căng thẳng, nhưng ngay lúc bấy giờ hắn cảm thấy bị xúc phạm. Không có ai trong nhà thờ có thể nghe thấy cô ta nói gì với hắn; họ chỉ nghe thấy cô ta cười. Và hắn đứng đó, nhục nhĩ trước mắt mọi người, nghe họ cười. Cũng như họ đã cười khi hắn còn là một đứa trẻ.

Sau đó Maria chạy ra khỏi nhà thờ.

Chiến đấu với quá khứ, kẻ sát nhân run lên vì lạnh. Hắn đẩy cánh cổng gỗ dẫn vào sân sau nhà Katie. Hắn cần một cô dâu. Cần nghe thấy họ khóc theo cách mà lẽ ra Maria phải khóc. Hắn nhắm mắt lại và thở một hơi sâu trước khi lại nhắm mắt.

“Và cô dâu bước tới, trắng tinh khôi váy cưới.”

Xa xa, có tiếng chó sủa. Rồi có ánh đèn xe nhảy nhót qua khe hàng rào gỗ. Là cô ấy phải không? “Mừng em về nhà,” hắn thì thầm, và trốn vào bóng tối. Khi hắn dựa lưng vào ngôi nhà, hắn ngửi thấy mùi khói từ lò sưởi nhà hàng xóm. Lúc đó hắn nhận ra hắn sẽ phải làm gì với viên cảnh sát và người phụ nữ bị nhốt ở chỗ Tabitha.

Hắn luôn thích lửa.

Vào chỗ của mình, hắn rút điện thoại di động ra cùng với một máy ghi âm nhỏ. Hắn luôn luôn thích cho các cô dâu nghe thấy nhạc trước khi hắn vào. Nói cho cùng, đó là điệu nhạc của các cô dâu mà lại.

Les đậu xe trước khoảng sân nhà Katie và cau mày khi không nhìn thấy ánh đèn trong nhà. Katie đi đâu nhỉ? Les đã đợi thêm nửa tiếng nữa ở nhà

hàng và đã gọi vào cả máy di động và máy bàn của cô ấy, nhưng chỉ có hộp thư thoại và máy nhận tin nhắn trả lời.

Vẫn ngồi trong xe, Les nhận thấy cơn bão đã qua đi, nhưng những hạt tuyết nhỏ còn bám trên kính xe. Phải chăng Katie bị kẹt vì bão và bị tắc đường?

Tìm thấy chìa khóa, Les tiến nhanh về phía cửa trước. Cái lạnh làm ớn sống lưng cô và cô ước gì đã mang theo vài cái áo lạnh mùa đông. Nhưng Houston thường không lạnh đến thế này. Thời tiết biến đổi, bản tin thời sự đã gọi hiện tượng này như vậy.

Cô bước đến lối vào nhà tối om. Hệ thống sưởi kích hoạt, rên rỉ như một ngôi nhà cũ. Căn nhà của Katie còn quá trẻ để rên rỉ. Nhưng nó vẫn rên rỉ. Sự rên rỉ ma quái nữa chứ.

Khóa cửa, cô nhìn trong bóng tối để tìm công tắc đèn. Tâm trí cô quay trở lại với với người lạ đã nắm tay cô khi mất điện. Một sự đụng chạm giản đơn, nhưng cô đã có những quan hệ thể xác ít cảm giác thân mật hơn thế. Điều ấy có nghĩa là... cô cần phải ngủ với ai đó.

Lý trí cô chấp thuận ý tưởng đó, nhưng trái tim cô cười lẫn lộn vì cô nghĩ rằng cô đã sẵn sàng. Hormone và trái tim cô không đồng quan điểm.

Cô tìm thấy công tắc điện. Ánh sáng tràn ngập gian phòng và cùng lúc, điện thoại reo. *Katie*? Cô lao vào phòng khách tối om.

Cô tìm thấy máy điện thoại. “A lô?” không có ai trả lời. “Katie đấy à?”

Vẫn không có tiếng trả lời, nhưng cô có thể nghe thấy ai đó thở. “Tôi đang mặc quần lợt khe và áo ngực màu đỏ. Anh đang mặc cái gì nào?” cô

gắt. Có tiếng hít không khí trên đường dây rồi cô nghe thấy... tiếng nhạc. “A lô?” Đường dây tắt ngấm.

Les đổ xuống ghế sofa. Vòng tay quanh người, cô nhìn chăm chăm lên trần nhà. Lỡ Katie bị tai nạn thì sao?

Không. Không thể lại thêm Katie nữa.

Ngực cô thắt lại.

Nhìn vào cái điện thoại đang còn trên tay, cô bấm số di động của Katie lần nữa. Điện thoại reo rồi chuyển sang trả lời tự động. “Katie, mình bắt đầu lo lắng đấy. Gọi cho mình nhé. Mình về nhà cậu rồi. Mình...”

Hệ thống sưởi ngắt, thay thế bằng sự tĩnh lặng của những bộ phim kinh dị. “Mình tin là cậu ổn cả. Chỉ là tắc đường thôi, phải không?” Les đứng lên và đi về phía cửa sau để chắc chắn là nó vẫn khóa. Nó vẫn khóa. “Mình đi tắm một cái, ngâm mình trong nước nóng, và chúng mình sẽ tiệc tùng với quần áo ngủ khi cậu về nhà. Và mình sẽ kể cho cậu nghe về một anh chàng nóng bỏng mình đã gặp đêm nay. Anh ấy làm cho mình phải ồ lên tán tưởng đấy Katie ạ. Dĩ nhiên, mình vẫn chưa sẵn sàng đâu. Được rồi, gọi cho mình nhé.”

Cô vừa mới ngắt máy thì nghe thấy một tiếng động đột ngột ở bên ngoài. Quay lại phía cửa, cô ấn công tắc đèn. Ánh sáng tràn ngập trong phòng khách và cả bên ngoài sân.

Mũi dí vào tấm kính cửa sau lạnh lẽo, cô nhìn về phía bên trái. Không có gì.

Bên phải. Không có gì.

Dĩ nhiên là không có gì. Chỉ có gió mà thôi.

Tự nhủ rằng Katie vẫn ổn, và đó chỉ là cơn bão bên ngoài, Les đi vào phòng ngủ. Đúng rồi, tắm nước nóng quả là ý hay. Cô bật radio lên để khỏi phải nghe tiếng động của hệ thống sưởi đang phả ra hơi ấm. Cô trút bỏ quần áo, quăng chúng lung tung trên sàn. Phải, cô là một người hơi bừa bãi. Bừa bãi nếu so sánh với Katie, một người, nói thế nào nhỉ... hoàn hảo.

Khóa thân, nhưng nhận ra rằng Katie có thể gọi điện, cô đi vòng ra phòng khách để lấy điện thoại di động vào trong phòng tắm. Katie sẽ sớm gọi về nhà thôi. Chắc chắn là như vậy.

Katie với tay lấy một thùng mới. Cô đã lấy ít giấy gói để dọn dẹp chỗ bẩn mà hai bọn họ đã nôn ra sàn. Là đàn ông, Carl không gợi ý giúp, nhưng ít nhất thì anh ta cũng cảm ơn.

Cho đến giờ này họ chỉ tìm thấy sách và bát đĩa. Và trong một cái thùng lớn, cô tìm thấy một cái giường gấp, chỉ có mỗi một cái, và ồ, đúng rồi, một thùng đựng đồ chơi tình dục. Khiến Carl, biệt danh Banderas, không ngừng cười khúc khích.

Anh ta lại cười khề.

“Anh thôi cười được rồi đấy,” Katie gắt. “Cười một người... là thô lỗ lắm nhé.”

“Nào!” anh ta giơ hai tay lên. “Tôi không cười Tabitha đâu. Tôi cười cô.”

“Tôi á?” cô hỏi. *Được, thế tốt hơn rồi đấy. Không đâu!*

“Đúng vậy. Vẻ mặt cô lúc ấy buồn cười lắm cơ.”

“Vẫn thô lỗ nhé. Chúng là đồ đạc của bà ấy.” Cô không muốn để ý đến cảm giác của cô khi anh ta buồn cười vì cô.

“Và tôi thấy cũng chẳng có gì sai trái cả,” anh ta nói. “Ý tôi là...” Một bên mày của anh ta nhướn lên. “Tôi thấy rằng phần lớn phụ nữ đều sở hữu đồ chơi tình dục. Tất cả các cô mà tôi quen đều có.”

“Và anh quen với loại phụ nữ nào thế?” Cô mở một thùng khác ra và vờ không quan tâm đến câu trả lời của anh ta. Nhưng thực ra, cô chờ đợi nó với phán đoán nôn nóng.

“Không, không nói chuyện về tôi. Tôi chỉ đơn giản tự hỏi không biết cô có đồ chơi không thôi.”

Cô có thể cảm thấy cái nhìn của anh ta, có thể cảm thấy gò má mình rục lên. Dĩ nhiên là cô có đồ chơi. Được thôi, một đồ chơi. Cô đã gần hai mươi chín tuổi và cô không phải là người đoan trang quá. Nhưng đồ chơi của cô không có hình của quý. Cô đã mua cái loại mà, giá như cô có đột ngột qua đời và ai đó thu dọn đồ đạc của cô và tìm thấy nó, cũng không đến nỗi bị đau tim. Cái thiết bị chạy pin của cô có thể dùng để massage chân, hay để làm giảm đau nhức cổ.

Tuy thế, cô không định bắt đầu trò chuyện về đồ chơi tình dục với Carl. Không đâu, bởi mỗi khi cô dùng cái ờ... cái massage chân, người tình tưởng tượng của cô lại là một người đàn ông trông giống hệt anh ta.

Cô nghiêm mặt. “Tôi nghĩ mình nên đổi chủ đề khác.”

“Đúng vào lúc mà nó bắt đầu thú vị,” anh ta nói.

Dừng một lúc, có tiếng giấy sột soạt, rồi anh ta lại nói. “Nào, thế cô muốn nói chuyện gì nào?”

“Tại sao chúng ta lại phải nói chuyện nhỉ?” cô ngược lên.

“Bởi vì cô trở nên căng thẳng khi yên ắng quá.”

Được thôi, đúng vậy, nhưng cô không thích anh ta chỉ ra điều ấy. “Ồ, tôi biết một chủ đề này. Thế mình nói về con chó mà anh đã nói dối đi?”

Vẻ mặt anh ta làm cô cười vang.

“Sao cô biết là tôi nói dối?” Đôi lông mày rậm của anh ta nhú lại.

“Tôi nhận ra trong giọng nói của anh. Giống như anh nghe thấy trong giọng nói của tôi vậy, khi tôi nói là tôi không vẽ.” Cô liếc nhìn xuống đồng bát đĩa trong thùng. “Anh còn không có cả chó nữa, phải không?”

“Tôi có,” anh nói vẻ bất bình.

Cô cố gắng nhớ lại anh ta đã nói gì về con chó khiến cô nghĩ là anh ta nói dối. “Nhưng nó chẳng phải là một con chó to lớn phải không?”

Sự ngạc nhiên ánh lên trong mắt anh ta và cô cười. “Sao nào? Nó không phải là một con chó của đàn ông à? Có phải vì thế mà anh nói dối không?”

Khi anh ta không trả lời, cô càng cười to hơn. “Con chó giống gì thế? Một con cún nhỏ giống Yorkshire à?”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, rồi đáp. “Một con cún xù lông xoăn.”

Ồ, quá hay. “Điều đó nói lên rất nhiều về anh đấy, Carl ạ.”

“Nó nói với cô điều gì nào?” Mắt anh ta nhìn cô không rời.

“Nó nói với tôi, anh là kiểu đàn ông cho rằng một đấng nam nhi phải sở hữu những thứ nam nhi nếu không thì thật xấu hổ.” Cô dựa vào tường và nhìn lại anh ta. “Vậy, chuyện gì đã xảy ra? Một cô bạn gái đã để lại cho anh con chó phải không?” Cô lại cười.

Tiếng cười của cô bao bọc lấy Carl. Chưa bao giờ anh nghe thấy những âm thanh đẹp như thế. Anh cũng chẳng buồn quan tâm mình là nguyên nhân dẫn đến tiếng cười ấy. Cô có thể lôi anh ra làm trò cười cả ngày bởi vì... Quý quái, nhưng trông cô thật đẹp khi cười. Mắt cô ánh lên và miệng, một cái miệng đầy đặn hoàn hảo để làm đủ thứ trong phòng ngủ, hòa vào một nụ cười đẹp đẽ nhất.

“Nào?” cô hỏi. “Phải thế không? Một cô bạn gái của anh đã để lại con chó hả?”

“Đúng thế.” Anh không cố nói dối. Lời nhận xét của cô về bạn gái cũ lẽ ra phải khiến anh nâng cao cảnh giác. Đáng lẽ phải khiến anh rút lui khỏi sân chơi mà họ vừa đến. Nhưng quý tha ma bắt, anh lại thích cái sân chơi này.

“Vậy ra cô nghĩ tôi là một đấng nam nhi hả?” Anh nhoen cười.

“Đúng đấy. Nam nhi đến nỗi việc sở hữu một con cún xù lông xoắn làm anh ngại đến mức phải nói dối.” Cô lại làm một điệu bộ dễ thương nữa.

“Tôi không ngại đâu. Có điều đó không phải là loại chó tôi sẽ mua nếu tôi tìm mua chó. Bên cạnh đó, nếu tôi không sở hữu nó. Nó bị bỏ rơi. Có lẽ

tôi sẽ mang nó vào nhà dành cho thú nuôi bị bỏ rơi.”

“Quên đi. Anh yêu con chó. Anh chỉ không muốn thú nhận thế thôi.”

“Tại sao tôi lại không muốn thú nhận cơ chứ?”

“Bởi vì anh là một đấng nam nhi,” cô đáp lại với một cái nhếch mép.

Chính cái nhếch mép ấy làm anh hiểu ra vấn đề. Điều mà một giây trước có vẻ như một lời khen, giờ không còn như vậy nữa. “Một đấng nam nhi không đủ cho cô, hả?”

Thôi nào, anh cần phải thôi ngay cái trò này. Anh đang tán tỉnh, tán tỉnh với sự nguy hiểm và với một người phụ nữ quá khác với kiểu của anh. Quý thật, kiểu phụ nữ mà anh hẹn hò, trước khi anh thôi hò hẹn, không đỏ mặt, không ngần ngại kể anh nghe về những đồ chơi tự sướng của họ. Những người phụ nữ mà anh hẹn hò không đính hôn với một người khác.

Đơn giản và rành mạch, anh không hẹn hò với những cô có thiên hướng hôn nhân. Và có lẽ vì vậy mà cô khiến anh tò mò. Cô thật là mới mẻ. Và giờ đây anh thấy vui hơn nhiều so với những gì anh có những năm qua. Không vấn đề việc họ cùng bị nhốt trong một căn phòng lạnh lẽo gần như nhà xác, và hơn nữa, còn có một xác chết nằm cách đó mấy phòng thôi. Vui vẻ, mặc cho sự lạnh giá thấm vào trong ruột anh.

“Nam nhi không còn *hợp thời* nữa rồi,” cô đáp.

“Thế cái gì *hợp thời* đây?” Anh ép mình tập trung vào những vật chứa trong thùng. Một cái nho nhỏ gì đó. Anh nhặt lên một tượng sứ nhỏ. Chỉ tổ bám bụi. Và phụ nữ cứ thích đặt chúng khắp trong nhà để làm gì cơ chứ? Trên phòng gác mái nhà anh có một thùng đồ do Amy để lại, cùng với con chó.

“Phụ nữ muốn những người đàn ông kiểu ‘metro’,” cô nói.

“Metro?” Anh ngược lên và nhìn cô xuýt xoa. “Đàn ông sử dụng phương tiện giao thông công cộng á?”

Cô lại nhoẻn cười. “Những người đàn ông không ngại chạm đến phần nữ tính trong bản thân họ.”

Anh đóng cái thùng lại. “Vậy là phụ nữ thích đám đàn ông đồng tính ư? Chuyện này xảy ra từ bao giờ thế? Đừng có nói là do cái bộ phim ấy. *Broken Mountain*.”

“*Brokeback Mountain*.”

“Cái người làm bộ phim đó phải gãy hông cái gì đó. Chẳng phải là tôi có ý phản đối gì đâu.”

Khuôn miệng gợi cảm của cô lại nở một nụ cười. “Metro không phải là đồng tính. Chỉ là những người đàn ông không ngại làm người nhạy cảm. Những người đàn ông không ngại khóc hay thú nhận là mình thích ăn bánh nướng nhân mặn. Thậm chí họ có thể còn biết làm bánh đó. Những người đàn ông có thể san sẻ phần việc của người phụ nữ bận rộn. Hay là,” cô tro thẳng vào anh, “những người đàn ông dám thú nhận họ thích cún xù.”

Anh đặt một thùng khác xuống bên cạnh cô. “Tôi đâu có ngại làm người nhạy cảm. Này nhé, tôi còn hiến cả máu nữa mà.” Vẻ mặt cô thu hút cái nhìn của anh và khiến anh tiếp tục nói. “Tôi không khóc, nhưng hiến máu cũng khiến tôi suýt khóc đấy.”

Cô lại cười to và anh thực sự muốn đắm mình vào những âm thanh ấy. “Tôi không biết làm bánh nướng nhân mặn, cũng không chắc biết nó là cái

gì nếu thấy nó trước mặt, nhưng tôi có thể ăn tất cả mọi thứ nếu nó không cắn tôi. Và không phải khoe khoang chứ tôi có thể làm trứng bác ngon tuyệt và có thể nướng thịt bò viên và bít tết tốt hơn bất kỳ người đàn ông nào ở bờ bên này của Kênh Đường Thủy Houston.”

Nhấc cái nắp thùng ra, anh lại tìm thấy thêm những đồ vật vãnh khác, những ánh mắt anh nhanh chóng quay trở lại với cô. “Tôi thú thật là tôi chẳng tự hào vì có một con cún điệu đà chạy theo mình khắp nơi, nhưng tôi cũng chưa hề lợi dụng nó vào mục đích nào khác. Như thế phần nào tôi đã được coi là metro chưa?”

Cô nhìn anh ngẫm nghĩ. “Anh không thể thú nhận là anh thích nó, phải không nào?”

“Tôi không ghét bỏ gì nó. Và này, tôi không vui nếu tôi dẫm phải nó. Tôi cũng không cố ý làm thế đâu. Cái đồ quái ấy rất tôn thờ những bàn chân.”

Cô lắc đầu và mái tóc đỏ của cô óng ánh. Anh để cho tâm trí mình lãng đi với ý nghĩ sẽ cảm thấy mái tóc ấy như thế nào trên bộ ngực trần của mình. Cảm thấy khuôn miệng kia trượt xuống thấp hơn trên cơ thể. Cái nhìn của anh chạy ra phía cửa. Họ bị nhốt trong này, trời lạnh như ma, còn cách giữ ấm nào hơn vài màn áy ân nóng bỏng chứ?

Cô vuốt mái tóc về phía sau. “Tội nghiệp con cún.”

Cậu nhỏ của anh bắt đầu phản ứng với cái ý nghĩ xa xôi của anh. Rồi anh nhớ ra tất cả những lý do để chứng minh rằng làm thế với cô là chẳng thông minh tẹo nào. À, nhưng anh quen dùng cơ bắp hơn đầu óc mà.

Lại lặng yên, và anh để nó lơ lửng một hồi trước khi hỏi, “Chồng chưa cưới của cô, anh ta thuộc dạng đàn ông metro chứ?”

Sự chú ý của cô rời khỏi cái thùng đồ, và anh có thể thề rằng anh thoáng nhìn thấy một cái nhú mào. “Joe là một người đàn ông rất tuyệt.”

“Nhưng anh ta có khóc, có biết nướng bánh mỳ, nuôi một con chó điệu đà và thú nhận với cả thế giới là anh ta yêu quý nó không?”

“Anh ấy không khóc đâu.”

Cô khép cái áo khoác chặt hơn. Carl thích ngắm nhìn cô trong cái áo ấy. Anh cũng thích nhìn thấy cô không mặc cái áo ấy. “Anh ta có nấu nướng không?” Cái lạnh làm vai anh nhói đau.

“Không.” Một làn hơi tỏa ra từ miệng cô. “Và anh ấy cũng không nuôi chó, nhưng anh ấy rất nhạy cảm với những nhu cầu của tôi.”

Chỉ có thằng dở hơi mới không sẵn lòng hy sinh nửa cuộc đời để có cơ hội được nhạy cảm với những nhu cầu của cô. Suýt nữa thì lời nhận xét thô thiển ấy buột ra khỏi miệng, nhưng anh kịp nuốt nó đi. Anh cố gắng tìm ra lý do giải thích tại sao bỗng dưng anh chẳng thích chồng chưa cưới của cô chút nào, nhưng chẳng nghĩ ra được cái lý do gì. “Thế Quý ông Nhạy cảm làm gì để sống vậy?”

“Anh ấy là kỹ sư. Và anh ấy tên là Joe Lyon.”

Anh nhìn chăm chăm vào bàn tay trái của cô, và nếu như trước đây anh đã để ý thấy điều ấy mà không hỏi han gì, giờ thì sự tò mò cắn rứt anh mạnh hơn. “Tại sao cô không đeo nhẫn đính hôn?”

Mắt cô ngược lên ngay. “Tôi... tôi không muốn nói về điều đó.”

“Thiên đường hạnh phúc có vấn đề gì à?” Tại sao cái ý nghĩ ấy lại khiến anh thấy vui nhỉ?

“Không phải.” Cô mở một thùng mới và tròn xoe mắt. “Đây rồi! Rốt cuộc. Tôi nghĩ mình tìm thấy một thứ hữu ích cho chúng ta.”

Đồ nghề ư? Cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập anh. Mọi bản năng của Carl bảo với anh rằng tránh xa Tóc Đỏ càng nhanh càng tốt.

Lại một trận mưa đá trút xuống, Joe dừng lại ven đường và gọi vào máy di động của Katie một lần nữa. Lỗi hẹn thật chẳng giống cô ấy chút nào. Anh đã lo lắng suốt cả buổi tối.

Đúng, trừ lúc anh quá bận bịu tán tỉnh cô gái gọi cảm tóc vàng.

Anh dấm bàn tay vào vô lăng. Anh đã làm cái gì thế không biết? Được rồi, anh biết rằng anh chưa làm điều gì để mang tiếng lừa dối. Nhưng thực tình là anh cũng muốn lắm.

Hít một hơi dài, anh vò tay lên tóc. Muốn làm điều gì đó không phải là cái tội. Nhưng liệu đấy có phải là một tín hiệu không nhỉ? Một tín hiệu báo rằng anh đang phạm phải một sai lầm tồi tệ nhất trong đời?

Tiếng những hạt mưa đá cỡ lớn va vào kính chắn gió của xe kéo anh trở về với điều kiện giao thông tồi tệ. Liệu Katie có bị tai nạn không? Hay là anh nhầm giờ hẹn? Hay là cô giận dữ gì anh? Điều ấy có thể giải thích tại sao cô không trả lời điện thoại.

“Ồ thật chết tiệt!” Anh đáng chịu sự giận dữ của Katie lắm. Không phải vì nhầm lẫn giờ, nếu quả là vậy, và thậm chí không phải vì đã bị cô gái tóc vàng lôi cuốn, bởi thực ra anh chẳng làm gì cả, nhưng anh đắc tội vì đã lơ lửng Katie đi đã mấy tuần nay. Anh thật may mắn vớ được cô. Có được một

người tốt tính, chung thủy, hấp dẫn đến nghẹt thở, và cũng muốn những điều giống anh trong cuộc sống. Một người phụ nữ có thể chịu đựng được mẹ anh. Một người phụ nữ mà mẹ anh cũng duyệt. Cưới Katie là hợp lý quá. Hoàn toàn hợp lý.

Thế thì, mẹ kiếp, tại sao anh chẳng thấy mình may nhỉ?

CHƯƠNG CHÍN

“Có đồ nghề hả?” Carl nhảy dựng lên để nhìn tận mắt.

“Không phải là đồ nghề,” Katie nói. “Là quần áo.”

Anh nhìn cô chăm chăm. “Quần áo à?”

Cô đứng lên và mở khóa cái khoác của anh. “Đúng thế. Bây giờ thì anh không cần giả vờ là anh không lạnh và hãy mặc áo khoác lại đi.”

Anh phải thú thật là anh cũng lạnh run người lại, nhưng anh chắc chắn là đã không hề thể hiện một chút yếu đuối nào.

“Quần áo,” anh nhắc lại, cũng chẳng nhiệt tình hơn khi nói *kiếm toán thuế*. Nhưng cô đang tuột cái áo khoác của anh ra và anh phải tận dụng cơ hội để nhìn những gì anh đã bỏ lỡ kể từ khi cô cài khóa áo vào.

Và anh cũng không quên được nó. Cô tung cái áo khoác cho anh. Anh bắt lấy nó trước khi nó rơi vào mặt và che khuất tầm nhìn. Ánh mắt anh thăm kín lướt qua những gò đồi bằng da bằng thịt khít khao bên dưới cái áo len chui đầu mỏng manh và vô cùng gợi cảm màu xanh da trời cùng với áo khoác len đồng bộ của cô. Rồi sự tập trung của anh lại chuyển xuống cái quần bò cùng màu, ôm vừa vặn, khoe mọi đường cong, nét lượn của cô. Anh yêu thích những đường cong lắm.

Cô lôi từ trong thùng ra một cái gì đó màu vàng chóa. Hình như đó là một cái áo khoác trượt tuyết dày cộp. Cái áo sẽ còn che đậy nhiều hơn cả

cái áo khoác của anh thân hình tròn trịa, hấp dẫn của cô.

Khi cô xỏ một tay vào chiếc áo, gấu chiếc áo len hơn vén lên và anh thoáng nhìn thấy làn da bụng phẳng phiu của cô. Ánh mắt anh dán chặt vào điểm ấy, hy vọng sẽ nhìn thấy nó lần nữa. Đã quá lâu rồi từ khi anh nhìn thấy làn da bụng phụ nữ. Vuốt ve làn da. Nắm nấp làn da.

Nước bọt tiết ra trong miệng. Thế rồi mọi thứ biến mất.

Cô kéo hai vạt áo khoác trượt tuyệt dày vào nhau và đóng khóa áo. Cúi xuống, cô lấy ra một cái khăn quàng đồng bộ. Cô quấn khăn hai vòng quanh cổ, và cái khăn thậm chí còn che đi cả phần dưới mặt cô, làm cho anh không nhìn thấy cả khuôn miệng cô. Đau thế, bởi anh thực sự thích ngắm nhìn miệng cô đấy.

Rồi thì đến đôi găng. Anh chưa từng nghĩ là đôi tay cô có thể gợi cảm, nhưng anh biết mình cũng sẽ nhớ cả đôi tay ấy cho mà xem.

“Đây này.” Cô lại cúi xuống cái thùng và tung cho anh một cái khăn. “Anh quàng nó vào đi.”

Anh bắt lấy cái dải vải lù xù và lấp lánh màu hồng ấy. “Tóc Đỏ, cô thật điên khi nghĩ là tôi sẽ quàng một thứ như thế này.”

“Ồ đúng rồi,” cô nói, sự chế giễu trong giọng nói của cô phần nào bị bịt lại bởi cái khăn quàng. “Tôi quên. Anh là một đấng nam nhi thực thụ mà.”

“Và tự hào về điều đó,” anh vặc lại. “Và để chứng minh cho điều ấy, tôi sẽ đi tiểu đứng, một điều mà tôi cuộc là đám đàn ông metro thời nay không làm nữa.” Anh quăng cái khăn vào thùng. Nhưng anh khoác lại cái áo của mình và liếc nhìn cô rất nhanh.

“Tất cả những gì tôi cần bây giờ là một cốc ca cao nóng và một chút gì đó để ăn,” cô nói.

Nhắc đến đồ ăn, bụng anh cũng sôi lên và anh nhớ ra. Anh kéo một cái gói ra khỏi túi áo khoác.

“Đây này, ăn mấy viên kẹo dẻo đi.” Anh tung cái gói kẹo về phía cô và đi thẳng.

Trong khi sát xà phòng lên người, Les nghĩ rằng cô nghe thấy một cái gì đó. Rồi cô nghĩ là cô nhìn thấy một cái gì đó. Được rồi, cô thực sự đã nhìn thấy một cái gì đó. Có bóng người ở phía ngoài bức rèm bồn tắm.

Katie chẳng? Cô vừa định lên tiếng thì nhìn thấy một cái chân, *một cái chân đàn ông, trần trụi và lông lá*, thò ra từ phía sau tấm vải nhựa và bước vào bồn tắm. Vào trong. Vào trong bồn tắm.

Vào trong bồn tắm với cô.

Theo sau cái chân là... Đúng là đã lâu rồi đấy, nhưng cô vẫn còn nhận ra một cái của quý cương nửa chừng khi cô nhìn thấy nó.

Phản ứng đầu tiên của cô không phải là sợ hãi. Đúng hơn là cô bị sốc. Đúng hơn là cô bị sốc không thể tin được. Thậm chí là sự kinh ngạc. Nhưng buộc đôi mắt cô phải rời xa cái biểu tượng giới tính đàn ông đầy ẩn tượng ấy để nhìn vào mặt người đàn ông, cảm giác choáng váng của cô biến đi ngay, thay vào đó là sự sợ hãi.

Là anh ta!

Người đàn ông ở quầy bar. Người đàn ông mà cô đã nghĩ là người hùng. Anh ta đã bám theo cô.

Người hùng không bám theo đàn bà con gái từ quán bar. Biến thái bám đuôi con gái ở quán bar thì có. Và là cựu phóng viên điều tra, cô cũng biết bọn biến thái làm những gì với nạn nhân của chúng.

Cô vét hết hơi trong phổi để đảm bảo rằng ở phía bên kia nước Trung Hoa người ta cũng nghe thấy tiếng thét của cô. Rồi, nhận ra rằng chỉ hét thôi thì chẳng đủ, cô bắt đầu chiến đấu. Chiến đấu kiểu xấu chơi. Chiến đấu kiểu dê hèn.

Cô đá. Cô nắm tay lại thành nắm đấm và đấm.

Kẻ đột nhập đứng như trời trồng, nhìn cô trừng trừng với đôi mắt tròn xoe như hai quả bóng bàn. Thế là cô mở nắm tay ra và chiến đấu như một phụ nữ thực thụ. Cô cào móng tay mình trên má anh ta mạnh đến mức cô biết là bật máu. Ít nhất thì điều đó cũng khiến anh ta phản ứng. Anh ta lùi lại.

“Dừng lại ngay,” anh ta quát.

Ồ, phải đấy. Làm như cô sẽ bình tĩnh để cho anh ta cưỡng hiếp và có thể là giết cô. Nỗi hoảng sợ trào dâng trong cô. Cô cố gắng thoát ra, nhưng trượt chân và ngã ụch vào anh ta. Họ cùng ngã, đúng hơn là trượt xuống bồn tắm. Họ ngã xuống êm ái, anh ta ở dưới, cô ở trên. Chỗ xà phòng mà cô đã xát lên người khiến họ trơn, trượt thực sự. Thân hình trần truồng của cô trượt lên thân hình trần như nhộng của anh ta. Cảm giác sự cương cứng của anh ta, giờ thì hơn nửa chừng nhiều và đặt đúng giữa hai đùi cô, khiến nỗi sợ của cô lại tăng lên một nấc mới.

Anh ta tóm lấy tay cô. Cố gắng níu lấy thành bồn tắm, cô làm đổ chai dầu gội đầu trị gàu. Biết tận dụng vũ khí khi cô có nó trong tay, cô mở nắp chai dầu ra và bóp mạnh như thể sự sống còn của cô phụ thuộc cả vào nó, có thể là như thế, cho đến khi trút toàn bộ chai dầu vào đôi mắt anh ta.

“Chết tiệt!”

Trong khi anh ta cuống cuồng chùi mắt, cô đứng dậy, dẫm lên mặt anh ta và trèo ra khỏi bồn tắm. Nhưng ngay khi bàn chân ướt và dính dầu gội của cô chạm sàn nhà, cô ngã xuống và tay cô đung vào sàn nhà bên cạnh chiếc điện thoại. Cô tóm lấy nó.

Mở cái điện thoại ra, bò về phía cửa, cô quay số 911 và bắt đầu hét, “Cứu tôi!” Có tiếng rèm bồn tắm loạt soạt sau cô. Nín thở, điện thoại sát vào tai, cô đứng lên và chạy ra khỏi cửa.

Tiếng chữ rửa tuôn ra từ phía bồn tắm. Đúng rồi, phải vài phút sau thì dầu gội đầu mới bắt đầu làm cay mắt.

Les lao về phía hành lang. “Cứu tôi,” cô hét lên lần nữa vào điện thoại, và lại trượt chân.

“Này.” Người đàn ông xuất hiện ở cửa phòng ngủ.

Les loạng choạng đứng dậy. Sợ rằng mình không chạy nhanh bằng anh ta, cô lao vào phòng làm việc của Katie, sập cửa và khóa lại. Cô đứng dựa vào cửa. Tim cô đập thình thịch trong ngực. Ôi, Chúa ơi, cô không thể thở được.

Có tiếng người vọng ra từ điện thoại. Một giọng nữ. Người trực tổng đài 911. “Cô có sao không? Nói tôi nghe!”

“Giúp tôi!” Les cố nói. “Anh ta bám theo tôi.”

“Cô đang ở đâu? Cho tôi địa chỉ của cô.”

“Tôi không bám theo cô!” một giọng nam vang lên từ phía sau cánh cửa.

Les đọc địa chỉ của Katie. “Làm ơn nhanh lên.”

“Đừng ngắt máy!” cô trực tổng đài 911 nhấn mạnh. “Cô nghe thấy tôi không? Giữ liên lạc. Cảnh sát đang trên đường tới.”

“Cảnh sát sẽ tới đây,” Les hét lên với kẻ đột nhập. “Biến khỏi đây ngay!” Cô nhìn quanh phòng làm việc để tìm cái gì đó cô có thể dùng làm vũ khí. Cô cầm lấy một cái ô. Điện thoại một tay, một tay cô lăm lăm cái ô.

“Tôi chẳng biết cô là ai,” người đàn ông nói, “hay vì sao cô lại ở đây, nhưng tôi *không* đi theo cô.”

Tim Les đập mạnh khi cô nhìn trừng trừng vào cánh cửa. Khí lạnh chích vào lưng cô, nhắc cô nhớ rằng cô còn ướt, khóa thân và chỉ một chút xíu nữa thôi là bị cưỡng hiếp. Một cơn gió lạnh nữa ùa vào làm cô nổi da gà. Cô quay lại và nhìn thấy một cửa sổ bị vỡ. Kính vỡ tung tóe trên sàn nhà. Có phải anh ta đột nhập vào nhà bằng cách này không?

“Nếu cô gọi cảnh sát, tốt nhất cô nên nói với họ là tôi chưa động vào cô.” Kẻ đột nhập hét lên từ phía hành lang.

Cô nghe thấy tiếng chân anh ta. Làm thế nào nếu như anh ta đi vòng ra phía sau và vào đây qua cửa sổ? Tim cô đập mạnh hơn.

“Cô còn ở đó không?” nhân viên tổng đài 911 hỏi.

“Có.” Và Les ép tai kia vào cửa để nghe ngóng. Chẳng thấy gì. Anh ta bỏ đi rồi chẳng?

“Bây giờ cô đã an toàn chưa?” giọng nói hỏi.

“Tôi không biết nữa,” Les rên rỉ, và nghĩ mình nghe có tiếng mở cửa.

“Kẻ đó còn đây không?” cô nhân viên hỏi.

“Tôi nghĩ có thể anh ta bỏ đi rồi.” Les buộc mình phải thở.

“Cô có thể ra ngoài và chạy tới nhà hàng xóm được không?”

Les lại liếc nhìn về phía cửa sổ, nơi cô thề cô nhìn thấy một bóng người. Rồi cô lại nhìn thấy nó một lần nữa. Anh ta định vào đây bắt cô qua cửa sổ ư? Cô mở khóa cửa phòng làm việc và chạy ào ra hành lang.

“Giun đây à?” Katie quăng cái túi xuống sàn.

“Kẹo dẻo chua.” Carl cười và cầm lấy cái gói và đưa lại cho cô. “Ồ, những viên màu xanh không ngon đâu. Thậm chí cả Precious cũng nghĩ thế.” Anh biến vào trong phòng tắm.

Cô nhìn thấy anh bắt đầu đóng cửa lại. Mắt cô lại liếc về phía cánh cửa dẫn ra hành lang. “Đợi đã,” cô nói.

Anh quay đầu lại. “Chuyện gì thế?”

“Không có gì,” cô nói, cảm thấy mình thật nực cười. Người đàn ông cần được tôn trọng sự riêng tư, và cô thì cần cứng rắn lên. Vì Chúa, cô là một

người họ Ray.

Anh nhìn cô đắm đắm, rồi nhìn bàn tay anh trên cánh cửa. Sau đó bước vào trong, để ngỏ cửa.

Ừm, vậy là anh ta đoán được rằng cô sợ hãi. Cô thật đáng xấu hổ. Và cô xấu hổ, khi cô nghe thấy âm thanh anh ta giải phóng bâng quang trong phòng tắm.

Cô trở thành một người phụ nữ nhất gan từ khi nào thế nhỉ?

Kể từ khi cô nhìn thấy một người phụ nữ bị sát hại cách đây vài giờ.

Đúng vậy, cô có lý do chính đáng để căng thẳng đôi chút.

Sự im lặng bao trùm. Lại có tiếng va nhẹ vào cửa. Và không phải là cửa phòng tắm. Ồ, Chúa ơi.

Phải chăng cô quá căng thẳng tới mức tưởng tượng ra tiếng động ấy? Lại có tiếng động nữa. Một tiếng gõ nhẹ. Cô nghẹn thở. Cô đã không tưởng tượng chút nào.

“Carl!” cô thét lên.

Người phụ nữ khóa thân đâm sầm vào Joe. Dĩ nhiên, anh đoán vẫn là người phụ nữ ấy. Anh chẳng nhìn thấy cóc khô gì. Anh chỉ tìm được mỗi cái quần bò. Cô gái tóc vàng đã xịt thẳng vào mắt anh chai dầu gội trị gàu của Katie. Và anh đã để cô làm vậy, anh nằm đó để thân hình đầy xà phòng của cô trượt lên trượt xuống bên trên anh và để cô xịt hết cả chai dầu gội vào đôi mắt xanh của mình. Và anh cũng cứ thế mà mở mắt ra nhìn.

Bình thường, anh cũng không đến mức thụ động như vậy, nhưng anh hơn cả bàng hoàng khi bước vào bồn tắm, tưởng rằng sẽ thấy Katie đang trần truồng và may ra có hứng, hy vọng sẽ hàn gắn với vợ chưa cưới, cầu mong sao dục tình nóng bỏng sẽ xua đi những nghi ngờ trong anh. Thay vào đó, chỉ một giây thôi, anh tưởng là mình bị ảo giác. Đúng thế đấy, anh đã rất bàng hoàng.

Giờ thì anh đã hết bàng hoàng rồi. Và bởi vì cô lại bắt đầu chiến đấu, anh bắt đầu ngăn chặn cô. Mục đích không phải để làm cô đau, mà là để tự vệ.

Cô lên gối. Anh đỡ. Cô đập cái điện thoại vào mặt anh. Anh cúi xuống tránh. Cô quật cái ô vào đầu anh, anh giật lấy nó và quăng đi. Rồi anh túm lấy hai cổ tay cô. Điện thoại của cô rơi xuống sàn nhà.

“Dừng lại đi,” anh hét to. Nhắm hai cổ tay cô trong tay, anh đẩy cô đến sát tường để đề phòng cô dùng đầu gối mình tấn công báu vật giống nòi của anh.

“Tôi không sẽ làm cô đau.” Anh biết anh đã làm cô sợ, nhưng anh phải làm cô bình tĩnh lại. Đủ bình tĩnh để khi cảnh sát tới, họ không xả súng trước và hỏi han sau. Những câu hỏi kiểu như *cái gã nằm chết ở kia có giấy tờ gì không?*

Nhưng, quái quỷ thật, chẳng hiểu thế nào nữa. Cái cô nàng tóc vàng này làm gì trong bồn tắm của Katie mới được chứ? Cô ta là ai... Ồ, *chết tôi rồi!*

Bạn gái của Katie sống ở Boston sẽ có mặt ở đây tuần này. Anh nhớ lại người phụ nữ đã nói cô đợi bạn mình ở quầy bar. Có lẽ là cô cũng đợi Katie.

Cô gái tóc vàng tiếp tục giãy dụa. Hai bầu ngực cô cọ sát vào anh. Anh lơ đãng phản ứng của cơ thể với đôi nhũ hoa căng cứng của cô và tập trung vào điều chính yếu. Ví dụ *như cảnh sát đang trên đường đến đây bây giờ*. Những cảnh sát đã được cô thông báo rằng có một kẻ biến thái đã theo cô về nhà.

Katie nói với anh rằng bạn cô ấy tên là gì nhỉ? Anh lục tung trí nhớ. “Les? Cô là Les phải không? Tôi là Joe Lyon, chồng chưa cưới của Katie.”

Les nghe thấy những lời nói, nhưng chúng lơ lửng đâu đó giữa nghe thấy và tin được. Gần với nghe thấy hơn là tin. Bản năng cơ bản của cô vẫn gào lên *chiến đấu*. Cô đánh gồi một lần nữa trước khi những lời nói của anh ta thực sự nhập tâm.

Anh ta là... “Anh là Joe ư?” Không có lý nào. “Không, anh đã đột nhập vào qua cửa sổ mà.”

“Tôi không làm vậy!” anh gầm gừ. “Tôi dùng chìa khóa của tôi mà.”

“Anh làm tôi đau đấy.” Cô cố gắng giãy ra.

“Nếu cô hứa không tấn công tôi nữa, tôi sẽ đi lấy bằng lái xe của tôi cho cô xem.”

Les chùng người xuống, chùng ở mức có thể trong khi còn đang khóa thân và mới chỉ vài giây trước còn chắc chắn nắm người đàn ông đang ép cô vào tường là một kẻ hiếp dâm và giết người.Ồ, đúng rồi, cô cũng khá là bình tĩnh đấy. Tim cô chưa đập mạnh thế này đã lâu rồi.

“Tôi có thể lấy ví của mình được không?” Tay anh nắm cổ tay cô lỏng hơn.

“Cô còn ở đó không? Cảnh sát đang ở trên phố.” Giọng nói lại vang lên từ điện thoại của Les.

Joe thả cô ra, từ từ lùi lại, quy xuống và đưa điện thoại cho cô. “Cầm lấy nếu nó làm cô cảm thấy an toàn hơn. Nhưng khi cô đã nhìn thấy bằng lái của tôi, tôi muốn cô báo để cảnh sát rút đi. Cô hiểu chứ?”

Khi cô gật đầu, anh lùi lại hai bước. Khá khen cho anh đã không dùng mắt thám hiểm phần dưới thân hình cô. Thân hình hoàn toàn khóa thân của cô. Nếu anh là kẻ hiếp dâm/sát nhân, đời nào anh lại đưa điện thoại cho cô, và đời nào lại lịch sự đến mức không nhìn? Những kẻ hiếp dâm đời nào lại mời cô xem căn cước?

Nhưng tại sao anh ta lại đập vỡ...?

Tôi là chồng chưa cưới của Katie. Tôi không đột nhập. Tôi dùng chìa khóa của mình.

Cố gắng thở, cô cảm thấy những lời của anh dội trong óc cô khi cô nhìn đôi vai trần của anh và đôi chân trong chiếc quần bò tiến về phía phòng ngủ. Anh ta đã mặc lại quần. Thế là rất nhiều so với những gì cô đang khoác trên người.

“Thưa bà? Bà có ở đó chứ?” giọng nói lại vang lên trên đường dây.

“Tôi đây,” cô cố gắng nói.

Nhìn về phía phòng khách, cô nhìn thấy cái cái chăn phủ có hình chuột Mickey của Katie vắt trên lưng ghế. Cô chạy đến và giật lấy nó, quấn nó

quanh người như quần khăn tắm ở bãi biển. Khi Les ngược lên, Joe, hay cái người đàn ông đã gần như thuyết phục cô rằng anh ta là Joe, đang đi đến từ phía hành lang, tay cầm ví. Anh ta đưa cho cô bằng lái của anh ta.

Les bật đèn lên. Mắt cô nhìn về phía cánh cửa sau để ngó. Ai đã mở nó ra? Ai đã đập vỡ kính cửa sổ? Tim cô lại đập nhanh hơn.

Cô bật đèn lên và ngắm nghía cái bằng lái. *Joe Lyon*. Nuốt nước bọt, cô đặt điện thoại lên tai. “Đã... đã quá muộn để báo với cảnh sát là tôi lầm lẫn chưa?”

Carl chỉ vừa kịp kéo quần lót lên thì nghe thấy tiếng thét của Katie.

Anh vọt ra khỏi nhà tắm, súng lăm lăm. “Gì thế?”

Tóc Đỏ đang đứng nép sát vào tường, chỉ tay về phía cửa. Anh trông cô nhợt nhạt hơn xác chết. Anh tiến về phía trước cô, mắt và súng giờ đây đều hướng về phía cửa.

Anh cũng nghe thấy nó. Ai đó đang ở ngoài kia. Anh ra hiệu cho cô đi vào trong phòng tắm.

Tất nhiên, cô không làm vậy.

Buộc phải hành động, anh nắm cánh tay cô và găm gù, “Đi vào. Khóa cửa lại. Đừng có mở ra nếu tôi không bảo cô làm vậy. Nghe rõ chưa?”

Cô ngược nhìn anh, trông tuyệt vọng. Cô nghiêng sát lại, gần đến mức môi cô chạm vào tai anh. “Anh cũng vào đó với tôi.”

“Không.” Anh nắm lấy khuỷu tay cô và đưa cô vào trong phòng tắm. Khi cô không đóng cửa lại, anh sập nó vào. Anh lùi lại dựa vào tường. “Khóa nó lại đi, Tóc Đỏ.” Anh không chuyển động cho tới khi nghe thấy tiếng ổ khóa xoay.

Anh hít một hơi dài và chờ đợi, chuẩn bị bản thân cho tình huống không tránh khỏi. Nếu đây là kẻ đã hạ sát Tabitha, Carl không nghi ngờ ý định của kẻ sát nhân khi quay trở lại. Tóc Đỏ đã nói thế từ nãy. Những kẻ giết người không thích để lại nhân chứng.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên và ánh đèn tín hiệu màu xanh nhấp nháy trước cửa sổ. Les nhìn Joe. Ngay lúc đó cô nhận thấy những vết cào màu đỏ, giận dữ trên quai hàm anh. Cô đã làm thế đấy.

Cô cũng đã tán tỉnh với chồng chưa cưới của bạn thân nhất của cô. Và anh ta cũng ve vãn cô trở lại. Ừm, không nhiều, nhưng anh ta đã ve vãn cô. Ồ, và cô đã nhìn thấy anh ta khóa thân. Và anh ta đã nhìn thấy cô khóa thân. Anh ta đã khiến cô thầm lặng ồ lên tán thưởng. Ồ, quái quỷ, tại sao anh ta chẳng là một kẻ hiếp dâm/giết người bình thường đi có được không.

“Cảnh sát đã ở đây,” giọng người phụ nữ trên đường giây thông báo. “Cô có thể giải thích mọi chuyện với họ.”

Giải thích? Ồ thật dễ dàng làm sao khi mà Les cũng chẳng hiểu một chút gì mọi sự đã xảy ra. Cô nhớ lại kính cửa sổ bị vỡ và cửa sau mở toang.

Và Katie đang mất tích.

Joe gặp cô ở lối vào đúng lúc có tiếng gõ cửa.

“Cảnh sát hạt Piper đây,” một giọng nói vang lên.

“Tôi ra ngay,” Les trả lời. Mở cửa ra, Joe và cô đối diện ngay với hai cảnh sát, súng lăm lăm trong tay.

Mắt họ quan sát cô, ăn mặc trang nhã với cái chăn phủ có hình chuột Mickey rồi chuyển sang Joe, ở trần, mắt đỏ ngầu và má đang chảy máu.

Những họng súng nhanh chóng chĩa vào Joe. “Lùi lại,” một trong hai cảnh sát quát lên.

“Đợi đã nào,” Les nói, tay giơ lên. “Đây là một sự nhầm lẫn thôi.”

“Một sự nhầm lẫn ấy à?” người cảnh sát thấp hơn hỏi.

“Đúng thế,” Les nói. “Một sự nhầm lẫn tai hại.”

Carl lại nghe tiếng va đập lần nữa. Anh chờ đợi để nghe thấy thanh chốt cửa bị tháo ra. Ngón tay anh xiết chặt hơn cò súng, bỗng có tiếng rên ư ử và tiếng hít ngửi vang lên bên tai. Anh đứng yên, lắng nghe, muốn cho chắc. Một cái gì đó màu trắng xuất hiện bên dưới cửa. Một bàn chân... bàn chân với những cái vuốt sơn hồng. Tiếp theo đó là tiếng chó sủa vang.

Carl thở phào và cố gắng kiểm soát dòng adrenaline đang chảy rần rật trong huyết quản. Một con chó. Và căn cứ vào những cái vuốt sơn hồng kia, đó là một con chó lai ảo lả.

“Tóc Đỏ.” Anh gõ vào cửa phòng tắm. “Cô ra được rồi đấy.”

Cửa mở toang. “Hắn ta bỏ đi rồi à?” cô nói không ra hơi.

Carl luồn tay dưới áo khoác và đút súng vào bao. “Chỉ là con chó thôi.”
Lại có tiếng chó sủa.

Nỗi sợ hãi vẫn còn đọng trên mặt cô, và anh nhìn thấy cô run rẩy.

“Bây giờ thì ổn cả rồi,” anh nói, cố ý giữ cho giọng của mình bình tĩnh.

“Tôi muốn chuyện này kết thúc đi.” Cô chớp mắt, và một vài giọt lệ đọng trên mi cô. “Không có thêm ai chết. Không có súng ống gì. Tôi muốn người ấm lên.”

Cái khăn quàng của cô đã tuột ra và vắt hờ hững trên cổ cô. Khuôn mặt không thần sắc của cô mang một ý nghĩa mới đến cho từ “*nhọt nhọt*”.

“Tôi biết.” Anh bước tới vài bước và kéo cô lại phía mình. Cô vùi mặt trong ngực và quàng hai tay quanh người anh. Chặt. Thật chặt, như thể cô không bao giờ muốn rời. Mọi sự mềm mại của cô chạm vừa vặn vào người anh, nhắc anh nhớ rằng ngoài việc đang hoảng sợ ra, cô còn là phụ nữ.

Anh cúi mặt xuống mái tóc cô. Chúa ơi, cô thơm quá. Anh hít vào và cố gắng không để cơ thể mình phản ứng lại với mùi hương của cô, hoặc với thực tế là anh đã không ôm người phụ nữ nào trong tay từ hàng tháng nay. Anh tự nhủ, cô cần được ôm ấp, chứ không cần tình dục.

Thật chẳng may, anh lại có một vấn đề hoàn toàn đối lập. Anh cần tình dục chứ không cần được ôm. Tình thế sẽ chẳng cấp bách thế này nếu như anh giữ đúng hẹn với cô người mẫu sáng nay. Nhưng không, bà Jones và câu chuyện của bà ta về những cô dâu đã làm anh mất hứng. Nhận ra “tình thế” của mình đang cương cứng thêm, anh lùi lại trước khi cô cũng cảm nhận được. Điên nhất là anh phải gỡ tay cô ra khỏi mình. Rõ ràng là cô

không hiểu khó khăn thế nào anh mới lùi lại được. Và anh thực lòng nghĩ thế.

Thở dài, anh đi tới và mở cái giường gấp bị đẩy sát tường. “Sao cô không ngồi xuống trước khi gục ngã nhỉ?”

“Tôi không ngất đi đâu mà,” cô nói, như thể bị xúc phạm, hoặc tự ái vì bị anh đẩy ra.

“Tôi nói ‘ngã’, chứ không phải ‘ngất’.”

Cô tiến về phía cái giường. “Thường thì tôi cũng không nữ nhi yếu điệu đến mức này.”

“Tôi thích các nữ nhi yếu điệu.” Anh mỉm cười, không muốn làm cô bực.

“Anh biết ý tôi muốn nói gì. Thường thì tôi có thể chịu đựng...”

“Đừng tự xỉ vả mình. Cô vững vàng hơn tôi tưởng đấy.” Và anh thực sự nghĩ thế. “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người bị giết, tôi hoảng loạn luôn. Cô vững vàng hơn tôi lúc đấy nhiều.”

Cô co chân lên cái giường gấp, cố tìm hơi ấm. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh không định kể chi tiết, nhưng nếu nó giúp được cô, “Đó là một vụ cãi cọ trong gia đình. Tôi mới vào nghề được vài tháng. Người chồng rút súng ra.”

“Anh đã...”

“Không, cộng sự của tôi đã nổ súng vào anh ta.”

“Chắc là kinh khủng lắm nhỉ.” Sắc mặt cô đã hồng hào hơn.

“Không dễ dàng gì. Nhưng ý tôi là cô khá là vững vàng đấy chứ. So với đàn bà con gái.” Anh nháy mắt với cô.

Cô dịch lùi lại cho tới khi dựa sát vào tường. Rồi cô co hai đầu gối lên tận cằm. “Cảm ơn anh,” cô nói.

“Chỉ làm việc của mình thôi mà, Tóc Đỏ.” Nếu như anh luôn ghi nhớ điều đó, anh sẽ không hề gì. Mặc dù anh thích Tóc Đỏ, ve vãn cô, và muốn làm hơn cả ve vãn nữa, anh tới đây vì bà Jones muốn thuê anh. Đây là công việc. Khắc ghi trên đá quy tắc, quy tắc của anh: bắt kẻ xấu, làm người hùng của ai đó và rút lui. Một người hùng *nhất thời*. Lần duy nhất anh để cảm xúc xâm chiếm, anh đã bị bóng và kẹt với một con cún xù lông xoăn chết tiệt thích những bàn chân.

Bực bội, anh lùi vào bức tường lạnh lẽo và đưa mắt nhìn quanh phòng. Đây là lúc anh phải đối mặt với nó. Họ thực sự bị mắc kẹt ở đây. Và bởi vì bà Jones không làm việc ngày thứ Hai, họ sẽ phải ở đây cho tới thứ Ba.

Buck Hades dùng chìa khóa của mình để vào nhà của con trai. “Carl?” ông gọi to. “Bố quyết định quay về.” Con trai ông không trả lời, nhưng con chó tai mềm của con trai ông đã vừa sủa vừa chạy đến.

Con chó kiễng chân và đặt bàn chân nhỏ nhắn của mình lên đầu gối Buck, khiến Buck phải nói. “Đừng có bắt đầu giả vờ là mày thích ta. Và mày biết là ta cũng không thích mày đâu đấy.” Ông nói thế trong trường hợp con trai ông đang lắng nghe. Sau khi nhìn quanh, xem xét gian phòng một lần nữa, Buck vỗ vỗ sau tai con chó. Sự thực là ông cũng mềm lòng vì

con chó này chẳng khác gì con trai ông. Dù cho cả hai cha con không ai chịu thú nhận điều đó.

“Ông chủ của mày đâu?” Buck đi về phía phòng ngủ. Có lẽ con trai ông đã trở nên thông minh hơn và đang có một người phụ nữ trong ấy? Ông dừng lại. Hy vọng.

“Carl?” Ông gõ vào cánh cửa nửa đóng nửa mở. “Con trai?”

Khi không nghe thấy tiếng va chạm nào hoặc tiếng thét *ra khỏi đây ngay đi bố*, ông thò đầu vào. Chẳng có ai.

Ông nhìn đồng hồ. Đã gần mười giờ đêm. Gần đây, con trai ông tuân thủ giờ giấc của trường mẫu giáo cơ mà. Ông quay ra. Precious gặp ông ở phòng khách, miệng ngậm cái bát đựng thức ăn của mình. Con chó thả cái bát dưới chân Buck.

“Carl không cho mày ăn à?”

Buck nhặt lấy cái bát và đổ đầy Kibbles’n Bits. Rồi ông đặt chỗ thức ăn dưới sàn. Con chó vẫn quần quanh ông.

“Nào, mày có định ăn không đây?” Nhìn quanh, Buck nhìn thấy máy ghi âm cuộc gọi của con trai ở trên nóc tủ. Đèn hiệu nhấp nháy. Ông ấn nút để nghe các tin nhắn.

“Này Carl. Anh Ben đây. Em đang ở đâu đấy?”

Buck chau mày. Tại sao Carl không đến nhà Ben nhỉ? Carl là người rất đúng giờ. Mặc dù cậu con trai út của ông có tiếng là vô tổ chức, chính vì thế mà sớm bị loại khỏi ngành, con ông không bao giờ lỡ hẹn với ai.

Quả vậy. Buck rất tự hào về cả hai cậu con trai. Thực ra, ông sẽ tự hào hơn khi Carl tìm được cho mình một người phụ nữ tốt. Đàn ông cần có đàn bà. Không có, người đàn ông ấy chỉ nửa người nửa ngợm mà thôi. Và chính Buck cũng đã nửa người nửa ngợm quá lâu rồi. Vì vậy mà Buck định rẽ qua nhà để nói với Carl rằng ông và Jessie lên kế hoạch kết hôn.

Ben sẽ rất vui. Carl thì khó hơn. Sự qua đời của vợ ông gây ảnh hưởng sâu đậm nhất với Carl. Và một phần trong Buck hiểu rằng Carl sẽ chẳng nhảy cẫng lên với ý định kết hôn của ông.

Con chó đứng cạnh bàn chân Buck đang rau rầu nhai miếng thức ăn và ngược lên vẻ biết ơn. “Không có gì,” Buck lẩm bẩm. Sủa lên, con chó chạy lại đòi ăn thêm. “Thật sự mà chưa được cho ăn tí nào phải không, cún?”

Carl rất nghiêm chỉnh thực hiện trách nhiệm của mình. Con ông sẽ chẳng đời nào đi mà không cho con chó ăn nếu biết mình sẽ về muộn. Một cảm giác khó chịu cồn cào trong bụng Buck. Cảm giác của cha mẹ khi họ lo lắng cho con cái. Carl không phải là trẻ con nữa, nhưng đôi khi cũng vẫn cần được giúp đỡ. Và chừng nào Buck còn sống, còn ở đây thì ông luôn sẵn sàng giúp đỡ cả hai tay.

Ông nhắc điện thoại lên và bấm số cuộc gọi gần nhất. Máy trả lời tự động vang lên. “Xin chúc mừng. Có thể bạn sắp kết hôn. Bạn đã gọi tới dịch vụ Đám Cưới Tabitha...”

Buck đập máy và nhìn con chó. “Tại sao một người lập kế hoạch đám cưới chuyên nghiệp lại gọi con trai ta nhỉ?” Buck hỏi con chó. “Và tại sao ta lại có cảm giác rằng con trai ta đang ngập sâu trong rắc rối nhỉ?”

Con chó nghiêng đầu qua một bên và nhìn ông, và cảm giác khó chịu trong bụng Buck càng tăng. Thực ra, đó cũng giống với cảm giác mà ông

có ngay trước khi nhận được cú điện thoại báo tin Carl và đồng sự của nó bị trúng đạn.

CHƯƠNG MƯỜI

“Việc quái gì mà tôi lại phải đột nhập vào nhà qua cửa sổ trong khi tôi có chìa khóa nhà chứ?” Joe nắm chặt tay lại, càng lúc càng bức mình hơn vì mấy viên cảnh sát cứ cố làm như anh là kẻ có tội trong khi thậm chí người phụ nữ ban đầu gọi cảnh sát bây giờ có vẻ cũng tin tưởng anh. Cô chẳng thân thiện chút nào. Chốc chốc cô lại liếc nhìn anh bằng con mắt khiến anh mất hết bình tĩnh.

Anh đưa tay lên sờ những vết xước, nghiên cứu cô qua đôi mắt cay xè. Cô lại nhìn anh lần nữa vẻ như muốn nói rằng cô chẳng thích thú phải hít thở chung bầu không khí với anh tí nào. Anh không sao hiểu được tại sao cô lại khó chịu đến thế. Chẳng phải anh mới là người đang bị xót giặc mặc bởi dầu gội trị gàu, có một khối u bằng quả trứng ở đùi, lợi sưng vù và và bốn vết cào ngang cằm đấy ư?

Cô vén một tay áo lên chui đầu lên quá khuỷu. Cô đã kịp mặc quần áo ngay sau khi đám cảnh sát tới và thậm chí còn mang cho anh một cái áo phông từ phòng ngủ. Hai tay khoanh trước ngực, một bên áo len của cô tuột khỏi vai và anh thoáng nhìn thấy quai áo lót màu đỏ của cô. Chỉ trong một giây, ký ức về sự khỏa thân của cô xuất hiện trong óc anh.

“Cô có chắc là cô tin cậy người đàn ông này không vậy?” viên cảnh sát nhỏ người hơn hỏi, và giọng nói của anh ta đưa Joe về với thực tại. Cũng đúng lúc đấy. Anh chẳng có việc gì mà phải nghĩ về người bạn gái khỏa thân của Katie cả.

“Tin cậy ư? Không đâu.” Rồi cô lại nhìn anh với cái nhìn biến-đi-cho-khuất-mắt một lần nữa. “Nhưng tôi không nghĩ rằng anh ta là kẻ đột nhập.”

Viên cảnh sát cao lớn hơn khoanh tay lại. “VẬY cô cho rằng có ai khác đột nhập vào nhà trong khi cô đang vật lộn với chồng chưa cưới của bạn mình, người mà cô lầm tưởng là kẻ đột nhập. Hơi võ đoán quá, phải không?”

Joe nhắm mắt lại. Điều này khó tin ngay cả với anh.

“Đúng vậy,” Les đáp. “Và cửa sau cũng mở toang.”

Joe nhớ lại khi bước vào trong nhà có cảm thấy gió lùa. “Có lẽ nó bật ra khi tôi mở cửa vào trong nhà.” Anh nói. “Tôi nhớ là mình đã bật hệ thống sưởi lên bởi vì cảm thấy lạnh.”

“VẬY là anh nghĩ rằng có kẻ nào đó đã ở đây, nghe thấy anh mở cửa nên bỏ đi.”

Joe liếc về phía mấy viên cảnh sát. “Tôi biết là nghe như thế có vẻ điên rồ.” Viên cảnh sát lớn tuổi hơi bước ra ngoài.

Bỗng một ý nghĩ khác đập vào Joe. “Ồ, cứ thật. Katie thì sao?”

“Xin lỗi, anh nói gì?” viên cảnh sát trẻ tuổi hơn hỏi.

Les và Joe nhìn nhau. Họ cùng chia sẻ cái nhìn âu lo.

“Katie đã biến mất,” Joe nói. “VỢ chưa cưới của tôi. Đáng lẽ cô ấy phải gặp chúng tôi ở nhà hàng. Lỡ như...” Anh không thể nói thành lời. Anh không muốn tưởng tượng ra bất cứ điều gì có thể xảy ra với Katie.

“Xe của cô ấy có đây không?” viên cảnh sát hỏi.

“Không. Nó không có đây,” Les đáp. “Và cũng không có túi xách và chìa khóa của cô ấy. Tôi không nghĩ là cô ấy đã về nhà.”

Joe lại đưa tay lên vuốt tóc. “Lỗi hện như thế không giống với bản tính của Katie chút nào.”

Viên cảnh sát cau mày. “Gần đây cô ấy có ổn không?”

“Ổn?” Joe hỏi.

Viên cảnh sát nhún vai. “Cô ấy có căng thẳng vì đám cưới không?”

“Không,” anh đáp, cùng lúc Les thốt lên, “có.”

“Cô ấy... không căng thẳng.” Joe nhấn mạnh, không muốn tin vào điều ấy. Hoặc anh không muốn tin là mình đã không đủ quan tâm đến Katie để biết cảm giác của cô ấy ra sao.

“Nhưng,” Les nói tiếp, “anh ta đúng đấy. Chuyện này chẳng giống bản tính Katie chút nào.”

Viên cảnh sát nhướn mày. “Hai người có nhớ cô dâu biến mất ở bang Georgia không? Cô ta đã tạo ra cả một câu chuyện bắt cóc. Chuẩn bị đám cưới khiến người ta có thể làm những chuyện điên rồ.”

“Katie không làm vậy đâu,” anh và Les đồng thanh nói.

Viên cảnh sát cao lớn hơn quay trở lại. Anh ta run vì rét và nói với đồng sự. “Có một cành cây bị gãy ngay cạnh cửa sổ. Có nhiều hạt mưa đá. Chúng có thể làm vỡ kính khi chúng đập vào kính và rơi xuống.”

“Thế còn cửa sau thì sao?” Les hỏi, vẻ lo lắng.

“Có thể nó bị gió đẩy bật ra,” viên cảnh sát cao lớn hơn đáp. “Tối nay gió đã giật hơn bốn mươi dặm một giờ.”

Thậm chí Joe cũng phải thú thực rằng giả thuyết của cảnh sát có vẻ hợp lý. Điều vô lý là sự mất tích của Katie. Thậm chí nếu cô có căng thẳng về việc đám cưới, anh cũng không thể tưởng tượng được cô lại chạy trốn.Ồ không, đó là việc anh làm. Anh đã trốn tránh cả tháng nay.

Les vòng tay quanh người, làm vai áo len lại tuột xuống nữa. “Tôi nghĩ tôi đã kiểm tra cửa sau trước khi đi tắm.”

“Đôi lúc người ta quên chứ,” nhân viên công lực đáp.

Cứ theo cái lối họ nhích dần về phía cửa, Joe biết họ đã xong việc. “Chờ một phút đã,” Joe nói. “Các anh định làm gì về Katie?”

Viên cảnh sát nhìn anh cau có. “Gọi điện cho mọi người và hỏi thăm mấy người bạn của cô ấy xem. Có thể cô ấy đang trú bão ở đâu đó. Nếu sau hai tư giờ nữa không có tin tức gì của cô ấy, gọi cho tôi, hoặc báo với bộ phận Người Mất Tích.”

Les quay sang Joe và nhìn anh như thể anh biết những lời nói màu nhiệm có thể khiến mấy viên cảnh sát làm gì đó. Nhưng dù rất bực mình, anh cũng chẳng biết lời nói nhiệm màu nào hết.

“Đây là cái bánh màu trắng nhân dâu.” Katie nói với Carl và đưa cho anh ta cái đĩa xốp.

Anh ta ngồi trên sàn bên cạnh cái giường xếp. Cô đã nói với anh ta rằng anh ta có thể ngồi cạnh cô, nhưng bị từ chối, cứ như thể anh ta nghĩ rằng nó có thể dẫn đến một điều gì khác. Dĩ nhiên, chẳng thể nào có điều gì khác. Cô chẳng đời nào để nó xảy ra. Cô chẳng đời nào lại lừa dối Joe, thậm chí cả với Antonio Bandera cũng vậy. Và đây là lần thứ năm cô tự nhủ với bản thân trong vòng năm phút vừa qua.

Sau khi trải qua một khoảng thời gian im lặng khá lâu, cái bàn quang khiến cô phải đi vào phòng tắm lần nữa. Trong lúc ở đó, Katie nhìn thấy gói kẹo dẻo của Carl mà cô để quên trên kệ bồn rửa. Bụng cô réo ùng ục vì đói và đó là lúc cô nhớ ra mình đã mang cái túi cùng các mẫu bánh cưới vào đây. Vậy là bây giờ họ ngồi đó, tiệc tùng với kẹo dẻo và bánh cưới.

Anh ta lại lấy tay véo một mẫu bánh nữa. Cô nhìn anh ta nhắm mắt lại và thưởng thức hương vị bánh. “Quý thần, cái này ngon thế. Thậm chí ngon hơn cái lúc này. Cô phải chọn cái này thôi.”

Katie cau mày, nhớ lại việc Tabitha nói rằng cô không nên dùng bánh cưới của Todd. Rồi cô cau mày sâu hơn khi nhớ rằng, vì tình trạng hiện giờ của Tabitha, đã chết, bà ta không thể nào giúp Katie tổ chức đám cưới được nữa. Dạ dày của Katie lại quặn lên. Cô không biết ý nghĩ về cái chết của Tabitha hay về đám cưới đã gây ra chuyện ấy. Rồi Katie nhận thấy rằng vì tình hình như vậy, có lẽ cô và Joe nên hoãn đám cưới. Cái ý nghĩ ấy khiến cô nhẹ cả người và khiến cô rùng mình vì đã suy nghĩ như vậy. Tại sao cô lại thấy nhẹ người?

“Ăn thử cái kẹo dẻo màu đỏ đi.” Carl mỉm cười và trở tay.

Katie nhìn cái gói và cau mày. “Tôi ăn đủ rồi.” Sau đó cô nhớ ra điều gì đó anh ta đã nói trước khi đi vào trong nhà tắm. “Precious ấy à?” Katie

cười. “Con chó của anh tên là *Precious* ư?” Cô lấy thêm một mẫu bánh ra khỏi túi.

“Này, tôi đâu đặt tên cho nó.” Carl giơ tay lên. “Tôi đã cố đổi tên cho nó. Tôi thậm chí còn giải thích cho nó nghe rằng, một anh chàng cún xù đáng kính không thể mang cái tên như vậy, nhưng chẳng ích gì, nó không phản ứng khi được gọi bằng những cái tên khác.”

“Và nó cũng không thích kẹo dẻo màu xanh lục ư?” cô hỏi.

“Nó chẳng động đến,” Carl giải thích, và anh ta cầm lấy cái hộp xộp mà cô đưa cho anh ta. “Cô không ăn thử à. Cô ổn không?”

“Tôi ổn.” Liếc nhìn vào trong cái túi, cô nói, “Tôi nghĩ đó là cái bánh màu trắng có lớp phủ kem bơ.”

Anh tiếp tục nhìn cô. “Cô có chắc là mình vẫn ổn không?”

“Có mà.” Cúi xuống, cô nhìn vào trong túi. “Mình còn bốn cái nữa để thử.” Cô nhìn anh ta.

Anh ta liếm môi dưới, và giơ tay lên. “Thực tình, có lẽ chúng ta nên để dành một ít.”

Cô bị thôi miên bởi cái lưỡi của anh ta, một vài tưởng tượng về Banderas lại quay về đùa cợt với sự tỉnh táo của cô. Cô không rời mắt khỏi anh ta. Anh ta không rời mắt khỏi cô. Bỗng dưng, cô thấy mừng là anh ta không ngồi ngay cạnh cô trên giường. Mừng là cha mẹ cô đã thăm nhuần cô cái lệ “Giữ vững tiết trinh”.

Lại có tiếng rên rỉ gần cửa. “Tôi nhớ là con chó của Tabitha tên là Baby.” Cô nói, hy vọng xua đi cái phút giây khó xử. “Anh nghĩ nó có đói không?”

“Tôi chẳng biết, nhưng nếu cô định cho Baby một chút bánh thì tôi sẽ bắt giữ cô đấy. Đó là bữa sáng của chúng ta.”

Cái ý nghĩ phải trải qua đêm nay với anh ta làm cô căng thẳng. “Bắt tôi ấy à? Anh không phải là cảnh sát. Quên à?”

“Tôi sẽ dùng quyền công dân để bắt giữ cô,” anh trêu cô.

Mắt họ lại gặp nhau. Cô nhìn ra chỗ khác và cố gắng nghĩ về một chủ đề an toàn. “Tôi chắc là đã có đồ ăn để sẵn cho nó ở đâu đó rồi, đúng không?”

“Đúng vậy đấy.” Anh ta chụm hai tay vào nhau và hà hơi vào đó để làm chúng ấm lên, con chó lại rên rĩ nữa.

“Nghe có vẻ như nó sợ hãi.” Katie tiến lại, ngồi xuống bên cạnh cửa và thò một ngón tay qua khe cửa dưới. “Nó đang liếm ngón tay tôi này.”

“Con chó may mắn,” anh ta nói.

Cô nhìn về phía anh và nhìn thấy sức nóng trong mắt anh. Sức nóng mà cô có thể sử dụng vào lúc này. Hơi thở của anh tỏa ra từng luồng hơi. Cô co đầu gối lên ngực và quyết định lời đi tuyên bố của anh ta. Cô ước sao mình có thể lờ đi cái lạnh thấm qua người và sự vui mừng tạo nên bởi lời tán tỉnh của anh ta.

Cô ngo ngoáy để làm lui bớt cái lạnh. “Có phải là bây giờ lạnh hơn hay tôi tưởng tượng thôi nhỉ?”

“Lạnh hơn là cái chắc,” anh ta đáp.

Cả hai bọn họ cùng im lặng một lúc. Cô đứng dậy khỏi sàn bê tông lạnh ngắt và quay về giường.

“Sao anh thôi không làm cảnh sát nữa?” Cô cố gắng để không run.

Anh ta đứng dậy và đi đi lại lại trong phòng, một người đàn ông không muốn có mặt ở đây. “Tôi nói này: nếu cô nói cho tôi biết vì sao cô không đeo nhẫn đính hôn, tôi sẽ kể cho cô nghe vì sao tôi trả lại phù hiệu cảnh sát.”

Ngay khi mấy nhân viên cảnh sát bước ra khỏi cửa, Les nhìn Joe. Có tới hàng nghìn cảm xúc khác nhau chạy marathon trong cô, rồi tung trong suy nghĩ của cô, chơi trò trí tuệ với cô. Tức giận. Sợ hãi. Bất lực. Lo âu. Tức giận. Và đúng rồi, tức giận.

Cô hít một hơi. “Anh không định làm gì hết sao?”

“Làm gì nào?” Anh ta lùi lại như thể anh ta sợ cô.

“Bất cứ điều gì để thuyết phục họ tìm ra Katie.”

“Tôi nghĩ là họ chẳng tin tưởng tôi tí gì nữa kể từ khi cô gọi họ và nói rằng tôi là một kẻ giết người hàng loạt hay một kẻ hiếp dâm.”

“Làm như là lỗi của tôi không bằng.” Cô nhìn anh chăm chăm.

“Nếu như cô chịu lắng nghe tôi thay vì xông vào tôi như một con mèo bị bóng đuôi, thì tôi đã có thể nói cô nghe tôi là ai.”

“Lắng nghe một gã đàn ông trần như nhộng bước vào bồn tắm với tôi ấ
à? Xin thôi, chả đại!”

“Tôi cứ nghĩ cô là Katie.”

“Ở quầy bar anh đâu có nghĩ thế. Hay là anh khiếm thị?”

“Suýt nữa, vì cô đấy.” Anh ta banh đuôi mí mắt để cô nhìn thấy đôi mắt
đỏ quạch của mình. “Hay là chúng chỉ đỏ như máu thôi?”

“Anh biết tôi muốn nói gì,” cô đáp. Anh ta *đã tán tỉnh* cô. Có lẽ đó chỉ là
sự tán tỉnh rất thoáng qua thôi, nhưng...

“Ngay lúc này đây, điều duy nhất mà tôi biết là...”

Điện thoại reo, và cả hai bọn họ cùng chạy tới nhấc máy. Cô chạy đến
trước và giật lấy cái điện thoại. “A lô?”

Chẳng có gì.

“A lô?” Cô ấn tai sát hơn vào ống nghe điện thoại và nghe thấy tiếng
nhạc. Y như cuộc gọi ban nãy.

Katie nhìn Carl đi vòng vòng trong phòng. Mỗi hơi thở của anh ta là một
luồng khói.

Cô chưa trả lời câu hỏi về cái nhẫn đính hôn. Không phải vì cô không
muốn nói về điều đó, nhưng bởi vì hể nghĩ về nó là dạ dày cô lại quặn lên.
Sau khi đã ăn vài miếng bánh và hai cái kẹo dẻo cho bữa tối, cô không
muốn nôn mất chúng.

Đeo lại cái găng tay, cô quàng chiếc khăn quanh mặt và cổ. Cô khép chặt hai chân vào nhau, tìm hơi ấm. “Dự báo thời tiết nói rằng đợt không khí lạnh này mai mới tới mà.”

“Vậy là họ nói dối rồi,” anh ta nói, vẻ khó chịu. Vì cô hay vì tình thế này, cô không biết, nhưng cô ngờ rằng vì cả hai. Sau đó, bỗng dưng, cô nhớ ra toàn bộ phần còn lại của bản tin, về bốn người bị chết còng ở Dallas vì đợt không khí lạnh này. Chắc chắn là ở đây sẽ chẳng lạnh đến thế đâu.

Cô nhìn Carl đang lấy mấy cái thùng xuống kê làm chỗ ngồi. Hơi tiếp tục bốc ra từ môi anh ta. Mặt sần lạnh như đá, và mông của chính cô cũng chưa ấm lên chút nào.

“Tai anh đỏ ửng lên vì lạnh kìa,” cô nói. “Anh nên quàng cái khăn này vào.” Cô nhặt nó lên từ chỗ mà cô để nó bên cạnh giường khi nãy và tung nó cho anh ta.

“Và nếu tôi gặp may thì chúng ta sẽ chết còng ở đây và người ta sẽ tìm thấy tôi chết còng với một cái khăn lông màu hồng óng ánh quấn quanh cổ. Thà rụng một tai vì lạnh còn hơn.”

“Chẳng lẽ anh lại thiếu tự tin về bản lĩnh đàn ông của mình đến thế?”

“Bản lĩnh đàn ông của tôi ổn hoàn toàn, cảm ơn cô,” anh ta gầm gừ.

“Thế thì quàng nó vào nào!” cô thách thức.

Cau có, anh ta giật lấy cái khăn và quàng quanh cổ. “Bằng lòng chưa?”

“Có cảm thấy khá hơn không nào?” Nếu cô không e rằng anh ta sẽ bỏ cái khăn ra hẳn là cô đã cười phá lên về cái khăn hồng trên cổ anh ta.

Rồi những lời nói của anh ta về *việc chết cóng* vang lên trong tai cô.
“Anh không nghĩ là chúng ta thực sự có thể chết rét đấy chứ?”

Cái điện thoại im bật. Les đứng đó, cố át đi cảm giác có cái gì đó không ổn.

“Có phải là Katie không?” Joe hỏi, giọng nôn nóng.

“Không. Đó là... có tiếng nhạc.”

“Chắc là nhầm số,” anh nói.

“Cũng có thể.” Một cảm giác ớn lạnh bất thường chạy dọc sống lưng cô.
“Nhưng...”

“Nhưng sao?” anh gắt.

Giọng anh ta khiến tâm trạng cô xuống thấp hơn một bậc nữa. Cô tính cương quyết bảo anh ta đi, nhưng nhớ ra là Katie đang mất tích. Vậy thì có thể anh ta cũng có quyền ở đây tại nhà của Katie như cô. “Đây là lần thứ hai tôi nhận được cuộc điện thoại có tiếng nhạc rồi.”

“Và cô nghĩ rằng có gì đó liên quan đến sự mất tích của Katie ư?”

“Tôi không biết, tôi chỉ nghĩ là có gì đó bất thường.”

“Mọi thứ đều bất thường cả.” Anh cầm lấy điện thoại trong tay cô và bắt đầu quay số.

“Anh gọi cho ai thế?” cô hỏi.

“Tôi gọi lại vào máy di động của Katie.” Anh bấm số, nghe rồi thả cái điện thoại trở lại ổ cắm sạc.

“Có gì không?”

“Hộp thư thoại.”

“Có cái gì không ổn,” Les cố nói thành lời.

“Tôi biết.” Anh lại đi đi, lại lại trong phòng. “Cô có biết cô ấy đi đâu hôm nay không?”

“Có. Cô ấy sẽ đến chỗ người làm bánh, người tổ chức đám cưới và sau đó...”

Les nuốt những lời cuối. *Đi mua một cái nhẫn mới.*

“Rồi đi đến đâu nữa?” anh hỏi

“Chẳng đi đâu cả.” Nói dối chưa bao giờ là thế mạnh của cô, nhưng lần này cô biết rằng mình nói dối vụng về.

Nghi ngờ ánh lên trong đôi mắt màu xanh da trời và đỏ ngầu máu của anh, như xác nhận rằng cô đã đúng. “Nghe không giống như chẳng sao cả.” Anh nói, bước một bước lại gần hơn. “Cô giấu tôi điều gì nào?”

Kẻ sát nhân buông máy điện thoại xuống và lắng nghe tiếng nhạc đám cưới. Tiếng cười vang trong óc làm đầu hấn ong ong. *Ha, Ha. Hô Hô.* Hấn

bắt đầu lắc lư. Sau. Trước. Sau. Trước. Khi mọi việc xấu đi, chứng đau đầu của hắn càng trở nên tồi tệ.

Suýt nữa là hắn tóm được Katie Ray. Hắn đã vào trong nhà cô, trên đường đi tới phòng ngủ của cô nơi có tiếng nước chảy trong bồn tắm, khi hắn nghe thấy có ai đó ở cửa. Hắn chỉ kịp chuồn ra bằng cửa sau. Hoảng sợ, hắn lái xe đến nơi chôn các cô dâu khác của hắn và đặt hoa. Sau đó hắn trở về nhà, nhưng chẳng cảm thấy gì tốt lành cả. Chẳng cảm thấy gì đúng đắn cả. Hắn vào chỗ tủ đựng đồ, tận trong cùng và lôi ra album ảnh cưới nơi hắn lưu giữ những bức hình của các cô dâu.

Ồ, những cô dâu xinh đẹp của hắn. Bốn cô. Đôi khi, chỉ ngắm nghía những bức ảnh là đủ cho hắn. Đã hàng năm hắn chẳng cần tìm cô dâu mới. Nhưng rồi những tiếng cười trở lại. Lỗi của Tabitha. Bà ta đã van xin hắn. Hắn đã thôi phục vụ các đám cưới trong ba năm, nhưng sáu tháng trước, bà ta đã gọi điện tới. Bà ta tuyệt vọng, ai đó đã hủy hợp đồng và bà ta đã van xin.

Đầu hắn vẫn ong ong. Có cái gì đó trong óc hắn như mách bảo hắn đã quên điều gì. Khi cơn đau đầu đến, gã phải cố gắng nhiều để có thể tập trung. Để xử sự như thường. Hắn đã quên gì nhỉ?

Rồi hắn nhớ ra. Nhớ ra cô gái và gã cớm ở nhà Tabitha. Hắn đã có kế hoạch xử lý bọn họ. Kế hoạch thế nào nhỉ?

Ồ, phải rồi, hắn định đốt rụi cái nhà đó.

Hắn phải làm như vậy. Nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, gã phải làm điều ấy sớm. Nhưng sau khi mọi người đi ngủ đã. Nửa đêm.

Giá như đầu hắn đừng đau nhói nữa. Giá như người đàn ông ấy không đi vào nhà Katie và cản trở việc hắn tóm lấy cô dâu của mình. Hắn đã có thể

bổ sung ảnh cô vào với những người khác. Đặt quyển album sang một bên, hân rút cái máy ảnh số ở trong túi áo khoác ra và để bên cạnh cái máy ghi âm. Rồi hân đặt đồng hồ báo thức lúc nửa đêm.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Les đi vào bếp, để tránh Joe chứ chẳng phải vì cần cái gì ở đó. Không may ở chỗ, anh không phải loại người để người khác thoát dễ dàng. Anh đi theo cô vào trong bếp và găm vào cô một cái nhìn buộc tội nữa. Les vớ lấy một lon soda trong tủ lạnh và vờ như cái nhìn của anh, hay bản thân anh chẳng làm cô bận tâm. Nhưng sự thực là Joe Lyon làm cô bận tâm.

Rất bận tâm.

Anh ta nắm lấy cái lưng gỗ của chiếc ghế dựa trong bếp. “Cô nói rằng Katie căng thẳng vì đám cưới.”

“Đúng thế.” Cô bật nắp lon và uống một ngụm. Bọt sủi như thiêu đốt cổ họng cô. Cô nuốt xuống.

“Cô ấy căng thẳng thế nào?”

“Lo lắng cho đám cưới thôi. Chẳng to chuyện đâu.”

“Thế thôi à?” Anh lại nhìn như vả vào mặt cô.

“Đúng thế.” Chính Les cũng chẳng tin được điều ấy lúc trước hay... bây giờ.

Joe hít một hơi sâu và nghiên cứu cô kỹ lưỡng hơn, và cô không thích cái kiểu anh nhìn mình. “Cô có nghĩ rằng cô ấy chạy trốn không?”

“Ồ, quý thật, không! Katie không *đời nào* chạy trốn.” Les nhớ lại Joe đã tán tỉnh cô. “Thậm chí dù cô ấy nên làm.”

Anh bước lên phía trước, gần đến mức cô có thể đếm được từng sợi lông mi của anh. “Nếu cô biết cô ấy đang ở đâu và cô không...”

Les đặt mạnh lon soda xuống và trở vào ngực anh. “Nếu tôi biết cô ấy ở đâu.” *Trở tay*. “Tôi đã ở đó với cô ấy chứ không phải ở đây.” *Trở tay*. “Katie là bạn thân nhất của tôi.” *Trở tay*. “Từ thời mẫu giáo.” *Trở tay*. “Và...”

Anh nắm lấy cổ tay cô. Ký ức việc anh nắm tay cô ở quầy bar ủa về. Và cái giọng tán thưởng ngốc nghếch của cô lại vang lên. Cái giọng chết tiệt. Và cô cũng thật là chết tiệt vì đã muốn nghe lại cái giọng ấy.

“Thế thì cô còn giấu tôi cái gì nào?” anh hỏi.

Cô giật tay lại. Điên thật. Điên rồ thật. Cô không thể nào có cảm giác dù chỉ một chút xiu thôi với anh ta. Đó là chồng chưa cưới của Katie. Thế thì tại sao anh ta lại tặng cho cô những phút giây đẹp nhất của một ngày lúc ở quầy bar? Và nếu như anh ta lơ cô đi như cái cách những người đàn ông đã đính hôn cần làm, thì chẳng có việc gì xảy đến như thế này.

“Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy.” Mắt anh ta xanh biếc, tóe lửa.

“Chính thế !” cô nói. “Anh là chồng chưa cưới của cô ấy. Tại sao anh lại...?”

“Tại sao tôi lại gì?” anh hỏi, khi cô không nói được hết câu.

“Anh lại mỉm cười với tôi.”Ồ, Chúa ơi, nghe thật thô vụng làm sao.

“Và từ bao giờ thì mỉm cười là có tội?” anh hỏi, *không mỉm cười*.

“Anh đã nói với cái anh chàng tán tỉnh tôi là tôi đi cùng với anh.”

“Bởi vì tôi nghĩ rằng cô muốn xua anh ta đi.”

“Tôi có thể tự xua anh ta đi được.”

“Thế nào cơ? Cô mang theo dầu gội trị gàu trong túi xách hả?”

Vì một lý do điên rồ nào đó chẳng biết, cô muốn anh ta thú nhận điều đó. Thú nhận rằng anh đã đưa đẩy với cô. “Anh đã cầm tay tôi khi mất điện.”

“Cô có vẻ sợ hãi.” Giọng anh có một thoáng tội lỗi.

Tội lỗi là tốt đấy. *Không*. Tội lỗi là xấu. Tội lỗi đã nhảy nhót trong lồng ngực cô kể từ khi anh nói cho cô biết anh là ai. “Anh đã vuốt ngón tay cái của anh trên bàn tay tôi.” Cô nói trước khi kiềm chế được. *Anh đã làm cho cái giọng nói tán thưởng của tôi vang lên lần đầu tiên từ mười tám tháng qua.*

Chẳng ai trong bọn họ nói gì trong vài phút. Rồi anh nói. “Thay vì buộc tội lẫn nhau lúc này, chúng ta nên cố gắng tìm cách giúp Katie.”

Thực tế trong những lời nói của anh ta thấm vào cô. Cô ghét phạm sai lầm, nhưng không định thú nhận thế. “Anh đúng đấy.” Cô hít vào. “Tôi chỉ... sợ hãi thôi.”

Anh chớp mắt. “Tôi cũng vậy.”

Cô gật đầu. Mắt họ gặp nhau. “Tôi lấy làm tiếc,” cô nói. *Lấy làm tiếc vì đã đến ngồi bên anh. Lấy làm tiếc vì đã cào anh và phun dầu gội trị gàu*

vào anh. *Lấy làm tiếc vì đã nói đến chuyện chúng ta tán tỉnh nhau.*

Đúng vậy. Cô thực sự lấy làm tiếc đã nhắc tới chủ đề tán tỉnh này. Suy cho cùng, họ là những người lớn. Và chẳng có gì xảy ra. Nhìn thấy nhau khóa thân trong phòng tắm chỉ là tai nạn. Hiển nhiên là, cô đã thối phồng quá mức cái giọng tán thưởng trong mình.

Vai anh chùng xuống. Và xin Chúa cứu rồi cô, cô không thể không nhận thấy là anh ta có đôi vai đẹp.

“Les, có chuyện gì cô không nói với tôi?”

Rằng việc làm đám cưới khiến Katie căng thẳng đến nỗi cô ấy nôn và chẳng may đã xả cái nhẫn đính hôn vào bồn toilet. Suýt nữa thì Les đã nói điều ấy với anh, rồi bỗng nhớ ra Katie đã cương quyết giấu Joe về chuyện ấy. Nếu Les nghĩ rằng cô có thể nói dối một cách thuyết phục, cô hẳn đã làm thế, nhưng cô không cảm thấy mình thuyết phục lắm. Vì vậy cô quyết định chọn sự thật, sự thật về việc đã không nói thật.

“Nếu như tôi không nói được điều gì với anh, thì đó là vì Katie không muốn vậy. Nó chẳng liên quan đến việc cô ấy không có đây. Không có liên quan gì đến việc cô ấy cảm nhận thế nào về anh hay về bất cứ người đàn ông nào khác.” Les bổ sung thêm phần *những người đàn ông khác* để phòng trường hợp anh ta thuộc loại ghen tuông.

Chẳng phải là anh ta có lý do để mà lo lắng. Katie, giống y hệt anh trai mình, vô cùng chung thủy. Cô ấy không đời nào để người đàn ông khác đụng đến mình chừng nào cô còn thuộc về Joe. Không đời nào.

“Ngồi lên giường với tôi thôi.” Katie nhìn Carl lấy thêm thùng đồ để kê chỗ ngồi. Cô nhớ ra rằng sàn nhà lạnh lẽo thế nào.

Anh ta ngược mắt lên và nghiên cứu cô như thể xem xét lời mời của cô. “Tốt hơn là không.”

Cô lạnh cóng. Cái áo khoác trượt tuyết giữ cho phần thân trên của cô ấm áp, ấm áp hơn nhiều so với cái áo khoác da của anh ta, có nghĩa là hiện giờ anh ta có thể còn bị lạnh hơn cô rất nhiều. Mặc dù đã kéo tấm vải trải giường ra khỏi tấm đệm và phủ lên hai chân, mọi thứ phía dưới và phía trên phần áo khoác trượt tuyết đều đã vượt qua giai đoạn lạnh và chuyển sang giai đoạn tê cóng. Cô nhớ rằng cha mình đã nói chuyện về một cặp đôi bị kẹt trong tuyết ở Colorado và việc họ đã sống sót như thế nào bằng cách chia sẻ thân nhiệt với nhau. “Xem này...”

Anh ta giơ một tay lên. “Lời mời rất hấp dẫn, và tin tôi đi, thường tôi chẳng bao giờ nói không với phụ nữ, nhưng tốt hơn cả là tôi không nhận lời cô.”

“Ồ, rắc rối. Chỉ là để giữ ấm thân thể mà thôi.”

“Tóc Đỏ ơi, tôi hoàn toàn có thể ý thức được thân thể cô nóng bỏng thế nào. Tôi không cần phải tiến đến gần hơn nữa đâu.”

Cô trợn mắt, và, đúng vậy, lời nhận xét của anh ta làm cô thấy vui, nhưng giờ chẳng phải là lúc để... “Chúng ta là người lớn cả mà.”

“Đó là một phần của vấn đề. Tôi là một người đàn ông trưởng thành còn cô là một người đàn bà trưởng thành. Cô bỏ qua giờ học đó ở trường trung học hay sao?”

“Chẳng có chuyện gì sẽ xảy ra đâu,” cô nhấn mạnh. “Vào giường đi nào. Anh cứng nhắc đến mức nào nào?”

Anh ta lắc đầu. “Vấn đề là ở chỗ đó, nó có thể cương...”

“Thôi nào.” Cô đưa tay lên bịt tai, nhưng chúng nhói đau khi tay cô chạm vào, nên cô bỏ tay xuống.

“Thôi nào cái gì cơ?” anh ta hỏi, đứng lên, xoa xoa hai tay vào nhau cho ấm.

“Thôi đừng ăn nói tục tĩu nữa.”

“Tôi có nói tục tĩu đâu. Tôi chỉ nói ra thực tế thôi mà.”

“Thực tế mà tôi không cần, cũng không muốn biết,” cô nói dối, và cảm thấy hơi khó chịu vì sự tiến thoái lưỡng nan của anh ta lại làm cô muốn mỉm cười.

“Chính vì thế mà đây chẳng phải là một ý kiến hay. Bởi nếu như tôi bò vào trong giường với cô, cô sẽ biết.”

“Anh định nói với tôi rằng anh chẳng thể kiểm soát cái... nó ư?” Ồ, Chúa ơi, cô không thể ngăn mình được, cô sụp mắt xuống. Rồi cô lại ngược nhìn lên ngay và hy vọng là anh ta không để ý. Nhưng từ nét cười trong mắt anh ta, cô biết là anh ta có thấy.

“Không.” Anh ta nhoẻn cười và đứng dướn lên chút nữa. “Nó có ý kiến riêng của mình.”

Cô lại trợn mắt. “Thì mình sẽ lừa nó đi vậy.”

“Nói thì dễ, làm mới khó.”

“Chúng ta đang gặp rắc rối ở đây và anh chỉ nghĩ đến dự tình mà thôi,” cô buộc tội, và rồi cũng hướng cả lời buộc tội ấy vào chính mình.

“Tôi là đàn ông, và đàn ông thường là như thế,” anh vặc lại. “Ít nhất thì những đấng nam nhi thực thụ là như thế. Có thể loại đàn ông nhạy cảm thì khác.”

“Có nghĩa là anh thà chết còn hơn chia sẻ thân nhiệt của mình.” Răng cô va lập cập vào nhau, và chỉ như thế thôi, cô cảm thấy muốn khóc.

Vẻ mặt anh dịu lại. “Mình không chết được đâu.”

“Vành tai anh đỏ như máu.” Sự xúc động lại trào lên trong cổ cô. “Tôi chưa bao giờ bị lạnh đến thế này.”

Anh nhìn cô chăm chú. “À, chết mẹ!”

Cô phải nghiến chặt quai hàm để ngăn cho răng khỏi va vào nhau. “Anh có thực sự cần nói nhiều đến thế không?”

“Nói gì cơ?”

“Chết mẹ.”

“Cô không nói thế à?” Anh nhướn mày. “Lại một luật lệ nữa đấy hả?”

Răng cô lại va vào nhau. “Tôi có nói, nhưng chỉ khi nào tình thế thực sự đáng để nói thế thôi.”

“Chúng ta đang bị kẻ sát nhân nhốt trong một gian phòng lạnh cóng. Tôi đang quàng một cái khăn màu hồng chết... tiệt.” Anh ta tiến thêm một bước. “Tôi chuẩn bị lên giường với một cô tóc đỏ tuyệt đẹp nhưng chẳng có cơ hội là tôi sẽ gặp may.” Anh dừng lại và nhướn lông mày bên phải. Mắt anh lấp lánh. “Hay là có nhĩ?”

“Không đâu,” cô nhấn mạnh, quả là có cảm thấy thích thú vì biết rằng anh ta muốn cô. “Mình chỉ chia sẻ thân nhiệt với nhau thôi.”

Sự thực bắt đầu lộ dạng. Cô cũng muốn chia sẻ nhiều hơn thế, nhưng thú thật như vậy với bản thân đã là nguy hiểm; thú thật với anh ta có thể là chết người. Không phải là *chết người* chết người, nhưng chết người cho mối quan hệ tình cảm của cô và Joe. Dạ dày cô lại quặn lên theo chiều hướng xấu.

Anh bước lại gần hơn, mắt anh vẫn vương nụ cười. “Cô biết không, để cho nó thực sự hiệu quả, chúng ta phải cởi bỏ quần áo đi.”

Cái ý kiến đó làm cho tưởng tượng nối tiếp tưởng tượng nhảy múa một cách khêu gợi trong óc cô. “Tôi nghĩ mình có thể bỏ qua phần đó đấy.”

“Thấy chưa. Rõ là đáng nói chết mẹ mà.” Anh lại tiến một bước gần hơn nữa và nhún vai. “Nào?”

“Nào gì?” Cô gần như chẳng nói thành lời, tâm trí cô mãi mê với tưởng tượng cảnh nhìn thấy anh ta trút bỏ áo quần.

“Cô có định ngồi dịch ra lấy chỗ cho tôi hay cô muốn tôi chồm lên trên người cô hả?”

Giờ lại đến tưởng tượng khác. Anh ta ở trên. Cô ở trên.

Ồ, quý thật, anh ta có lý. Đúng là chết mẹ. Và cô thì đã quá ngốc nghếch khi đưa ra gợi ý này. “Thôi quên lời đề nghị của tôi đi. Anh hoàn toàn có lý. Anh nên ngủ dưới sàn thì hơn.”

Anh ta nhúu mày và phẩy tay. “Ngồi dịch vào đi, Tóc Đỏ.”

Khi cô không nhúc nhích ngay, anh ta thở hắt ra. “Tôi sẽ không làm gì đâu, thề đấy.”

Đúng thế, nhưng tôi thì có thể. Cô run lên, nhưng không phải vì cái lạnh.

Anh ta kéo tấm vải trải giường ra, bò vào bên cô, và kéo cô sát vào anh ta. Và có thật nhiều anh ta để cô sát lại. Mọi cen-ti-mét của cô chạm vào mọi xen-ti-mét của anh ta đều trở nên nhạy cảm và sống động.

Chẳng ai trong hai người nói gì một lúc. Rồi giọng anh ta vang đến tai cô. “Thở đi nào, Tóc Đỏ.”

Cô hít vào.

“Tốt hơn rồi đấy. Giờ thì cô cố ngủ đi.”

Ngủ ư? Làm thế nào nhỉ? Khi mọi đầu mút thần kinh của cô đều đang nhảy múa sướng vui, kể cả những đầu mút thần kinh mà cô không hề biết là mình có?

Anh ta nâng cổ tay cô lên và nhìn đồng hồ của cô. “Mười một giờ rồi đấy. Trời sẽ sáng trước khi cô để ý.”

Kẻ sát nhân cắt cuốn album các cô dâu vào trong tủ và xua những hình ảnh ấy ra khỏi tâm trí. Sắp đến nửa đêm, và hắn phải hoàn thành nốt những gì còn dang dở.

Hắn nhớ ra những cái bình khí rỗng cất trong garage. Đi vào trong bếp, hắn tìm thấy diêm nhét trong ngăn kéo.

Nhận thấy mình chưa ăn gì, hắn cắt cho mình một miếng bánh ga tô sô-cô-la lớn. Trong khi hắn cắn chậm rãi, hắn cố gắng chống cự với sự sợ hãi hiện diện quá gần kề.

Hắn lại nhìn đồng hồ. Sắp đến giờ rồi. Tất cả những gì hắn phải làm là châm lửa đốt cháy phía sau căn nhà để những người khách của Tabitha tiêu tùng trước khi xe cứu hỏa tới.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Les nhìn Joe cào tay lên mái tóc. Lần nữa. Rõ ràng là một thói quen khi bị kích động. Một thói quen khiến cho mái tóc của anh ta dựng đứng lên trông như kiểu tóc bò liếm của một chú bé. Cô có ham muốn kỳ quặc là liếm bàn tay mình và vuốt nó lên chỗ tóc bị Joe làm rối, theo cách mẹ cô thường làm với em trai cô khi xưa. Dĩ nhiên, cô chẳng dám chạm vào anh ta.

Với mái tóc chĩa lên đủ các hướng, anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô. Rõ ràng là anh nghĩ cô giấu anh điều gì đó quan trọng.

Dĩ nhiên việc xả cái nhẵn dính hôn vào bồn cầu có thể là quan trọng, nhưng cô không có nghĩa vụ phải nói về điều đó. “Đàn bà con gái giữ những bí mật với đàn ông,” cô nói, “và đó là tất cả những gì tôi định nói.”

“Nó không liên quan gì đến việc hiện nay cô ấy đang ở đâu chứ?” anh hỏi.

“Không một chút nào.” Les hy vọng anh nghe thấy sự chân thực trong giọng nói của cô.

Anh cau mày. “Tôi đồ rằng tôi phải tin cô thôi.”

Cô buông lỏng vai. Khi vấn đề này gác sang một bên, bây giờ họ có thể... “Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?”

Anh nhìn quanh. “Katie có một quyển sổ ghi chép mọi thứ liên quan đến đám cưới. Tôi nghĩ tôi có thể gọi điện cho những người mà cô ấy gặp hôm nay.” Anh nhìn mặt quầy bếp. “Thường nó nằm quanh đâu đây thôi.”

“Tôi nghĩ nó ở trong phòng ngủ.”

Les đi lấy cuốn sổ. Khi cô quay lại, anh đang mở rộng cuốn sổ điện thoại trên mặt bếp. Anh cầm lấy cuốn sổ ghi chép trên tay cô.

“Trong khi tôi gọi cho họ,” anh nói “cô thử gọi điện cho các bệnh viện xem sao? Xem có thể có tai nạn nào không?”

Ký ức dội vào cô và đẩy ngay cô vào thế giới của nỗi đau.

Joe tiếp tục. “Chúng ta có thể sử dụng điện thoại của chúng ta và để đường điện thoại cố định nhà Katie rảnh vì lỡ đâu cô ấy sẽ gọi.”

Hai lá phổi của Les từ chối không khí mà cô cung cấp cho chúng.

“Tôi đã để sẵn danh bạ điện thoại ở đó rồi.” Anh chỉ về phía bàn.

Mắt Les nhìn vào trang giấy mở. Mục B dành cho bệnh viện. Còn đó những nếp nhăn, những dấu vạch trên trang giấy. Những nếp nhăn của cô. Những dấu vạch của cô. Ký ức lại càng gần gũi hơn.

Cô đã ngồi ở ngay đây, trong bếp nhà Katie mười tám tháng về trước, sử dụng chính cuốn danh bạ này, và gọi điện các bệnh viện. Cô là người nhận tin rằng đã có một tai nạn. Cô là người đã nói chuyện với y tá ở phòng cấp cứu. Cô là người đã hiểu ra qua giọng nói của người y tá rằng anh trai của Katie, người đàn ông cô yêu, đã ra đi, và không bao giờ còn về nhà nữa, không ai về nữa. Không ai sống sót.

Les đưa tay lên xoay xoay chiếc nhẫn đính hôn đeo trên cổ. Có một ngày cuộc đời cô đã hoàn hảo như chuyện cổ tích. Đính hôn để làm đám cưới với anh trai của người bạn gái thân thiết nhất, người đàn ông mà cô đã đổ từ khi mới học lớp ba. Rồi một chiếc xe tải đã đâm tan tành mọi giấc mơ của cô và biến chúng thành tro bụi.

Ồ, Chúa ơi. Nước mắt cay xè trong mắt cô làm cô phải nhắm mắt lại. Cô mong sao Katie bước vào qua cánh cửa kia. Giải thích cái gì đó thật vớ vẩn về giao thông hoặc về người tổ chức đám cưới đã giữ cô lại rất muộn.

“Cô không sao chứ?” Giọng của Joe nghe quá xa xôi, nhưng cái chạm tay của anh vào vai cô sao quá gần.

Cô mở mắt ra, đôi mắt đỏ ngầu lo âu của anh nhìn cô chăm chú. “Ồn. Tôi ổn mà.” Tự bắt mình phải cử động, cô đi tìm cái điện thoại di động của mình. Cô không thể suy sụp. Cô phải tìm ra Katie.

Xin người, lạy Chúa, xin cho Katie được bình an.

Katie cảm thấy hơi thở ấm áp của Carl khuấy động mớ tóc cô. Cô không biết họ nằm đó đã bao lâu. Ba mươi phút? Có khi hơn. Cô đã nhìn đồng hồ một lần: vài phút sau nửa đêm. Lẽ ra cô phải buồn ngủ mới phải. Nhưng không.

Anh ta đã để nguyên đèn sáng. Ờn Chúa vì ân huệ nhỏ nhoi đó. Bóng tối đã có thể tạo ra sự thân mật hơn thế nữa.

Ngực anh ta hòa với lưng cô, và một cánh tay anh ta choàng qua eo cô. Đầu gối ấn sát vào khoeo chân cô. Cô tự nhắc mình, chỉ để cho ấm lên thôi. Ồ, quả vậy, thân nhiệt anh ta bao bọc lấy cô, thấm qua lớp quần bò mỏng

của cô và làm cô ấm tới tận cùng. Làm cô ấm áp theo cái cách mà một người phụ nữ đã đính hôn không nên được làm ấm áp bởi một đàn ông không phải là chồng chưa cưới của mình. Ấm áp như cô chưa từng cảm thấy từ rất, rất lâu rồi.

Mọi nơi hai cơ thể chạm vào nhau đều nhột nhột, và cô khao khát muốn được ghé sát gần hơn nữa. Cô thèm được lật người lại và luồn hai bàn tay vào trong áo khoác, dưới áo sơ mi để cảm nhận làn da của anh ta. Làn da trần trụi. Cô thèm được áp miệng mình lên miệng anh ta, nếm nấp anh ta. Cô muốn toàn thân anh ta áp sát toàn thân cô.

Cảm giác tội lỗi bao trùm lên cô như những con ruồi bâu lấy một quả chuối nâu.

Cô nhắm mắt lại và tự nhắc mình cô không làm gì sai trái. Chỉ giữ ấm thôi. Bị cuốn hút bởi một ai đó không phải là cái tội, nhưng hành động theo sự cuốn hút thì có đấy. Và cô sẽ không hành động đâu. Không, cô không bao giờ hành động. Cô yêu Joe. *Đúng rồi, nghĩ về Joe đi nào.*

“Cô lại ngừng thở nữa rồi, Tóc Đỏ.” Những lời nói của Carl vang lên gần bên tai cô đến nỗi cô nổi hết da gà trên cổ.

“Tôi đang thở mà.” Cô hớp một hơi.

Khoảnh khắc tĩnh lặng giữa hai người lại xuất hiện và biến mất. “Cô ấm hơn chưa?” anh ta hỏi.

“Rồi ạ.” Cô nghe thấy con chó rên rỉ bên ngoài cửa.

“Tốt.” Cánh tay anh ta ôm chặt lấy cô hơn.

Một phút lại trôi qua, và cô nghe thấy dạ dày anh ta sôi sùng sục. “Anh muốn ăn bánh nữa không?”

“Không. Mình để dành cho bữa sáng mai. Sau đó mình sẽ ăn trưa bằng kẹo dẻo. Người ta gọi như thế là sống phóng khoáng đấy.”

Sự tinh nghịch trong giọng nói của anh ta làm cô mỉm cười. “Tôi không ăn những viên kẹo màu xanh nhé.” Cô trở mình và mùi hương cùng nụ cười của anh ta tràn ngập giác quan cô.

“Cái gì khiến anh phản đối hôn nhân thế?” Cô cũng chẳng hiểu vì sao câu hỏi đó lại bật ra. Có thể cô muốn nhắc nhở anh ta và chính mình rằng cô đã đính hôn. Hoặc là khi ôm ấp một người đàn ông và nghe dạ dày anh ta sôi réo, cô muốn biết một chút về anh ta. Trong khi cô cảm giác là cô biết anh ta, cô thực sự chỉ mới xới đào phần bề mặt. Carl Hades, biệt danh Antonia Banderas, làm cô hào hứng. Anh ta có cái vỏ bọc xù xì, cái vỏ bọc mà cô muốn rũ bỏ nó đi để làm lộ ra những phần tốt đẹp. Cô biết những phần tốt đẹp ấy tồn tại, giống như tình yêu của anh ta dành cho bố mình, như khi anh ta cởi áo đưa cho cô, giống khi anh ta nói với cô về mẹ anh ta.

“Tại sao anh nghĩ rằng chỉ có người điên mới làm đám cưới? Ai đó đã làm tổn thương anh sao?”

Anh ta nhướn một bên mày. “Cô có định nói cho tôi biết vì sao cô không đeo nhẫn hay không?”

Cô gần như định trở mình lần nữa, nhưng cô cũng không muốn quay trở lại sự yên lặng. “Tôi làm mất nó. Tôi làm mất cái nhẫn.”

“Ở đây à?” anh ta hỏi như thể anh ta có thể giúp cô tìm kiếm.

“Không phải ở đây.”

Anh ta nhìn cô như thể anh ta có thể thấy cô đang còn chưa nói hết điều gì. Và gần đến thể này, chẳng thể giấu được cái anh ta đang nhìn thấy.

Cô biết cô nhìn thấy gì: một đôi mắt vàng nâu, ấm áp rất hay cười. Sự dịu dàng, và một người không muốn bất kỳ ai đến quá gần mình.

“Ở đâu nào? Cô đánh mất ở đâu?”

Cô nói toẹt ra sự thật. “Tôi đang nôn thì nó rơi... vào, và tôi... chẳng may giặt nước.”

“Trong bồn cầu à?” anh ta cười vang. “Cô xả cái nhẩn dính hôn vào bồn cầu à?”

“Chẳng có gì đáng buồn cười.” Cô cố gắng chống chọi một cơn buồn nôn.

“Ồ, có đấy, Tóc Đỏ ạ.” Cái giường rung lên vì anh ta cười.

Dạ dày của Katie chao đảo với tiếng cười. Cô thúc một cùi chỏ vào sườn anh ta. Anh ta túm lấy tay cô nhưng vẫn không thôi cười.

“Nào, giờ thì trả lời câu hỏi của tôi đi.” cô nhấn mạnh. “Tại sao anh không muốn chia sẻ cuộc đời với một ai?”

Hai môi anh ta nhếch về bên trái trong một nụ cười khêu gợi. “Tôi chia sẻ bản thân mình khi tôi thấy muốn.”

“Vậy thì anh là loại đàn ông sử dụng phụ nữ cho tình dục và bỏ chạy khi nào mọi thứ trở nên nghiêm túc.”

Nụ cười của anh ta tắt đi và lông mày anh ta chau lại. “Tôi không lợi dụng phụ nữ. Nhưng cũng đừng quên, lợi dụng con người không phải là đặc trưng của một giới.”

“Thế anh... làm gì?” cô hỏi, bức mình và không hoàn toàn hiểu vì sao, ngoại trừ việc cô không thích đàn ông nghĩ về phụ nữ như đồ chơi tiêu khiển. “Đi đến bên một người phụ nữ và nói ‘này, hãy làm bữa khản trái giường cùng anh đi, nhưng đừng có định ở lại quá lâu để thay khản trái giường đấy?’ Chúa ơi... anh làm tôi nhớ đến một người hồi trung học!”

“Tin hay không thì tùy cô, Tóc Đỏ, một số phụ nữ cũng không muốn cam kết gì hơn một số đàn ông đâu cô.”

“Không, tất cả những gì họ muốn là ngủ với mấy người đàn ông ích kỷ, những kẻ chỉ có một mục đích duy nhất là ngủ với họ và xị cho họ một ít DNA.” Ngay khi những lời thô lỗ ấy tuôn ra, cô lấy làm hối tiếc. “Tôi không nên nói vậy.” Ngượng ngùng và khó chịu, cô lại trở mình và quay lưng về phía anh ta.

Lần này anh ta không quàng tay qua cô. Và dù ghét phải thú nhận, cô nhớ nó. Vấn đề không chỉ là cái lạnh, mà là sự gần gũi. Là việc cảm thấy đỡ cô đơn hơn. Và anh ta làm vậy, làm cho cô cảm thấy đỡ cô đơn.

Cô đếm những vẩy màu xám trên bức tường màu xám và cuối cùng đầu hàng và quay trở lại. “Tôi chỉ không thể tưởng tượng ra tại sao lại có người thích chọn ở một mình. Một mình tẻ lắm. Đau lắm. Chúng ta không được tạo ra để cô đơn. Anh có biết rằng một đứa trẻ sơ sinh bị bỏ mặc không có giao lưu với con người sẽ có ít cơ hội sống sót hơn những đứa trẻ thường được bế ẵm không? Đáng ra chúng ta phải được sống với gia đình, được yêu thương, được ôm ấp. Và đáng lẽ ra gia đình không nên chết đi và bỏ lại đằng sau một thành viên. Họ...” Ngực cô nghẹn lại và cô nhận ra những gì mình đã nói.

“Có phải vì thế mà cô kết hôn không, Tóc Đỏ? Bởi vì cô đã mất cha mẹ? Bởi vì cô không muốn ở một mình?”

Ngay lập tức, cô nhớ lại những lời Les đã nói hôm nay. *Mình nghe thấy một người bạn vẫn đang cố gắng đối diện với việc mất cả gia đình và quá lo lắng vì bước sang tuổi hai chín nên sẵn sàng cưới bất kỳ Tom, Dick hay Joe nào xuất hiện.*

Katie không phải là người ngốc; cô biết một phần lý do cô muốn kết hôn là vì cô không muốn cô độc. Nhưng đó không phải là lý do duy nhất. Và dù cho nó có là một lý do chính yếu chẳng nữa, chẳng lẽ nó lại là một lý do tồi tệ đến vậy.

Và cô có yêu Joe.

Cô có yêu không?

Câu hỏi ấy luẩn quẩn trong tim cô và cộng đầu với hàng ngàn câu hỏi khác đang nổi trôi trong ấy mà gần đây cô từ chối trả lời. Giống như việc tại sao Joe lại trở nên xa cách trong mấy tuần vừa qua? Như việc tại sao cô dám chắc rằng một mảnh giấy xác nhận cô là vợ Joe sẽ xua đuổi đi mọi sự cô độc, điều mà vai trò là bạn gái và vợ chưa cưới của anh không làm được.

Ồ, Chúa ơi. Nếu Les và Carl đúng thì sao nhỉ? Liệu toàn bộ cái đám cưới này có phải là một sai lầm lớn không đây?

Dạ dày cô lại quặn lên. Lần này thì nghiêm trọng. Cô nhào ra, bò qua người anh ta, một tay chặn lên miệng, vừa kịp chạy vào nhà tắm đúng lúc.

Ngay sau khi cô nôn hết ra, cô nghe thấy, “Ahhh, Tóc Đỏ, đừng làm thế nữa chứ.” Và anh ta cũng nôn theo.

Les và Joe đã làm việc đó khoảng chừng hai mươi phút. Joe đã gọi tất cả các số trong cuốn sổ ghi chép về đám cưới của Katie và chẳng đi đến đâu. Chẳng có gì là lạ khi làm việc đó vào lúc mười hai rưỡi đêm thế này, nhưng dù sao anh vẫn phải làm thế. Anh đã để lại năm tin nhắn: một cho Tabitha Jones, người tổ chức đám cưới, và một cho người bán hoa, một người chỉnh nhạc, một người chủ hôn, và một cho người thợ ảnh.

Anh đập máy, và chuẩn bị gọi điện cho đồn cảnh sát địa phương thì anh nhìn về phía Les. Tay cô run rẩy. Cô đang nói chuyện với bệnh viện thứ tư.

“Rồi, tôi chờ máy.”

Cô với tay lấy chiếc bút máy và bắt đầu vôn vê góc trang giấy, một giọt nước xuất hiện nơi cái bút máy chạm vào trang giấy. Mực nhòe đi.

Joe ngược lên và nhìn thấy nước mắt cô. Mắt anh di chuyển từ những nếp gấp đã có sẵn ở trên danh bạ trước đây và những nếp cô vừa tạo ra. Những nếp gấp hết nhau.

Chỉ thế thôi, anh nhớ ra rằng Katie đã kể với anh về cái đêm gia đình cô bị tai nạn. Bố mẹ cô lái xe từ Austin về nhà cùng với anh trai cô, nhưng mãi không thấy họ về. Les cũng đang ở đây lúc ấy. Trong khi Katie gọi điện cho mấy người bạn của anh cô, Les đã gọi các bệnh viện. Và anh cũng nhớ ra một điều khác nữa. Les đã đính hôn với anh trai của Katie.

Quý thật! Thật là khó khăn biết nhường nào khi cô lại phải gọi những cuộc gọi ấy lần nữa.

Anh cầm lấy điện thoại trên tay cô. “Để tôi gọi cho. Sao cô không đi pha ít cà phê nhỉ?”

Cô lau mặt, đứng dậy, và đi vào chỗ tủ bếp.

Một giọng nói vang lên trên đường dây. “Không có ai phù...”

“Cám ơn,” anh nói, ngắt máy điện thoại di động của Les.

“Họ nói gì vậy?” Les hỏi từ phía sau anh.

Anh quay lại. “Cô ấy không ở đó.”

Les dựa lưng vào mặt bếp, và Joe tự hỏi nếu cái mặt bếp không đỡ cho cô thì hẳn cô đã ngã.

“Tôi xin lỗi. Tôi vừa nhớ ra rằng trước đây cô đã phải làm điều này rồi.”

Cô quệt nước mắt. “Không thể xảy ra chuyện này lần thứ hai được đâu,” cô nói. “Tôi cứ tự nhủ như thế với mình.”

Anh tiến lại và vòng tay ôm lấy cô. Cô níu chặt tay vào chiếc áo sơ mi của anh và vùi mặt mình vào hõm vai anh. Anh áp nhẹ mặt mình vào những lọn tóc vàng mềm mại của cô và chỉ ôm cô trong khi cô khóc.

Năm phút sau, họ vẫn đứng đó trong nhà bếp, ôm lấy nhau. Để cảm thấy dễ chịu hơn. Để có sự liên hệ giữa người với người. Và cảm giác thật dễ chịu, đúng như phải thế. Cũng như lúc trước anh cảm thấy đúng như phải thế khi cầm tay cô. Ngay bây giờ đây, cảm giác hai bầu ngực cô áp sát vào ngực anh gửi những tín hiệu dễ chịu chạy suốt cơ thể.

Mùi hương của cô, xạ hương va ni, tràn ngập mũi anh. Hình ảnh cô khóa thân trong bồn tắm trở lại trong tâm trí. Anh thoáng nhớ lại hai bầu ngực trần của cô áp sát vào anh như thế nào khi anh ép cô vào bức tường ở hành lang.

Cô ngược mặt lên, mắt họ gặp nhau và không rời. Anh cúi sát xuống như hơi thở, môi họ sắp sửa chạm nhau. Sắp sửa.

Cảm giác tội lỗi ủa vấy lấy anh. Anh buông hai tay ra.

Như thế cô cũng đọc được ý anh, cô lùi lại. “Anh đã nói là chúng ta sẽ thử lại một lần nữa với cảnh sát.”

“Đúng vậy.” Anh đi về phía chiếc bàn và cầm điện thoại của mình lên.

“Đừng bao giờ chạm vào tôi lần nữa.” Giọng nói của cô bùng lên sau lưng anh.

Phản ứng đầu tiên của anh là muốn khẳng định đó hoàn toàn là sự vô tư. Và nó quả thực bắt đầu như thế, nhưng đã không kết thúc vô tư tí nào. Anh suýt nữa đã nói ra như vậy, nhưng đơn giản là anh không thích nói dối. “Tôi sẽ không làm thế nữa đâu.” Anh ngoảnh lại, đồ chừng sẽ nhìn thấy sự giận dữ trong mắt cô.

Tuy nhiên, trên khuôn mặt cô hiển hiện cùng một cảm giác đang nhảy nhót trong ngực anh. Cảm giác tội lỗi. Lẽ ra anh phải cảm thấy dễ chịu hơn khi biết rằng cô không đổ hết mọi trách nhiệm cho anh, nhưng anh lại không cảm thấy thế.

“Chúng ta chưa làm gì sai cả,” anh nói, cho cô hơn là cho chính mình.

“Tôi rất quý Katie,” Cô nói.

“Tôi cũng vậy.” Và đó là sự thực. Anh yêu Katie, nhưng anh cũng đã bước qua giai đoạn tự dối mình rồi. Anh không yêu Katie theo cách lẽ ra anh cần phải yêu cô ấy. Anh yêu cô ấy như... như cách tất cả mọi người yêu mến cô. Không thể không yêu mến một người quá tốt như thế được. Cô ấy là kiểu người mua các loại bóng đèn cho nhà mình từ một người tàn tật. Là người hy sinh một buổi sáng thứ Bảy hàng tháng để bế trẻ sinh non. Katie thông minh, có thể nói chuyện về nghệ thuật cho tới lúc gà lên chuồng, và cô có một kiểu cách giao tiếp riêng biệt với mọi người. Katie có thể khiến họ cười vang, khiến họ trở nên cởi mở. Cô ấy nhìn thấy những điều tốt đẹp nhất ở mỗi người và làm cho mỗi người muốn trở nên tốt đẹp nhất.

Cho nên, quả vậy, anh khâm phục Katie, anh tôn trọng Katie. Anh yêu thích con người mình khi ở bên Katie. Và cô ấy cũng quá đẹp nên anh có phản ứng dục cảm với cô. Cô có đủ mọi nét, mọi phẩm chất của một người bạn đời mà anh tìm kiếm. Và ở tuổi 34, từ hai năm nay anh đã tìm kiếm một người để tiến tới hôn nhân. Nhưng từ tháng trước, anh thấy mình cứ tự hỏi không hiểu tình yêu kiểu tôn trọng và khâm phục thì đã đủ chưa. Anh cứ chờ đợi để xúc cảm trào lên, xúc cảm khiến chuyện tình dục bùng nổ tuyệt diệu, xúc cảm mách với anh rằng cô chính là người anh tìm kiếm.

Điều ấy đã chẳng xảy ra. Và khi đó anh đã biết rằng nếu anh kết hôn với Katie, anh sẽ bằng lòng nhưng không hạnh phúc.

Liệu bằng lòng có là đủ? Ý nghĩ ấy cọ vào óc anh như một miếng giấy ráp. Câu trả lời còn cọ sát mạnh hơn nữa. *Không*. Như vậy là chưa đủ.

Quỷ thật. Vợ chưa cưới của anh đang mất tích và tất cả những gì anh đang làm là đứng đó và nghĩ về việc vì sao mà anh không thể kết hôn với cô.

Les đi về phía cái ghế sofa nơi cô ngồi sụp xuống. Ôi, Chúa ơi, cô là một người kinh khủng, tồi tệ. Bạn thân nhất của cô đang mất tích, và, chỉ năm phút trước đây thôi, tất cả những gì cô có thể nghĩ đó là hôn chồng chưa cưới của Katie. Loại người nào mà lại làm như thế? Les tự bủa vây mình trong nỗi đau đang lớn dần lên. Có lẽ là loại người đang hoảng sợ, cô tự nhủ với bản thân, hy vọng giảm bớt phần nào tội lỗi của mình.

Joe nói đúng. Họ chưa làm gì sai trái cả. Dù gì thì họ cũng không cố tình. Nhìn thấy nhau khóa thân là một sự tình cờ. Và bị anh ta cuốn hút cũng là một sự tình cờ nốt. Một tai họa tình cờ lớn chết tiệt, nhưng cũng chỉ là một sự tình cờ chứ không hơn.

Cô nghe thấy Joe nói chuyện với cảnh sát trên điện thoại. Cô cân nhắc ý định rời khỏi đây và về ở nhà bố mẹ. Nhưng nếu Katie gọi điện thì sao? Nếu cô ấy cần cô thì sao?

Nhắm mắt lại, Les cố gắng nghĩ những lý do vì sao Katie chưa gọi điện, những lý do có nghĩa là cô ấy ổn cả. Cô ấy có vấn đề với xe ô tô. Cô ấy gặp lại một người bạn từ thời trung học và quên cả thì giờ. Nhưng chẳng có lý do nào đứng vững được. Cảm giác mọi sự đều tồi tệ. Nếu như có Katie ở đây và cô ấy nghe thấy Les vắng cái từ chết m... ra, cô ấy sẽ bảo Les để dành cái từ ấy cho những lúc đáng nói hơn. Theo cách suy nghĩ kỳ quặc của Katie, vắng tục không phải lúc nào cũng xấu nếu như tình huống ấy đáng để vắng. Les chỉ cầu mong sao những sự rắc rối như việc Katie mất tích hay Les bị chồng chưa cưới của Katie cuốn hút không đáng để cô vắng câu chết m...

Katie ngồi trên sàn nhà bên cạnh toilet và nhìn chăm chăm vào Carl tay đang cầm một cái cốc của Tabitha mà anh ta lôi ra từ một trong mấy cái

thùng. Cái cốc đựng đầy nước. Hẳn rồi, cô đã nói là cô sẵn sàng giết người miễn sao được uống nước nhưng...

“Tôi *không* uống cái đó đâu.”

“Nó sạch mà Tóc Đỏ.”

“Sạch gì? Nước lấy từ toilet.”

“Trong cái bồn phía sau toilet thì đúng hơn. Chậu rửa mặt hỏng rồi.

“Phía sau hay phía trước gì cũng thế. Một cái toilet là một cái toilet.”

“Có khi là uống một chút nước sẽ khiến dạ dày cô dễ chịu hơn.”

“Tôi không uống nước lấy từ toilet. Thậm chí tôi còn không nôn vào những cái toilet không phải của mình.”

“Thực sự là, tôi có nghe nói nước lấy từ trong cái bồn phía sau toilet cũng sạch như nước chảy từ vòi ra. Xem này. Tôi sẽ uống nhé.” Anh bắt đầu nhấp một ngụm.

Cô nhăn mặt. “Ít nhất thì bây giờ tôi sẽ không muốn hôn anh nữa.” Ôi, Chúa ơi, cô đã nói thế thành tiếng đấy à?

Đôi mắt mở to của anh ta như muốn nói với cô rằng đúng... đúng vậy, cô đã nói thế thành lời.

“Mẹo!” Cô nhanh chóng đánh giá lại việc chọn từ của mình và thay đổi ý kiến. “Chết mẹ!”

“Giờ thì đáng để nói chết m... phải không nào?” anh hỏi.

Cô gục đầu xuống giữa hai đầu gối và ước sao mình cuộn thành một quả bóng và chết đi cho rồi. Được rồi, xét tình thế hiện tại của cô, vừa chứng kiến một người bị giết, có lẽ cô nên thận trọng khi ao ước điều gì đó.

“Cô bị nhiễm khuẩn đường ruột hay sao?”

Cô không ngẩng đầu lên. “Không.” Cô nói giữa hai đùi. “Tôi đã nói với anh lúc nãy rồi. Đó chỉ là cái dạ dày căng thẳng của tôi thôi.”

“Căng thẳng chuyện đám cưới hả?” anh hỏi.

“Đúng thế,” cô đáp.

Anh ta cười khúc khích và cô không hiểu sao đoán rằng anh ta đang nghĩ về việc cô xả cái nhẫn đính hôn vào bồn cầu. Một điều mà cô gắng không nghĩ tới.

Nhưng ngay khi họ có thể thoát khỏi đây, cô biết rằng cô sẽ phải nghĩ đến nó. Cho dù cô có phải nôn liên tục. Muốn hay không, cô không thể cưới Joe nếu như.... nếu như cô không biết rằng làm điều ấy có đúng hay không.

Và vì những lý do đúng đắn.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Con trai ông ở cái chỗ quái quỷ nào không biết? Buck từ chỗ bắn khoăn đến đi đi lại lại trong chùng hơn ba tiếng đồng hồ, và con chó xù lông xoắn chết tiệt cũng đi đi lại lại với ông. Một cú điện thoại cho con trai cả của ông làm ông càng thêm lo lắng. Carl không hề đến chỗ anh trai.

Buck liếc nhìn đồng hồ lần nữa. Đã quá nửa đêm. Thế là đủ rồi. Ông không thể chờ thêm được nữa. Ông phải thôi không suy nghĩ như một người bố nữa và bắt đầu tư duy như một cảnh sát.

Ông đi lại chỗ chiếc tủ, tìm thấy cuốn danh bạ những trang vàng và xem mục J. Buck nhớ là Carl đã nói nó sẽ đi nói chuyện với một bà nào đó về một vụ. Bà đó rất có thể là Tabitha Jones. Và nếu bà Jones có tên trong danh bạ, thì bà sẽ được viếng thăm. Buck không cần quan tâm là mấy giờ, nhất là khi mà linh tính mách bảo với ông rằng con trai ông đang ngấp sâu trong rắc rối.

Les nhìn theo Joe đi đi lại lại trong phòng. “Thế là đủ rồi. Tôi phát chán vì không được làm gì hết!”

Les chưa bao giờ đồng ý với ai hơn thế. Không làm gì thật chán. Một ý nghĩ điên rồ vụt qua óc cô. Cô đã chẳng làm gì với đời mình trong mười tám tháng qua. Một năm trước đây, cô coi việc chuyển tới Boston như là một bước tiến về phía trước, nhưng giờ đây cô nhìn hành động ấy đúng với

bản chất của nó: sự trốn chạy. Và điều duy nhất chán hơn không làm gì, đó là trốn chạy.

Joe quay trở vào bếp.

“Anh đi đâu đấy?” cô hỏi.

“Tôi sẽ gọi lại cho người tổ chức đám cưới một lần nữa. Và nếu bà ta không trả lời, thì tôi sẽ đi đến chỗ bà ta. Tôi nghĩ là Katie có danh thiếp của bà ta trong quyển sổ của cô ấy. Địa chỉ của bà ta in trên đó.”

Les đứng lên khỏi ghế sofa. “Tôi sẽ đi cùng với anh.”

Cuối cùng Tóc Đỏ cũng ngủ thiếp đi. Carl nằm đó, thân mình nhói lên với nhận thức, anh nhận thức được mùi hương của cô như thế nào, nhận thức được những lọn tóc mềm mại của cô rủ trên bộ râu không cạo của mình. Nhận thức được mình chẳng gần gũi người phụ nữ nào đến nhường này đã một năm nay. Nhận thức được rằng mình đang quàng một cái khăn hồng lù xù, óng ánh, và có một cậu nhỏ cứng như gỗ.

Và anh cũng nhận thức quá rõ rằng kẻ sát nhân có thể cố gắng quay lại và kết thúc những gì hắn đã bắt đầu lúc trước. Không đời nào Carl lại thiếp đi và để cho cái đồ khốn đó tóm được họ.

Lại có tiếng rên rỉ của con chó ở cửa. Căn thận không đánh thức Tóc Đỏ, Carl ngồi dậy và với tay lấy cái túi đựng bánh ngọt.

Anh thò tay vào trong túi, lấy ra một mẫu bánh nhỏ và, quỳ xuống, lùa mẫu bánh qua khe cửa. Trong tâm trí anh hiện ra con chó xù lông xoắn

nhặng nhít ở nhà không được ăn tối, và tự hỏi không biết giờ này Precious khó chịu đến nhường nào.

Con chó bên ngoài cửa liếm sạch ngón tay Carl.

“Giờ thì đi tìm chỗ nào ấm áp mà ngủ đi,” anh thì thào với con vật. Đứng dậy, anh ngắm nhìn Tóc Đỏ. Ngay cả khi cô mặc một cái áo khoác trượt tuyết và đắp một tấm trải giường, cái hình hài nữ tính ấy vẫn khiến máu anh nóng lên.

“Tôi nghĩ anh sẽ bắt tôi nếu tôi cho con chó ít bánh,” cô nói, giọng ấm áp ngái ngủ và gợi cảm đến phát đau. Mắt anh nhìn lên khuôn mặt cô, mi mắt cô chỉ hơi hé mở.

“Chỉ vì tôi muốn nó im đi mà thôi.”

“Chứ không phải vì có thể anh cũng có trái tim à?” cô nói, lăn trở lại chỗ của mình. Tấm trải giường cuộn theo cô và trượt sang phía bên kia. “Anh không lừa được tôi đâu, Carl Hades.”

Anh nhìn chăm chú vào bờ hông ngọt ngào được bó gọn trong cái quần bò màu xanh nhạt. Nhắm mắt lại, anh cố huy động hết lý trí để có thể bò trở lại vào giường mà *không* cố gắng để dụ dỗ cô.

Ít nhất thì bây giờ tôi sẽ không muốn hôn anh nữa. Anh đã nghe thấy cô nói thế hồi nãy, dấu hiệu đầu tiên cho thấy sự hấp dẫn không đơn phương.

Nhưng với mỗi một lý do mà cậu nhỏ của anh đưa ra để xui anh làm tối, bộ não lại trút ra cả đống lý do tại sao anh sẽ hối hận nếu làm vậy. Và cả cô ấy cũng thế. Trước hết, cô ấy thuộc về một người đàn ông khác, ít nhất là về mặt lý thuyết. Carl không biết phải nghĩ sao về toàn bộ cái câu chuyện tôi-đã-xả-cái-nhân-cưới-vào-toilet, nhưng nó không ăn nhập mấy với một

đám cưới vào tháng sau. Dầu sao, anh cũng có những nguyên tắc về chuyện không xâm phạm những gì không thuộc về sở hữu của mình.

Thứ hai là, có một cái gì đó từ chính bản thân Katie Ray. Một cái gì đó tốt đẹp một cách bản năng. Một cái gì đó như đập vào mắt, cô giống với dạng phụ nữ mà Carl lẩn tránh lâu nay.

Anh đã nghĩ rằng, bằng cách tránh xa dạng phụ nữ như Katie, anh có thể giữ mình không bị vướng bận với những liên hệ cảm xúc. Anh không thể ngờ rằng, ngay cả những phụ nữ khiếm khuyết cũng tìm được đường vào tim mình.

Amy chắc chắn đã làm được thế.

Nhưng khi ấy, khiếm khuyết của Amy cuối cùng lại chính là điểm quyến rũ anh đến với cô ta. Cô ta cần được giải cứu. Cần được cứu thoát khỏi chính bản thân và sự phụ thuộc của cô ta vào ma túy. Không nghi ngờ gì, anh biết rằng nếu Amy không tu tỉnh lại, cô ta sẽ chết. Vì thế mà Carl đón nhận, bảo bọc, và đã yêu cô ta đến mức mờ cả mắt. Cả triệu năm anh cũng chẳng thể ngờ rằng hôm ấy khi anh trở về nhà, sáu tháng sau khi cô ta đã cai được ma túy, anh lại thấy cô ta ngồi trên ghế sofa với đồ đạc gói ghém trong túi xách.

Chỉ nhìn một lần vào mắt, anh có thể thấy cô ta đã lại dùng ma túy. Anh đã cố gắng để giữ cô ta lại. Cố gắng nuốt đi lòng tự hào của bản thân, anh đã thú nhận là đã yêu cô ta và muốn mọi chuyện trở nên chính thức, kết hôn với cô ta, có vài đứa con. Anh đã hy vọng rằng lời đề nghị của anh có thể giữ được cô ta; thay vào đó, cô ta đã quẳng trả lại anh lời đề nghị ấy. *Thôi đừng cố cứu tôi nữa Carl. Tôi không phải là mẹ anh.*

Không, Amy không giống một chút nào với mẹ anh, người dành cả đời mình lo cho người khác. Nhưng Tóc Đỏ thì có đấy.

Cô kéo tấm trải giường quấn quanh mình, như muốn nói với Carl là cô lạnh. Rũ bỏ đi quá khứ, anh trèo vào giường với cô, kéo tấm vải bao quanh cả hai người và chia sẻ thân nhiệt của anh. Nhưng thân nhiệt là tất cả những gì anh sẽ chia sẻ với cô. Không có ai làm tan vỡ trái tim anh lần nữa được đâu.

Rồi thì Tóc Đỏ trở mình. Ban đầu anh nghĩ là cô thức, nhưng khi cô gối đầu mình lên bờ vai anh, anh biết rõ hơn. Nếu anh áp môi mình lên môi cô bây giờ, nếu anh luồn tay mình dưới cái áo khoác kia và chạm vào bầu ngực ngọt ngào của cô, trượt tay vào trong cái quần bò kia và thể hiện cho cô thấy anh hiểu rõ thân thể người phụ nữ ra sao, anh ngờ rằng cô cũng sẽ thuận theo. Nhưng anh sẽ không làm vậy. Đơn giản và rõ ràng, anh không dụ dỗ những người phụ nữ không muốn bị dụ dỗ.

Chính vì thế mà lời tuyên bố của Tóc Đỏ về việc anh lợi dụng phụ nữ càng khó nuốt trôi. Khi anh còn tung hoành trên tình trường, trước khi có Amy, anh không bao giờ chơi bời. Hay nói cho đúng hơn anh đảm bảo sao cho những người phụ nữ biết luật chơi của mình. Trước khi anh và người phụ nữ nào tiến tới bước đầu tiên, anh đều tỏ rõ quan điểm: anh không tìm kiếm sự vĩnh viễn. Nếu như có dù chỉ một chút ngần ngại, Carl bỏ đi ngay. Anh chẳng quan tâm nếu họ đã tiến gần đến bước đầu tiên đến mức nào, hay cậu nhỏ của anh muốn được ở lại để hành sự đến đâu. Carl không phải người quy củ lắm, nhưng cái lệ ấy thì anh luôn theo.

Tóc Đỏ cuộn mình sát lại hơn. Carl không thể cấm thân thể mình hưởng thụ điều ấy. Thực ra thì cũng chẳng có gì nhiều nhận để mà hưởng thụ. Cái áo khoác trượt tuyết làm anh chẳng cảm nhận được những phần tốt đẹp. À, nhưng anh đã cảm nhận được bộ ngực đầy đặn và mềm mại của cô khi này, và anh biết sự tồn tại của chúng. Cỡ C, anh đánh cuộc. Kịch cỡ đong đầy đôi bàn tay đàn ông. Với một một bộ ngực như thế, người phụ nữ chẳng cần có một khuôn mặt đẹp.

Nhưng mà cô thì có. Anh liếc nhìn khuôn mặt của Tóc Đỏ. Anh đếm được năm nốt tàn nhang trên mũi cô. Một vài nốt nữa trên gò má cô. Điều kỳ quặc là cô lại ghét tàn nhang của mình.

Anh nghiêng đầu qua một bên để ngắm nghía cổ cô. Mặc dù cái khăn cô quàng che kín gần hết cổ, anh không nhìn thấy tàn nhang ở đó. Anh biết rằng có lẽ cô cũng có những cái đốm nâu nhỏ nhắn rải rác trên thân hình ngọt ngào của mình.

Anh sẵn sàng đánh đổi tất cả để có được một buổi sáng Chủ nhật lười biếng nằm đếm chúng, hôn chúng, làm cho cô nhận ra rằng những cái nốt nhỏ xinh ấy quý giá đến nhường nào đối với một người đàn ông đã chết mê chết mệt các cô tóc đỏ kể từ khi mới học lớp ba.

Hình ảnh làm tình với cô chạy như một cuốn phim trong đầu, và bởi vì trong tưởng tượng của anh chẳng có ai bỏ đi tổn thương, và bởi vì sự cương cứng như đá hoa cương giúp cho anh tỉnh táo, anh kéo cái khăn hồng trùm lên hai tai, nhắm mắt lại và hưởng thụ buổi chiếu phim đăng sau mi mắt.

Ở trạm xăng, kẻ sát nhân đổ đầy can xăng và để nó vào trong cốp xe. Tất cả những gì hắn còn phải làm là châm lửa đốt ngôi nhà và bỏ đi.

Khi hắn lái xe dọc con đường phía sau, hắn nhận ra mình gần những cô dâu khác đến mức nào. Hắn đã đặt hoa cho họ hôm qua. Những bông cẩm chướng hồng và trắng đẹp tuyệt. Nhưng có lẽ ngày mai hắn sẽ quay lại để gặp họ. Có lẽ ngày mai hắn sẽ thêm Katie vào bộ sưu tập của mình.

Tiếng cười lại vang lên trong đầu hắn. Hắn đang đưa trong lúc lái xe. Sau và trước. Sau. Trước.

Carl không biết mình nằm đó đã bao lâu, mái đầu Tóc Đỏ gối trên vai, tay cô cuộn trong bụng, nhưng khi cuộn phim trong đầu anh vừa chuyển từ hạng R sang hạng XXX thì có điều gì đó kéo anh ra khỏi những tưởng tượng. Anh lắng nghe. Một tiếng rít trầm, gầm gừ: con cún Baby thích bánh ngọt ở ngoài cửa đang khó chịu.

Ngồi dậy, Carl nín thở. Tiếng Baby gầm gừ sâu hơn. Loại gầm gừ nghiêm trọng. Anh lay vai Tóc Đỏ.

“Dậy đi nào. Cô cần phải đi vào trong nhà tắm.”

Cô nhắc đầu dậy và chớp mắt. “Không, tôi không đi.”

Tiếng gầm gừ của con chó càng căng thẳng hơn. “Có, cô phải đi, Tóc Đỏ ạ. Nào. Đừng cãi nữa. Đi nào!” Anh nghe có tiếng bước chân. “Ngay bây giờ, quý thật!”

Mắt cô mở to vì cảnh giác và cái nhìn sợ hãi của cô hướng ra cửa. Cô quẳng tấm trải giường ra. “Lần này thì anh phải đi cùng tôi.”

Tiếng bước chân lại gần hơn. Con chó tru lên như thể có ai đó đá nó. Carl tóm lấy cánh tay Tóc Đỏ và kéo cô dậy, dúm cô vào nhà tắm. Anh không có thì giờ để tranh cãi. “Khóa cửa lại đi. Ngay bây giờ!”

Và ngay khi anh nghe thấy tiếng khóa cửa phòng tắm khóa lại, Carl cũng nghe thấy có tiếng hắt nước ở ngoài hành lang, như có ai rót cái gì đó ra. Rồi mùi xăng sộc vào mũi. Ngay lập tức anh hiểu ra kế hoạch. Jeezus, một trong những phương thức chết mà anh không mong muốn. Cách này chỉ đứng thứ hai so với việc bị lột da sống.

“Khốn kiếp!” Carl hét lên ở cửa. “Nghe đây, thằng hèn kia, mở cái cửa này ra và chiến đấu như đàn ông với nhau.”

“Chẳng việc gì phải thế,” có tiếng đáp trả.

Carl nhắm súng vào cánh cửa và gần như sắp bắn, dù biết thừa rằng viên đạn chẳng thể xuyên qua thép. Ý nghĩ của anh quay về với Tóc Đỏ. Về việc kết hôn và bắt đầu phần còn lại của đời cô. Cô đáng được hưởng điều ấy. Khốn kiếp thật, anh muốn được làm người hùng của cô.

Mùi xăng nồng nặc hơn. Một cảm giác sụp đổ tràn ngập trong anh: họ bị kẹt ở đây, và nếu như ngôi nhà chìm trong lửa...

Nhưng đừng hòng anh chịu thua. Không phải là kẻ bỏ cuộc, anh cởi phắt cái áo khoác ra và nhét nó vào khe cửa, hy vọng chặn không cho xăng chảy vào bên trong. “Hãy mở khóa cửa ra đi,” anh nói. “Hãy cho chúng tôi một cơ hội.” *Và tao hứa là, khi tao bắn mày, tao sẽ làm sao để nó thật là đau đớn!*

Carl có thể thề rằng đã nghe thấy một giọng nói khác. Rồi có nhiều tiếng bước chân hơn. Rồi tiếng chân chạy. “Nói chuyện với tôi nào!” Không ai trả lời cả. Con chó lại sủa lần nữa. Rồi gã nghe có ai đó gọi tên gã. “Carl?”

Carl nhận ra giọng nói ấy ngay lập tức; cảm giác nhẹ nhõm ngập tràn. “Con ở trong này, bố ời.”

Có tiếng súng nổ. Ruột gan Carl cuộn cả lên. Anh đập tay vào cánh cửa. “Bố ời?!”

Katie va vào người anh. Cô đã ra khỏi nhà tắm từ lúc nào thế nhỉ? Anh cúi kính. “Cô quay lại nhà tắm đi!” Anh đẩy cô về phía cửa nhà tắm. Dĩ

nhiên, cô không đi. Phụ nữ chẳng bao giờ nghe lời cả.

“Ai đấy anh?” Giọng cô đầy sợ hãi. “Mùi gì thế?”

“Con trai?” Lại có tiếng bố gã, và Carl thở ra.

“Có xăng ở khắp nơi đấy bố. Cần thận!”

Có tiếng lạch cạch tháo thanh chốt chặn bên ngoài cửa phá tan sự im lặng. Carl nắm chặt súng trong tay, và đẩy Tóc Đỏ ra sau lưng.

Cánh cửa mở ra, bố anh xuất hiện. Carl nhìn thấy sự lo lắng cháy bỏng trong mắt bố. Rồi, rất nhanh, một cái nhìn nhẹ nhõm hiện ra thế chỗ. “Định bắn bố đấy à con?” HÀi hước là cách để bố anh đối phó với sự căng thẳng, hoặc các vấn đề cảm xúc.

Carl hạ thấp súng xuống. “Không, nhưng có thể con sẽ hôn bố đấy.” Và hẳn là Carl cũng thừa hưởng một chút cách thức ấy của bố anh.

“Ồi chà, ngọt ngào quá.” Ông già gật đầu với Tóc Đỏ. “Buck Hades, thưa cô.”

Carl cau mày. “Thôi mình bỏ qua phần giới thiệu đi.” Anh bóp nhẹ tay Tóc Đỏ và thả ra. “Bố sẵn sàng chưa?”

Anh nhìn bố mình, và họ cùng di chuyển dọc theo hành lang, súng chĩa ra phía trước, mũi súng quay sang trái rồi sang phải. Ánh đèn từ căn phòng nơi họ vừa rời khỏi hắt lên tường và chiếu sáng cả hai hướng.

“Hắn đi lối nào hả bố?” Carl hỏi.

Bố anh chỉ về phía sau căn nhà.

Carl gật đầu. “Tóc Đỏ, cô đi cùng với bố tôi nhé.”

“Tại sao con không lo cho cô ấy đi?” bố anh nói, nghiêm túc trở lại. “Bố sẽ đuổi theo...”

“Không.” Anh ngoảnh lại nhìn bố qua vai, cố gắng ra hiệu bằng mắt với bố mình rằng không có chuyện thảo luận ở đây.

“Bố đưa cô ấy ra khỏi đây đi,” Carl nói, và nhìn thấy sự hốt hoảng hiện ra trên mặt Tóc Đỏ. Anh cảm thấy sự bức thiết phải làm cô an tâm. “Và cẩn thận với cô ấy đấy bố.” Anh nhoẻn cười và sờ lên mặt. “Cô ấy cào như một cô gái thực thụ đấy.”

“*Không*. Đi cả nhóm thì an toàn hơn.” Katie níu cánh tay Carl, tay cô ấn sâu vào những cơ bắp rắn chắc trên cánh tay anh. “Anh có thể sẽ bị thương.”

“Cẩn thận nhé.” Carl nháy mắt. “Cô sẽ khiến tôi tin là cô quan tâm đến tôi đấy nhé.”

Cô cau mày. “Làm ơn đi, hãy ở lại với bọn tôi.”

Anh nhận thấy sự lo lắng trong mắt cô. “Tôi sẽ không sao đâu. Cô cứ đi đi.”

“Con trai bác có thể tự lo lắng cho bản thân,” bố anh nói, và đưa tay ra nắm lấy cánh tay của Katie.

Ông già Hades, một bản sao có tuổi hơn của Antonio Banderas, tóc điểm bạc hai bên thái dương, kéo cô nhẹ nhàng. Katie thả Carl ra, nhưng cô không hề muốn thế chút nào. Lỡ đâu cái đồ ngốc đã đồ xăng khắp nơi sẽ châm một que diêm và Carl không thoát ra được. Lỡ như Carl cũng bị bắn như Tabitha? Người Katie lại bắt đầu run rẩy khi cô nhìn theo anh di chuyển dọc theo cái hành lang tối om, đi sâu hơn nữa vào trong cái nhà tù giờ đây được tắm đẫm xăng.

Khi anh biến mất, nỗi sợ hãi lại cuộn lên trong ngực cô. “Tại sao đàn ông luôn làm như vậy nhỉ?” cô nổi giận.

Ông Hades đi ngược lại hướng của con trai, tiến về phía hành lang tối tăm, và cô chẳng còn lựa chọn nào hơn là đi theo ông. Cô đâu có ngu ngốc. Cô không muốn ở đây một mình.

“Làm gì cơ?” ông Hades hỏi.

“Luôn luôn nghĩ rằng họ biết cái gì là đúng,” cô đáp trả.

“Cái này thì dễ hiểu lắm, thưa cô.” ông nói. “Bởi vì bọn ta là giống thấp kém hơn mà.”

“Ý bác muốn nói là cao cấp hơn phải không?” cô hỏi. Bóng tối trở nên dày đặc hơn, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy ông.

“Không đâu. Cũng có thể là đàn ông được tạo ra trước tiên, nhưng rất có lý là Đấng tối cao chỉ tạo ra những sản phẩm ưu việt hơn ở lượt thứ hai. Bọn ta là giống thấp kém hơn, và điều ấy giải thích tại sao bọn ta luôn nghĩ rằng mình đúng.”

Nếu sự sợ hãi không lấn át hoàn toàn óc hài hước của cô, thì có thể là cô đã cười phá lên. Nhưng mùi xăng lan tỏa trong không khí và người đàn ông

đã chăm lo cho cô từ mười hai giờ qua, người đàn ông làm cô cảm thấy an toàn, người đàn ông đã nằm ôm lấy cô, cùng nôn với cô, vẫn còn ở trong kia.

Cô nắm lấy cánh tay ông Hades. “Thế sao chúng ta không quay trở vào và thuyết phục Carl đi cùng với chúng ta? Bác là bố anh ấy, hãy bắt anh ấy...”

“Một khi con trai bác đã quyết định rồi, thì không có chuyện thay đổi. Nó bướng như một con lừa ấy. Ngay lúc này đây bác cần cháu bình tĩnh lại và...”

“Nhưng...”

Ông đặt một ngón tay lên miệng cô. “Suyt.”

“Nhưng...”

“Im lặng.” Giọng nói nghiêm nghị của ông đòi hỏi sự tuân phục.

Katie ngậm miệng lại; rồi cô nghe thấy điều đã khiến ông già Bandera suyt cô. Tiếng chân người. Tiếng chân người từ phía bên kia cánh cửa. Cánh cửa có năm đám cửa mà đúng lúc ông đặt tay lên đó thì nó cũng xoay.

Ông không thật sự định mở cửa đấy chứ?

Ồ, trời ạ. Ông ta đã mở cửa.

Les nhảy vào trong xe của Joe và họ đi tới chỗ của người tổ chức đám cưới. Sau khoảng hai mươi phút lái xe trong yên lặng khiến họ có cảm giác

dài hơn nhiều, họ rẽ vào một lối vào nhà.

“Khi thật!”

Les nghe thấy tiếng bàn tay của Joe vỗ vào vô lăng cùng lúc cô nhìn thấy tấm biển BÁN NHÀ đặt trước ngôi nhà có vẻ vắng chủ. Nhưng không có ý bỏ cuộc, cô ra khỏi xe và chạy tới trước hiên nhà. Phải có cái gì đó. Họ phải tìm ra Katie.

Nhìn qua cửa sổ vào hành lang trống trải, cô muốn hét lên. Phía sau, cô nghe thấy Joe đập cửa xe. Cô chuyển tới cửa sổ thứ hai và hy vọng có thể nhìn thấy vài dấu hiệu chứng tỏ ngôi nhà không vắng chủ, chỉ cần một dấu hiệu nhỏ thôi, một món đồ đạc gì, một ánh đèn sáng trong nhà tắm.

Căn phòng trống không đưa đến cảm giác vô vọng.

Nhắm mắt lại, cô đếm đến mười và cầu nguyện sao cho, bằng cách nào đó, Katie sẽ hiện ra và ổn cả. Khi cô mở mắt ra, cô nhìn thấy Joe đứng trước hiên ngôi nhà bên cạnh.

Anh đập cửa, sự bức bối của anh vang lên trong âm thanh những năm dấm anh giáng vào cánh cửa. Có muộn quá chưa để đánh thức những người hàng xóm. Cô nhìn đồng hồ của mình. Ôi, trời ạ, đã hai giờ sáng rồi.

Cô nghe thấy có những tiếng nói và lao đến đứng bên anh trước cửa. Khi cô tới nơi, Joe đang xục tay vào trong tóc mình. Một dấu hiệu xấu.

“Có chuyện gì vậy?” cô hỏi.

Năm tay thành năm dấm, trông Joe như sắp sửa đánh nhau. “Ông ta hỏi tôi có phải là cảnh sát không. Khi tôi bảo rằng không, ông ta bảo ông ta sẽ gọi họ.”

Les hết nhìn Joe lại nhìn cánh cửa. Có nhiều thứ cô không thạo chút nào. Chẳng giống như Katie, kiến thức về hội họa của cô dừng lại ở mức vẽ bằng ngón tay. Chẳng giống em trai cô, một chuyên gia về kế toán, cô chỉ có khả năng quản lý thu chi của riêng mình. Nhưng làm cho mọi người nói chuyện, tiết lộ thông tin lại là biệt tài của Les. Quả là cô đã thôi không làm phóng sự điều tra nữa mà chuyển sang mục thăm định nhà hàng, món ăn là một điều nữa mà cô biết. Và bởi vì các đầu bếp rất nhiệt tình nói về các đặc sản của mình, cô không còn phải dùng sự nhanh trí và mưu mẹo đàn bà của mình, nhưng Les cảm thấy tự tin rằng cô có thể còn nhớ phải sử dụng những ngón nghề của mình ra sao.

Vì Katie, cô trở hết mọi ngón nghề.

“Ông ta chừng bao nhiêu tuổi?” Cô cần phải biết để có cách đối phó với từng người: kiểu cháu-như-con-gái-bác hoặc một cô nàng gợi cảm.

Lông mày Joe dựng đứng lên. “Cái gì cơ?”

“Trông ông ta khoảng bao nhiêu tuổi?” cô hỏi lại. “Nào Joe. Tôi không cần phải cố để anh cung cấp thông tin cho tôi nữa đâu. Chỉ ông ta thôi.”

Anh lắc đầu. “Tâm tuổi tôi. Tôi đoán vậy.”

“Già thế cơ hả?” Cô gập ngang người, xoa tóc ra đằng trước và lắc lắc mạnh vài lần.

Khi cô đứng thẳng người lại, Joe nhìn cô chăm chăm như thể cô bị mất trí vậy. “Cô làm gì thế?”

“Anh lùi lại.” Cô chỉ tay để anh bước ra chỗ khác, và sau đó cô cởi áo khoác ra, quăng nó cho Joe, chỉnh đi chỉnh lại cái áo chui đầu của cô vài

bạn để có thể khoe bộ ngực của mình một cách nhiều lợi thế nhất.

Liếc nhìn xuống, Les đột ngột nhận ra là Katie đã đứng về chuyện năm cân của cô đã chạy vào đâu. Vào bộ ngực của cô cả. Không tệ. Buồn cười là đến tận giờ cô đã không nhận ra điều đó. Lại một biểu hiện nữa của việc trốn chạy, cô đoán vậy.

Điều chỉnh dây áo ngực để có được bộ ngực đầy đặn, hoàn hảo nhất, Les cảm thấy cái lạnh thấm qua quần áo cô thấu đến xương. Cô run rẩy và nhận thấy thời tiết lạnh giá càng làm lộ rõ hơn những điểm nhấn của cô. Có thể có ích cho cô, dĩ nhiên. Sau khi liếm đôi môi, cô bước tới trước cửa và gõ.

“Thưa ông.” cô nói, bằng giọng nói phụ nữ gợi cảm nhất của cô. “Tôi biết là muộn lắm rồi, nhưng phiền ông trả lời một vài câu hỏi được không?”

“Làm như sẽ có kết quả không bằng,” Joe nói sau lưng cô.

Cô liếc nhìn anh rất nhanh. “Hãy quan sát và học hỏi.” Cô lại gõ cửa lần nữa. Và chỉ trong một giây thôi, cô cảm thấy sự hưng phấn của trò chơi cũ. Một cảm giác hưng phấn mà cô không chờ đợi mình cảm thấy.

Sau khi Mike mất đi, Les cũng đánh mất luôn niềm vui làm phóng sự. Đơn giản là, cô đã thôi không còn vui sống nữa. Nhưng giờ đây cô cảm thấy mình sống động và có ý thức. Ý thức được là mình có một bộ ngực. Ý thức được cô có cái giọng nói “tuyệt” trong mình. Không quan trọng việc nó đã nói “tuyệt” về một người đàn ông cô không thể có được; quan trọng là nó không bị hỏng hắc rồi. Đúng thế, cô cảm thấy mình sống sót. Và, Chúa ơi, hãy cho Katie sống sót.

Sống sót và an lành.

“Thưa ông, xin ông đấy, hãy cho tôi chỉ một phút thôi.”

Rèm cửa vén lên. “Tôi đã nói...” Mắt người đàn ông mở lớn với cái nhìn tán thưởng rất đàn ông.

“Xin chào.” Les mỉm cười với người đàn ông sau cửa kính và dựa vào cửa sổ. “Xin ông làm ơn. Chỉ vài câu hỏi thôi. Việc này thực sự, thực sự quan trọng mà.”

Rèm cửa lại được buông xuống như cũ.

“Thấy chưa,” Joe nói.

Cánh cửa bật mở và người đàn ông thò đầu ra, mắt dán vào ngực cô. “Đừng nói, về Tabitha chứ gì?”

Nụ cười của Les nhạt đi đôi chút. “Làm sao ông biết ạ?”

“Bởi vì một cảnh sát đã tới đây.”

“Cảnh sát à? Ông ta muốn gì?” Les hỏi.

“Ông ta chỉ muốn biết bà Jones đã chuyển đi đâu.”

“Đó cũng chính là điều chúng tôi muốn biết,” Joe nói.

Người đàn ông cau mày nhìn Joe, và Les lên tiếng. “Xin ông làm ơn.” Và lại mỉm cười lần nữa.

Katie nắm lấy khuỷu tay của ông Hades. “Có khi là chúng ta không nên đi vào đó.”

“Ở yên đằng sau bác,” ông thì thào đáp lời.

Ông mở cửa và hét lớn. “Đứng yên tại chỗ!”

Có tiếng động vang lên, và ông Hades nhảy ra chặn phía trước cô. Tiếng động. Như một tiếng va đập lớn. Như tiếng súng nổ. Như tiếng đạn. Như tiếng viên đạn nhắm vào cô.

Đầu óc cô lại trở về với hình ảnh Tabitha ngã xuống tấm thảm trắng và máu phun ra khắp nơi. Vẫn nín thở, Katie nghe thấy tiếng cửa kẹt mở ra và ánh sáng ủa vào phòng. Rồi cửa đóng lại.

“Cháu không sao chứ?” ông già hỏi.

Không sao? Ông không nghe thấy tiếng đạn rít quanh cô ư? Răng va vào nhau, và cô thấy mình lại chìm vào sợ hãi. “Mình chẳng nên vào trong này.”

Lời tuyên bố của cô lại càng đúng hơn khi cô nghe thấy tiếng bước chân thành thịch phía sau cô.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

“Cảnh sát đây!” Một giọng nói quát lên. Một giọng nói quen thuộc. Một giọng nói dối, bởi vì anh ta chẳng phải là cảnh sát.

“Là người nhà cả,” ông Hades nói.

“Hai người không sao chứ?” Carl hỏi, thở hỗn hển như thể vừa mới chạy xong. Một tiếng “cách” vang lên, và sau đó là một tiếng sửa.

“Ổn cả,” bố anh đáp.

“Tóc Đỏ?” Carl hỏi.

“Vâng.” Cô cố gắng rặn thành lời. Cô cảm thấy phổi mình không lấy đủ không khí.

“Cô không sao chứ?” anh hỏi lại.

Không sao? Ai cũng hỏi cô như vậy. Họ gốc làm sao? Tình trạng hoảng loạn của cô là minh chứng cho lý do cô chẳng ổn tí nào.

Kẻ nào đó đã bắn vào cô.

Kẻ nào đó đã đổ đầy xăng ra sàn nhà, và cách đây ba phút, cô còn bị nhốt trong ngôi nhà ấy.

Kẻ nào đó đã giết chết người tổ chức đám cưới.

Chiếc nhẫn đính hôn của cô đang chu du trong hệ thống cống thành phố.

Cô cần phải đi tè.

Và, ồ, phải rồi, cô cần phải biết liệu cô có nên cưới hay không trong hai tuần tới. Dạ dày cô lại quặn lên và nếu như trong dạ dày có gì, thì hẳn là cô đã nôn ra hết.

“Tôi muốn đi về nhà.” Ngay cả với chính cô, những lời ấy nghe như lời một đứa trẻ, một đứa trẻ vô cùng sợ hãi và sẽ nổi tam bành nếu không được ra khỏi đây. Nhưng cô chẳng quan tâm. Nếu một cơn tam bành sẽ đưa cô ra khỏi đây, cô sẵn sàng làm vậy.

“Chúng ta sắp ra khỏi đây rồi,” giọng nói trầm trầm của Carl vang lên, và chỉ nghe thấy tiếng anh ta cũng đủ khiến cô cảm thấy an toàn hơn.

“Hắn đã đi qua cái cửa kia,” ông già Hades nói.

“Hai người chờ đây một chút thôi nhé,” Carl nói.

Đầu óc cô, xoay, đảo và cô nhận ra rằng anh ta lại rời bỏ cô lần nữa. “Sao mình còn phải chờ ở đây?”

“Tôi phải đi đã, Tóc Đỏ.” Cánh cửa lại cọt kẹt mở ra và Carl đi ra, theo sau là tiếng chân chạy của con chó.

Đầu gối Katie nhún ra và cô cảm thấy dạ dày mình xoắn lại. “Cháu sẵn sàng chưa?” ông Hades hỏi.

“Để làm gì ạ?” Katie không giấu sự bức bối.

“Sẽ ổn cả thôi mà.” Buck nói hết như con trai mình.

“Carl nói thế cách đây mười hai tiếng rồi, và mọi sự vẫn chưa ổn. Và sự thực là, mọi thứ càng trở nên tồi tệ hơn.”

Ông nắm lấy cánh tay cô và ép cô di chuyển. “Đi nào.”

Ánh sáng và hơi ấm chào đón họ ngay khi họ vừa bước qua cửa. “Cứ ở yên phía sau bác nhé.” Ông Hades vẫn dang tay ra, sừng lăm lăm. “Carl?” ông già gọi, di chuyển vào bên trong, và cô đi theo cái bóng của ông.

Tên của Carl cũng đã sẵn sàng nơi đầu môi cô, đúng lúc Carl và Baby, con chó xù lông xoắn: một con cún nhặng nhít lông trắng chạy vội ra hành lang. Cái hành lang lót thảm màu trắng. Bỗng dưng Katie nhận ra họ đang ở đâu.

“Thằng khốn đó chuồn mất rồi,” Carl gầm gừ. “Con nghe thấy tiếng xe của nó. Và cái chìa khóa xe chết tiệt của con lại ở trong túi áo khoác.”

Ông Hades hắng giọng. Katie đứng trên đôi chân yếu ớt, mắt nhìn trừng trừng cố định về phía trước. Từ đây, tất cả những gì cô có thể thấy là một cặp chân. Nhưng cô biết đó là chân Tabitha. Và cô biết nếu cô chỉ tiến lại gần hơn một chút nữa thôi là cô có thể nhìn thấy máu. Máu của Tabitha. Đầu cô bắt đầu ong ong. Cô ấn móng tay mình vào ngón tay trở.

“Bố làm gì thế?” Carl hỏi bố mình, nhưng lời đối thoại nghe thật xa vời.

“Gọi hỗ trợ,” ông Hades trả lời, giọng nghe còn xa xôi hơn. “Đáng lẽ bố phải làm vậy từ lâu rồi.”

Một bên gối nhún xuống và Katie gần như không thể đứng được nữa. Cô dựa vào tường, những lời nói quanh cô nghe như những tiếng động làm

nền, giống như cái ti vi còn mở sau khi một người đã ngủ thiếp đi.

“Bố cho con vài phút trước khi gọi hỗ trợ nhé,” Carl nói.

“Để làm gì?”

“Để con tự mình nhìn ngó xung quanh một chút, để... Cút! Tóc Đỏ?”
Lần này giọng anh ta nghe đỡ xa xôi hơn. “Đừng nhìn, Tóc Đỏ.”

“Quá muộn rồi,” cô lầm nhấm, mà cũng có thể cô chẳng nói thế. Cô chẳng chắc gì, bởi vì ngay cả chính giọng cô nghe cũng tỉnh quá.

“Cô ổn cả đấy chứ?” anh hỏi.

Ổn. Ổn cả. Katie nghe giọng anh ta lặp đi lặp lại, nhưng cô không thể nào rời mắt ra khỏi đôi chân kia được. Đôi chân vô cùng bất động. Ngay lập tức, những đốm đen nhảy múa trong mắt cô như pháo hoa.

“Tóc Đỏ?” ai đó xoay cô lại. Những cánh tay vững chãi bao bọc lấy cô. Ôm cô, úp mặt vào ngực anh ta, gần gũi, và thật kỳ diệu, cô lại cảm thấy an toàn. Nếu anh ta cứ tiếp tục ôm cô, cô sẽ luôn cảm thấy an toàn. Và cô sẽ không cô đơn nữa. Cô đơn chán lắm. Cô đơn đau đớn lắm.

“Nghe tôi nói này.” Những lời nói của anh ta vang bên tai cô như tiếng nhạc dịu êm. “Tôi cần cô cố một chút. Chỉ thêm một chút nữa thôi.”

“Tôi ổn mà,” cô cố gắng nói, nhưng không cử động. Cử động trong khi chân cô mềm oặt như bún thế này không phải là một ý kiến hay. Bên cạnh đó, cô thích thế này. Dựa sát vào anh ta. *An toàn.*

“Cô sẽ không ngất đi đấy chứ?” anh ta hỏi.

“Tôi sẽ không ngắt.” Thực sự là cô đã hai lần ngắt đi trước đây, nhưng những lần đấy không tính. Một lần vì rượu, và đúng rồi, cô đã thề bỏ hẳn tequila sau lần ấy, và một lần khác ở trong đám tang. Nhưng cô là một người họ Ray, và những người họ Ray đáng lý phải rất mạnh mẽ. Nhớ ra điều ấy cô tự bắt mình phải nhắc đầu khỏi ngực anh ta.

Hai cánh tay anh ta buông cô ra. Cô ngược lên. “Tôi xin lỗi,” cô nói.

“Vì cái gì?”

“Tôi đã nói dối.” Và rồi cô ngắt đi.

“Cút thật.” Carl đỡ được cô trước khi cô ngã xuống thảm.

“Cô ấy có sao không?” bố anh hỏi và đóng điện thoại lại.

Di chuyển ra khỏi hành lang, Carl đi về phía căn phòng gần đó nhất, một văn phòng, như những đồ đạc ở đó thể hiện. Và theo như cái bãi gì ở giữa phòng đang thu hút Baby chạy đến để thăm dò, thì Katie đã từng có mặt ở đây.

“Thôi ngay,” Anh quát lên với con chó.

Ở góc phòng là một trong mấy cái ghế đi vắng hẹp; anh đặt Tóc Đỏ nằm xuống đó, và quỳ xuống bên cô.

“Đặt đầu cô ấy vào giữa hai đầu gối,” bố anh bảo.

Carl không thể nào tưởng tượng có thể ép Tóc Đỏ vào bất kỳ tự thế kỳ quặc nào. “Bố thử xem có thấy phòng tắm ở đâu không và lấy cho con cái

khăn ướt.” Anh bắt đầu kéo khóa cái áo khoác của Tóc Đỏ xuống và thoáng nhớ lại đã làm như vậy trong tưởng tượng của mình, nhưng rồi anh xua đuổi những ý nghĩ ấy ngay.

“Cố lên nào, cô gái.” anh kéo áo khoác của cô xuống và quăng nó lên che cái đồng bàn ở trên thảm, rồi cởi cái khăn quàng của cô ra. Nghiêng người, anh thì thầm dịu dàng vào tai cô. “Tóc Đỏ? Tỉnh lại đi.”

Đôi mi cô chớp chớp mở ra. Cô nhìn chăm chăm vào anh. Rồi cô làm một điều kỳ diệu nhất. Cô mỉm cười.

Chúa cứu giúp anh nếu như đây chẳng phải là nụ cười đẹp nhất anh nhìn thấy. Phải nỗ lực hết mình anh mới không tiến nốt khoảng cách nửa phân nữa giữa đôi môi của họ và nhấm nháp cô. Anh có cảm giác là hương vị của cô ngọt ngào và trong sáng, hơn hẳn bất cứ người phụ nữ nào anh từng hôn.

“Cô không sao chứ?” Anh ngả người ra sau để lẩn tránh sự cám dỗ, nhưng không thể cưỡng lại việc lướt nhẹ những ngón tay trên gò má cô. Làn da, nó mới mềm mại làm sao, anh chưa bao giờ chạm vào bất cứ cái gì như vậy. Năm lấy tay anh, cô đặt lên lòng bàn tay anh một nụ hôn ấm áp.

Cô chớp mắt, mắt cô mở to và cô nhận ra mình đang ở đâu và đang nhìn vào ai. Quý thật, có lẽ là cô đã nhầm anh với chồng chưa cưới của cô, điều đó lý giải về nụ cười ngọt ngào. Điều đó cũng lý giải về nụ hôn ngọt ngào. *Giờ thì hãy lý giải về cảm giác ghen tuông của mình với cái thằng cha nhay cảm đi.*

Cô thả tay anh ra. “Tôi đã ngất à?”

“Đừng lo. Tôi bảo cô rồi, tôi thích những cô nữ tính mà.”

Bố anh vội vã quay trở lại căn phòng. “Đây này.”

Carl cầm lấy cái khăn ẩm và ẩm ướt và bắt đầu lau trán cho cô, nhưng cô giành lấy khăn và bắt đầu cố gắng ngồi dậy.

“Có lẽ cô nên nằm nghỉ thêm vài phút nữa thì hơn.” Anh đứng dậy, không tin tưởng bản thân khi gần gũi cô quá thế này.

Cô nhắm mắt lại chừng một phút, rồi ngồi hẳn dậy. “Tôi ổn cả mà.”

Ổn chưa đủ để bắt đầu mô tả cô. Bỏ cái áo khoác ra, thân hình ngọt ngào của cô lại lồ lộ ta trước mắt. Hai bầu ngực, những đường cong. Anh cố thôi không dán mắt vào cô nữa. Baby cọ cọ mũi vào chân anh. Carl lờ con chó đi, cố gắng lờ Tóc Đỏ đi, và cố gắng tư duy như một cảnh sát... hay đúng hơn như một thám tử tư. Nếu như anh muốn có một chút thông tin gì, giờ chính là lúc làm như vậy, trước khi lực lượng hỗ trợ tới. Anh biết rằng bố sẽ chỉ dành cho mình vài phút chứ không hơn.

Anh nhìn xung quanh gian phòng. Một phòng làm việc. May làm sao, họ lại vào đúng cái chỗ để tìm thông tin. Anh quay ra nhìn Tóc Đỏ. “Tabitha cất các hồ sơ của mình ở đâu?”

“Hồ sơ ư?” Cô áp cái khăn ướt lên trán.

“Về đám cưới ấy mà? Bà ta hẳn phải lưu trữ các hồ sơ gì đó chứ.”

Cô chớp chớp đôi mắt xanh biếc. “Tôi nghĩ bà ấy làm mọi thứ qua mạng máy tính.”

“Con trai, chúng ta phải gọi điện cho cảnh sát thôi.” Sự trung thành với lực lượng cảnh sát thể hiện trong giọng của cha anh – sự trung thành mà

Carl không còn chia sẻ với ông nữa, và chính là nguyên nhân sự bất đồng giữa anh và những người khác trong nhà Hades.

Carl đi vội tới chỗ bàn làm việc. “Năm phút thôi,” anh nhấm nhẳng.

May làm sao, Tabitha đã khởi động mạng và đặt tên mọi hồ sơ để dễ dàng định dạng. Chỉ trong vòng một phút, anh đã chuyển các hồ sơ công việc của Tabitha vào hộp thư điện tử của mình. “Bố gọi đi.” Anh nói với bố, người đang cầm chiếc điện thoại trong tay một cách nóng ruột.

Bố anh gọi điện cho cảnh sát, rồi nhìn Carl. “Rồi họ sẽ đưa con tới bởi vì cái tội đã táy máy vào máy tính của bà ta.”

“Thì cũng chẳng phải lần đầu họ làm vậy,” Carl đối đáp. “Nhưng mà họ cũng thu hồi phù hiệu của con rồi. Cho nên con cũng chẳng quan tâm mẹ gì.”

Bố anh liếc nhìn Tóc Đỏ, rồi nhìn anh lạnh lùng. “Ăn nói cẩn thận nào.”

“Cháu cũng nói với anh ấy như thế đấy,” Tóc Đỏ lăm bầm từ chỗ cái ghế nơi cô ngồi.

Carl nhìn bố chăm chăm rồi quay sang Tóc Đỏ.

“Không có.” Anh đắm xuống bàn làm việc của Tabitha. “Cô nói là chỉ được vắng tục khi nào đáng. Và tôi bỏ phiếu bầu tình huống này là đáng để chửi tục.”

Cô xoay người, và sự chú ý của anh lại hướng vào cô. Mái tóc cô chảy dài qua vai và rủ xuống trên bộ ngực mềm mại. Đáng lý anh phải nhìn ngó vào chỗ khác để tìm manh mối. Manh mối nào đó có thể giúp anh tóm cổ

cái đồ khốn nạn ấy. Và anh sẽ tóm cổ hắn. Cái đồ hèn hạ suýt nữa thì thiêu sống Tóc Đỏ và anh.

Anh bắt đầu xem qua một số hồ sơ khác trong máy tính của Tabitha. Tuy nhiên, mắt anh chốc chốc lại nhìn vào cái ghế sofa pha điệu đà và cái người phụ nữ đầy nữ tính đang ngồi trên ghế, trông có vẻ như cô đang cần tựa vào một bờ vai vững chãi. Mà anh thì có những hai vai. Một bên vai thì cũng đầy thương tích, nhưng cô vẫn có thể sử dụng nó. Trời đất, khi cô dựa vào anh lúc này, cảm giác dễ chịu đến nỗi, mọi tình huống dẫn đến đó đều đáng giá.

Có tiếng còi xe cảnh sát vang đến từ xa và bố anh lên tiếng. “Làm ơn cho bố một ân huệ trước khi cảnh sát tới đây đi.”

“Làm gì ạ?” Carl buộc mình rời mắt khỏi Tóc Đỏ.

“Cởi cái khăn quàng màu hồng ấy ra đi. Trông con cũng gần lòa lẹt như cái lão Logan trong bộ đồ ngủ màu hồng đấy.” Buck cười to.

Carl giật cái khăn ra. Baby, với bộ vuốt sơn hồng, chọn đúng lúc ấy để nhảy lên đùi Carl.

“Ông ta bảo phải rẽ trái mà,” Les nhấn mạnh.

Họ đã bị lạc đường và lái loanh quanh từ lúc nào đến giờ để tìm đường trong bóng tối. Và giống như mọi giống đực còn sống và còn thở khác, Joe Lyon thà thú nhận là mình mắc bệnh bất lực còn hơn nhận là mình đã lạc đường. Phải hỏi đường chẳng khác nào bị thiến. Chỉ tới khi cô dọa sẽ ra khỏi xe và đi bộ tìm đường thì anh mới chịu tìm một cửa hàng mở cửa suốt ngày đêm. Les là người vào hỏi đường.

Khi Joe rẽ vào đúng phố cần tìm, tìm Les suýt nữa rụng xuống. Những chiếc xe cảnh sát và xe cứu thương đỗ từ đầu đến cuối phố, đèn xanh, đèn đỏ loang loáng quét trong đêm. Không đợi xe dừng lại hẳn cô nhảy ra khỏi xe và chạy đến chỗ người cảnh sát đứng gác ở cửa. Và khi cô nhìn thấy chiếc xe của Katie đậu ngay ở lối vào nhà, tim cô đập mạnh vào lồng ngực.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Cô níu lấy cánh tay người cảnh sát và cố gắng dướn lên trước anh ta để nhìn vào bên trong.

“Này cô, cô nên lùi lại đi.” Giọng anh ta có vẻ ra lệnh, nhưng từ ngày còn làm phóng sự, Les đã quen với việc bỏ qua những thứ như vậy. “Bất cứ điều gì để có tin” luôn luôn là khẩu hiệu nghề nghiệp. Giờ đây, khẩu hiệu ấy là “Bất cứ điều gì vì Katie”. Và Les quan tâm đến Katie nhiều hơn bất kỳ một mẫu tin nào.

Joe dừng bất thành linh bên cạnh cô. “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Anh là ai?” Mắt người cảnh sát găm vào Joe.

“Joe Lyon. Chúng tôi đang tìm...”

Nhân lúc người cảnh sát không chú ý, Les chạy vọt qua anh ta. Nếu Katie ở trong ấy, có thể cô ấy cần cô. Và trừ năm ngoái ra, cô không nhớ đã bao giờ cô hay Katie không có mặt khi cần có nhau chưa. Từ chuyện bị mất tiền ăn trưa cho đến chuyện quên uống thuốc tránh thai, cả chuyện đám ma nữa, họ luôn cùng nhau đối mặt với cuộc sống.

“Cô kia!” viên cảnh sát quát với theo cô. “Đứng lại!”

Nhưng đã quá muộn; cô đã chạy đủ xa để nhìn thấy cái xác nằm phủ chẵn và tím thẫm ngập máu.

Cô đứng khựng lại ngay trước cửa. Không khí lạnh đông cứng trong phổi cô và hai chân cô nặng như hai khối bê tông, bất động. Cô không thở được, không rời mắt khỏi đám loang màu đỏ trên tấm thảm trắng.

Viên cảnh sát kéo cô ra. Một viên sĩ quan khác, mặc thường phục, vội vã tiến về phía cô. “Cô có quen biết bà Jones không?” Khi Les không trả lời, anh ta nhắc lại câu hỏi.

Les không thể trả lời nổi. Hình ảnh Katie hiện lên trong óc cô. Trường mẫu giáo, nơi họ lần đầu gặp nhau, Katie mặc bộ áo liền quần, tóc buộc vênh đuôi ngựa. Lớp ba, Katie đâm thẳng vào mũi một thằng nhóc vì tội dám chửi Les. Đầu năm cấp ba, hai bọn họ cùng đứng trước gương để dọn áo ngực. Trường đại học, nơi họ cùng nằm trên chiếc giường trong ký túc xá cười vỡ bụng khi nói về những thất bại khi làm tình bằng miệng.

Tại sao những ký ức ấy, những hình ảnh ấy, Les cũng chẳng biết nữa, nhưng chúng bám chặt lấy tâm trí cô bởi vì chúng sẽ là tất cả những gì còn lại. Nước mắt tràn mi cô.

Joe chạy đến, và Les loáng thoáng nhận thấy anh bước vào giữa cô và viên cảnh sát, và cô cũng thoáng nhận thấy mình muốn lao vào vòng tay anh và khóc như một đứa trẻ.

“Có chuyện gì vậy?” Joe hỏi.

Les nhìn anh, nhưng không cất nổi lời. Lô-gic bảo với cô rằng cô không biết cái xác nằm phủ chăn kia có phải là Katie hay không, nhưng sự hoảng sợ đeo bám cô cũng cho cô biết rằng có thể có khả năng ấy. Và cái khả năng ấy đã mở ra cả một vực thẳm đớn đau.

“Này ông, ông có quen biết với bà Jones hay không ?” người đàn ông đứng tuổi hơn, mặc quần áo thường phục hỏi Joe.

“Có. Thực ra, không phải tôi mà là vợ chưa cưới của tôi quen biết bà ta. Tabitha Jones là người chịu trách nhiệm tổ chức đám cưới cho chúng tôi.”

“Đây là vợ chưa cưới của ông phải không?” ông ta chỉ vào Les.

“Không phải,” Joe đáp. “Đây là bạn của cô ấy.” Rồi bỗng dừng Joe tròn xoe mắt. “Kia là xe ô tô của vợ chưa cưới của tôi.”

Người đàn ông kia cất tiếng. “Cô ấy tên là gì?”

“Katie Ray.” Joe nhìn Les, thấy những giọt lệ của cô, và kéo cô sát vào mình. Les vùi đầu vào vai anh và để cho những giọt lệ tiếp tục tuôn.

“Cô Ray không sao cả,” người cảnh sát nói.

Les cảm giác như ai đó đã thả hai bàn tay xiết quanh cổ cô ra và để cho cô được thở trở lại. Cô lùi ra khỏi Joe. “Cô ấy đâu?” Cô gạt nước mắt.

“Họ đã đưa cô ấy về sở cảnh sát để lấy lời khai.”

“Vì sao vậy?” Les và Joe đồng thanh hỏi.

“Tôi không được phép giải thích ở đây. Nhưng tôi đang trên đường quay lại sở cảnh sát và các vị có thể đi cùng với tôi nếu muốn. Tôi chắc là người ta sẽ giữ cô ấy một lát, nhưng ít nhất thì hai người sẽ có mặt ở đó chờ cô ấy khi cô ấy được tự do ra về.”

Katie nhìn người đàn ông ngồi đối diện với mình một cách chăm chú. Ngoài ba mươi, và có cái gì đó giống với... Antonio Banderas. Có thể cô đang trải qua một giai đoạn: đơn giản là ai cô cũng thấy giống Antonio. À, nhưng đối với cô, anh chàng giống Antonio này không có sự hấp dẫn mà Carl Hades có.

Viên cảnh sát này không thô lỗ, không đến nỗi, nhưng kể từ lúc anh ta bước vào nhà Tabitha, anh ta đã tách riêng cô ra khỏi Carl. Làm như anh ta nghĩ rằng để hai bọn họ nói chuyện với nhau sẽ ảnh hưởng đến vụ án. Thực ra, đã hơi quá muộn cho việc ấy: cô và Carl Hades gần như đã trải qua trọn đêm bên nhau.

Cô không hề nhận ra mình ngày càng gần bó với anh cho tới khi cô nhìn thấy họ dồn anh ra khỏi phòng. Anh ngoái lại nhìn cô và nháy mắt.

Suýt nữa thì cô khóc. Anh đã là hòn đá tảng làm điểm tựa cho cô cả 14 giờ qua, và ai mà muốn mất hòn đá điểm tựa cơ chứ?

Ấy lại nói đến đá... Cô nắm chặt tay, nhớ ra viên kim cương mà cô đã xả vào toilet. Cố gắng át đi cảm giác nôn nao, cô nhìn vào mắt viên cảnh sát và đề nghị được sử dụng điện thoại.

Cô đã không nghĩ đến chuyện gọi điện cho ai khi cảnh sát mới tới. Dĩ nhiên, có quá nhiều chuyện xảy ra với cô. Nhận ra rằng cô đã bị nhắm bắn và suýt nữa thì bị thiêu sống. Nhìn thấy đôi chân của Tabitha.

Đừng có nghĩ về điều đó nữa. Hít thở nào. Cô nghe thấy giọng nói ấy vang lên trong đầu, giọng điệu y hệt Carl, hòn đá tảng đã mất hút của cô.

Chỉ sau khi cảnh sát tới và chỉ sau khi họ tách riêng cô và Carl cùng với bố anh, cô mới nhớ ra Les. Khi cô đề nghị được gọi điện, viên cảnh sát nói

rằng họ muốn có lời khai của cô ngay khi nó còn nóng hổi, và rằng sau đó cô có thể gọi điện bất kỳ ai cô muốn. Và cô thực sự cần phải gọi cho Les.

“Nào, hãy nhắc lại mọi thứ một lần nữa nào,” anh chàng Banderas không hấp dẫn ngồi phía bên kia chiếc bàn kim loại đáp.

Cô lại nhắc lại mọi chuyện lần nữa. “Và đó là lúc mà các anh xuất hiện.” Cô đã khai đi khai lại mọi chuyện đến lần thứ năm rồi. Hay ít nhất là mọi thứ mà cô nhớ được. Có một số thứ không được rõ ràng lắm, ví như việc bị săn đuổi bởi người đàn ông đã bắn chết Tabitha. Cô không thể nào nhớ ra làm thế nào mà cô lại tới được phía sau ngôi nhà. Nhưng cô nhớ đã bị dồn vào tường, súng chĩa vào mang tai.

Và cô nhớ Carl, nhớ mùi hương của anh. Nhớ lại anh đã làm cô cảm thấy an toàn ra sao. Nhớ lại anh đã khiến cô cười vang khi ở trong tình thế không thể cười lên nổi.

“Bây giờ thì tôi có thể gọi điện được chưa nào?” Sự kiên nhẫn của cô đang mấp mé giới hạn.

“Cô có chắc là không nhìn thấy mặt kẻ đó chứ?”

“Tôi chắc chắn thế.” Cô cảm thấy không thoải mái bởi đôi mắt nâu của viên cảnh sát.

“Cô không nhận ra giọng nói của hắn ta?”

“Không.”

“Liệu có khả năng là kẻ sát nhân nhắm vào cô chứ không phải là bà Jones không?”

“Tôi...” cô lưỡng lự. “Không, họ đã cãi nhau mà.”

Hàng lông mày của anh ta cong lên như thể anh ta sắp sửa lại đặt câu hỏi mới cho cô.

Katie ngả người ra phía sau và nói bằng một giọng bình tĩnh, bình tĩnh nhưng với một âm điệu mà cô thường sử dụng với những ông bà chủ cố mặc cả giảm giá những tác phẩm nghệ thuật không thể giảm giá hơn được nữa.

“Tôi ý thức được là ông chỉ làm nhiệm vụ của mình thôi, thưa ông.” Cô chỉ có thể nhớ ra anh ta tên là Ben, và tên thân mật không phù hợp chút nào với giọng điệu này của cô. “Và tôi đánh giá cao việc đó. Tôi thực sự muốn giúp các ông tóm cổ hắn ta, nhưng tôi sẽ yêu cầu ông một lần nữa là ông mang điện thoại tới cho tôi. Và nếu ông không làm thế, tôi sẽ bỏ đi ngay. Tôi sẽ không trả lời thêm bất kỳ câu hỏi nào nữa, và tôi sẽ không tử tế nữa. Thực sự mà nói thì tôi cũng thích tử tế lắm. Nhưng tôi sắp cạn hết sự tử tế rồi đây. Ông hiểu chứ?”

Anh ta dựa vào ghế của mình và sắp sửa cười đến nơi, rồi đứng dậy. “Có điện thoại ngay đây, Tóc Đỏ.”

“Cảm ơn,” cô đáp, rồi cái chữ cuối trong câu đáp của anh ta ngân lên trong cô. Tóc Đỏ? Đó không phải là một tiếng ngân hay. Đúng là anh chàng giống Banderas của cô đã gọi cô như thế, nhưng lạ ở chỗ là lúc ấy thì cô không lấy thế làm phiền tí nào.

“Tôi tên là Katie,” cô nói.

“Xin lỗi. Tôi nghĩ là... ai đó đã gọi cô là Tóc Đỏ.”

“Tôi thích được gọi là Katie hơn.” Cô ngồi thẳng người lên và tự hỏi vì sao ngay từ đầu cô đã không cả quyết hơn. Chắc hẳn là do sự căng thẳng. Bởi vì trong những tình huống thông thường, cô không phải là là dạng phụ nữ hay rên rỉ, bảo gì nghe nấy. Hợp tác, thì có. Và thậm chí cô cũng phải thú nhận là bên trong, cô mềm như một viên kẹo đường, nhưng cô cũng giỏi biết cách che giấu điều đó.

Phải vậy thôi. Cuộc đời này chông gai lắm. Như trong một năm rưỡi qua, cô đã chiến đấu và chiến thắng cục thuế liên bang khi họ kiểm toán cô. Cô đã trải qua việc mất toàn bộ gia đình. Cô cũng chưa hoàn toàn hồi phục hẳn, nhưng cô cũng không đào bới nỗi đau, và cô sẽ vượt qua những gì đã xảy ra đêm nay. Nói cho cùng, cô là một người họ Ray mà.

Không nghi ngờ gì nữa: Katie Ray, bên trong là kẹo đường, và thỉnh thoảng ngất xỉu, là một kẻ sống sót. Cô có thể tự lo lắng cho bản thân. Chẳng phải vì cô muốn vậy. Những mảnh của những lời đối thoại với Carl chạy lại trong đầu cô. *Một mình tẻ lắm. Một mình đau lắm.*

Giờ thì tất cả những gì cô phải làm là xem xét xem có thực là cô cưới Joe chỉ vì không muốn cô đơn.

Ben quay lại và cầm chiếc điện thoại trong tay. “Cô có ai có thể ở bên cô, hoặc một chỗ nào đó cô có thể trú tạm được không?”

“Sao vậy?” cô hỏi. “Ông cho rằng... cho rằng kẻ đó sẽ...”

“Không. Tôi không nghĩ vậy. Dựa trên những gì cô đã khai báo với tôi, tôi không nghĩ là cô thực sự bị nguy hiểm, nhưng cẩn thận chẳng bao giờ thừa.”

“Tôi sẽ thận trọng,” cô nói. Những người họ Ray luôn luôn cẩn trọng.

Anh ta gạt đầu, rồi đặt chiếc điện thoại xuống trước mặt cô.

“Cám ơn ông.” Cô quay số điện thoại cầm tay của Les.

Nó đổ chuông hai lần. “A lô?” Sự hồi hã trong giọng nói của Les bảo với cô rằng bạn cô đã thức lo lắng cả đêm nay.

“Mình đây mà.” Katie nói, và vì những lý do hiển nhiên, những lý do kẹo đường mềm yếu, cổ cô nghẹn lại.

“Ồ, Chúa ơi, Katie. Mình lo phát ốm lên vì cậu.”

“Mình xin lỗi nhé. Mình không có điện thoại. Và một chuyện tồi tệ đã xảy ra.” Cô ngừng lời để nuốt nghẹn. “Mình đang ở...”

“Sở cảnh sát. Mình biết mà. Mình cũng đang ở đây. Bọn mình đang ở đây.”

“Bọn mình á?” Katie hỏi.

“Joe đang ở đây cùng mình.”

Katie cắn môi. Chúa tôi, cô thậm chí cũng không nghĩ đến chuyện gọi Joe. Chính xác thì điều đó nói lên cái gì với cô?

“Có chuyện gì xảy ra thế?” Les hỏi. “Tất cả những gì mình biết là có ai đó bị sát hại. Họ không nghĩ cậu là thủ phạm đấy chứ? Họ mà nghĩ thế, cậu ạ, mình sẽ gọi điện vài cuộc. Có thể mà mình đã phí hoài một năm ở Boston phàn nàn về độ giòn của bột bao, nhưng mình vẫn còn khối mối quan hệ.”

“Bột bao cũng quan trọng chứ,” Katie nói. “Và mình không nghĩ mình bị coi là nghi phạm.” Katie cảm thấy Ben, ngồi đối diện cô, đang lắng nghe. “Nhưng bọn mình nói chuyện sau nhé. Mình nghĩ họ sắp để cho mình ra khỏi đây rồi.” Cô ngược nhìn Ben.

“Mười phút nữa,” anh ta nói.

“Mười phút nữa,” Katie nhắc lại trong điện thoại.

“Tốt lắm! Bọn mình sẽ đợi cậu ở sảnh.”

Katie đặt máy và ngắm nghía bàn tay trái không đeo nhẫn của mình. Cô sẽ nói gì với Joe đây? Và tại sao, tại sao cô không thấy phẫn khích vì sắp gặp lại anh?

“Nói thật với anh ấy thôi,” cô lầm bầm.

“Nói thật với ai cơ?” người đàn ông ngồi đối diện cô hỏi.

Cô ngẩng lên. “Ừm... tôi đang nghĩ về một việc khác.”

Và ngay lúc ấy cô biết đó là điều cô nên làm. Cô phải nói tất cả với Joe.
Tất cả.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Les ngắt điện thoại di động và nhìn thoáng Joe. “Khoảng mười phút nữa là cô ấy được ra.” Joe gật đầu, ngả người ra ghế và nhắm mắt lại.

Les ngắm nghía nếp nhăn lo lắng hằn giữa đôi mày anh. Anh ta lo lắng cho Katie. Ít nhất thì cũng có vẻ như thế. Có nghĩa là anh ta có thể trở thành người chồng tử tế đối với Katie. Nhưng chẳng đời nào Les lại sẵn sàng duyệt anh ta hoàn toàn. Bạn bè thì phải lo lắng cho nhau như vậy thôi. Nhưng cô cũng phải công nhận là Joe Lyon có vẻ là một người đàn ông tử tế.

Les thả điện thoại di động vào trong túi xách. Buồn cười thật, mọi thứ cứ tự động đầu vào đó trong đầu cô. Ví như, sự thu hút của Joe đối với cô trở nên chẳng quan trọng gì khi cô nghĩ rằng cái xác nằm phủ chăn kia là Katie. Chẳng nghĩa lý gì chuyện họ đã nhìn thấy nhau không quần không áo. Và cái hôn gần như... nhưng, nghiêm chỉnh mà nói, chưa bao giờ diễn ra. Nó chỉ là hệ quả của một đêm căng thẳng. Không, chẳng điều gì có nghĩa lý vào lúc này. Quan trọng nhất là Katie còn sống. Bạn gái thân thiết nhất của Les sắp sửa bước ra khỏi những cánh cửa kia và cùng nhau họ sẽ còn tạo nên nhiều kỷ niệm gốc gác nữa. Họ sẽ còn cùng nhau cười phá lên vì sự bất an của mình, nói về những sai lầm của họ, nghe nhau thở than về những triệu chứng khó chịu trước kỳ kinh nguyệt và những trải nghiệm tình dục tồi tệ, và sẽ là bạn thân thiết của nhau mãi mãi.

Và nếu như cưới Joe sẽ làm Katie hạnh phúc, Les sẽ có mặt ở đó để tung confetti.

Joe đứng lên. “Tôi phải đi vệ sinh.”

Khi Les nhìn theo anh ta, cô nhận ra một vấn đề nhỏ với kế hoạch Katie-không-cần-biết-về-chuyện-ấy: những vết cào chạy dọc má Joe.

Được rồi, vậy thì cô sẽ nói với Katie về chuyện đó. Nhưng còn cái giọng nói tán thưởng trong cô? Chỉ là... tiểu tiết không đáng kể. Không quan trọng. Không quan trọng tí nào.

Carl chờ đợi cùng với bố. Ben đã gọi vào máy di động của bố anh để thông báo rằng chừng mười phút nữa Tóc Đỏ sẽ được tự do. Carl, cũng phải chịu đựng một cuộc thẩm vấn lê thê, lấy làm mừng vì Ben là người trực tiếp lấy lời khai của Katie.

Ồ, chắc chắn, anh biết là anh trai mình sẽ chẳng miễn cho cô câu hỏi cắc cớ nào hay sẽ thôi không bắt cô nhắc đi nhắc lại câu chuyện cả trăm lần. Đó là quy trình làm việc của cảnh sát. Anh cũng đã từng làm những việc như vậy và chứng kiến hiệu quả của nó. Nhưng Ben biết lúc nào nên dừng lại. Và Ben, cũng như anh, thừa hưởng cái gen lịch lãm và không bao giờ đi quá giới hạn với phụ nữ.

Tóc Đỏ cũng đáng được đối xử như vậy. Cô ấy đã trải qua quá nhiều thứ rồi. Anh nhớ lại cô đã xấu hổ thế nào khi bị ngắt xiu. Nhưng với tất cả những gì mà cô ấy đã phải chịu đựng trong mười bốn giờ qua: chứng kiến một vụ giết người, bị kẻ sát nhân truy đuổi, bị chĩa súng vào đầu và bị nhốt trong phòng cùng với một người lạ, cô là người có bản lĩnh đấy. Anh đã chứng kiến khối anh đàn ông suy sụp nhanh hơn nhiều. Cũng chính vì thế mà anh muốn biết chắc là cô ổn cả.

Trong buồng vệ sinh, anh không thôi tự nhủ mình rằng đồng hành với Tóc Đỏ qua cơn hoạn nạn vừa rồi là nằm trong phạm vi tác nghiệp. Và trong khi rửa tay, anh nhìn bóng của mình trong gương. Từ này đến giờ, các đồng nghiệp cũ, thậm chí cả anh trai anh, liên tục trêu chọc anh về mấy vết cào này.

Ai dám cời sơ mi của anh ra để nhìn xem có bị cào ở đó không?

Cả đám đã được một mẻ vui. Lôi anh và Tóc Đỏ ra làm trò cười. Anh có thể mặt dày mày dạn được, nhưng anh hy vọng cô không bị đụng chạm.

Một người đàn ông đi ra từ toilet và vịn vòi nước trong cái bồn rửa ngay bên cạnh Carl. Carl nhìn bóng người đàn ông trong gương. Trên mặt người này cũng có bốn vết xước, y hệt như của Carl. Một tiếng cười buột ra khỏi miệng Carl trước khi anh kìm lại được.

Người đàn ông mỉm cười trong gương. “Chuyện dài dòng lắm,” anh ta nói.

“Của tôi cũng vậy.” Carl sờ lên gò má. “Ông bạn biết không, thường thì hẳn là tôi đã nghĩ ông bạn là đồ chó má và đáng bị cào như thế, nhưng ngay lúc này đây thì tôi không thể nghĩ vậy được.”

“Quả có thể,” người lạ trả lời.

“Đàn bà,” Carl nói, lướt bàn tay trên bốn vết xước. Rồi anh mỉm cười. “Chuyện của tôi cũng đáng lắm. Còn ông bạn?”

Ánh mắt người đàn ông thoáng xa xăm chỉ một giây, như thể nhớ lại điều gì. “Đáng.” Rồi anh ta vẩy nước lạnh lên mặt.

Carl quay người đi ra.

Sau khi ghé lại chỗ bố anh một phút, Carl đi ra phòng chờ để đợi Katie. Anh hy vọng cô sẽ muốn kiểm cái gì đó ăn cho ấm bụng. Cái ý nghĩ anh không nên gợi ý điều ấy với cô thoáng qua trong óc, nhưng anh gạt phắt nó đi ngay. Chỉ là bữa ăn thôi mà. Nó sẽ chẳng dẫn đến điều gì khác. Không, Tóc Đỏ không phải là một mối nguy, bởi cô ấy không phải là đối tượng của anh. Ngay cả khi anh chẳng trốn tránh đàn bà, anh cũng tránh kiểu người như cô. Kiểu người của hôn nhân.

Trong phòng chờ có một đám người đang chuyện trò. Đồn cảnh sát giống như Vegas vậy: không bao giờ đóng cửa. Anh bắt gặp một cô tóc vàng đang ngồi cùng với người đàn ông tóc sẫm anh gặp trong phòng vệ sinh.

Carl đi về phía bên kia của gian phòng để lấy cà phê. Anh để ý ngôn ngữ cơ thể của cặp đôi này. Không lấy gì làm làm thân mật cho lắm. Rồi thì người đàn ông nhìn trộm cô gái khi cô không để ý. Sự tán thưởng của giống đực tối lại trong mắt anh ta.

Trong khi rót cà phê, Carl tranh thủ tự đánh giá cô gái tóc vàng. Đẹp đấy, nhưng không thu hút bằng Tóc Đỏ. Sự tập trung của Carl chuyển sang cái lưng người đàn ông, và cũng giống như các đồng nghiệp cũ, Carl tự hỏi không biết sau lưng người đàn ông có những vết cào như thế hay không? Họ có tàu nhanh một chuyến với nhau không nhỉ? Carl nhớ lại ánh mắt người đàn ông khi hỏi chuyện có đáng không? Phải rồi, anh ta có lẽ đã kịp xơi tái cô gái đã tấn công anh ta. Cái thằng may thật!

Cánh cửa phía cuối phòng bật mở. Mắt Carl sáng lên. Tóc Đỏ bước ra. Cảm xúc trào lên trong ngực khi anh nhìn thấy nước mắt rưng rưng trong mắt cô. Nếu Ben đã quá thể với cô, anh ấy sẽ phải nói chuyện với anh đấy.

Anh vừa dợm bước thì người đàn ông ngồi bên cô gái tóc vàng đứng bật dậy. Và Tóc Đỏ, chẳng hề nhìn Carl, lao thẳng vào vòng tay người đàn ông

kia.

Tí nữa thì anh đánh rơi cốc cà phê. Nước nóng trong cốc vãi ra làm bỏng ngón tay anh. Anh nhìn Tóc Đỏ gối đầu vào vai người đàn ông, và như thế, Carl hiểu đó là anh chàng Metro nhạy cảm của cô.

Carl thật ngốc nghếch tưởng rằng Tóc Đỏ sẽ đi về phía anh. Anh chàng kia mới là chồng chưa cưới của cô. Đưa cái cốc lên miệng, anh nhấp một ngụm cà phê. Cái vị đắng và nóng hổi của cà phê phù hợp với cảm giác đang xâm chiếm bên trong anh. Những cảm giác chẳng có lý quái gì. Những cảm giác anh không có quyền cảm thấy.

Đặt cái cốc xuống, anh băng qua phòng và bỏ đi. Anh đi khỏi cửa, lướt qua bố mình, người đang nhìn anh bằng cái nhìn thấu hiểu.

Katie cảm thấy ánh mắt của mọi người đổ dồn vào cô, cô rời khỏi vòng tay của Joe và cố gắng kiềm chế cảm xúc đang nghẹn ngào trong cổ. “Đi ra khỏi đây đi,” cô nói.

Joe đưa họ ra hành lang. Một khi họ đã thoát khỏi những ánh mắt tò mò của những người xa lạ trong phòng chờ, Les ôm lấy cô và hai bọn họ ôm nhau còn lâu hơn là Katie đã ôm Joe. “Chúa ơi, có chuyện gì vậy?” Les hỏi.

Katie buông tay ra khỏi người Les và vắn tắt kể lại sự việc.

Les nắm chặt hai bàn tay Katie khi cô kể xong. “Thần kinh cậu hẳn là bả ra nhĩ.”

“Mình đã có những ngày dễ dàng hơn thế này.” Katie cố gắng mỉm cười, nhưng khả năng làm giảm nhẹ sự nghiêm trọng của tình huống lúc này tạm

rời bỏ cô.

“Về nhà đi em.” Joe bắt đầu đi về lối ra.

Katie bước một bước, rồi quay đầu lại. Trong ngực cô tràn ngập hy vọng rằng Antonio Banderas sẽ xuất hiện như có phép màu. Rằng anh ta đã chờ đợi cô để... để, chính xác là để làm gì nhỉ?

Anh ta không có ở đây. Cảm xúc trào dâng trong cô. Cô thực sự cần... cần nói lời cảm ơn. Hay là cô đã nói rồi nhỉ?

Cô không phải cảm ơn tôi đâu Tóc Đỏ ạ. Tôi chỉ làm công việc của mình mà thôi. Cô nhớ anh ta đã nói vậy với cô.

“Cậu để quên gì à?” Les hỏi.

Hòn đá tảng của mình. “Không có.”

Bàn tay Joe ấn lên chỗ lõm trên eo lưng cô.

Thoáng một giây, cô sống lại giờ phút anh kéo cô vào vòng tay anh trong phòng chờ. Anh đã ôm cô thật gần. Thật chặt. Cô đã vùi mặt vào vai anh. Khi cô hít hà mùi hương của anh, cô thấy nó ấm áp, dễ chịu. Như là mùi của Joe vẫn thế. Nhưng nó không an toàn.

“Em có chắc không? Thế túi xách và đồ đạc của em đâu cả rồi?” Joe hỏi.

“Ở... ở cả trong xe của em. Và xe của em thì ở... chỗ Tabitha.” Họng cô nghẹn lại. “Cảnh sát nói rằng em có thể lấy xe về sau khi bọn họ kiểm tra. Họ cũng nói với em rằng em nên cẩn thận... và không nên ở một mình.”

“Không có chuyện cậu một mình đâu,” Les nói.

“Sẽ ổn cả thôi em,” Joe nói.

Katie quay sang phía Joe. “Em...” Cô nhìn chăm chăm vào những vết xước trên má Joe. Có phải cô đang tưởng tượng không nhỉ?

Cô chớp mắt. “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tại mình đây,” Les nói.

Katie quay qua Les. “Hả?”

“Chỉ là hiểu lầm thôi,” Joe nói.

Katie hết nhìn Joe lại nhìn Les. “Hiểu lầm... gì vậy?”

“Bọn mình gặp nhau ở quầy bar,” Les nói. “Nhưng mình không biết anh ấy là ai. Rồi mình về chỗ cậu. Joe cũng đi tìm, anh ấy tự mở cửa vào nhà, và mình thì cứ tưởng anh ấy bám theo mình. Rồi thì cái cành cây sau vườn nhà cậu nó đập vỡ cửa kính và...”

Katie cố gắng nhập tâm những gì Les nói; thật là khó khăn bởi Les nói rất nhanh. Cô ấy luôn nói nhanh khi căng thẳng. Nhưng nói cho cùng, có thể chính Katie là người chậm hiểu.

“Mình xin lỗi,” cô nói. “Mình đã không nói với cả hai người là sẽ gặp cả ai ở quầy bar bởi vì mình không muốn cậu chuẩn bị sẵn hàng trăm câu hỏi để chất vấn Joe.” Cô nhìn chồng chưa cưới của mình. Và tại sao cô cũng đã không nói gì với anh?

“Em không nói với anh bởi vì... mấy tuần qua bọn mình gần như chẳng nói chuyện với nhau.” Và tại sao lại thế nhỉ? Những câu hỏi mà cô cần đặt

ra hình thành trong đầu cô. Rất nhiều câu hỏi.

“Xin lỗi nhé,” cả Les và Joe cùng đồng thanh một lúc.

Rũ bỏ những câu hỏi cần đặt ra và trả lời lúc khác, cô hít một hơi dài. “Đáng ra mình nên nói trước với cả hai người.” Rồi cô lại tập trung vào khuôn mặt của Joe.

“Trông nó kinh thế cơ à?” anh hỏi.

“Không, chỉ... kỳ quặc thôi.”

“Kỳ quặc thế nào?” Les hỏi, giọng có vẻ căng thẳng.

“Có nhớ tay thám tử tư mà mình bảo bị nhốt cùng mình không?”

“Có,” Les đáp.

“Mình... mình cũng cào anh ta.”

“Nhưng cậu đã bảo rằng đó là một tay tử tế mà.”

“Anh ta thực sự rất tử tế. Mình... cào anh ta trước khi mình biết anh ta là ai.”

Tự nhiên, nói chuyện với họ về Carl thấy khó xử quá. Và ra về mà không nói lời tạm biệt với Carl thấy còn khó xử hơn. “Hay là để mình đi hỏi xem chúng ta có thể đi lấy xe của mình ngay bây giờ được không?”

Joe đưa tay lên giữ lấy vai cô. “Anh sẽ gọi điện và nhờ ai chở anh đến đó lấy xe ngày mai.”

“Cảm ơn anh,” cô nói, và không thể nghĩ ra thêm lý do gì khác khiến cô có thể quay lại tìm Carl.

“Em, em mặc áo này vào đi.” Joe cởi áo khoác của mình ra. “Em mặc áo vào đi, ngoài kia lạnh lắm.” Anh giúp cô xỏ tay vào áo khoác rồi nói, “Anh nghĩ anh gặp tay đó khi nãy.”

“Gặp ai khi nãy cơ?” Katie hỏi.

“Tay thám tử bị em cào ấy mà.”

Tim Katie đập nhanh hơn. “Anh gặp Carl ư?” Cô quay nhìn xung quanh, khát khao được thấy bóng anh ta. “Ở đâu thế?”

“Ở trong buồng vệ sinh. Bọn anh gặp nhau và cùng để ý đến mặt nhau.” Joe đặt tay lên lưng cô, rồi lại bỏ tay ra, và bắt đầu đi về phía cửa.

Katie kéo hai vạt áo khoác của anh kín lại và cố gắng hiểu cô cảm thấy như thế nào về việc Carl nhìn thấy Joe. Cô cuộn mình trong áo khoác của Joe, hy vọng tìm thấy hơi ấm trong ấy như cô đã từng tìm thấy trong một cái áo khoác da màu nâu. Không có. Không ấm. Không có cảm giác an toàn. Cô dừng bước, muốn có một phút để suy nghĩ. Để nghĩ về việc rời xa Carl. Để nghĩ về những gì cô cần nói với Joe.

Katie ngược nhìn chồng chưa cưới của mình. Đôi mắt hiền từ. Đôi mắt đầy quan tâm. Tại sao anh không khiến cô có cảm giác như với Carl?

Anh bóp nhẹ cánh tay cô. “Anh mừng là em không sao cả.”

Cô gật đầu không nói thành lời. Cô đã yêu Joe. Phải không nào?

Tim cô đập thình thình và cô biết. Đúng thế, cô đã yêu Joe. Cô chỉ không chắc đó là thứ tình yêu cô tìm kiếm.

“Cậu không sao chứ?” Les đứng bên trái cô hỏi.

“Mình ổn mà.” Mình *ngĩ thế*. Và cô nhận ra cô cần suy nghĩ trước khi nói chuyện với Joe. Cần chọn cách đúng đắn để có thể diễn tả sự hồ nghi của mình về đám cưới mà không khiến anh choáng váng. Joe xứng đáng được đối xử tử tế.

Khi cô bước qua cửa, cô còn ngoái lại phía sau một lần nữa. Không khí bên ngoài lạnh giá tới mức khi thở mũi nhói buốt. Trời còn tối, nhưng bên tay phải cô, bình minh đang hé rạng và những tia sáng vàng óng ánh đang rải khắp chân trời. Khi họ đi tới chỗ xe ô tô của Joe, anh mở cửa cho cả hai cô. Les chui vào ghế sau và Katie, bò vào ghế trước.

Joe ngồi phía sau vô lăng và cầm lấy tay cô. Tay trái cô. Bàn tay không đeo chiếc nhẫn anh đã trao cho cô.

Cô bắt gặp cái nhìn của anh và quên cả chuyện choáng váng. “Em đã xả cái nhẫn đính hôn của mình vào trong toilet.”

“Em làm cái gì hả?” anh bật ra.

“Và có thể đó không phải là một tai nạn.”

Tiếng nhạc ngừng bật làm cho hẩn tỉnh giấc. Dẫu vậy, kẻ sát nhân tiếp tục nhẩm hát trong đầu. *Và cô dâu đi tới. Trắng tinh khôi váy cưới.* Hẩn trở mình và nhìn lên trần nhà. Mùi xăng còn vương vấn trên da hẩn. Hẩn như hụt hơi khi nhớ ra rằng mọi chuyện đã trở nên tồi tệ thế nào.

Hắn ngồi thẳng dậy, lắc lư va vào đầu giường, và lôi tập album từ trong cái bàn để bên giường ra. Trên trang đầu tiên, hắn nhìn thấy ảnh của Maria trên một tờ báo. Thông báo kết hôn của cô ta với một người đàn ông khác, chỉ chưa đầy sáu tháng sau khi thông báo kết hôn của chính hắn với cô được in ra. Trong bức ảnh, cô ta cười rạng rỡ. Và hắn biết cô ta đang cười vào mũi hắn. Cười như lúc cô ta cười ở trong nhà thờ. Cười cái kiểu mà tất cả mọi người trong nhà thờ đã cười.

Vẫn tiếp tục lắc lư, hắn lật trang và nhìn chăm chăm vào hình ảnh các cô dâu không cười. Bên cạnh họ là bức ảnh mà hắn cắt ra từ tờ báo tuần trước. KATIE RAY VÀ JOE LYON THÔNG BÁO VỀ LỄ ĐÍNH HÔN...

Cô mỉm cười trong bức ảnh. Cũng như Maria đã mỉm cười. Nhưng không còn lâu nữa đâu. Hắn tự hứa với mình. Katie sẽ chẳng còn mỉm cười lâu nữa đâu.

Hắn đặt cuốn album xuống và rút từ trong lọ hoa ra một bông hồng. Sẽ chóng đến lúc hắn sẽ mang hoa đến cho Katie Ray như gã đã từng mang cho những cô dâu kia.

“Quên chuyện đó đi!” Carl cau mày với bố. “Bố hãy mang con chó này về với bố đi.” Carl đứng lên khỏi cái máy tính nơi đã một giờ qua anh xem xét các hồ sơ của Tabitha trong hộp thư.

Sau khi ra khỏi sở cảnh sát, bố anh đã thả Carl ở chỗ anh đậu xe. Carl đi thẳng về nhà để cho bố anh cùng với các cộng sự cũ của mình khám xét hiện trường tội ác. Nhưng bây giờ bố anh lại ở đây, còn kèm theo con chó này nữa chứ.

“Con nghiêm chỉnh đây,” Carl lại nói. “Mang nó ra khỏi đây đi bố.”

Bố anh cau mày. “Con chó này quý con mà.”

“Nhưng con không ưa gì nó.” Carl chỉ tay ra cửa. “Bố giữ lấy nó mà nuôi.”

“Ở chỗ bố không được phép nuôi súc vật.” Bố gã đặt con chó của bà Jones xuống sàn. Cái con cún xù bằng nhăng, đuôi ngoáy tít, chạy lại chỗ Carl.

“Họ đã định đưa con chó vào trại,” bố anh nói.

Carl rời mắt khỏi con chó. “Thì bố để họ làm.”

“Chỉ vài hôm thôi.” Ông già đi vào phòng khách. “Bố chắc là họ hàng của bà Jones sẽ đến đón nó đi.”

Con chó chạy vòng vòng quanh chân Carl, rồi đứng thẳng lên bằng hai chân sau, đặt hai chân trước với những cái vuốt sơn hồng lên đầu gối Carl như muốn cầu xin anh hãy đổi ý.

“Chết tiệt!” Carl gầm gừ.

Precious chạy vào phòng, bắt đầu sữa. Hai con chó đứng cách nhau chừng hai mươi phân, gầm gừ và hít hít không khí.

“Bố thấy chưa. Chúng nó chẳng chịu được nhau đâu. Bố mang nó đi thôi.”

“Vớ vẩn nào, cho chúng nó ít thời gian đi. Chúng nó lại chả thành hai bạn thân thiết nhất bây giờ.”

Carl lắc đầu. “Không đâu! Con bị kẹt với một con chó xù diêm dúa là đủ lắm rồi, có mà điên mới chấp nhận hai con.”

Bố anh nhún vai. “Biết đâu đấy. Sáng nay trông con cũng khá thoải mái với cái khăn hồng quấn cổ đấy chứ.”

“Ôi, buồn cười nhỉ.” Carl đi vòng quanh mấy con chó trong khi chúng chạy vòng vòng quanh cái bàn uống nước, cố gắng ngủi mông nhau.

“Bố nghĩ thấy mùi cà phê phồng?”

“Đúng đấy. Con vừa pha một ấm. Nhưng bố hãy mang con chó về khi nào bố đi.” Carl đi vào trong bếp. Bố anh đi theo và lấy một cái cốc ra khỏi máy rửa bát.

“Bố cứ tưởng giờ này con còn đang kéo gối.”

Hơi nóng bốc lên từ cốc cà phê của Carl. “Á à, để bố có thể lên mang con chó vào đây và bỏ đi chứ gì.”

Bố anh không vờ vịt. “Thì đó có vẻ như một kế hoạch hợp lý mà.”

“Thôi, thế là hỏng cả kế hoạch rồi.” Carl đưa cái cốc lên miệng. Đáng lý ra anh cần phải ngủ, nhưng anh đã dành từng giây trên giường để hồi tưởng lại cảm giác về sự mềm mại của Tóc Đỏ, cô đã lọt thỏm trong lòng thế nào, và cay đắng ra sao khi nhìn thấy cô áp sát sự mềm mại của mình vào quý ông Metro. Cuối cùng Carl bỏ cuộc và bắt đầu đọc qua các hồ sơ của Tabitha.

Bố anh tập trung nhìn vào bàn làm việc. “Bên khoa học hình sự đang kiểm tra cái máy tính ấy. Họ sẽ biết là con đã ăn trộm mấy cái hồ sơ kia.”

Tay nâng cái cốc lên môi, Carl nhìn bố qua làn hơi nước. “Họ có việc của họ, con có việc của con.”

“Bố hy vọng là bà ta đã ký séc cho con trước khi bị giết.”

“Vấn đề không phải là tiền bố ạ. Đây là chuyện cá nhân. Con coi đây là sự xúc phạm cá nhân khi có người định dùng con làm cùi nhóm đấy.”

Liếc nhìn về phía bức tranh đặt trên bệ lò sưởi, Carl cau mày. Anh nhớ lại nét mặt Katie khi anh nói rằng anh đã mua một bức tranh do voi vẽ. Và bây giờ bức tranh cứ như trôi người kể từ lúc anh về đến nhà. Anh không thể quên trông Tóc Đỏ ra sao khi cô nói đến chuyện vẽ. Không có ý bất kính với người đã mất, nhưng thật tình cha mẹ cô chẳng ra sao mới cướp đi giấc mơ ấy của cô.

Bố anh cầm lấy ấm cà phê và rót đầy cốc của mình. “Con có tìm thấy gì trong các hồ sơ của bà ta không?”

“Chỉ có vài cái tên cần kiểm tra.”

“Con cũng biết rằng tuần trước bà Jones có báo với cảnh sát về những cô dâu mất tích của bà ta.” Hơi nóng bốc lên từ cốc của bố anh.

“Vâng, con thấy bà ta nói vậy khi trao đổi với bà ta qua điện thoại.”

Bố anh thổi vào cốc cà phê. “Họ đã chẳng để tâm đến bà ta.”

Carl dựa lưng vào bệ bếp. “Vâng, bà ấy cũng nói vậy.”

“Giờ thì họ sẽ cố sống cố chết mà sửa chữa sai lầm ấy.”

Carl nhìn bố. “Ý bố nói gì?”

“Người ta vừa tìm thấy một thi thể cách đây một giờ. Nữ giới. Đồn rằng cô ta là một trong những cô dâu mất tích.”

Carl đặt cốc của mình xuống. “Con đã hy vọng là bà Jones nhầm về mấy cô dâu của bà ấy.”

“Không có vẻ như vậy đâu,” Buck nói. “Bà ta đã nói gì với con trên điện thoại?”

“Bà ta chỉ nói là bà ta nghĩ có ai đó đã sát hại mấy cô sắp được làm cô dâu. Bà ta bảo bà ta nghĩ đó là một trong bốn người, nhưng chưa kịp nói là ai. Con có cảm giác đó là một kẻ có liên quan đến các đám cưới. À, cắt thật.”

“Gì vậy?” Bố anh hỏi, để ý thấy sự thay đổi tâm trạng của Carl.

“Cái đồ biến thái ấy có thể nhắm vào Tóc Đỏ tiếp theo.” Anh thở hắt ra nặng trịch.

Hai hàng lông mày của bố anh dướn cao. “Tóc Đỏ sắp kết hôn à? Ôi chao. Bố nghĩ... Ý bố là cái cách hai đứa...”

“Đúng vậy, cô ấy sắp kết hôn.”

“Nhưng... cô ấy đâu có đeo nhẫn đính hôn.”

Carl cầm lấy cốc cà phê của mình. “Cô ấy xả nó vào trong bồn cầu rồi.”

Một nụ cười nở trên môi bố anh. “Bọn họ cãi nhau rồi.”

“Chính thức mà nói, thì đó là sự chẳng may.”

“Nghe không giống chẳng may mấy.”

“Con biết.” Carl bồng cả lưỡi vì cà phê. Bố anh tiếp tục nhìn anh chăm chú.

“Thế con định làm gì?”

“Con sẽ đảm bảo sao cho Ben nói chuyện với cô ấy,” Carl nói. “Rồi con sẽ tóm bằng được cái thằng khốn kia.”

“Thế sao *con* không tự nói chuyện với cô ấy?” Bố gã cao giọng hơn.

“Đây là việc của Ben,” Carl vặc lại.

“Họ sẽ chẳng dành cho cô ấy sự bảo vệ 24 giờ/ngày đâu.”

“Thì con cũng vậy.” Anh đã trải qua một đêm liên tục với cô và không chắc mình có thể chịu đựng thêm một lần nữa. “Mặt khác, cô ấy cũng chẳng cần con. Cô ấy có chồng chưa cưới chăm lo cho cô ấy rồi.” Hình ảnh quý ông Metro và cô bên nhau xóc vào óc anh.

Một bên mày bố anh dướn lên. “Bố cứ nghĩ rằng hai đứa có vẻ gắn bó.”

“Bọn con bị nhốt cùng nhau trong một phòng. Bọn con buộc phải gắn bó.”

Một nụ cười rộng mở trên miệng bố anh. “Gắn bó đến mức nào?”

“Không gắn bó đến mức ấy. Cô ấy không phải loại người như vậy đâu.” Carl đảm bảo cái nhìn anh chĩa vào bố mình có dấu hiệu cảnh cáo.

Buck Hades chẳng mấy khi để ý đến sự cảnh cáo. “Con nên đến gặp cô ấy. Có lẽ cô ấy sẽ nhận ra cái lý do đích thực vì sao cô ấy lại xả cái nhẫn đi và có thể hai đứa lại nên chuyện.”

“Thôi nào.” Carl giơ tay ra.

Người đàn ông già nhăn trán. “Bố chỉ nghĩ là...”

“Thôi bố đừng nghĩ nữa. Lần nào nghĩ nhiều bố cũng bị đau đầu đấy.”

Bố anh nhún vai như thể buông xuôi. Họ đứng đối diện nhau dựa vào thành bếp, nhăm nháp cà phê.

Những ý nghĩ của anh lại quay về với Tóc Đỏ. Không biết Ben đã cảnh báo cô về mối nguy chưa? Anh cần phải nói chuyện với Ben.

Mắt nhìn bố anh hỏi “Họ đã công bố tên của cô dâu đó chưa?”

“Chưa,” bố anh đáp.

Liệu Ben có cung cấp cho Carl một cái tên không nhỉ? Cũng như bố, anh trai Carl luôn chơi đúng luật và tin tưởng vào hệ thống. Đương nhiên rồi hệ thống ấy chưa bao giờ làm họ thất vọng như với Carl.

“Carl này?” Lông mày bố anh nhíu lại. Cứ theo cái vẻ mặt của Buck, Carl đoán họ lại quay về với chủ đề Tóc Đỏ.

“Cô ấy sắp kết hôn rồi bố ạ. Bố nên thôi đi thì hơn.”

“Không phải là chuyện Tóc Đỏ đâu.” Bố anh nhăn nhó.

“Thế thì cái gì nào?” anh hỏi, không thích vẻ mặt bố mình tí nào.

“Con sai rồi đấy.” Bố anh đưa cốc cà phê lên miệng.

“Sai về gì cơ ạ?”

“Mấy con chó hòa... thuận lắm.” Buck chỉ về phía phòng khách.

Carl quay đầu nhìn. “À, chết mẹ!” Đúng thế. Đáng để anh văng tục. Hai con chó đang làm chuyện đực cái với nhau.

“Đúng thế,” bố anh nói. “Chúng nó làm cái chuyện ấy đấy.”

“Đây đúng là lỗi của bố rồi.” Anh chỉ vào ông.

“Công nhận. Lần này bố sai thật.” Người đàn ông già nhìn Carl qua cốc cà phê. “Nhưng con sẽ bỏ qua cho bố thôi.”

“Và cái gì làm cho bố chắc như đinh đóng cột thế?” Carl vạch.

“Bởi vì sáng nay bố vừa cứu mạng con.”

Carl nghiêng rằng. “Quả có thể.”

Cả hai bọn họ cùng đứng dậy và nhìn bọn chó làm chuyện ấy. Cuối cùng Carl cười phá lên. “Ít nhất thì bây giờ con cũng biết là nó không bị thiếu.”

Les đi vào phòng làm việc của Katie nơi Joe vừa mới lấy tấm ván đóng bịt cửa sổ lại. “Katie đang ngủ. Tôi đã thuyết phục cô ấy uống thuốc ngủ.”

Joe đặt cái búa lên mép bàn làm việc. Cái búa chao đảo bên mép bàn rồi rơi xuống và va vào sàn nhà. Cái cau mày của Joe cộng với cái cách anh lùa tay vào mái tóc như mách bảo với cô rằng sự căng thẳng của anh đã chạm đến giới hạn. Họ đều thế cả. Nhưng Katie thì giết giải Đêm Tội Tệ nhất.

“Đêm địa ngục.” Joe nhặt cái búa lên.

“Tôi cũng vừa nghĩ vậy.”

Những nếp nhăn mệt mỏi hiện ra quanh đôi mắt còn ngầu đỏ của anh và sự kiệt sức vang lên trong giọng nói. Dựa vào cái bàn làm việc, Les nhìn vết hằn trên cổ anh chạy lên chạy xuống.

Nếp nhăn giữa hai mày anh càng sâu thêm. “Chúng ta phải nói với Katie về việc xảy ra trong nhà tắm và cuộc gọi 911. Không thể làm như...”

“Không có gì xảy ra,” Les nói nốt hộ anh. “Tôi biết.”

Cô nhặt viên đá hoa cương hình trái tim dùng để chặn giấy trên bàn làm việc của Katie lên. Viên đá lạnh ngắt và nặng trĩu trong tay cô, cũng gần giống những gì dạo này tim cô cảm thấy. Cô nắm chặt viên đá.

Anh nhìn cô chăm chú. “Biết tính Katie, tôi nghĩ cô ấy sẽ cười phá lên cho mà xem.”

Les gượng nở nụ cười. “Đúng là nhìn lại thì cũng buồn cười.” Nụ cười của cô trở nên tươi hơn. “Trông anh khá là kinh ngạc khi anh bước vào bồn tắm.” Cô nắm cái chặn giấy lạnh ngắt chặt hơn. Cảm giác nó ấm lên đôi chút.

Họ chia sẻ một nụ cười. Anh đút hai bàn tay vào túi quần bò, rồi lại rút ra. “Tôi phải chạy qua chỗ làm một lúc. Kế hoạch của tôi là cố gắng chợ

mắt khoảng vài tiếng. Sau đó tôi sẽ kiểm kính để thay ở chỗ cửa sổ. Tôi sẽ quay lại đây buổi chiều, và tôi sẽ xem có thể làm gì để mang xe của Katie về.”

“Tốt lắm. Tôi tin rằng cô ấy sẽ ngủ suốt cả ngày.” Les lướt ngón tay trên hòn đá hình trái tim.

Mắt anh hướng vào cô. “Trông cô cũng mệt mỏi lắm. Cô cũng nên nghỉ ngơi lấy một chút đi.”

“Tôi sẽ làm vậy.” Mắt họ gặp nhau, nhìn nhau không rời và cái vẻ hài hước cô thấy trong mắt anh khi này đã biến thành điều gì khác.

Anh cử động. Hệ thống sưởi rền rĩ khi nó cố gắng khởi động lại. “Có phải cái nhẫn là chuyện cô không muốn nói với tôi lúc này không?”

Les lưỡng lự, rồi quyết định rằng mình chẳng có gì mà phải giấu cả. “Đúng vậy.”

“Có thực là cô ấy định đi mua cái nhẫn khác không?”

“Đúng thế.”

Katie đã nói với Joe sự thật. Les ngồi ở ghế sau cảm thấy mình như người thừa thứ ba và kính phục sự thành thật của Katie. Và khâm phục cả Joe nữa. Phải kính trọng một người đàn ông có thể nghe chuyện vợ chưa cưới của mình đã xả cái nhẫn đính hôn tám nghìn đô la vào bồn cầu mà không cáu ầm lên.

Nhưng rồi Katie nói tiếp: “Và chuyện tồi tệ nhất, Joe à, là em không chắc đây có phải chỉ là chuyện chẳng may hay không.”

Les nhìn thấy đôi vai Joe căng lên, và điều duy nhất mà anh nói ra là, “Anh chắc là em bây giờ rất mệt mỏi.”

Rồi sự im lặng lại bao trùm trong xe.

Trong sự im lặng ấy, Les nhớ lại là mình đã buộc tội Katie có động cơ khi xả cái nhẫn đi. *Không có gì giống như cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm vì đã tạo ra vấn đề cho người bạn thân thiết nhất.*

Hệ thống sưởi lại rền rĩ, kéo Les về với thực tại. Cô nắm chặt hơn cái chặn giấy hình trái tim.

Joe nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Cô có nghĩ là cô ấy cố tình xả cái nhẫn đi không?”

Les nuốt nước bọt. “Anh đừng trách Katie. Chính tôi là người nói rằng có thể cô ấy đã cố tình làm thế. Cô ấy nói rằng cô ấy yêu anh và tôi... tôi đã gieo một hạt giống nghi ngờ vào cô ấy.”

“Tại sao chứ?” anh hỏi

Cô suy nghĩ rất nhanh về câu hỏi của anh. “Tôi lo là cô ấy kết hôn chỉ để tìm người thế chỗ gia đình cô ấy. Nhưng giờ thì tôi cũng không biết có phải tôi chỉ...” Từ ghen tuông nghe có vẻ không phù hợp lúc này.

“Chỉ sao nào?”

“Muốn được như cô ấy.” Từ này xem ra dễ chịu hơn, nhưng cô vẫn nhìn chăm chú vào bức tường. “Muốn được như cô ấy là đã có thể vượt qua được mọi chuyện, còn tôi thì không.” Cô cảm thấy anh ta đang nhìn mình và cô nhìn lại anh.

Anh cau mày. “Katie có kể rằng cô và anh trai cô ấy rất thăm thiết. Cô ấy gọi đó là tri kỷ. Mất đi ai đó chẳng thể dễ dàng.”

Cô đặt viên đá chặn giấy trở lại bàn. “Không dễ đâu.”

Nhưng cô không phải là chủ đề cuộc trò chuyện này. “Katie đang bị bối rối thôi. Ngày mai hai người sẽ đi chọn cái nhẫn khác.”

Quai hàm anh nghiến lại. “Tôi không nghĩ đó là ý kiến khôn ngoan.”

“Cái gì cơ?” Cô có nghe nhầm không đấy? Không, cô không nhầm chút nào.

Anh nhắm mắt lại và khi mở mắt ra anh bắt gặp cái nhìn trực diện của cô. “Katie không phải là người duy nhất suy nghĩ lại đâu, Les à.”

Không, không thể có chuyện đó được. “Người ta gọi đó là nhụt chí. Đó là chuyện bình thường thôi.”

Anh lại vuốt tay vào mái tóc và không dừng lại cho tới khi anh nắm chặt lấy cái gáy mình. “Suýt nữa thì tôi đã hôn cô.”

Nghe anh nói điều ấy thành lời, cảm xúc trong cô xao động. “Nhưng anh đã không hôn.”

“Nhưng tôi đã muốn làm vậy,” anh thú thực.

“Nhưng anh đã không làm,” cô nhắc lại, và trước khi cô có thể dùng tay mình để bóp cổ anh hoặc chính cổ mình, phải, cô cũng tự trách mình trong chuyện này, cô vớ lấy hòn đá chặn giấy hình trái tim lần nữa.

“Katie xứng đáng với một người không còn muốn hôn ai khác chỉ vài tuần trước lễ cưới.”

Les không biết liệu mình có thể tranh luận với anh ta về chuyện đó không, nhưng cô phải cố, bởi vì không đời nào cô lại để chuyện đó xảy ra nếu đó là vì của cô. Cô không thể, sẽ không bao giờ làm tổn thương Katie.

“Đó chỉ là sự căng thẳng thôi. Những cảm xúc của chúng ta bị chi phối và xáo trộn. Anh không thể đưa ra quyết định gì dựa trên một điều chưa bao giờ xảy ra.”

“Thế còn ngay bây giờ?” anh hỏi. “Sẽ thế nào nếu ngay lúc này anh vẫn muốn hôn em? Chỉ là cảm xúc xáo trộn thôi sao? Hay có lẽ đó là dấu hiệu cho thấy có thể Katie đã làm đúng khi xả cái nhẫn đính hôn đi?”

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

“Đừng nói thế.” Les thả rơi viên đá lạnh ngắt lên bàn. “Ôi, Chúa ơi, tôi đã làm gì thế này?”

“Đây không phải là lỗi của em. Anh mới là người đã đính hôn ở đây.”

Làm như thế là đủ để cô thoát tội. “Đính hôn với người bạn thân nhất của tôi và tôi...”

“Em đã *chẳng* làm gì hết.” Anh bước một bước về phía cửa.

“Anh cũng vậy mà.” Cô phải thu xếp ổn thỏa chuyện này thôi. *Bây giờ.* Ngay bây giờ.

Anh quay đi. “Nhưng anh đã muốn làm một điều gì đó.”

Và mình cũng thế. Les nghĩ, nhưng không dám nói ra. Rồi sau đó, bám lấy một cọng rơm, cô bắt đầu nói. “Anh nghe này, đàn ông như thế loài ong bướm. Cứ thấy hoa đẹp là sà đến. Quan trọng là anh đã không làm điều gì điên rồ hết.” Được rồi, có vẻ như cọng rơm cuối cùng mà cô cố bám vào đã chẳng làm nên chuyện. Cô túm lấy tay anh và bắt đầu đi dọc theo hành lang về phía phòng ngủ của Katie. Anh cố cưỡng lại.

“Em làm cái gì thế?” Anh trăn mình cưỡng lại.

“Hai người sẽ hôn nhau và làm lành nhé. Ngay bây giờ. Thà em chết đi còn hơn là làm tổn thương Katie.”

Anh giăng ra. Khi cô lại với tay túm anh lần nữa, anh giơ một tay lên. “Thôi đi nào Les. Katie và anh không cần hôn nhau và làm lành đâu. Cái mà bọn anh cần là sự thành thật đối với nhau.”

Les lắc đầu. “Tôi từ chối làm lý do khiến...”

“Nào nào.” Anh nhìn cô. “Không phải chỉ vì em đâu. Anh đã cố gắng đoán định tình cảm của mình từ ba tuần nay rồi. Em là giọt nước cuối cùng làm tràn ly.”

Giọt nước? “Này, tôi không muốn làm giọt nước.”

“Anh xin lỗi.” Anh lấy tay véo sống mũi của mình. “Anh không nên nói gì hết cả. Nói thật là, vấn đề không phải là em. Đây là chuyện giữa anh và Katie thôi.” Nói rồi anh bỏ đi.

Ôi chao! Les nhìn anh bước đi. Cô đã làm gì vậy? Và làm thế nào để sửa chữa nó đây?

Carl bước tới và gõ cửa. Sau khi ông già đi khỏi, Carl đã nghiên cứu lại các hồ sơ của Tabitha một lần nữa, đánh máy và sao hai bản báo cáo. Nếu muốn khai thác được chút thông tin gì hay nhận được chút ân sủng nào của Ben, sẽ hay hơn khi anh có trong tay cái gì đó để mặc cả. Tin đổi lấy tin. Hầu như tất cả tin tức của anh đều có thể tìm thấy trong máy tính của bà Jones, nhưng Carl biết rằng tổ máy tính kỹ thuật hình sự ngâm nga các hồ sơ chậm chạp đến thế nào.

Cánh cửa mở ra và nhóc Ben trong bộ quần áo Zorro đứng đó, tay cầm kiếm. Carl vờ rút ra một thanh kiếm tưởng tượng và thách đấu với cậu

cháu. “Đến hơi thở cuối cùng!”

Benny nhoẻn cười, bắt đầu khua khoắng. Họ vừa chiến đấu vừa tiến vào phòng khách, luồn qua những thùng đồ và gầm gừ những âm thanh chiến đấu, tiếng rên rĩ và tiếng động của hai thanh kiếm va vào nhau.

“Không phá nhà đâu đấy nhé,” tiếng chị dâu anh vọng ra.

“Nhưng mẹ ời, chúng con phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng mà,” Benny than thở.

“Không, không làm thế ở trong nhà,” Tami nói vọng ra từ bếp. “Đi mở các thùng đồ chơi của con ra và sắp xếp chúng đi.”

Carl ôm lấy cháu. “Công chúa Tami đã yêu cầu ngừng chiến, nhưng chúng ta sẽ tiếp tục chiến đấu hôm khác nhé.”

Benny vỗ vỗ vào túi Carl và thì thầm, “Chú có kẹo dẻo không?”

Carl nhìn vào bếp đúng lúc thấy Tami cau mày nghe hết. “Cháu có hứa sẽ đánh răng không?”

“Cháu hứa mà.”

Carl đặt Benny xuống và đưa cho thằng bé túi kẹo vừa mua. Sau đó, khi cháu trai chạy đi để cất giấu, Carl vào bếp để nghe lời trách móc của Công Chúa Tami, vẫn những lời muôn thừa.

“Đưa nó đi khám răng, người ta mà phát hiện thấy răng sâu là mình cảm thấy vô tích sự quá.”

Carl ôm lấy bà chị dâu. “Em là chú nó. Em phải được phép nuông chiều nó tí chứ.”

“Không được chiều nó bằng kẹo đâu.” Chị ấn ngón tay cái lên ngực anh trước khi ngước lên và cau mày. “Chị nghe nói chú đã có một đêm tồi tệ.”

“Chuyện nhỏ ý mà,” anh nói dối.

“Ben bảo là chú đã đánh nhau với mèo. Anh ấy chỉ không bảo là con mèo thắng cuộc.” Chị cười khúc khích. “Đói không?”

“Đói ấy à? Bụng em dính vào lưng rồi đây này.” Nhớ ra vì sao anh chưa ăn nhắc luôn vì sao anh đến đây. “Anh Ben có nhà không chị?”

“Anh ấy vừa tắm xong. Thế để chị hâm lại ít spaghetti của bữa tối qua nhé, bữa tối mà chú đã không đến ăn ấy.”

“Spaghetti ấy à?” Anh chảy nước miếng. “Em thề là, nếu anh trai em mà ngu ngốc bỏ chị, thì em sẽ cưới chị ngay.”

“Ai bảo chú là chị sẽ đồng ý lấy chú,” Tami trả miếng. “Chị biết thừa cái danh tiếng của chú với đàn bà rồi.”

Anh đi theo Tami vào bếp và ngồi xuống một cái ghế.

“Chú lại tán tỉnh vợ anh đấy phải không?” Ben đi vào, mặc một cái quần bò và khăn tắm vắt qua đôi vai trần.

“Đúng đấy. Nhưng đó là lỗi của chính anh,” Carl nói. “Đáng lý ra anh phải cưới ai xấu xí và không biết nấu ăn mới phải.”

Ben tự lấy cho mình một hộp sô đa trong tủ lạnh, hôn lên cổ cô vợ xinh xắn và liếc nhìn Carl. “À thế mà anh cứ tưởng chú có bóng hình giai nhân tóc đỏ nào trong đầu rồi.”

“Anh nhắc đến cô ấy đúng lúc đấy.” Carl đưa tay vào túi áo khoác và rút ra một tờ giấy gấp nhỏ, món đồ để mặc cả.

Anh trai anh kéo kéo cái khăn tắm trên cổ. “Sao trong bụng anh thấy cứ nao nao ấy nhỉ?”

“Có lẽ là bị đầy hơi đấy thôi.” Carl cười khúc khích.

Ben quay cái ghế lại và ngồi như cưỡi ngựa trên đó. “Có chuyện gì thế?”

“Em nghĩ bọn mình có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Như thế nào nào?” Ben nhìn tờ giấy chăm chú.

“Vụ Jones. Anh gãi lưng cho em, em gãi lưng cho anh.”

“Stan có nói là chú không có nói hết khi khai báo.”

Carl gãi gãi cằm. “Stan là một cảnh sát thông minh đấy.”

Ben lắc đầu. “Tabitha Jones chết rồi. Bà ấy không còn là khách hàng của chú nữa, chú để bọn anh lo vụ này đi.”

“Em thích cái ý tưởng gãi ngựa hơn.” Carl khoanh tay lại. Khi Tami đặt xuống trước mặt anh đĩa spaghetti, anh hít hà mùi thơm của cà chua, hành, tỏi. “Em yêu chị lắm.”

Chị mỉm cười. “Ăn không có ngất xỉu đi bây giờ.”

Anh cầm cái nĩa lên và Ben với tay ra lấy tờ giấy. “Đừng vội thế.” Carl nhét đầy mồm mì ống và gạt món đồ để mặc cả với Ben ra xa. “Mình có thỏa thuận thế không đã?”

“Chú muốn gì đã nào?”

“Thăm tra lại mấy cái tên em cung cấp cho anh. Một vài câu trả lời.” Anh lấy nĩa cuốn thêm ít mì ống nữa. “Nhưng chủ yếu là, kiểm tra với Tóc Đỏ, để cô ấy biết chắc là chuyện này rất nghiêm trọng. Chẩn chắn nhé, được không?”

Ben nhìn anh. “Sao chú không đi xem cô ấy thế nào đi?”

Anh xoay xoay cái nĩa để lấy thêm mì nữa. Rồi anh vớ lấy miếng bánh mì Pháp xuất hiện trên bàn như có phép thần. Chúa ơi, anh thực sự yêu quý bà chị dâu, yêu quý tất cả những người phụ nữ biết nấu nướng. “Đấy đâu phải việc của em.”

“Tóc Đỏ không phải là việc của chú. Và việc bắt giữ kẻ thủ phạm này cũng thế.”

“Đúng, nhưng anh thừa biết em cảm thấy thế nào khi có người cố gắng thiêu sống em.” Carl chấm miếng bánh mì vào nước sốt và thưởng thức nó.

“Đúng rồi, việc ấy luôn khiến chú khó chịu lắm, phải không?” Ben thở hắt ra và cười khẽ.

“Thế là thỏa thuận xong nhé?” Carl cầm một miếng bánh mì nữa lên.

Ben nhúm mày. “Chú vẫn chưa nói chú có cái gì.”

“Em có một danh sách những kẻ tình nghi.”

Ben cau có. “Và cậu đã biết điều này từ lúc chú khai báo với Stan?”

Carl lấy khăn giấy lau chỗ nước sốt dính ở cằm. “Cũng không hẳn.” Anh lại đưa thêm một nữa mỳ lên miệng.

Ben nhìn anh. “Liệu anh có nên hỏi chú đã lấy thông tin này ở đâu ra không?”

“Em ước gì anh không hỏi.” *Biết ngay là sau này anh sẽ dũa cho một trận mà.*

“Được rồi, nhưng chú cũng biết có những giới hạn anh không bao giờ vượt quá cả.”

“Em tôn trọng giới hạn mà,” anh nói dối, biết rằng giới hạn chính là lý do khiến anh rời khỏi ngành. Lý do khiến anh ăn đạn. Carl ăn nốt miếng mỳ cuối cùng. “Bọn anh tìm ra xác ai vậy? Beth Hill hay Susie Langs?”

Vẻ mặt Ben đanh lại. “Làm thế nào mà chú mò ra tên nạn nhân hả? Chưa có công bố mà?”

“Có hai đám cưới bị hủy trong hồ sơ của bà Jones.” Carl đặt cái nĩa xuống. “Các anh tìm thấy xác ở đâu?”

“Trong một khoảnh rừng ở phía tây bắc Houston.” Anh trai anh ngừng lời. “Vậy là chú cho rằng Susie cũng chết rồi sao?”

Carl nhú mày. “Nếu là em thì em sẽ tìm kiếm kỹ càng trong những khoảnh rừng đó.”

“Chết tiệt, anh ghét phải tìm kiếm kẻ bệnh hoạn ấy lắm.”

“Và kẻ đó thực sự là bệnh hoạn đấy.” Carl ngừng lời. “Và vấn đề ở chỗ: Tất cả những người tham gia vào việc chuẩn bị đám cưới: người bán hoa, người chỉnh nhạc, người làm bánh và thợ ảnh, tất cả bọn họ đều liên quan đến hai đám cưới ấy. Và họ đều là đàn ông.”

Ben càng nhúu mày hơn nữa. “VẬY chú nghĩ kẻ đó là một người trong số họ.”

“Em đánh cuộc như vậy đấy. Bà Jones có ý nói đó là một trong những người cộng tác với bà ta. Và Tóc Đỏ có nói rằng giữa bà ta và kẻ sát nhân có một cuộc đối thoại.”

“Cô ấy có nói với anh như vậy.” Ben xoa tay lên cằm. “VẬY là anh phải thẩm tra lai lịch của tất cả bọn họ.”

“Và anh chia sẻ các thông tin ấy với em,” Carl nói.

Nếp nhăn ở lông mày Ben sâu thêm, và anh vặn xoắn cái khăn tắm quanh cổ. “Thế còn những đám cưới khác thì sao? Các cô dâu khác? Những người đàn ông trong danh sách này có làm việc cho các cô dâu khác không?”

“Có hai cô dâu nữa. Em đã gọi điện cho họ và nói rõ rằng họ không nên liên hệ với *bất kỳ ai* đang làm việc cho đám cưới của họ cho đến khi trao đổi với anh.”

“Và Tóc Đỏ là một trong số họ?” Ben hỏi.

“Không.” Carl không giấu vẻ nhẹ nhõm. “Không một ai trong số mấy người đàn ông có tên trong danh sách chuẩn bị cho đám cưới của cô ấy.

Nhưng có gì là phiền đâu nếu anh nói chuyện với cô ấy? Nói với cô ấy nên thận trọng.”

“Và chuyện đó khiến anh quay trở lại với câu hỏi ban đầu. Nếu chú quan tâm cô ấy thế, sao không tự mình đi nói chuyện với cô ấy?”

Carl đặt cái nĩa xuống. “Em nói với anh rồi, đây không phải việc của em.”

Tami đặt một lát bánh trước mặt Carl và đặt nhẹ một nụ hôn lên đôi vai trần của chồng mình.

Carl nở một nụ cười với Tami. “Anh phải cố mà giữ lấy người phụ nữ này,” anh nói trong khi vỏ bánh giòn và nhân táo ngọt ngào tan trong miệng.

Ben nhìn vợ đi ra khỏi phòng. “Anh luôn làm vậy. Bởi vì, để anh nói chú nghe, tài năng của cô ấy không chỉ dừng lại ở trong bếp thôi đâu.”

Carl cười, và trong một giây thôi anh muốn có những thứ này: bữa cơm gia đình, tình cảm gia đình. Rồi sự thật lại hiện ra, và anh tỉnh táo hơn. Nhưng tâm trí anh cũng hiện lên hình ảnh Tóc Đỏ. Cô ấy có biết nấu nướng gì không?

Anh trao tờ giấy cho Ben. “Hôm nay anh đi gặp Tóc Đỏ đi.” Miếng bánh tan chảy trên môi anh.

“Hôm nay anh không đi được.” Ben đứng dậy.

“Mình đã thỏa thuận rồi mà.” Miếng bánh trở nên vô vị.

“Anh nói anh sẽ kiểm tra cô ấy. Nhưng nếu những gì chú nói là sự thực thì anh còn hai cô dâu anh phải ưu tiên trước.”

“Chết tiệt thật, anh Ben à. Chỉ ghé qua để gặp cô ấy thì có lâu gì đâu?”

“Anh sẽ đi, nhưng anh không hứa rằng sẽ làm thế hôm nay. Và nếu như thế không đủ, thì chú tự mình đi mà gặp cô ấy nhé.”

“Này, có vẻ như em sẽ phải làm thế đấy phải không nào?” Anh buông nĩa xuống đúng lúc điện thoại của Ben reo vang.

“Tôi nghe đây.” Ben trả lời, và vẻ căm phẫn hiện lên trong mắt anh. “Tôi đến ngay đây.” Ben dập máy.

“Chuyện gì thế?”

“Chú có lý đấy,” Ben đáp. “Họ vừa tìm thấy một tử thi nữa. Cái xác mặc áo cưới.” Anh giật lấy tờ giấy trong tay Carl. “Chuyện càng ngày càng tệ hơn.”

Kẻ sát nhân đi chậm, rồi dừng lại khi nhìn những chiếc xe cảnh sát đậu dọc theo con đường. Hắn không có ý ra khỏi xe mà chỉ muốn đi ngang qua. Thường thì ngày nào hắn cũng lái xe qua một lần. Sao cảnh sát lại ở đây nhỉ? Họ sẽ mang những cái xác đi ư? *Không!* Những cái xác thuộc về hắn. Họ là những cô dâu của hắn. Hắn chưa sẵn sàng bỏ các cô dâu lại.

Hắn nắm chặt lấy vô lăng. Có tiếng gõ vào kính ô tô và hắn quay đầu lại.

Viên cảnh sát ra hiệu cho hắn quay kính xe xuống. Hắn hít thở, một lần, hai lần. Rồi hắn làm cái điều mà viên cảnh sát yêu cầu hắn. *Bình thường.*

Xử sự bình thường.

“Ông sẽ phải quay trở lại, chỗ này cấm đường.” Viên cảnh sát đưa mắt dò xét trong xe, như thể muốn tìm kiếm cái gì đó.

“Có chuyện gì xảy ra thế?” hăn tự bắt mình phải hỏi, bởi những người bình thường sẽ hỏi. Và hăn đã cố gắng rất nhiều để giả vờ bình thường. Thậm chí trước chuyện với Maria, khi còn bé, hăn căm ghét khi mọi người nhìn hăn như thể vật lạ, lời hăn ra làm trò cười và đối xử với hăn như thể với một đứa biến thái. Hăn có tội tình gì khi hăn không bình thường.

Khi hăn lớn hơn, hăn học cách che giấu điều ấy. Người ta thôi không cười nữa. Cho đến hôm đám cưới.

“Cảnh sát điều tra,” viên cảnh sát đáp, khẳng định nỗi lo ngại của hăn.

Hăn cố gắng giữ nét mặt bình thường. Gật đầu, hăn quay đầu xe. Họ sẽ mang những cô dâu của hăn đi. Hăn sẽ phải chịu thiếu các cô dâu vậy.

Hăn đợi cho đến khi đi đủ xa để cho viên sĩ quan cảnh sát không còn nhìn thấy mình nữa trước khi hăn tiếp tục lắc lư trong xe. Sau. Trước. Nếu có ai đó nhìn thấy hăn họ sẽ cười ầm lên. Họ luôn luôn cười ầm lên trước khi hăn học được cách kiềm chế việc ấy. Giờ thì hăn chỉ còn làm thế khi chỉ có một mình. Dừng xe bên vệ đường, hăn lắc lư mạnh hơn nữa. Nhanh hơn nữa.

Sau. Trước. Sau. Trước.

Sau một vài phút, cái sự bức thiết phải cảm thấy nhịp điệu giảm bớt. Hăn sẽ tìm thêm các cô dâu. Tìm một nơi khác để cất giữ họ. Hăn bắt đầu hát nhảm. Âm nhạc hỗ trợ hăn. Rồi hăn tưởng tượng ra Katie Ray mặc toàn

màu trắng. Cô ấy sẽ là một cô dâu xinh đẹp. Nhưng phải sớm thôi. Có lẽ hẳn có thể lái xe qua trước nhà cô để nhìn thấy cô.

“Katie.” Ai đó gọi tên cô.

Katie cố gắng mở mắt và nhìn chăm chăm vào đôi mắt sưng và buồn ngủ của Les đang nhìn xuống cô. Cô mỉm cười, rồi trở mình.

“Katie, có một anh chàng nào đó đang ở đây, và anh ta nói muốn nói chuyện với cậu. Anh ta nhấn mạnh việc đó. Cậu có muốn mình bảo anh ta quay lại sau không?”

Xua đuổi giấc ngủ trên mi, Katie tựa cùi tay vào đệm giường, ngồi dậy. “Ai thế? Anh ta tên gì?”

“Tên anh ta à?” Les nhắc lại bằng giọng ngái ngủ. “Anh ta không nói tên với mình. Và mình cũng không hỏi.”

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Katie ngồi hăn dậy, cơn ngái ngủ qua đi. “Carl Hades? Có phải là Hades không? Trông anh ấy có giống Antonio Banderas không?”

Les ngồi phịch xuống mép giường và che miệng ngáp. “Giờ khi cậu nói vậy thì mình quả có thấy thế.”

Tim Katie bắt đầu đập dồn, nhưng vì không thoát ra ngoài được nên nó đành phải nhảy nhót trong ngực cô. Cô lao bắn ra khỏi giường, chạy ra phía cửa, vấp ngón chân, rồi nhìn xuống cái áo ngủ có hình Papa Smurf đang mỉm cười với cô. Cái hình này có gì đâu? Được rồi, có cảm giác mặc đồ Smurf không cuốn hút lắm trong trường hợp này.

Câu hỏi Số Một hiện lên trong đầu cô: Tình huống gì thế này?

“Ồ, Chúa ơi,” Katie lẩm bẩm và buộc túm tóc lên.

“Cậu có muốn mình bảo anh ta quay lại sau không?”

“Không !” Cô nhìn vào mắt Les. “Mình chỉ cần... một phút thôi.” Đầu óc cô sẽ bắt đầu hoạt động. Đúng không nào? Carl đã ở đây.

Câu hỏi Số Hai: Tại sao tim cô lại chạy marathons thế?

“Quần áo.” Cô chỉ vào tủ quần áo của mình. Cô lại túm lấy tóc mình. “Tóc đuôi ngựa.” Cô đưa tay lên che miệng, thở ra và cau mày. “Phải đi đánh răng.”

Les liếc nhìn cô. “Katie. Cậu tỉnh chưa đấy?”

“Rồi.” Katie hồi hải lực lợ trong tủ quần áo và lôi ra một cái quần bò, một cái quần kaki, tiếp đến là một cái áo len mỏng màu xanh lá cây và một cái áo sơ mi màu da người. Chạy trở lại vào phòng, cô cầm từng cái quần, cái áo lên và nhìn Les. “Mặc cái này? Hay cái này?”

Les chớp mắt. “Áo len xanh lá cây. Quần bò màu sẫm.”

“Ôi, cậu luôn luôn chọn giỏi thật.” Katie kéo cái áo ngủ có hình Papa Smurf qua đầu và quăng lên giường, rồi chạy đi lấy một cái áo lót.

Les tiếp tục nhìn chăm chăm cô. “Mình sẽ bảo với anh ta là cậu đến ngay.”

Ba phút sau, ăn mặc chỉnh tề, tóc buộc đuôi ngựa, và răng miệng gần như hoàn toàn thơm tho, cô bước ra hành lang. Cô nhìn thấy anh ta từ phía sau. Và trời à, trông anh ta tuyệt quá. Cao lớn, vững chãi, và có cặp mông tuyệt nhất mà cô từng thấy.

Thôi nào! Ôi, chết thôi! Sao cô lại đi sẫm soi mông anh ta cơ chứ?

Bởi vì cô quan tâm đến cái mông của anh ta.

Thôi được rồi, cô bị Carl hấp dẫn về mặt thể xác. Cô có thể chấp nhận được chuyện đó. Cô không phải là người quá đoan trang. Nhưng cô cũng không phải kiểu người đứng sững như trời trồng chỉ vì cặp mông của một người đàn ông. Nhất là khi cô coi như đã đính hôn với một cặp mông khác rồi. *Coi như?*

Tim cô như lỗi một nhịp khi cô nhớ lại những gì cô đã nói với Joe. *Em không chắc việc xả cái nhẫn đính hôn có đơn giản chỉ là sự không may hay không.* Joe có ở đây không? Mắt cô nhìn quanh gian phòng.

Không có Joe.

Katie đã định là sẽ về đến nhà và kết thúc nốt cuộc thảo luận, nhưng đến lúc đó thì cô không còn có thể nghĩ cho thành câu chữ đừng nói gì đến chuyện cất nên lời. Rồi Les đã thuyết phục cô uống một viên thuốc ngủ, và...

Sự chú ý của cô quay trở lại với phần sau lưng của Carl và ngay lập tức Katie muốn chạy trở lại phòng ngủ, vùi đầu xuống dưới chăn. Trốn. Trốn tránh khỏi những cảm xúc Carl Hades khơi dậy trong cô. Trốn tránh những cảm xúc mà Joe Lyon không làm cô cảm thấy. Cô nhón chân chuẩn bị quay đầu lại, thì tự dừng, tự dừng thôi, như có cuốn phim quay chậm trong đầu cô, cô nhìn thấy Tabitha bị trúng đạn. Nỗi hoảng sợ cuộn lên trong bụng cô.

“Cô ấy đây rồi,” Les nói.

Carl quay người lại, và mong muốn trốn chạy của Katie thay đổi hoàn toàn. Hoàn toàn. Cô nhớ lại anh ta đã cho cô cảm giác an toàn như thế nào. Mùi hương của anh. Cho cô cảm giác sống động thậm chí ngay cả khi đối mặt với cái chết.

Anh ta còn chưa quay hăn lại thì cô đã lao vào vòng tay anh ta. Và trời ơi, có phải đó là một sai lầm.

Nhưng đó là một sai lầm quá muộn để sửa chữa. Giống như đứng vào giây lát bạn đạp cửa xe ô tô lại đằng sau, bạn nghe thấy tiếng khóa kêu tách một cái, và trong óc bạn vang lên tiếng thét *Chìa khóa!* Như khi trong đầu

bạn bảo *Đừng*, nhưng một điều gì đó *Đã rồi*, và bộ não của bạn từ chối nhớ lại.

Đúng vậy, người đàn ông mà cô lao vào vòng tay không phải là Carl Hades.

Ý nghĩ đầu tiên của Katie là, *Dù sao thì cái sai lầm này cũng có một cặp mông đẹp*.

Ý nghĩ thứ hai của cô là, *Mông đẹp hay không, mình chỉ cần mặc áo áo ngủ Papa Smurf cũng được*. Gây ấn tượng với người lạ là điều không cần thiết.

Cái ý nghĩ thứ ba của cô là, cô cần phải rời khỏi anh ta, nhưng ý nghĩ thứ tư của cô là cứ đứng nguyên như thế. Bởi vì ngay khi mà cô rời anh ta ra, cô sẽ phải đối mặt với cái người lạ có cặp mông ngon lành này.

“Cô Ray?” Người lạ nói và buông hai tay ra. Rõ ràng là, anh ta cảm thấy có nghĩa vụ phải đáp lại cái ôm của cô. Hoặc là thế, hoặc là anh ta cảm thấy cần phải tự bảo vệ mình. “Cô không sao chứ?”

Lại cái từ ấy: *không sao*. Tại sao mọi người cứ luôn chọn nhầm lúc để hỏi cái câu ấy nhỉ?

Cô bước lùi lại và nhìn anh ta. Không phải là người lạ. Cô biết anh ta. Đầu óc cô lướt qua bộ nhớ nhân dạng. Cuối cùng thì câu trả lời cũng bật ra trong óc cô. Đó là viên cảnh sát đã lấy lời khai của cô.

“Cô Ray?” Anh ta có vẻ lo lắng, vẻ lo lắng kiểu cô-mất-trí-rồi-hay-sao.

Cô không thể nhớ ra tên anh ta. Cô cũng không nhớ đã nghĩ là anh ta có bộ mông đẹp khi còn ở sở cảnh sát. Buồn cười thật, người ta cứ thường bỏ

qua những chuyện như thế.

“Tôi là Điều tra viên Ben Hades. Chúng ta đã gặp nhau sáng nay.” Chỉ riêng việc anh ta cảm thấy phải nhắc cho cô nhớ là họ đã gặp nhau cũng đủ khẳng định rằng anh ta nghĩ cô là một ứng viên sáng giá cho bệnh viện tâm thần.

“Tôi nhớ anh mà,” cô nói. “Không phải bạ ai tôi cũng ôm đâu.” Được rồi, cô ước gì mình đã không nói ra câu ấy. Cô làm sao thế không biết?

Tại thuốc ngủ.

Đúng rồi. Cô có thể đổ tội hết cho thuốc ngủ, và cô chuẩn bị làm thế thì anh ta mỉm cười và đầu óc cô lại ngoặt sang hướng khác.

Cô nhìn chăm chăm vào nụ cười của anh ta. Quen thuộc quá. Nào cô bắt đầu chơi trò kết nối các điểm lại với nhau. “Hades, tên anh là Hades ư?”

“Đúng vậy. Ben Hades. Tôi là người đã nói chuyện với cô lúc sáng sớm nay.”

“Tôi nhớ,” cô nói. “Tôi chỉ không nghe thấy tên anh sáng nay thôi. Anh có phải là...”

“Chính xác.” Mắt anh ta mở to hơn như thể anh ta đã hiểu ra. “Carl là em trai tôi. Tôi đoán là trông chúng tôi khá giống nhau... từ đằng sau.”

“Đúng thế, cả hai người đều có...” Cô kịp ngăn mình lại trước khi nói hết câu. Nhưng, nhanh nào, cô phải tìm một từ thay thế.

“Cảm ơn cô.” Anh ta cười như thể kết thúc ý nghĩ hộ cô.

Mặt cô ửng lên. Chắc chắn, vì mấy viên thuốc ngủ rồi.

Sự im lặng đe dọa. “Và bố anh nữa. Mấy người trông đều giống nhau. Không phải là tôi... đã ngắm nghía sau lưng ông cụ.” *Ôi trời! Lại thuốc ngủ nữa.*

Anh ta cười khẽ. “Vâng, cô cũng đã gặp bố tôi rồi. Cô chỉ còn cần gặp vợ tôi, con trai tôi, con mèo, con chó, và thế là cô biết hết cả gia đình.

Những lời của anh ta làm hiện lên một hình ảnh, hình ảnh gia đình. “Thế còn Precious thì sao?”

Lần này Ben Hades cười thực sự. Những âm thanh trầm rung gợi nhớ một tiếng cười khác. Tim cô nhói đau. Sao cô có thể nhớ nhưng một người cô gần như không quen biết?

“Tôi không thể nào tin là em trai tôi lại kể cô nghe về Precious. Cô có biết rằng vợ tôi phải đưa con chó đi xén lông vì Carl quá ngượng không? Nhưng cô ấy đã bảo họ thắt nơ lên lông con chó để trêu Carl.”

Katie mỉm cười và thấy mình có thiện cảm với Ben Hades hơn lúc sớm nay. “Mời anh ngồi.”

“Để mình đi pha cà phê nhé?” Les nói.

Katie đã quên rằng là Les có ở đây. “Xin lỗi. Đây là bạn tôi, Les Grayson.”

“Chúng tôi đã làm quen với nhau rồi.” Ben liếc nhìn Les. “Tôi xin phép được bỏ qua cà phê.” Anh ta nhìn lại Katie. “Tôi đến để nói với cô rằng... để nhắc cô lần nữa cô cần có biện pháp đề phòng.”

“Có chuyện gì đã xảy ra thế?” cả cô và Les cùng đồng thanh hỏi.

Ben đút tay vào túi chiếc quần màu xanh hiệu Dockers. “Cô đã chứng kiến một vụ giết người. Mặc dù chúng tôi không có lý do gì để nghĩ cô có thể bị nguy hiểm tức thời, tốt nhất cô vẫn cần thận trọng.”

Katie cảm thấy lạnh ngắt dọc sống lưng. “Anh... anh nghĩ là hẳn ta có thể lòng kiếm tôi?”

“Tôi không nói như vậy. Tôi chỉ nghĩ là nên thận trọng thì hơn.”

Ben đi ngay sau khi nói như vậy, và Katie cùng Les khóa các cửa lại, pha cà phê, ngồi trong bếp trong một sự im lặng khó xử.

“Joe đi làm rồi à?” Katie hít hà mùi cà phê của mình.

“Anh ấy nói là đi làm một lúc, nhưng anh ấy sẽ quay lại đây sau.”

Và mình cần nghĩ xem sẽ phải nói gì với anh.

Les ngo ngoáy trên ghế. “Cậu biết không, hai bọn mình có thể đến ở chỗ em trai mình,” cô nói. “Hoặc trong khách sạn. Giống như một kỳ nghỉ vậy: gọi phục vụ phòng, mua mấy quyển tiểu thuyết lãng mạn, và...”

“Ben không nói mình phải rời khỏi nhà.” Katie nhìn vào chỗ hơi nước đang bốc lên trong cốc. “Và chúng mình đã khóa cửa rồi.”

“Đúng vậy, nhưng ai mà muốn ở lại nơi mà kẻ giết người có thể hoặc không thể đến để tìm cậu chứ?”

Về mặt cảm xúc, Katie thấy nao núng quá. Nếu chuyện này xảy ra cách đây vài hôm, cô có thể gợi ý họ đến ở tạm chỗ Joe. Joe tuyệt vời, đẹp trai

và ngọt ngào. “Ồ, Chúa ơi.” Cô đặt khuỷu tay lên bàn và rên rỉ. “Mẹ nó.”

“Mẹ nó ư?” Les hỏi. “Ý cậu là, cậu thấy tình cảnh này đáng để nói bậy hả? Bây giờ thì mình thực sự sợ rồi đấy cô bạn ạ.”

Katie nhìn Les và nói ra cái điều đang gặm nhấm cô: “Mình không thể kết hôn với Joe.”

Đôi mắt xanh lục của Les tròn xoe. “Thôi được, đáng để nói tục đấy.” Cô gục đầu xuống bàn và dấm đầu thùm thụp.

Katie nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu của bạn. “Mình chỉ...”

Les ngẩng phắt lên ngay. “Không, mình không thể để cậu làm thế được. Mình là người đã gieo cái ý nghĩ này vào trong đầu cậu. Mình là người nói cậu đã cố tình xả cái nhẫn đi. Và...”

“Và cái gì cơ?” Katie hỏi.

“Và mình là đồ ngốc. Cậu không cần nghe lời mình.”

“Nhưng mình luôn nghe lời cậu.” Katie hơi cười.

“Này, cậu không nên nghe.” Les nhảy ra khỏi ghế của mình và đi đi lại lại.

“Này này, mình không có cảm thấy thế này chỉ vì... chỉ vì những gì cậu nói đâu.”

Les quay phắt lại. “Cậu có chắc không? Hoàn toàn chắc không?”

“Có chứ. Ý mình là những gì cậu nói đã khiến mình bắt đầu suy nghĩ, nhưng câu hỏi thì đã ở sẵn đó rồi. Cậu chỉ là giọt nước cuối cùng làm tràn ly mà thôi.”

Les nhăn mặt. “Lại giọt nước! Mình không có muốn làm giọt nước! Mình *không thể* là giọt nước.” Cô nhìn Katie. “Cậu không được làm như vậy.”

Katie nén cảm giác không chắc chắn xuống. “Vậy là cậu nghĩ mình nên cười Joe?”

“Ừ. Không! Ý mình là, việc mình nghĩ gì không quan trọng. Quan trọng là *cậu* nghĩ gì. Cậu nói với mình là cậu yêu anh ấy mà.”

Katie chớp mắt. “Đúng, và mình có yêu. Ý mình là, mình nghĩ mình có yêu.” Cô ấn tay lên bụng. “Nhưng mình cứ muốn nôn mỗi khi mình nghĩ đến anh ấy.”

“Được thôi, nhưng như cậu nói trước đây, cậu nôn trước mỗi sự kiện lớn của đời mình. Cậu là người nôn mỗi khi bị căng thẳng mà.”

Katie cúi nhìn cốc cà phê của mình chăm chú, cố gắng cưỡng lại cơn buồn nôn và nhớ tới người đã nôn đồng cảm với cô, người đã ở bên cô đêm hôm qua. “Có lẽ là mình không thực sự yêu Joe.” Cơn buồn nôn càng tăng lên. “Không, nói thế không đúng.” Cô thú nhận. “Mình có yêu Joe. Mình có yêu.”

“Tốt, vậy là giải quyết xong vấn đề.” Les thở hắt ra nhẹ nhõm.

“Mình chỉ không yêu anh ấy theo đúng nghĩa của nó.” Katie nói nốt câu.

Đôi vai Les chùng xuống. “Có lẽ đó chỉ là sự nao núng nhất thời thôi.”

Katie lại nhìn cốc cà phê. Và chút xíu nghi ngờ dấy lên trong cô như hơi nước bốc lên trong cốc. “Cậu có bị nhụt chí không?”

“Mình ấy à?” Les hỏi, như thể không hiểu rõ câu hỏi lắm.

“Ừ. Khi cậu đính hôn với Mike. Cậu có bao giờ nghĩ là cậu phạm sai lầm không?”

Les rũ người ra trong ghế và đưa tay lên ngực. “Không. Mình sốt ruột mong cho đến lúc kết hôn với Mike.” Cô nói trong khi cúi nhìn cốc cà phê. “Không có anh ấy ở bên, mình cảm thấy mình thiếu thốn và không hoàn thiện. Cứ như thể mình cần anh ấy để thở vậy.” Les ngước lên. “Cậu không cảm thấy như thế với Joe sao?”

“Không.” Cô bắt mình thú nhận sự thực. “Mình cảm thấy dễ chịu. Nhưng mình vẫn cảm thấy cô đơn.” Cô cau mày. “Kể cả chuyện tình dục cũng chỉ tạm tạm.” Cô lắc đầu. “Thật là điên Les ạ. Joe là một anh chàng gợi cảm. Thân hình chuẩn và biết làm mọi thứ đúng như phải thế. Kỹ thuật của anh ấy đáng được điểm cao. Không nhanh quá, không chậm quá, ấy thế mà...”

Les nhìn cô chăm chăm. “Cậu chưa bao giờ lên đỉnh với anh ấy ư?”

“Dĩ nhiên là mình...” Cô chớp mắt. “Ừm, đôi lần mình phải giả vờ. Nhiều lần.” Cô ghét phải thú nhận điều đó, nhưng cô đang nói chuyện với Les mà. “Hầu như tất cả mọi lần.”

Katie ngừng lời. “Mình cứ chờ đợi để nghe thấy cái giọng nói ấy cất lên trong mình. Cái giọng nói ‘tuyệt’. Cậu biết cái giọng ấy chứ?”

Les nhìn lảng đi. “Có, mình biết cái giọng đó.”

Katie lưỡng lự. “Mình có sự dễ chịu. Mình có sự ngọt ngào. Nhưng không có sự nồng nhiệt, và mình không nghĩ đó là lỗi của anh ấy. Đó là do mình.”

“Sao lại là do cậu được?”

“Mình... đêm qua, mình nghĩ mình đã đổ rồi.”

“Cái gì đã diễn ra đêm qua?” Mặc Les mở to. “Cậu đã ngủ với người đàn ông kia ư?”

“Không. Ừm. Mình có ngủ với anh ta nhưng bọn mình không *làm gì cả*. Trời lạnh quá và chỉ có mỗi một cái giường, và chẳng có gì xảy ra cả.”

“Nhưng...?”

Katie nuốt nước bọt. “Anh ta có mùi hương thật tuyệt và cảm giác thật tuyệt.”

“Và?”

“Thế thôi. Chỉ có thế thôi mà.”

“Đợi đã. Cậu cảm thấy có lỗi bởi vì cậu đã nhận thấy anh ta có mùi hương rất tuyệt và cậu cảm thấy tuyệt vời ư?”

Katie chống đỡ cảm giác buồn nôn lại trào lên môi cô. “Mình muốn làm một cái gì đó. Các loại chuông rung lên trong mình.” Cô thở dài. “Có thể là mông mình lạnh cóng, nhưng mình thì cảm thấy hưng hực. Nếu mình mà chưa dính hôn với Joe, thì mình thề đấy, Les ạ, mình sẽ làm tình với anh ta các kiểu cho đến ngày Chủ nhật luôn.”

Mắt Les sáng lên. “Chính vì thế mà cậu gần như tấn công ông Hades. Em trai anh ta là người đàn ông đã ở bên cậu đêm qua phải không?”

Katie gật đầu. “Mình thú nhận.”

“Sao thế, Katie Ray.” Les nhoen cười. “Cô bạn hư hỏng của tôi.”

Katie rên rỉ. “Mình là một người chẳng ra gì, phải không?”

Les ngược mắt. “Cậu không thể là một người chẳng ra gì dù cho cậu có bằng cao học về chuyện ấy.” Cô dừng lại. “Nhưng người tử tế thì thường cảm thấy tội lỗi vì muốn một điều gì đó, cho dù họ không hề làm cái điều ấy mà chỉ muốn thôi.” Cái nhìn của cô dịu lại. “Tuy nhiên, điều ấy có nghĩa là cậu cũng đủ quan tâm đến Joe để cảm thấy tội lỗi. Như vậy có thể là cậu yêu anh ấy.”

“Cậu có thực sự nghĩ là đây chỉ là chuyện nhụt chí nhất thời thôi không?”

“Mình chẳng biết. Và đừng có yêu cầu mình khuyên cậu phải làm gì.”

Katie hơi mỉm cười. “Từ lúc học mẫu giáo cậu đã luôn bảo mình phải làm gì rồi mà.”

Les mỉm cười nhưng vẻ mặt cô miễn cưỡng.

Katie đứng dậy lấy thêm cà phê và một ý nghĩ tồi tệ đến với cô. “Cậu có thể tưởng tượng ra bố mẹ mình sẽ nói gì về chuyện mình hoãn cưới?”

Les nổi giận. “Mẹ nó, Katie. Khi nào cậu sẽ thôi không cố gắng sống theo tiêu chuẩn của họ nữa hả?”

Katie quay lại và ngồi xuống ghế. “Có lẽ là không bao giờ.” Cô thú nhận. “Nhưng mình sẽ phải nói chuyện với anh ấy.”

“Với ai cơ? Joe hay là anh chàng Hades?”

Katie nhìn lên. “Tất nhiên là với Joe rồi. Ít nhất thì mình cũng phải nói với anh ấy mình cảm thấy thế nào.”

Một bên mày Les nhướn lên. “Thế còn Hades thì sao?”

Katie tưởng tượng ra Carl, hình ảnh hoàn hảo. “Cậu nhớ Trey Poke không?”

Les cười. “Mình không nghĩ gì đến anh ta từ lâu lắm rồi. Có đấy.”

“Nhớ cậu với mình đã thề thốt gì với nhau không?”

“Sẽ không bao giờ trở thành một trong những con mồi đáng thương hại trong những cuộc chinh phục của Poke.” Les cười khúc khích.

“Đấy, Carl Hades làm cho Trey trở thành một gã tội nghiệp kém cỏi. Anh ta là một anh chàng lãng nhăng toàn phần. Căm ghét hôn nhân, sợ sự cam kết. Tất cả những gì anh ta muốn chỉ là một ngân hàng tình trùng biết đi thôi.”

“Có thể là thế. Nhưng hãy thành thực nhé. Nếu có khi nào Trey đã để mắt đến hai bọn mình dù chỉ một lần, bọn mình sẵn sàng leo lên chuyến tàu tới thị trấn Trái tim vỡ ấy ngay lập tức trước cả khi tàu kịp hú còi.”

“Cũng có thể.” Katie thú thật. “Nhưng giờ thì chúng mình đã lớn, đã khôn hơn rồi.”

“Và cũng tẻ ngắt như cái món cà phê sữa vị vani không đường, không béo vậy.” Les thở dài. “Cậu chẳng nói với mình là anh ta đã rung lên mọi tiếng chuông trong cậu đấy thôi? Có lẽ cuộc đời này quá ngắn ngủi nên cần lắng nghe những tiếng chuông... Ồ, mình nói gì vậy nhỉ? Đừng có nghe mình.”

Katie bắt đầu đáp lời, nhưng có tiếng một cái chuông khác reo lên, chuông cửa, ngắt lời cô.

Les nhìn về phía phòng khách. “Cậu không nghĩ là một kẻ sát nhân lại bấm chuông đâu, cậu nhỉ?”

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

“Cậu đừng có mà mở cửa ra đấy!” Les kêu lên ở đằng sau cô.

“Là người giao hoa thôi mà.” Katie ngoảnh lại và nhìn thấy Les đang lăm lăm cái chân đèn bằng đồng trong tay như vũ khí.

“Và làm thế nào mà cậu biết chắc được chứ?”

“Bởi vì, Sherlock ạ, anh ta mặc bộ đồng phục có in dòng chữ “Tiệm hoa”, và anh ta cầm hoa trong tay.”

“Ờ, thế trong bao nhiêu tập phim *Law & Order* cậu đã thấy những gã giao hoa cũng chính là những tên sát nhân rồi?”

Tay Katie ngừng lại trên khóa cửa. “Ừm, cậu nói có lý đấy.”

Có tiếng khóa xoay trong ổ khóa. Giống như tiếng ổ khóa mở ra. Giống như tiếng động gây nên bởi tên sát nhân đội lốt người giao hoa đang cố mở khóa cửa.

“Mẹo.” Katie nói và nhảy lùi lại.

“Không. *Mẹ nó.*” Les la lên.

Cánh cửa bật mở và cái chân đèn bằng đồng bay vút trong không trung.

Joe, tay cầm theo bó hoa, kịp cúi đầu đúng lúc, và làm rụng mất mấy bông cúc trắng. Cái đèn va loảng xoảng vào tường. “Cái chết tiệt gì thế?” anh hỏi.

“Anh... anh làm bọn em ngạc nhiên,” Katie nói.

“Thế tưởng tượng xem anh cảm thấy gì nào.” Anh liếc nhìn cái đèn.

“Một viên cảnh sát đã tới đây và nói rằng bọn em nên thận trọng,” Katie giải thích.

“Và ném cái chân đèn là thận trọng ấy à?” Anh nhún vai và Katie nhận thấy anh đang giải tỏa sự bức mình khỏi tâm trí. Anh ấy làm thế rất giỏi, rũ bỏ những mối lo toan. Nhưng anh cũng giỏi lẩn tránh nữa. Anh đã lẩn tránh cô trong tháng qua. Nhưng anh không thể kéo dài điều đó lâu hơn nữa.

“Của em.” Anh trao bó hoa cho Katie. “Anh nhận bó hoa này từ tay người giao hoa đấy.”

“Cảm ơn anh.” Katie đi tìm một cái lọ hoa, chắc chắn rằng Joe sẽ nói anh là người gửi hoa đến. Nếu như vậy Katie sẽ cảm thấy mình thật rác rưởi chẳng kém mấy thứ người ta lôi ra từ trong ống xả nước bồn tắm, bởi vì cô sắp sửa nói chuyện chân thành và nghiêm chỉnh với anh.

“Của anh gửi đấy à?” cô hỏi, cố gắng giấu vẻ không vui.

“Không phải anh đâu.”

“Thế thì ai...” *Carl chẳng?*

Sự hy vọng dâng đầy trong lòng cô. Cô giật cái card gắn trên giấy bóng kính. Rồi cô tự gọi mình là đồ ngốc. Carl Hades chẳng phải dạng người ưa

gửi tặng hoa. Và nếu anh ta có là người như thế chẳng nữa, thì riêng việc anh ta không đợi để nói chuyện với cô ở sở cảnh sát cũng có nghĩa là anh ta chẳng quan tâm tới cô theo kiểu phải gửi hoa.

Điều ấy cũng chẳng thay đổi gì hết. Katie vốn không thích cái ý tưởng gia nhập bản chiến tích của Poke thời trung học cũng như bây giờ. Chuông rung hay không thì cũng thế. Cô không định làm ngân hàng tình trùng cho ai cả.

“Hoa của ai gửi đây?” Joe hỏi.

Nhận thấy mình đang đứng nhìn chăm chú bó hoa cúc trắng với hồng vàng ngời ngời về một người đàn ông trong khi một người đàn ông khác, chồng chưa cưới của cô, đang đứng cách cô chừng hai mươi phân, làm nỗi lo của cô trở nên khó xử lý hơn. Cô mở cái card và đọc tin nhắn trên đó.

“Đó là hoa của người bán hoa gửi tới. Người bán hoa mà em đã thuê trước khi Tabitha nhất định yêu cầu em đổi người khác. Họ gửi lời chúc mừng em. Chúng ta.”

“Tử tế quá.” Joe nói, nhưng nghe chẳng hào hứng tí nào.

Cô nhìn vào mắt Joe. “Chúng ta cần nói chuyện.”

Mắt Joe chuyển sang chỗ Les. Katie hăng giọng để thu hút sự chú ý của Joe. Cô sẽ không để anh lẩn tránh cô nữa. Và anh sẽ phải lắng nghe cô, thực sự lắng nghe.

Và bỗng dưng, cô biết mình cần phải làm gì.

Trao bó hoa cho Les, cô cầm lấy cánh tay Joe. “Đi nào.”

Cô điệu anh đi qua hành lang, vào phòng ngủ của cô, và đi qua chiếc giường, giật tung cánh cửa tủ quần áo, ra hiệu cho anh bước vào trong.

“Cái gì thế này?” anh hỏi.

“Anh vào trước đi.”

“Trong tủ ấy à?” Vẻ mặt anh lộ vẻ ngơ ngác.

“Vâng ạ.”

“Tại sao chứ?” Anh nhìn cô vẻ là lạ.

“Tại thế.” Tại vì cô vẫn còn nhớ nói chuyện với Carl Hades trong bóng tối khiến cô chịu lắng nghe hơn, chịu thấy sự thật hơn. Và ngay lúc này đây, cô và Joe cần một cuộc đối thoại thành thực mà trong đó cần lắng nghe rất nhiều.

“Katie? Em có ổn cả không đấy?”

“Không! Em không ổn tí nào.” Cô đẩy anh hẳn vào trong tủ, bước vào theo anh và đóng cửa lại.

Chuông cửa ngân lên khi Carl bước vào cửa hàng. Một sự pha trộn các mùi hương hoa trên choker khứu giác của anh và làm anh mơ hồ nhớ. Hít một hơi, anh tiến đến phía sau người đàn ông đang đứng trước quầy và nói chuyện với người nữ bán hàng về loại hoa mà anh ta muốn gửi tặng cho người phụ nữ mà anh ta đã qua đêm cùng.

“Được rồi,” người bán hàng hỏi, “ông muốn bó hoa mang theo thông điệp gì?”

Cảm ơn một đêm tuyệt vời. Carl tự nhủ, nhưng cũng giữ lại ý nghĩ ấy cho riêng mình và mỉm cười, anh lùi lại vài bước và vờ ngắm nghía mấy bó hoa.

Chẳng phải anh phản đối gì chuyện gửi tặng hoa. Anh trai anh hẳn là đã tán đổ Tami với hoa hồng, kẹo và tất cả những cử chỉ lãng mạn khác. Nhưng bởi vì sự liên hệ của Carl với đàn bà không bao giờ nhằm mục đích tiến tới một điều gì, anh chẳng bao giờ chú trọng lắm vào khía cạnh lãng mạn của các cuộc tình.

Nghe thấy hai người vẫn tiếp tục trao đổi sau lưng mình, anh lại nhìn chăm chăm vào mấy bông hoa. Hầu hết là các loại hoa thông thường: Hồng, cẩm chướng, những loại hoa mà đến đàn ông cũng nhận diện được, nhưng có một loại... vì một lý do nào đó không thể giải thích, anh nghĩ tới Tóc Đỏ, nghĩ tới việc gửi một bó hoa. Không biết quý ông Metro có gửi hoa cho cô không nhỉ?

Ngay lúc ấy, anh biết mùi hương hoa nhắc gã nhớ đến điều gì. Mùi nước hoa của Tóc Đỏ.

Cả ngày trời, trí óc anh ngập tràn hình ảnh cô: nụ cười của cô khi cô tỉnh dậy, hình dạng đám tàn nhang trên mũi. Và, ồ đúng rồi, cái hình ảnh làm anh thích thú nhất, khi cô đứng như trời trồng, mắt tròn xoe nhìn cái đồ chơi tình dục dạng rung to tướng trong tay. Chính phải! Đó chắc chắn là hình ảnh anh ưa thích nhất.

“Tôi có thể giúp gì được không, thưa ông?” một giọng phụ nữ hỏi.

Carl quay lại và xua hình ảnh Tóc Đỏ ra khỏi tâm trí. “Có đấy, tôi muốn nói chuyện với chủ cửa hàng, Jack Edwards?”

Mới đầu, Carl đã quyết định sẽ đợi kết quả thẩm tra lý lịch trước khi nói chuyện trực tiếp, nhưng kiên nhẫn chẳng bao giờ là thế mạnh của anh. Ai mà biết bao lâu nữa anh trai anh mới có được thông tin? Đặc biệt là khi có hai hiện trường vụ án nữa phải xem xét.

“Ông Edwards đã đi giao hoa mất rồi. Tôi không biết ông chủ có kế hoạch quay lại cửa hàng hôm nay nữa không. Tôi có thể giúp gì ông không?”

“Không.” Carl cau mày. “Nhưng tôi sẽ rất biết ơn nếu bà có thể nói với ông chủ của bà gọi điện cho tôi ngay khi nào tiện.” Đây là người thứ ba, trong danh sách bốn người của anh, đã không có mặt khi anh đến tìm: Người làm bánh ngọt, người chỉnh nhạc, và bây giờ là chủ tiệm hoa.

Anh đưa cho người phụ nữ tấm danh thiếp của mình và quay người đi ra. Còn phải viếng thăm một người nữa. Anh dự định sẽ ghé qua chỗ người thợ ảnh và...

“Thám tử tư ư?” giọng người phụ nữ hào hứng.

Carl nhìn lại. “Đúng vậy, thưa bà.”

Từ vẻ mặt của bà ta, anh có thể thấy bà ta có vẻ hơn là chỉ tò mò một chút nhiều. “Và có chuyện gì thế?”

Anh mỉm cười. “Một đám cưới.”

“Thế thì tôi có thể giúp ông được. Tôi là người trực tiếp trang hoàng các đám cưới mà ông Edwards hợp đồng. Ông ấy ghét mấy vụ ấy lắm.”

Và tại sao lại thế nhỉ? “Tôi cảm ơn bà, nhưng tôi phải nói chuyện trực tiếp với ông Edwards mới được.”

Joe loạng choạng trong cái tủ cho tới khi anh tìm được công tắc đèn. Anh nhìn chăm chăm vào Katie đang đứng bên cánh cửa. Mớ tóc dài của cô buộc cao lên phía sau như đuôi ngựa, đôi mắt xanh da trời của cô chân thành và đầy quan tâm.

“Xin anh tắt đèn đi,” cô thì thầm.

Tiếng *không* đã chực sẵn trên đầu lưỡi, nhưng rồi anh bắt gặp ánh mắt cô. Van lơn quá.

Ngọt ngào quá.

Katie quá.

Tại sao anh chẳng thể yêu cô như cô đáng được yêu? Anh bị làm sao thế nhỉ?

Cô đưa tay qua anh và bấm công tắc điện.

“Cứ để đèn tắt như vậy đi Joe.”

Câu hỏi của anh thay đổi. Cô ấy làm sao thế không biết? Sao mà cô lại nhét anh vào trong tủ và tắt đèn đi thế này?

Bóng tối bao trùm quanh anh. “Katie, có chuyện gì vậy?”

“Ngồi xuống đi Joe.”

“Xung quanh toàn là giày dép,” anh nói, và tự hỏi không biết có phải cô bị lên cơn hậu khủng hoảng hay không.

“Anh gạt chúng ra và ngồi xuống đi.”

Anh gạt chỗ giày dép qua một bên và tìm được một chỗ. “Em có định giải thích cho anh chúng ta đang làm gì ở đây thế không?”

“Chúng ta cần nói chuyện.”

“Nói chuyện thì nói, nhưng em nhận thức được là em lôi anh vào trong tủ đầy chứ?”

“Em biết.” Cô dừng lại. “Đêm qua khi bị nhốt trong bóng tối, em phát hiện ra là người ta buộc phải lắng nghe khi người ta không nhìn thấy gì. Em cần anh lắng nghe, Joe ạ. Thực sự lắng nghe.”

“Ý em nói là anh không lắng nghe em ư?” Dĩ nhiên ý cô là thế rồi. Anh đã lẩn tránh lắng nghe và chuyện trò với cô từ mấy tuần nay.

“Đúng vậy. Ý em là thế đấy. Nhưng có lẽ không phải chỉ có anh đâu.”

“Anh rất xin lỗi, Katie ạ.” Anh nghe thấy sự biết lỗi trong giọng nói của mình.

“Vì cái gì cơ?” cô hỏi, như thể cô muốn nghe thêm gì từ lời tuyên bố của anh.

Vì đã không đủ yêu em, vì đã khát khao bạn thân nhất của em, vì phải hủy bỏ đám cưới. “Vì đã chẳng lắng nghe.”

Đồ hèn.

Anh sẽ phải nói với cô. “Anh xin lỗi em vì mọi chuyện.” Sự yên lặng lơ lửng trong bóng tối như mấy thứ quần áo lủng lẳng trên đầu anh. Không gian nhỏ thơm mùi nước hoa của Katie.

“Có điều gì anh chưa nói với em thế, Joe?”

Anh đã mất cả buổi sáng để tìm kiếm những lời tốt nhất để nói, nhưng chẳng có cách nào tốt cả. “Anh không biết phải nói sao. Em quá hoàn hảo, Katie ạ. Cứ thử Google trên internet để tìm người vợ hoàn hảo và anh thề là hình ảnh em sẽ hiện ra ở phần kết quả. Em ngọt ngào, đầy quan tâm, gợi cảm, nhưng...”

“Nhưng sao hả Joe?” cô hỏi.

Rời khỏi cửa hàng hoa. Carl nhận thấy nhiệt độ đã tăng thêm chừng mười độ nữa. Houston lại trở lại đúng là Houston. Carl ngược nhìn bầu trời xanh khi gã bấm nút mở khóa xe. Gã vừa ngồi vào tay lái thì có tiếng chuông điện thoại reo.

“A lô!”

“Carl Hades phải không ạ?” giọng nói hỏi.

“Chính tôi đây.”

“Tôi là Will Reed, Reed’s DJ. Có danh thiếp và tin nhắn của ông cài ở cửa nhà tôi. Ông cần gì vậy?”

Người đàn ông nghe có vẻ căng thẳng. “Đúng thế. Tôi hy vọng gặp được ông để thảo luận về đám cưới.” Im lặng. “Ông Reed?”

“Tôi xin lỗi. Danh thiếp của ông đề ‘thám tử tư’. Tôi cứ tưởng là có việc gì khác.”

“Tôi vẫn hay bị thế mà.” Carl tập trung vào giọng nói của người đàn ông, hy vọng có thể nhận ra giọng nói của gã đàn ông đã định thiêu sống anh và Tóc Đỏ. “Ai cũng có tật giật mình mà.” Anh cố làm ra vẻ đùa cợt.

“Tôi đoán thế.” Reed nói, vẫn có vẻ thận trọng. Quá thận trọng.

“Ông có nhà bây giờ không? Tôi có thể ghé qua được không?”

“Tôi đang bận ghép đĩa nhạc. Sao ông không xem qua trang Web của tôi cái đã? Nếu ông thấy được thì chúng ta có thể nói chuyện sau.”

Văng vẳng phía sau, Carl nghe có tiếng nhạc, nhạc đám cưới. Nếu anh thúc ép ông Reed phải trả lời quá nhanh, người này có thể sẽ sinh nghi. Có thể cũng sẽ nghi ngờ chẳng kém gì Carl. “Tôi thực sự muốn được trao đổi với ông hôm nay.”

“Không được rồi. Nhưng ngày mai thì được. Khoảng ba giờ nhé?”

Có thể đến lúc ấy thì Carl cũng đã có tin tức từ việc thẩm tra lý lịch rồi, nhưng mẹ kiếp, gã chẳng thích đợi tí nào. “Tôi đoán là tôi phải kiên nhẫn một tí vậy.”

“Và nếu ông muốn thì cứ đưa cả cô dâu đi cùng nhé. Các cô dâu nhìn chung biết nhiều về nhạc hơn.”

Sự nghi ngờ của Carl tăng thêm. “Cô ấy làm việc ở nơi khác, nên tôi đành phải làm mọi thứ việc của phụ nữ vậy.”

“Được thôi. Mai tôi gặp ông nhé.”

“Tôi sẽ đến.” Carl ngắt điện thoại và lấy quyển sổ ghi chép trong hộc để găng tay. Anh ghi lại thời gian bên cạnh tên tuổi, địa chỉ và số điện thoại của ông Reed. Rồi anh điện thoại cho anh trai.

“Hades nghe.” Anh trai anh trả lời.

“Anh sắp có kết quả xác minh lý lịch chưa?”

“Có thể là ngày mai. Có thể tận sang năm.” Ben nói.

“Tệ thế á?”

“Tên đó thực là khốn kiếp. Còn quay lại thăm những cái xác. Còn để lại hoa.”

Carl nhìn lên cửa hàng hoa. “Em thực sự cần mấy cái kết quả xác minh ấy đấy anh Ben ạ.”

“Nhưng gì cơ?” Katie hỏi khi Joe thôi không nói nữa. Trong khi chờ đợi câu trả lời của anh, cô cố gắng dựa ra đằng sau, và vướng phải một cái gì đó. Những bức tranh cũ của cô. Cô đã quên băng chúng ở đó.

“Anh yêu em. Anh có yêu.”

Những lời của Joe khiến cô ngẩng đầu lên. Rồi cô nhận ra sự lưỡng lự trong giọng nói của anh. “Nhưng?”

“Em hoàn hảo lắm. Nhưng anh không thể cưới em được.”

Anh không thể cưới được ư? Thực sự anh đã nói thế hay sao?

Anh tiếp. “Anh biết việc đó sẽ gây ra những vấn đề rất lớn. Và cũng sẽ xấu hổ ra trò. Và anh sẽ nhận mọi lỗi về mình, Katie ạ.”

Anh sẽ làm thế ư? Cô tưởng tượng ra cha mẹ mình nhìn xuống từ thiên đường và nói *Tạ ơn Chúa. Cái tên Ray được cứu vớt rồi*. Sự nhẹ nhõm lan tỏa trong người cô. Cô có thể ngẩng cao đầu được. Làm nạn nhân hủy hôn dễ hơn nhiều làm kẻ có tội.

Cô có thể nghe thấy tiếng thở của Joe và nhận ra cảm giác mắc lỗi của anh. Cuối cùng cô nói. “Em chẳng hoàn hảo đâu.” Cô gần như có thể nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của bố mẹ mình. “Em nấu ăn dở lắm, anh nhớ không?”

Anh khẽ cười. “Thôi được rồi, cái đó thì đúng thật.”

Sự im lặng lại bao trùm. “Và em cũng không vẽ được.”

Cô lướt những ngón tay mình trên những bức toan, trên những lớp màu vẽ dày. Cô cảm thấy sự mất mát những giấc mơ của mình qua từng nét vẽ, cũng như cô cảm thấy sự mất mát những giấc mơ của mình là tạo dựng một gia đình của chính mình để thay thế cho gia đình đã bị cướp đoạt đi một cách vô lý. *Một mình tẻ lắm. Một mình đau lắm.*

Những giọt nước mắt chực trào. Cô thẳng lưng lên. Cô là người sống sót.

“Anh không biết là em đã vẽ tranh.”

Có vẻ thật kỳ lạ là cô nói với Carl Hades, một người lạ, một điều về bản thân cô mà cô chưa nói với Joe. “Em vẽ tệ lắm.”

“Anh xin lỗi,” anh lại nói lần nữa, và biết anh không định nói về chuyện cô không có tài năng nghệ thuật.

“Em thực sự chẳng hoàn hảo đâu Joe.” Bố mẹ cô đã muốn vậy, nhưng cô không thể.

“Em cũng gần được như thế rồi.”

“Không đâu.” Cô hít một hơi sâu. “Em chẳng hoàn hảo đến độ em ngồi đây mà nghĩ liệu em có thể sống yên không nếu để mặc anh nhận mọi trách nhiệm về việc hủy hôn. Sự thực là em định đưa anh vào trong này để nói với anh chính điều ấy. Em yêu anh, nhưng em không yêu anh như phải thế.” Bóng tối lặng thinh.

“Làm thế nào mà em nhận ra?” anh hỏi. Khi cô không trả lời, anh tiếp, “Katie?”

“Anh thực sự muốn biết ư?” Cô không nghĩ rằng anh sẽ muốn. Sau khi nói với Les, cô nhận ra đầu mỗi đầu tiên của cô là gì.

“Đúng vậy.”

“Chuyện tình dục, nó...”

“Nó làm sao?”

“Dở lắm. Đây, không phải là em...” Làm thế nào cô có thể thoát ra khỏi chuyện này đây?

“Đây nhé, anh bị tổn thương đấy.” Có một chút trêu đùa trong giọng nói của anh.

“Không phải lỗi của anh đâu. Có điều là chẳng cuồng nhiệt tí nào.”

“À à, chẳng hơn gì.” Anh ngọ ngoạy, rồi thở ra một hơi. “Nhưng anh hiểu ý em. Anh cũng có ý đợi cho nó khá hơn lên. Cũng không phải lỗi của em nhé.”

Cô lặng thinh, mừng là anh hiểu. “Ban đầu em bắt đầu tự hỏi về những cảm giác của mình, rồi Les nhận ra sự hồ nghi của em. Cô ấy rất nhạy trong việc đó. Nhìn thấy mọi điều trong em. Nhưng đêm qua...” Cô không biết vì sao cô cảm thấy sự cần thiết phải thú nhận, nhưng cô làm thế. “Khi em ở cùng với Carl Hades. Em cảm thấy nồng nhiệt với anh ta.”

Sự im lặng lại bao trùm lên họ. “Em đang nói gì thế Katie?”

“Không có chuyện gì xảy ra hết,” cô nói rõ ràng. “Nhưng em cảm nhận nhiều điều. Và bây giờ em cảm thấy mình tồi tệ.” Cô im bật, và sự im lặng lại hiện diện.

“Em không cần phải cảm thấy như thế.” Cuối cùng anh nói. “Chúng mình cũng chỉ là con người thôi.”

“Chúng mình?” Cái từ ấy có ý nghĩa nào đó. “Nó cũng đã xảy ra với anh ư?”

Sự im lặng của anh đã nói thay anh. “Anh không có ý để nó xảy ra đâu. Và cũng như em, không có chuyện gì thực sự xảy ra cả.”

“Nhưng anh đã muốn nó xảy ra phải không?” cô hỏi, mặt cảm vui bất.

“Đúng thế,” anh thú nhận.

“Cô nào ở cơ quan à?” cô hỏi, không hiểu tại sao, nhưng muốn biết.

“Không.”

“Em có biết người đó không?”

“Có quan trọng không?” anh hỏi, giọng anh đầy lưỡng lự.

“Không, nhưng em *cũng nói với anh* mà.” Cô nhớ ra người hàng xóm của anh. Người phụ nữ luôn luôn tán tỉnh Joe. “Ồ, chết thật! Có phải là...”

“Katie, anh thề đấy. Les chẳng dính dáng gì đâu.”

Carl tiếp tục nói chuyện với Ben trong khi vẫn nhìn cửa hàng hoa một cách chăm chú. “Anh gặp Tóc Đỏ chưa?”

“Á à, chủ đề này thú vị lắm đây.”

“Tại sao thế?” Carl bắt đầu khởi động xe và hòa vào dòng xe cộ lưu thông.

“Cô ấy thực sự lao bổ vào anh.”

Tay Carl nắm chặt điện thoại hơn. “Cô ấy không làm thế đâu.”

“Anh chưa bao giờ ôm người phụ nữ nào, trừ Tami, như thế từ bao năm nay. Cô ấy ra trò đấy.”

“Đừng bịa nữa. Cô ấy đâu phải loại người như thế.” Carl vặc.

“Ai bịa làm gì? Cô ấy lao bắn vào anh.”

“Anh nói dối.” Carl buộc tội. “Cô ấy đã đính hôn. Và thậm chí nếu cô ấy chưa đính hôn chẳng nữa, cô ấy không phải loại người dễ...”

Tiếng Ben cười tràn ngập điện thoại. “Anh biết ngay mà. Chú đồ cô ấy rồi. Thằng em ba vạ của anh cuối cùng cũng đồ một cô tử tế. Chính vì thế mà chú không đến gặp cô ấy phải không? Chú sợ chứ gì?”

“Anh nói linh tinh rồi đấy.” Anh rẽ vào trong phố, sẵn sàng đập máy nếu Ben cứ tiếp tục thế.

“Sự thực là, Tóc Đỏ có nhảy bổ vào anh. Nhưng chỉ vì cô ấy tưởng anh là chú thôi.”

Rõ là anh trai gã chưa thôi làm trò. “Phải đấy.”

“Thật đấy. Cô ấy lao vào vòng tay anh. Khi cô ấy nhận ra mình nhầm, cô ấy đỏ mặt rất xinh. Gần đỏ như tóc cô ấy đấy. Chú luôn luôn thích mấy cô tóc đỏ mà. Tuy nhiên, anh nghĩ là cô ấy nhớ chú lắm đấy.”

Chỉ như thế thôi, Carl cảm thấy muốn được gặp Katie Ray đến phát đau. Và trời ạ, anh cũng nhớ cô.

“Chú nên đến gặp cô ấy đi, Carl ạ. Anh không đùa đâu.”

Carl hít một hơi “Cũng có thể.” *Có thể?*

Là Les ư? Katie không thể nào tin được... “Em cứ tưởng là cô hàng xóm của anh.”

“Đã không xảy ra chuyện gì cả,” Joe nói vẻ gấp gáp. “Bọn anh gặp nhau ở quầy bar. Rồi anh đến nhà em. Anh cứ tưởng là em ở trong bồn tắm.”

Katie tiêu hóa những gì anh nói và nhớ lại... “Không phải chứ! Không phải anh là người đã khóa thân chui vào bồn tắm với cô ấy đấy chứ?”

“Cô ấy tấn cho anh một trận. Gọi 911.”

Một phần trong cô muốn cười phá lên. Một phần khác vẫn không tin nổi điều ấy. Sự im lặng lại rón rén bò vào trong tủ quần áo nơi cô đang cố gắng tiêu hóa thực tế. Tại sao Les chẳng kể với cô?

“Chẳng có chuyện gì xảy ra đâu.” Giọng anh rung lên vì tuyệt vọng.

“Em tin anh mà.” Katie gục đầu lên gối và thấy mình đưa tay ra sờ vào một bức tranh.

“Chúng ta làm thế nào về chuyện này bây giờ?” Cuối cùng anh nói.

“Làm gì?” Giữ bí mật với cô chẳng giống Les tí nào.

“Hủy đám cưới. Có lẽ người lập kế hoạch đám cưới của em có thể giúp... Ồ. Quên đi.”

“Đừng lo. Em cũng quên luôn ấy mà.” Cô dừng lại. “Em đoán là em cần lấy danh sách những người đã phức đáp giấy mời đám cưới và gọi mọi

người.”

“Chán thế,” anh lầm bầm.

“Quá đi chứ,” cô nói. “Chúng mình cũng phải gửi quà tặng nữa.”

“Anh rất lấy làm tiếc, Katie ạ.”

Cô biết anh thực sự nghĩ vậy. Joe không bao giờ có ý làm tổn thương ai. Và ý nghĩ không bao giờ còn nhìn thấy khuôn mặt ngọt ngào, điển trai, tốt bụng của Joe làm cô thấy đau trong tim.

“Joe, nghe thì có vẻ sáo rỗng, nhưng anh nghĩ chúng mình có thể tiếp tục là bạn được hay không?”

“Anh muốn thế lắm.” Và sự im lặng tối tăm không còn khó chịu nữa.

Katie lướt những ngón tay lên một bức tranh và tự hỏi không biết đây là bức nào? Bức vẽ đại dương? Hay bức vẽ hoa?

“À, cắt thật,” anh nói. “Anh vừa nhớ ra là anh phải nói với mẹ về chuyện này.”

“Anh có muốn em đi cùng anh không?” Katie mếu mệ của Joe. Quả là bà cố tình kiểm soát Joe, nhưng so với bố mẹ cô, thì mẹ Joe cũng không đến nỗi nào.

“Không. Anh sẽ tự thu xếp. Em nghĩ tối mai mình bắt đầu gọi mọi người thì có kịp không?”

“Được. Và trưa mai, em sẽ gọi điện cho tất cả những người mà em định thuê dịch vụ cho đám cưới.” Dĩ nhiên, Katie chẳng biết mình thuê ai, bởi vì

Tabitha đã thay đổi mọi thứ.

“Anh biết chuyện này chẳng dễ dàng gì.”

“Cho cả hai ta.” Ý nghĩ của cô lại quay về với việc bố mẹ cô sẽ xấu hổ ra sao nếu họ còn sống. Người họ Ray không bao giờ rút lui vào phút cuối cùng.

“Chúng mình sẽ sống sót vượt qua chuyện này thôi.” Joe nói, như đọc được ý nghĩ của cô.

Sống sót vượt qua chuyện này. Sống sót? Hình ảnh Tabitha ngã xuống tấm thảm lại hiện về. Hơi thở của Katie nghẹn lại. Cô gục đầu xuống đầu gối. “Em thật lòng chỉ mong có thể.”

Joe hẳn là đọc được suy nghĩ của cô, bởi vì anh nói quá nhanh. “Hay là em đến ở tạm chỗ anh vậy?”

Katie suy nghĩ về điều ấy. Rồi cô nhớ ra Ben Hades đã nói, *Chúng tôi không có lý do gì để tin rằng cô gặp nguy hiểm.* Logic xua đi sự sợ hãi đeo đẳng. Hơn nữa, ở cùng với Joe chắc sẽ khó xử vô cùng.

“Les đang ở đây. Và bọn em có thể đến ở khách sạn. Bọn em sẽ ổn cả thôi.”

Bây giờ tất cả những gì cô cần làm là tin vào điều đó.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Carl đã tập chạy sáu cây số, tắm gội, và vừa mới cạo râu xong thì nghe thấy tiếng bố.

“Con trai?”

Anh cau mày với bóng mình trong gương. Anh thực sự cần đòi lại chìa khóa. “Con ở trong này.”

Bố anh hiện ra ở cửa phòng tắm. “Chào con.”

“Chào bố.” Xoa nước hoa cạo râu lên má, anh nhớ khi chất cồn thấm vào những vết xước. Anh nhìn những vết cào. Tóc Đỏ đã cào ra trò, nhưng anh không trách gì cô.

“Con pha cà phê à?” Bố anh hỏi khi anh đi về phía hành lang.

“Vâng.” Chỉ mặc độc cái quần đùi, Carl đi ra đứng trước tủ quần áo mở rộng. Người ta mặc cái gì để đến thăm phòng tranh nhỉ?

Một cái quần kaki đập vào mắt. Anh quăng nó lên giường. Cái áo sơ mi oxford xanh nhạt chắc là được. Rồi anh bỗng nhìn thấy một cái áo nhét mũi ở phía trong. Tít trong. Đó là cái áo mà Tami tặng anh năm ngoái vào dịp Giáng sinh. Chì ấy thì là anh mặc cái áo ấy rất tuyệt. Ồ, *thì đã sao*.

Năm phút sau, anh bước ra khỏi phòng ngủ, sạch sẽ, tóc tai chải tử tế, sẵn sàng. Bố anh đang ngồi bên chiếc bàn trong bếp, mũi chúi vào mục

thương mại của tờ báo *Houston Chronicle*.

Tờ báo hạ thấp xuống. “Sao con ăn mặc bánh thế?”

“Con phải đi gặp mấy nghi phạm trong vụ Jones.”

“Và con phải diện bánh để làm thế á?”

“Con nghĩ là con sẽ ghé qua phòng tranh nơi Tóc Đỏ làm việc.” Carl tự nhủ với mình điều ấy chẳng có nghĩa gì. Chỉ là chuyện xã giao thông thường mà thôi.

Bố anh tiếp tục nhìn chăm chăm. “Con thích màu hồng từ bao giờ thế?”

“Đây là màu đỏ nhạt chứ.” Carl vớ lấy cái cốc của mình và đi rót cà phê.

“Chỉ là một cách gọi khác của màu hồng đấy thôi.”

“Tami tặng con mà.” Tiến lại chỗ cái bàn, Carl ngồi vào một chiếc ghế. “Bên cạnh đó, phụ nữ không còn mê mẩn vì những đấng nam nhi phong trần nữa.” Anh được biết thế từ một nguồn đáng tin cậy. Cái nguồn đã khiến anh thao thức mất nửa đêm đánh vật với sự cương cứng trong khi con chó của anh thì lại may mắn thế. Thật chẳng có lý chút nào.

“Thế phụ nữ bây giờ thích gì nào?”

“Đàn ông dạng metro.” Carl cầm mực thể thao lên.

“Một người đàn ông đi xe buýt ấy à?”

“Không. Một người đàn ông không ngại mặc màu... đỏ nhạt.”

Bố anh cười phá lên. “Con định mời cô ấy ăn trưa à?”

“Không. Con chỉ ghé qua xem cô ấy ra sao.”

“Mang hoa cho cô ấy nhé.” Người đàn ông già nói.

Carl mở toang phần báo thể thao ra và giấu mình sau trang báo. “Đừng có tưởng tượng quá nhiều bố ạ. Con xã giao với cô ấy thôi mà.”

“Rồi.” Bố anh lẩm bẩm và lại “Phụ nữ thích hoa đấy.”

Carl lờ bố mình đi. Bên cạnh đó anh cũng đã có quà cho Tóc Đỏ rồi.

Có tiếng chân chạy lòng vòng quanh bàn, Precious chạy tới đón mừng bố Carl, lấy mũi dụi dụi vào chân ông, rồi lại quay về với Baby. Thế có nghĩa là con cún xù của anh thích theo đuôi các bóng hồng hơn là bàn chân của anh? Carl cũng không có ý trách gì con chó, nhưng bị tụt xuống hàng thứ yếu cũng chẳng hay hóm gì. *Hàng thứ yếu*. Anh nhớ lại đã nhìn thấy Tóc Đỏ với chồng chưa cưới của cô.

Bố anh nhìn mấy con chó. “Thế mấy cái quần lót dành cho chó bố mua đâu cả rồi?”

“Precious xé toạc hết rồi. Con đã nhốt chúng nó vào hai phòng riêng biệt. Chúng nó cứ rên rĩ không thôi hàng tiếng đồng hồ.”

“Tình đang nồng mà. Tránh sao được.”

“Và con nhường cho bố giải thích điều đó với người thừa kế của bà Jones khi người ta đến đón con chó đi nhé.” Carl nâng tờ báo lên, rồi lại hạ xuống. “Nhắc đến con mới nhớ. Bố biết khi nào người ta sẽ đến không? Có ai liên hệ với người ta chưa?”

Bố anh giang tờ báo ra, tránh cái nhìn của Carl.

Carl đẩy tờ báo xuống. “Có tin tức gì hả bố?”

“Điều tra viên James đã nói chuyện với người em họ của Tabitha về con chó và bà ta nói không thể nuôi nó được.”

Carl nhìn con chó như một nắm bông trắng tinh kia. “Bà ta *phải* nhận nó.”

“Bà ta nói sẽ gửi nó vào trung tâm nuôi thú vô thừa nhận.”

Carl nghiêng chặt răng. “Được. Thế thì bố mang nó vào trung tâm đi.”

“Bố á?” Buck hỏi.

“Bố mang nó đến đây. Thì đi mà giải quyết.”

Baby kêu lên một tiếng thảm thiết như thể là nó hiểu. “Tao không thể nuôi mày được đâu.” Carl thì thầm, nhưng tránh không nhìn nó.

“Nó có to tát gì cho cam,” bố anh nói. “Và Precious thích nó mà.”

Carl nhìn bố lạnh như băng. “Bố mang nó tới trung tâm tiếp nhận thú nuôi vô thừa nhận đi. Con nói thật đấy, khi con về, con chó này sẽ không còn ở đây nữa đâu đấy. Anh nhìn đồng hồ. Anh có hẹn với Mel Grimes, tay thợ ảnh, vào lúc mười giờ.”

“Hình như một trong hai chúng ta phải bám đuôi ông Johnson phải không?”

Cút thật. Anh đã quên khuấy vụ Johnson. Và các ngày thứ Hai là ngày mà vợ Johnson nghi ngờ chồng mình gặp gỡ với một người phụ nữ khác. “Đúng vậy. Bố theo ông Johnson đi.” Carl biết rồi anh sẽ hối tiếc vì để bố tham gia vào một vụ nữa, nhưng anh chẳng thấy mình có sự chọn lựa nào. “Bố mang theo máy ảnh của con ấy. Nhưng hãy thận trọng nhé.”

“Lúc nào bố chả cẩn thận.” Bố anh cúi xuống vỗ về Baby.

“Và bố vẫn phải giải quyết vụ con chó đấy nhé.”

“Được rồi, nhưng con biết thừa là họ sẽ giết nó mà, phải không?”

“Nó là một con chó thuần chủng mà,” Carl bật lại ngay. “Sẽ có người muốn nhận nuôi nó.”

“Cũng như con chứ gì?”

“Đừng đổ lỗi cho con. Con đã nói với bố là con không muốn con chó này mà.”

“Rồi, rồi.” Bố anh lại giơ tờ báo lên. “Mấy giờ thì bố phải bắt đầu bám theo ông Johnson đấy?”

“Vợ ông ta nói rằng ông ta không ra khỏi nhà trước chính Ngọ.”

Mười phút tiếp theo họ uống cà phê và đọc tin tức buổi sáng trong im lặng. “Con à?” Bố anh đặt tờ báo xuống.

“Sao ạ?” Carl lật sang trang khác, tìm mục tranh vui.

“Bố... bố, ờ, cần nói với con về một chuyện.”

“Con không giữ con chó lại đâu bố.”

“Không phải chuyện ấy.” Giọng ông già như cảnh báo. Carl nhớ lại là tuần trước bố anh đã đi khám sức khỏe và tuần này sẽ có kết quả. Bụng anh thót lại.

“Kết quả kiểm tra ư?”

“Kết quả kiểm tra á?” bố anh nhắc lại. “Ồ, con định nói kết quả của bác sĩ à.Ồ, không đâu. Bố có kết quả từ hôm thứ Sáu rồi. Bố khỏe như vâm.”

Sự nhẹ nhõm đến ngay lập tức. Dù ông luôn làm Carl phát điên, anh biết rằng mất ông là một tổn thất lớn hơn nhiều những gì anh thú nhận. “Tốt quá.” Anh nhoẻn cười. “Thế có việc gì hả bố?”

Bố anh lấy hai bàn tay bao lấy cốc cà phê, một dấu hiệu chắc chắn của sự căng thẳng. “Bố đã hỏi cưới Jessie cuối tuần vừa rồi.”

Carl dựa người vào ghế. “Bố đùa phải không?”

“Bố quá mệt mỏi vì tối nào cũng phải chui ra khỏi giường của bà ấy. Bà ấy không tin vào việc sống chung không hôn thú với đàn ông, và bố tôn trọng việc đó.”

“Bố sáu mươi sáu rồi. Bố không nên tối nào cũng chui vào giường bà ấy mới phải chứ.”

“Con tưởng máy móc bố hỏng cả rồi ư?”

“Bố ơi, con chẳng có quan tâm nếu máy móc bố ổn hay không nữa. Con nói về chuyện...” Quý quái, anh nói về chuyện gì nhỉ? “Con chỉ nghĩ là hơi muộn màng để bố phải lòng một người đàn bà.”

“Đó không phải là một người đàn bà bất kỳ. Đó là Jessie. Bố yêu bà ấy.”

“Thì bố cứ yêu bà ấy đi. Nhưng sao phải làm hỏng mọi chuyện vì một đám cưới chứ?”

“Bởi vì khi người ta yêu nhau, người ta làm đám cưới.”

“Thế còn mẹ thì sao?” Ngay khi lời ấy buột ra, Carl đã lấy làm hối tiếc.

“Mẹ con đã mất mười sáu năm nay rồi.”

Carl hít một hơi. “Ồ, mặc xác. Con không biết vì sao mình phải nói về chuyện này. Bố cũng sẽ chẳng nghe lời con đâu.” Nhưng cái ý tưởng ấy sao chẳng đúng đắn tí nào. “Thì bố cứ cưới Jessie đi. Nhận con nuôi với bà ấy. Có phụ thuộc quái gì vào con đâu.” Anh đứng lên khỏi ghế.

“Bố muốn con chúc phúc cho bố.”

Carl dừng lại. “Chúc phúc ấy à? Thế bố đã nói với Ben chưa?”

“Rồi.”

“Và chắc là anh ấy đã bảo bố thật là ngốc nghếch phải không?”

Buck gấp hai bàn tay vào nhau và đặt lên tờ báo. “Thực ra là, Ben và Tami rất mừng.”

“Nào, thế thì tốt quá rồi,” Carl nói. “Bố cứ làm như bố muốn đi. Bố chẳng cần quái gì việc con chúc phúc cho bố nữa.” Anh cầm lấy cái áo khoác, gói đồ cho Tóc Đỏ và đi ra.

Joe đã xin nghỉ làm một ngày, lâu lắm rồi anh không làm như thế. Nhưng vì anh sẽ không đi trắng mặt nữa, anh có thể nghỉ ngơi đôi chút. Tuy thế nói với mẹ anh về chuyện hủy bỏ đám cưới không thuộc vào danh mục những việc làm khi cần nghỉ ngơi.

Dù cho Joe rất ghét phải thú nhận, cuộc hẹn tuần trước với bác sĩ chuyên khoa tim của mẹ đã khẳng định nỗi lo sợ lớn nhất của anh. Mẹ anh là một người nhiều mảnh khảnh đến khó tin, bà chẳng có bệnh tật nào có liên quan dù chỉ chút xíu đến bệnh tim. Tất cả những trở ngại về sức khỏe của bà đều là bịa đặt, một cái bẫy hồng lôi kéo sự thông cảm của anh, để khuyến khích anh vội vã làm đám cưới. Bà đã hối thúc anh làm đám cưới từ bao lâu nay.

Anh cũng không định trách bà về cái vụ cưới xin này đâu. Anh đã cầu hôn Katie trước khi bà biết. Nhưng sự thực là việc bà nói dối anh về sức khỏe của bà làm anh thất vọng.

Dĩ nhiên, thế không đủ để anh đối đầu với bà về chuyện đó. Nói đúng ra, anh đã ba tư tuổi đầu rồi và vẫn sợ mẹ. Nhưng này, Mildred Lyon đâu có phải là một người phụ nữ tầm thường. Chỉ một ánh nhìn sắc lẹm của bà, bà lại làm anh cảm thấy mình mới chỉ mười ba tuổi đầu và vừa phạm một lỗi lầm gì đó.

Katie đã bảo đảm với anh là mẹ anh chỉ quá cô độc mà thôi. Katie cũng nhấn mạnh rằng sự tận tụy của anh đối với mẹ là dấu hiệu của một người con trai biết quan tâm. Nhưng để mẹ mình thoát khỏi vụ đối trá này thì quá lắm. Đúng thế. Vậy thì anh sẽ làm gì nào?

Dững khí lung lay, anh bước vào căn hộ của mẹ. “Mẹ ơ?”

Bà không đáp lời. Có khi ở bên hàng xóm cũng nên, anh đi vào bếp để lấy một lon sô đa. Trong khi lưỡng lự không biết có nên ăn một cái bánh mì kẹp hay không, anh nghe có tiếng động trong phòng ngủ.

“Mẹ ới?” Tưởng tượng ra bà ngã lăn ra đất, anh chạy vội vào phòng ngủ. Và... Mẹ khỉ! Anh quay phắt ra. Nhưng, đã quá muộn. Hình ảnh ấy đã găm như một hình xăm vào trí nhớ của anh. Không phải chỉ là một hình xăm tạm thời. Một hình xăm vĩnh viễn.

“Joe!” mẹ anh hét lên.

Anh nghe có tiếng va thịch vào tường và cầu mong sao đó là người bạn tình của mẹ chứ không phải bà. Và cũng sẽ hay hơn nhiều nếu người bạn tình của bà là một người thật. Nhưng nhìn thấy mẹ mình, trần như nhộng và đang thưởng thức một bạn tình chạy pin, về cơ bản là quá sức chịu đựng.

Anh đứng trong hành lang, cố gắng quyết định xem mình sẽ làm gì. Mẹ anh lao đảo phía sau anh để nói với anh rằng bà chưa ngã ra mà chết. Anh lại sục mười ngón tay vào mái tóc. “Cút thật.”

“Joey. Mẹ... mẹ... Đáng ra con không bao giờ nên chứng kiến cảnh này.”

“Ít nhất thì lần này, mẹ con mình cũng nhất trí hoàn toàn về một điều gì đó.” Ngay lúc ấy, Joe quyết định trò chơi sẽ kết thúc. Không cần phải xoa dịu mẹ mình nữa.

Anh quay ngoắt lại, mừng là mẹ anh đã mặc một cái váy. “Con ghé qua để báo với mẹ là bọn con hủy lễ cưới.”

Mẹ anh đặt một tay lên tim. “Nhưng...”

“Mẹ *đừng* nói gì nữa.” Anh chỉ vào cái giường. “Bất kỳ người phụ nữ nào có thể làm cái việc mà con vừa nhìn thấy thì không thể nào có một trái tim yếu ớt được.”

Mẹ anh đỏ mặt, nhưng vẫn dám nhìn anh bằng cái nhìn cảnh cáo kiểu *đừng-có-nói-như-thế-với-mẹ*. Nhưng cái nhìn của mẹ anh không có một tý uy lực nào, sau khi anh đã chứng kiến...Ồ, chết tiệt, anh ước gì mình có thể quên đi được.

“Con yêu mẹ, mẹ ạ. Và con sẽ luôn luôn bên mẹ, nhưng những gì con vừa nhìn thấy chứng tỏ rằng mẹ cần có cuộc đời *riêng* của mẹ. Thậm chí có thể có cả một bạn trai *bằng xương bằng thịt* nữa. Và mẹ cần phải thôi *đừng* có can thiệp, *đừng* có tham gia và *đừng* có cố gắng cai quản cuộc đời con nữa.”

Joe bước ra, nhưng chỉ sau khi đã giật lấy cuốn danh bạ điện thoại để dưới cái bàn uống nước. Có cái gì đó trong việc dám đối kháng với mẹ đã làm anh mạnh mẽ thêm, và tuy có thể anh là một thằng ngốc, anh còn muốn gặp một người phụ nữ nữa.

Trong xe, anh tìm trong mục G để nhìn xem có bao nhiêu Graysons liệt kê ở North Piper. Les sẽ không muốn gặp anh, nhưng, chết tiệt, có những điều cần phải được nói ra.

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Katie đã làm việc trong bốn giờ nhưng mới chỉ hoàn thành được phần việc của một giờ thôi. Trong đầu cô luôn nhảy nhót các vấn đề.

Gạch đầu dòng thứ nhất: Tabitha ngã xuống và những hình ảnh cứ diễn đi diễn lại. Katie lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra với con chó của người phụ nữ ấy.

Gạch đầu dòng thứ hai: Carl Hades. Cô tự hỏi sao mình lại nhớ anh ta.

Gạch đầu dòng thứ ba: Joe và cuộc đối đầu với mẹ anh ấy. Cô lo lắng về mối quan hệ giữa Joe và mẹ anh.

Gạch đầu dòng thứ tư... Katie cầm lấy điện thoại di động và tua lại tin nhắn mà Les đã để lại cho cô cái đêm Tabitha bị sát hại. *Mình sẽ kể cậu nghe về cái anh chàng vô cùng nóng bỏng mà mình đã gặp ở nhà hàng.* Giờ thì Katie có lóe chút nghi ngờ và cô biết tại sao Les không nói gì đến cảnh đã diễn ra ở trong bồn tắm: Joe Lyon không phải là người duy nhất đã khát khao trong bồn tắm nhà Katie.

Gạch đầu dòng thứ tư là gạch đầu dòng gây ra cho cô nhiều vấn đề nhất. Nếu bị đối đầu, Les sẽ phủ nhận mọi chuyện và chạy trốn tới Boston. Đúng thế, Les là người rất giỏi gọi tên cảm xúc của mọi người lại rất tệ trong việc thú nhận cảm xúc của chính mình.

Hay là Katie làm to chuyện hơn mức cần thiết nhỉ? Có nghĩa gì nếu Les bị Joe hấp dẫn về mặt thể xác? Một phần bên trong Katie muốn nói không

có gì, nhưng chính Katie cũng biết rằng kể từ khi Mike mất đi, Les chưa bị ai lôi cuốn cả.

Katie cố gắng tưởng tượng ra kết quả của sự hấp dẫn ấy. Sẽ ra sao nếu thực sự Joe và Les sẽ cặp đôi với nhau? Điều ấy sẽ khiến cô cảm thấy thế nào? Ngồi trong ghế của mình, cô đào sâu trong những ngăn, những hộc trong não mình để tìm kiếm câu trả lời, nghĩ rằng mình sẽ lôi ra được chút khó chịu nào đây. Nhưng, không. Chẳng có gì ở đó. Và phải chăng điều ấy khẳng định rằng Joe và cô, hoàn toàn, hoàn toàn không phải để cho nhau?

“Katie?” Lola nói.

“Có gì thế?” Katie ngược nhìn ra cửa văn phòng nơi Lola, chủ nhân của phòng tranh và cũng là một trong những nghệ sĩ chính trưng bày ở đây. Thay vì nhìn thấy Lola, hình ảnh Tabitha máu phun ra trên bộ vest trắng trở lại trong trí óc của Katie. Cô cảm thấy dạ dày mình thắt lại.

“Katie?” Lola nhắc lại.

Katie lắc đầu xua đi hình ảnh bi thảm đột ngột ấy. “Xin lỗi. Chị nói gì ấy nhỉ?”

“Có một người đàn ông đến tìm gặp cô.” Lola liếc nhìn về phía hàng lang, rồi quay lại phía cô. “Trông được đấy.” Chị ta hôn mấy đầu ngón tay mình.

“Có phải là Ben Hades không?” Katie từ chối hy vọng gì khác hơn. Ben chắc đã nhận được tin nhắn của cô. Và thú thật là, đó là lý do duy nhất khiến cô gọi cho anh ta khi này: về con chó của Tabitha. Chứ không phải để hỏi về Carl.

Lola nhòen cười. “Chị đắm say đến mức chẳng nghe được tên của anh ta.”

Katie đứng dậy. “Anh ta có gia đình rồi, chị Lola ơi.”

“Đáng lý ra chị cũng phải biết trước thế. Anh ta đã mang dấu ấn người phụ nữ của mình rồi.” Lola làm một cử chỉ như cào móng tay lên má.

Katie ngã phịch trở lại ghế. “Ồ, mẹo.”

“*Em gái ơi*, sau những gì đã xảy ra với em tuần rồi, em có thể nói ‘chết mẹ’ được rồi đấy.”

“Đúng thế,” Katie đồng tình. Đặt hai bàn tay cho vững trên bàn, cô ưỡn vai lên. Cô có thể làm thế được mà. Nhưng cô có thể làm thế mà không biến mình thành con ngốc hay không thì ai mà đoán được.

Kéo lại cái đuôi tóc buộc cao, cô liếm môi và đứng dậy. Bây giờ, liệu cô có thể nhúc nhích chân được không đây.

Nhìn vào Lola, người thường thề rằng mình có một phần là phù thủy bên trong, Katie đưa tay ra cầm lấy tay chị ta. “Cho em ít phép lạ của chị đi nào, Lola.”

“Em cần dạng phép lạ nào?”

“Dạng sức mạnh lý trí ấy. Thật nhiều sức mạnh lý trí.” Cô sẽ không lao vào vòng tay Carl Hades, dù rằng đã lại độc thân, cô cũng sẽ không bao giờ rơi vào Danh sách chiến tích của anh ta.

Carl đi xung quanh gian phòng ngắm nghía các tác phẩm treo trên tường. Nghiêm chỉnh mà nói, con voi ở Mexico còn có nhiều tài năng hơn. Và sau khi đã nhìn mấy thứ này, sao mà Tóc Đỏ còn nghĩ là cô ấy không thể vẽ? Anh xoay xoay vai và cố gắng làm giảm cảm giác căng thẳng.

Sáng hôm nay chẳng được việc gì. Đầu tiên là lời tuyên bố của bố. *Hôn nhân ư?* Không biết cái gì đã ám ông già thế không biết? Rồi thì Ben vẫn chưa có kết quả xác minh, và thêm nữa, tay thợ ảnh, mặc dù đã có hẹn, lại không có nhà. Điều ấy khiến cho ông Grimes rơi vào bản danh sách những cái tên cần theo dõi kỹ hơn của Carl. Grimes không biết, nhưng rơi vào cái danh sách ấy chẳng hay ho tí gì.

Hy vọng rằng buổi sáng nay không hoàn toàn hoài phí, anh đã lái xe tới tiệm hoa, chỉ để phát hiện ra rằng, ông chủ tiệm, Jack Edwards đã không có ở đó. Hôm nay lúc ba giờ, Carl có hẹn với tay DJ chỉnh nhạc, và đã cố gắng hẹn được tay thợ làm bánh Todd Sweet vào lúc năm giờ. Gã hi vọng là đến lúc ấy thì Ben đã có tin tức rồi. Đến với chút thông tin dặt lừng là tốt nhất.

Carl nghe thấy tiếng bước chân bèn quay lại. Giây phút anh nhìn thấy cô, đất như chao đảo dưới chân. Anh đã một lần trải qua cuộc động đất ở California khi anh đến đó chơi, nhưng cũng không đến nỗi mất thăng bằng như bây giờ.

Katie đứng cách anh khoảng gần một mét. *Cô ấy đã đánh hôn rồi.* Mấy cái từ ấy bơi lội trong đầu anh. Mắt anh nhìn xuống bàn tay trái của cô, để xem cô đã mua nhẫn mới chưa. Khi không thấy có gì, mắt anh lại nhìn vào cô. Tóc cô buộc cao, thật tiếc, anh thích nó xõa xuống hơn. Nhưng bộ vest công sở màu xanh nhạt lại ôm khít lấy thân hình cô. Cái áo vest màu xanh nhạt hơn, hơi hé lộ bầu ngực, và cái chân váy, chỉ đủ sát khiến đàn ông chảy nước miếng, ngăn đến giữa đùi. Và nó cũng đủ ngăn để khiến cho người ta khó nghĩ, nên tập trung vào cặp chân hay bộ ngực đây.

Carl biết ngay đàn ông ai đến đây mua sắm đều chẳng phải vì tranh mà vì thân hình như tượng tạc của Tóc Đỏ.

“Trông cô gọn ghẽ lắm.”

Cô ấy đã đánh hôn rồi, anh tự nhủ mình lần nữa.

Đúng, nhưng không có nghĩa lý gì nếu cô không đeo nhẫn cưới.

“Anh cũng vậy.” Cô nhoẻn cười.

Nụ cười mềm mại, gợi cảm của cô, đánh trúng chỗ giữa hai chân anh, và cái quần kaki rộng của anh bỗng dưng chẳng còn rộng lắm đâu.

Nụ cười của cô rộng mở hơn. “Tôi thích anh mặc màu hồng đấy. Nó hợp với cái khăn hôm trước anh quàng.”

“Đây là màu đỏ nhạt chứ. Và bên cạnh đó, tôi nghe nói đàn ông kiểu metro không ngại chạm tới những phần tính nữ trong mình mà.”

“Thế là anh cũng chuyển thành metro đấy hả?”

Trời ạ, cô ấy thật tuyệt quá. “Tôi cũng thử xem nó có hợp với mình không?” Mắt họ gặp nhau và không rời. “Cô biết không,” anh tiếp, “tôi hơi thất vọng một tí.”

“Về chuyện gì cơ?” Cô xoay xoay cái gót giày cao vào tấm thảm.

“Anh trai tôi cứ kể mãi về chuyện cô chào đón anh ấy ra sao, thế mà tôi thì đến cái bắt tay cũng chẳng có.” Anh cũng chẳng hiểu sao lại nói thế, có thể bởi anh thích trêu chọc cô, hoặc có thể bởi anh thất vọng vì cô không chạm vào anh. Thân thể anh phát đau vì muốn được cảm nhận cô, được đến

đủ gần để biết liệu cô có dùng đúng loại nước hoa ấy, đủ gần để nhìn thấy đám tàn nhang trên mũi cô.

“Anh ấy kể thế với anh à?” Mặt cô ửng dần lên.

Chết tiệt, khi đỏ mặt cô ấy xinh thế. “Chỉ qua loa thôi.” *Cô ấy đã đánh hôn rồi.* “Vậy là cô làm việc ở chỗ này đây?”

“Vâng, như thế này đây.” Cô vẫy tay chỉ xung quanh, làm cho cái áo của cô càng chật thêm chỗ ngực.

Mắt anh lướt qua cái đồng hồ treo tường. Anh tự nhủ, đừng có làm thế, nhưng... “Cô có muốn đi kiếm cái gì ăn trưa với tôi không?” Vẻ mặt cô chuẩn bị cho anh sự thất vọng. Anh ghét nhất là thất vọng. “Đừng có làm tan vỡ trái tim tôi, Tóc Đỏ.”

Cô chớp mắt. “Nghiêm chỉnh mà nói thì tôi ngờ rằng tôi không thể làm tan nát trái tim anh đâu.”

Ấy vậy mà cái ý tưởng ấy lại chẳng lấy gì làm xa xôi với anh.

Cô ngần ngừ. “Tôi định tranh thủ chạy mấy việc...”

“Tôi nhìn thấy có tiệm bán đồ ăn trưa ngay bên cạnh đây. Ăn trưa nhanh thôi. Nói đồng ý đi.”

Cô lưỡng lự. “Ăn trưa vậy.”

“Chỉ ăn trưa thôi mà.” Anh nói, bởi vì đó là tất cả những gì cô có vẻ muốn. Trong khi chính anh tự nói với mình là, chỉ ăn trưa mà thôi, anh bỗng dưng cảm thấy cái ý định này sao mà thâm quá.

Les lật từng trang cuốn album, những hoài niệm cứ cuộn lên trong ngực. Khuôn mặt điển trai của Mike mỉm cười với cô. Thật kỳ lạ, bây giờ nỗi đau gần như có thể chịu đựng được. Nhận ra phòng khách có vẻ quá tĩnh lặng, Les đứng lên đi xem thế nào.

May làm sao.

“*Không, Mimi.*” Les lấy thời son từ tay bà ngoại.

Mẹ cô đã đề nghị cô trông nom bà hôm nay. Việc tưởng như nhỏ thôi, nhưng Les đã hiểu ra rằng tình trạng của Mimi đã xấu đi rất nhiều so với hồi cô rời đến Boston. Trước đó, Mimi có thể ngồi xem TV hàng giờ và mãn nguyện. Giờ thì bà làm đủ thứ, hết tự cởi quần áo ra lại tìm thấy cái gì đó để nghịch.

Les tự hỏi không biết mẹ cô đã xoay sở thế nào. Một cảm giác không chắc chắn lại nhói lên trong ngực. Lại thêm một điều nữa khuyến khích cô trở về nhà. Sáng nay, Les gọi điện cho sếp cũ của cô ở tờ báo. Ông ấy rất mừng khi nói chuyện với cô, và điều đầu tiên ông ấy hỏi đó là, “Nếu cô gọi điện kiếm việc, tôi nhận cô ngay lập tức.”

Cô không gọi điện để kiếm việc, nhưng lời mời của ông cũng khiến cô suy nghĩ. Đã đến lúc chưa? Đã đến lúc chuyển về quê nhà và thôi không trốn chạy nữa chưa?

Les nhoẻn cười với nụ cười như hề trên môi bà ngoại. Sâu thẳm trong cô, cô cảm thấy đau đớn nhìn thấy bà như thế này, nhưng mặt khác, Les mừng là Mimi, không giống như nhiều bệnh nhân đau tim khác, là một nạn nhân hạnh phúc. Mimi luôn mỉm cười và có vẻ như lấy làm mừng vì đã sống sót. So với tuổi tác của bà thì quả là không tồi.

“Đi vào nhà tắm đi bà, để cháu lau mặt cho bà nhé.”

“Bà thích giày của bà lắm.” Mimi nói và giơ một chân ra.

Les mỉm cười, nhớ ra mẹ đã nói là Mimi không chịu cởi giày ra tối qua.
“Cháu vui là bà thích chúng đấy.”

Mimi bắt đầu cởi cúc áo.

“Đã đến giờ đi ngủ đâu ạ.”

Có tiếng chuông cửa ngân nga và Les chạy ra mở cửa, nhân tiện nhấc luôn túi cam mà mẹ cô bảo phải giao cho người hàng xóm sẽ đến nhận vào tầm trưa. Les cầm cái túi có đính kèm mẫu tin nhắn bên trên và mở cửa.
“To, và đủ mộng để vắt,” Les đọc mẫu tin nhắn trước khi ngẩng lên. Tim cô bỗng lật đật.

“Anh nghĩ là, cảm ơn em.” Joe Lyon mỉm cười.

Les thả túi trái cây xuống. “Tôi nghĩ là anh...”

“Vậy ra, anh chưa đủ mộng để vắt hả?” Anh đút tay vào túi quần bò.

Nỗi hốt hoảng ngập tràn trong ngực Les. Ban đầu, cô không hiểu chính xác tại sao có cảm giác ấy, nhưng nó nhanh chóng trở nên hiển nhiên. Có cái gì đó ở Joe đã thay đổi, một cái gì đó tinh tế mà đáng sợ.

“Anh làm gì ở đây thế?”

“Thích giày mới của bà lắm,” tiếng Mimi vọng ra từ phòng khách.

“Chờ tôi một giây,” Les nói, và chạy trở vào phòng khách. Mimi ngồi trước TV, một chân duỗi ra phía trước. Khi Les quay lại, Joe đã ở ngay sau lưng cô. Và trời ạ, anh ấy trông quả là đủ mọng để vắt.

Ôi chao.

Anh mặc một cái áo len mỏng màu da trời, tiếp với màu mắt, và khoác hờ bên ngoài cái áo len là một cái áo khoác màu đen. Quần bò của anh, bạc phếch như thể đó là cái quần anh thích mặc nhất, khoe cái bụng thon và đôi chân của anh. Mớ tóc sẫm của anh hơi rối bời, như thể anh đã vò tay lên tóc vậy.

Les nhớ lại sự quan tâm của anh đối với Katie đêm qua. Anh đã thay kính cửa sổ, nhờ bạn anh đi cùng đến mang xe của Katie về. Anh thậm chí còn đi theo Katie và cô đến khách sạn, nơi cô và Katie nghỉ đêm.

Joe tốt bụng, ngọt ngào và điển trai. Biết bao lần cô đã nghe Katie mô tả về anh như thế rồi? Katie quả là ngốc nghếch đã từ chối anh. Làm sao mà Katie lại không thấy cuồng nhiệt vì người đàn ông này cơ chứ?

“Anh cần gì ư?” Les hỏi, không thể nghĩ ngợi đâu ra đấy được.

“Đúng thế.” Giọng anh mạnh mẽ, đầy ẩn ý.

Ẩn ý gì vậy? Cô ngược lên. Mặt họ gặp nhau.

“Mình cần nói chuyện.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

Đừng nói với anh ta về chuyện hủy bỏ đám cưới. Katie nhắm đi nhắm lại mười một chữ ấy trong khi họ đi bộ đến tiệm ăn trưa. Carl mở cửa cho cô và, khi cô đi qua, vô tình quệt nhẹ vào cánh tay anh. Sự va chạm thoáng qua ấy làm cuộn lên dòng xúc cảm trong cô. Cô ngược nhìn và nét mặt anh cho cô thấy anh cũng cảm thấy luồng điện ấy.

Cô đi về phía chiếc bàn quen thuộc của mình. Tiếng bước chân anh ta vang vang sau lưng cô và, trong tâm trí cô, cô nghe thấy anh ta nói *Hít thở đi, Tóc Đỏ*. Làm theo lời khuyên ấy, cô hít một ngụm khí ô xy lớn và ngồi xuống ghế. Anh ngồi xuống ngay bên cạnh cô. Chân anh ta chạm lướt vào chân cô dưới gầm bàn, kêu gọi dòng cảm xúc chạy ngược lên đùi cô và đọng lại trong bụng cô.

Cô cảm thấy anh ta đang nhìn mình chăm chăm, cô bèn cầm thực đơn lên và nghiên cứu nó như thể cô còn chưa biết gì về nó, như thể không phải lần nào đến đây cô cũng chỉ gọi độc món ấy thôi.

“Ở đây món gì ăn được?” anh ta hỏi.

“Các món salad ở đây ngon.” Nhớ ra mẫu đối thoại về nam nhi phong trần, cô nhìn anh qua tờ thực đơn và mỉm cười. “Các món bánh nướng nhân mặn ở đây cũng tuyệt lắm. Nhưng nam nhi thực thụ, ai lại ăn bánh nướng nhân mặn, phải không?”

Anh cười khẽ. “Anh ăn tốt.” Mắt họ nhìn nhau hơi lâu. Nụ cười của anh tan biến. “Cô thế nào, Tóc Đỏ?”

Đừng nói với anh ta về chuyện hủy bỏ đám cưới. Nếu cô có thể qua được bữa trưa này với anh ta, sau đó anh ta sẽ đi, và có lẽ cô sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa. Và đó là điều cô muốn mà. Phải không nhỉ?

Sai. Nhưng cô là một người họ Ray. Và những người họ Ray không bao giờ làm những điều ngu ngốc. Họ không bao giờ theo đuổi những gì họ nghĩ họ không thể có. Thất bại không phải là điều gia đình Ray chọn lựa. Và nếu cô đeo đuổi Carl Hades, cô sẽ thất bại. Thất bại thảm hại. Anh ta không phải loại người chung thủy mãi mãi.

“Tôi ổn cả.” Cô tập trung vào chọn các loại xốt cho salad.

“Không nhớ lại gì à? Không tua đi tua lại chuyện đã xảy ra trong đầu á?”

Tí nữa thì cái thực đơn tuyệt khỏi tay cô. “Sao anh lại biết được?”

Anh ngả người ra và cô bắt chợt ngửi thấy mùi hương của anh ta. “Điều đó bình thường thôi mà. Khi người ta nhìn thấy một điều khủng khiếp, thì điều đó tất yếu sẽ xảy ra.”

Cô đưa tay ra nghịch nghịch bộ dao nĩa không đồng bộ đặt trên cái khăn ăn. Con dao có chạm tro hình bông hồng trên cán, trong khi đó trên cán nĩa lại có hình hoa cúc dại. “Chắc điều đó phải xảy ra với anh nhiều lần khi anh còn là cảnh sát.”

“Cũng có chứ. Có thể cần phải gặp ai đó. Trao đổi.”

Cô chớp mắt. “*Anh* có gặp ai không?”

“Trong ngành họ muốn bọn anh gặp chuyên gia tư vấn khi có chuyện.”

“Và chuyên gia sẽ làm gì với anh?” Cô tách cái nĩa khỏi con dao, bởi vì trông chúng quá khác nhau khi để cạnh nhau.

“Chẳng làm quái gì.” Anh cười khe khẽ. “Nhưng họ cho rằng trao đổi về điều đó cũng có ích. Thường thì, tôi nghĩ cần có thời gian.”

“Tốt. Bởi vì tôi chẳng thích thú gì cái ý tưởng là... làm chuột thí nghiệm.” Người họ Ray không bao giờ co vùi lại.

Người nữ bồi bàn đi tới. Katie gọi món quen thuộc của mình: Ưc gà chiên với rau xanh trộn dầu giấm không chất béo. Cô nhận ra họ bù trừ cho nhau. Carl gọi bánh mỳ kẹp và bánh nướng nhân mặn.

Katie khúc khích khi người nữ bồi bàn đi khỏi. “Anh không cần phải gọi món ấy đâu.”

“Tôi phải chứng minh bản thân mà. Tôi có thể mặc...” anh nhìn xuống chiếc sơ mi đang mặc, cau mày, “màu hồng, và có thể ăn bánh nướng nhân mặn.”

Cô cười vang. Anh nhìn cô đắm đắm. Cô thôi cười.

“Trời ạ, khi cười trông cô đẹp lắm.”

Cô kéo cái khăn ăn trên bàn xuống và trải nó lên đùi. Sự im lặng có vẻ nặng nề, và cô ngắm nghía đám dao nĩa để khỏi phải nhìn vào anh ta.

“Cái nĩa của cô bị làm sao à?” anh hỏi.

Cô ngược lên. “Chúng không cùng bộ với nhau.”

“Thế chúng bắt buộc phải cùng bộ ư?” anh liếc nhìn đám dao nĩa của chính mình.

“Chẳng sao đâu. Tôi chỉ để ý thấy như vậy, thế thôi.”

“Cô là người cầu toàn ư, Katie Ray?”

Lời nhận xét ấy của anh nhận được cú lườm nổi tiếng mà Les đã gọi là cú lườm của Katie. “Về dao nĩa thì không. Ở nhà tôi ăn với nĩa bằng nhựa và đĩa bằng giấy bởi vì tôi quên bật máy rửa bát. Khi người ta sống một mình, người ta...” Cô lưỡng lự. *Một mình đau lắm. Một mình tẻ lắm.*

Sự im lặng lại bao trùm lấy họ. “Kể cho tôi nghe nữa đi.”

“Nữa ư?” Cô nhắc cốc trà đá mà người nữ bồi bàn đã để lại cho cô.

“Về bản thân cô.”

Đừng nói với anh ta về chuyện hủy bỏ đám cưới.

Nhưng, ồ Chúa ơi, cô muốn nói với anh ta. Nói với anh ta là cô không còn đính hôn nữa, nói với anh ta là nếu anh ta để ý cô thì cô cũng để ý anh ta. Nhưng điều đó không thể xảy ra. Anh ta là một tay chơi; cô là một cô gái muốn lập gia đình đến nỗi suýt nữa cô đã cưới một người mà cô chỉ yêu quý như anh trai của mình. Một người đàn ông giống anh trai cô đến nỗi...

Và cái ý nghĩ ấy đưa cô trở về với Les và Joe. Có phải vì thế mà Les thích Joe chẳng? Bởi vì anh ấy giống Mike rất nhiều?

Cô nhớ lại câu hỏi của Carl. “Tôi chỉ đơn giản là mình thôi.”

“Và *mình* ấy làm gì cho vui khi rảnh rỗi nào?”

Suýt nữa thì cô nói là vẽ. Nhưng cô không còn vẽ nữa. “Xem TV, đi xem phim tâm lý dành cho nữ giới và đọc. Ồ, và tôi tình nguyện làm việc ở bệnh viện một tháng một lần.”

“Ở bệnh viện ư?” Anh nhấp cốc trà của mình. “Cô làm gì ở đây?”

“Tôi bế ẵm trẻ sinh non và trẻ sơ sinh bị ốm.”

Mắt anh ta mở to. “Bế ẵm trẻ con à?”

“Các y tá không có thời gian làm việc đó. Vậy là họ tìm người tình nguyện. Dễ thôi mà. Và điều đó cũng làm tôi cảm thấy dễ chịu.”

“Nghe cũng đáng đấy.” Anh thở dài. “Nghe như một điều mà tôi đoán cô sẽ làm.”

“Ý anh là gì vậy?”

“Ý tôi là cô là dạng phụ nữ thích bế ẵm trẻ con.”

Người nữ bồi bàn mang đồ ăn tới. Và câu chuyện chuyển hướng sang bánh nướng nhân mặn khi Carl đưa một nĩa lớn bánh nhân mặn vào trong miệng.

“Thấy chưa, tôi có thể ăn bánh nướng nhân mặn nhé.” Anh ta vét sạch đến tận miếng cuối cùng. Rồi hỏi “Thế cô xem chương trình gì ở TV?”

Cô ngả người ra ghế. “Mỗi thứ một tí.”

“Ví dụ?” anh ta cầm cái bánh mỳ kẹp lên.

“Các buổi phát lại của *Sex and the City*. *Law & Order*. Và...” Cô mỉm cười, nhận ra cái thị hiếu khá chiết trung của mình. “Và cả các buổi phát lại *Brady Bunch* nữa.”

Anh ta cười khẽ. “Nào, thật là đa dạng gói.”

“Thế còn anh thì sao?” Cô lấy nĩa xiên một miếng thịt gà và một lá rau diếp. Cái nĩa có hình bông hoa cúc đại, lạ làm sao, vẫn không để cô yên.

“Cũng như cô. Phần lớn là các phim truyền hình phát lại. *Law & Order*. *Fear Factor*.Ồ, và cả *Two and a Half Men* nữa.”

“Đáng lẽ tự tôi có thể đoán là như thế.” Cô nhoẻn cười. “Bộ phim ưa thích của anh là gì?”

Anh uống trà và ngẫm nghĩ. “Có vài phim tôi thích. *Die Hard*. *Alien*. Và anh cười... rung rồn vì bộ phim *40-Year-Old Virgin*.”

“Phim đấy buồn cười thật.” Cô công nhận. “Joe và tôi có thuê video về xem.”

“Thật à?” Anh đặt bánh mỳ kẹp của mình xuống. Cô không bỏ qua vẻ mặt của anh.

Đừng nói với anh ta về chuyện hủy bỏ đám cưới.

Lại lặng yên. “Thế các sở thích của anh là gì?”

“Chạy thể dục. Và làm công việc thám tử tư.”

“Anh nhận các vụ như thế nào?” Cô cắn một miếng đồ ăn.

Anh mỉm cười. “Không phải vụ nào cũng thích cả.”

“Chắc anh nhận được nhiều vụ ngoại tình lắm nhỉ?”

Anh gật đầu. “Thứ Bảy tuần trước tôi vừa ăn đạn của một gã đàn ông mặc quần chíp màu đen và đồ ngủ màu hồng đấy.”

Katie cười phá lên. “Anh làm gì mà ăn đạn của hắn ta thế?”

Carl cười. “Hắn ta bắt quả tang tôi đang chụp ảnh hắn trong khi hắn đang mua vui cho mấy cái đồ biến thái mà hắn ta làm quen qua Internet.” Carl giơ một tay lên. “Tôi có lý do để làm vậy bởi vì vợ hắn ta cần chứng minh với quan tòa là chồng mình không phải là người chồng mẫu mực trong năm như hắn ta hay làm ra vẻ.”

“Và bởi vì bà ấy trả tiền để anh làm thế.”

“Đúng. Đó cũng là một lý do.” Anh xoay xoay vai và đưa tay lên xoa bóp. “Thực ra, cũng có vài vụ hay. Vài tháng trước tôi tóm được một gã ấu dâm. Và tôi cũng dần dần nhận được nhiều vụ dạng bảo mật công ty hơn.”

“Anh thích làm công việc này hơn làm cảnh sát à?” cô hỏi, nhớ ra rằng anh không bao giờ kể cho cô nghe vì sao anh rời khỏi ngành. Suýt nữa thì cô hỏi, nhưng nhận ra rằng càng biết về anh ít thì càng tốt. Chỉ bữa trưa hôm nay mà thôi. Tạm biệt.

“Cũng có những điều khiến tôi nhớ thời còn đeo phù hiệu cảnh sát. Nhưng nhìn chung, đúng, tôi thích làm việc cho chính mình hơn.”

Người nữ bồi bàn đi tới, dọn đĩa của họ và để lại hóa đơn tính tiền. Katie muốn trả tiền, nhưng Carl không chịu.

“Cảm ơn anh vì bữa ăn trưa.” Cô liếc nhìn đồng hồ. “Tôi nên... về chỗ làm.”

Anh nhìn cô như thể anh cũng biết đó là lúc chia tay.

Đừng nói với anh ta về chuyện hủy bỏ đám cưới.

Đứng đó, Katie ngoái nhìn bộ dao nĩa còn nằm trên bàn. Cũng như con dao và cái nĩa, cô và Carl không phù hợp với nhau. Không thuộc về nhau.

Họ rời tiệm ăn trưa, đi bộ trong yên lặng về cửa phòng tranh. *Đừng nói với anh ta về chuyện hủy bỏ đám cưới.* Cô quay ra nói lời tạm biệt.

“Tôi...” Cô nuốt. “Tôi đoán đây là lúc mình chia tay nhau.”

Anh đưa tay ra và chạm vào một lọn tóc bị tuột ra khỏi cái đuôi tóc buộc cao của cô. “Cô có thực sự muốn mình chia tay không, Tóc Đỏ?”

Les buộc mình nhìn vào đôi mắt Joe. “Anh cần nói chuyện gì với tôi?”

“Đến giờ đi ngủ rồi,” Mimi gọi to.

Les quay phắt lại. Mimi đang cởi áo ra.

Les quay ra nhìn Joe. “Tôi phải đưa bà đi nằm nghỉ trưa đã.”

“Không vấn đề.”

Cô thở một hơi nhẹ nhõm và ra hiệu về phía cửa. Anh không nhúc nhích.

“Anh sẽ đợi ở ngay đây.”

Les chớp mắt. Phía sau lưng cô nghe thấy Mimi loay hoay. Có lẽ là đang cởi dỡ quần áo rồi. “Được thôi.” Cô quay ra và cài áo lại cho Mimi, giúp bà ngoại đi vào phòng ngủ.

Năm phút sau, Les quay trở lại phòng khách và thấy Joe đang ngồi trong ghế sofa. Vì một lý do điên rồ nào đó, cô không muốn ngồi cạnh anh.

“Tôi muốn uống ít sô đa. Anh muốn uống gì không?” Cô đi về phía nhà bếp.

Joe đi theo cô. “Cho anh xin một cốc Coca nhé.”

Les đi thẳng về phía tủ lạnh và lấy ra một món đồ uống dành cho người ăn kiêng và một món đồ uống thông thường. Vì một lý do nào đó, cô không nghĩ là Joe dùng đồ ăn kiêng. Mike không làm thế.

Anh cầm lấy chai Coca từ tay cô. Tay họ thoáng chạm nhau và suýt nữa là cô giật nảy lên.

“Bà ngoại em đấy à?”

Les gật đầu. “Vâng.”

“Bà bị sao thế? Bệnh Alzheimer à?”

Les cầm chặt lon sô đa. “Nhồi máu cơ tim.”

“Anh rất tiếc. Chắc kinh khủng lắm.”

“Tôi chắc là đối với mẹ tôi thì rất kinh khủng. Nhưng Mimi thì có vẻ hạnh phúc.”

Anh đưa mắt nhìn quanh. “Đây là ngôi nhà nơi em lớn lên phải không?”

“Vâng.” Căng thẳng, cô hỏi, “Anh cần gì vậy hả Joe?”

Anh lưỡng lự như thể anh đang tìm chủ đề để trò chuyện. “Anh đã nói với Katie về chuyện trong bồn tắm.”

Máu dồn lên mặt Les. “Tại sao?”

“Đó là điều nên làm.”

Ô-kê, Les biết là cô cũng phải kể với Katie, nhưng...

Mắt Joe lướt trên bàn, không, không phải trên bàn, mà là trên cuốn album ảnh đang mở đúng một bức ảnh khổ lớn của cô và Mike. Trước khi cô kịp phản ứng, anh đã dịch lại để nhìn kỹ hơn. “Em và anh trai của Katie phải không?” Anh ngồi xuống.

Không khí, vẫn còn thoang thoảng mùi thịt xông khói chiên từ sáng, dồn vào trong phổi Les. Cô những muốn giật lấy cuốn album nhưng cũng biết là như thế trông thật ngốc. “Vâng.” Cô đi về phía một cái ghế và buông mình xuống.

Anh lật từng trang và ngắm nghía các bức ảnh, những hình ảnh tái hiện cuộc đời của cô với Mike. Les nghiêng chặt răng.

“Trông hai người rất hạnh phúc.” Anh lại lật qua một trang khác.

“Bọn tôi đã hạnh phúc.” Và cô chịu không nổi nữa. Cô đưa tay ra và đóng cuốn album lại. “Xin lỗi anh,” cô nói. “Có điều...”

“Em không cần phải giải thích đâu.” Nhà bếp trở nên yên lặng và động cơ của tủ lạnh bỗng kêu rất to. Cuối cùng anh nói. “Katie có kể gì cho em về cuộc trò chuyện của bọn anh không?”

“Tôi biết là hai người hủy bỏ hôn lễ.”

Anh hít một hơi. “Anh đã nói với cô ấy sự thật, Les.”

“Anh muốn nói chuyện trong bồn tắm ấy à?” Cô nhìn anh chăm chú.

“Điều đó, và cả sự thật là anh đang phải lòng em.”

Carl chờ Katie trả lời. Cô không nói gì. Thay vào đó, cô quay về phía cửa.

“Đợi đã nào,” anh nói. “Tôi có cái này cho cô. Nó ở trong xe,” anh nói thêm khi cô quay lại. “Kiểu như một...món quà.”

“Quà ư?” Trông cô có vẻ hoảng hốt vì cái ý tưởng ấy.

“Chẳng có gì nhiều nhận đâu. “ Anh lại nhìn cô lần nữa. Cô là một phụ nữ đã đính hôn, anh tự nhủ với mình. Anh đi về phía xe ô tô đậu cách đó vài mét và lấy ra một cái gói bọc kín bằng giấy.

Một hạt mưa rơi xuống khi anh quay trở lại chỗ cô. Cô mở cửa vào phòng tranh và giữ cửa mở cho anh. Họ đi vào bên trong.

Người phụ nữ Mỹ La Tinh đã chào đón anh ban nãy thò đầu ra khỏi một phòng ở phía sau.

“Là em thôi mà.” Katie đặt túi xách của mình phía sau máy tính tiền.

Carl đi theo cô và đưa cho cô món quà của anh. “Chẳng có gì nhiều nhận đâu.”

Cô đặt món quà lên mặt quầy. Thận trọng hơn nhiều so với khi anh gói quà, cô mở giấy bọc ra.

Cô nhìn món quà chăm chăm. Khi cô ngược lên, anh cảm thấy mình thật ngốc. Ngốc vì đã tặng nó cho cô. “Đó là bức tranh do voi vẽ. Bức tranh tôi đã kể cho cô.”

Cô mỉm cười, và một lần nữa bụng anh lại quặn lên vì ao ước một điều anh không thể có. *Cô ấy là một người phụ nữ đã đính hôn.* Và dù cho cô ấy có không đính hôn chẳng nữa, thì Katie Ray cũng không phải... không phải kiểu phụ nữ dành cho anh.

Anh cảm thấy cần phải giải thích. “Tôi không định nói là nó đẹp dễ gì. Thật ra, tôi cũng chẳng biết thế nào là nghệ thuật đích thực dù nó có đến tận nơi mà cần tôi... Tôi chỉ nghĩ rằng có thể nó sẽ làm cô hiểu rằng nếu một con voi có thể vẽ thế này, thì cô cũng có thể.”

Mắt cô mở to. Cô nhìn xuống bức tranh và khi cô ngẩng đầu lên, mắt cô nhòa lệ. Một giọt lệ lăn trên má cô. Carl không biết mình đã làm gì để cô khóc.

Cô gạt nước mắt. “Tôi đã hủy bỏ hôn lễ rồi.”

“Ồ, chết thật!” Les gục đầu xuống bàn đánh thịch. Cô đếm đến mười rồi mới ngẩng đầu lên. “Tại làm sao mà anh lại đi nói điều ấy với Katie?”

Anh đưa tay lên vò vò mớ tóc. “Hai chúng ta đã đồng ý rằng cần phải nói với cô ấy.”

“Tôi đồng ý nói với cô ấy về chuyện trong bồn tắm. Tôi không, *không* đời nào đồng ý nói với cô ấy rằng chúng ta bị lôi cuốn bởi nhau.”

“Anh không cố ý nói...” Joe ngừng bật. Lông mày anh nhướn cao. “Chúng ta? Em nói ‘chúng ta’. *Chúng ta* bị lôi cuốn bởi nhau.”

“Đâu có!” cô nói dối. Dối trá trắng trợn. Nhưng không đời nào cô lại thú nhận đâu.

“Em bị anh lôi cuốn ư?” anh hỏi. “Anh cũng đoán vậy mà.”

Cô lại gục đầu xuống bàn.

Một giây sau khi cô ngẩng đầu lên, Joe cười.

“Sao mà anh có thể cười được nhỉ? Chẳng có gì đáng cười.”

Nụ cười của anh tắt ngấm. “Anh biết.”

“Không. Anh chẳng biết gì cả. Katie là bạn gái thân thiết nhất của tôi và việc này thật sai trái hết sức!”

Anh cúi người về phía cô. “Đó đâu phải là lỗi của chúng ta.”

“Và anh nghĩ như thế thì sẽ khác ư?”

Yết hầu anh chạy lên chạy xuống. “Thực ra, nó khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn. Nhất là giờ đây đã hủy bỏ đám cưới.”

“Tôi mừng cho anh là anh cảm thấy khá hơn, nhưng tôi cũng phải nói điều này với anh. Điều này chẳng đúng đắn chút nào.”

Anh xoay xoay lon nước trong tay. “Anh và Katie đâu có chia tay vì chuyện đó. Bọn anh đã thống nhất với nhau là bọn anh đã sai...”

“Sai. Đó đúng là từ dành cho anh đấy. Tình huống này - tình huống tôi và anh này – là sai rồi.” Cô lắc đầu. “Sai.”

“Tại sao chứ? Tại sao lại sai chứ?”

“Tại sao? Anh *chậm hiểu* ư?”

“Không.” Anh cau mày. “Tuy vậy, anh đã có một ngày tồi tệ, vô cùng tồi tệ và có thể là bộ não anh không hoạt động ở mức thông thường. Vậy thì, em nên giải thích cho anh đi.”

“Anh đã dính hôn với bạn thân nhất của tôi. Điều ấy có làm sáng tỏ gì hơn không?”

Anh ngả người ra. “Vậy là, bởi vì anh đã có quan hệ với Katie, em không thể dính dáng đến anh được hả?”

“Cuối cùng thì anh cũng hiểu ra rồi đấy.” Cô đứng lên và đi vứt đồ uống của mình vào thùng rác.

Từ đằng sau, cô nghe thấy tiếng anh. “Em nói dối chẳng ra sao.”

Cô quay ngoắt lại. Joe lại đang cầm cuốn album trong tay.

“Chẳng phải vì Katie đâu. *Chính cái này* khiến em không muốn đính đáng với anh thì có.”

Carl nhìn Tóc Đỏ chăm chăm, và những lời nói của cô nhảy nhót trong đầu. “*Tôi đã hủy bỏ đám cưới.*”

“Tại sao vậy?”Ồ, trời đất, anh có quan tâm gì chuyện tại sao đâu? Cô không còn đính hôn nữa. Không khí bỗng dưng trở nên ngọt ngào hơn.

“Bởi vì anh nói đúng.” Cô trả lời.

“Đúng về điều gì vậy?” Anh nhìn cô chăm chú.

“Về những lý do khiến tôi làm đám cưới. Về chuyện tôi đã xả cái nhẫn đi. Tôi không yêu Joe. Không, tôi có *yêu* Joe. Nhưng tôi yêu Joe như thể tôi yêu Mike vậy.”

“Mike là ai?”

“Đó là... anh trai tôi.” Cô nắm chặt hai tay vào nhau. “Anh ấy cũng đi cùng khi xảy ra vụ tai nạn.”

“Cô cũng mất đi cả anh trai trong vụ tai nạn ư? Khốn kiếp thật!”

Cô gật đầu. “Đúng thế đấy. Khốn kiếp.”

Anh cảm thấy tội lỗi khi đứng đó mừng vui trong khi nói chuyện về gia đình đã quá cố của cô. Và đúng lúc đó anh nhận thức ra một điều. Thế giới

của anh lại chao đảo và anh nhớ đến những chuyện tang thương của mình. Mẹ anh. Amy. Đúng lúc ấy, tất cả mọi lý do khiến anh tránh xa những người phụ nữ như Katie ập về. Những lý do chẳng liên quan gì đến việc cô đính hôn hoặc tự do. Thả cho bản thân mình gần gũi hơn với Katie Ray chỉ khiến anh cuối cùng bị tổn thương nghiêm trọng mà thôi.

Cô tiếp tục nói. “Tôi không biết anh cảm thấy gì về tôi, nhưng...” Cô liếm môi dưới.

Anh ấn một ngón tay lên miệng cô. Khát khao trào dâng trong anh thật nhanh, nhanh đến độ không khí nghẹt lại trong phổi. Dù anh sẽ phải trả giá thế nào cũng xứng đáng với niềm vui sướng mà giờ đây anh được tận hưởng. Anh chuyển ngón tay từ môi lên lọn tóc rủ sau tai cô. *Mềm mại. Mượt như tơ.*

“Anh nghĩ em biết rõ cảm xúc của anh, Tóc Đỏ ạ.”

Cô mỉm cười, nụ cười ngọt ngào và trong trắng của cô. Và điều đó lại hiện ra lần nữa. Có thể anh sẵn sàng trả giá, nhưng còn cô? Liệu cô có mong đợi nhiều hơn những gì anh có thể trao cho cô không?

“Em có chắc làm em muốn tiếp tục không?” anh hỏi. “Hãy nghĩ xem nhé. Em thích bế ẵm trẻ con. Em xem *Brady Bunch*.” Cô hoàn toàn xa lạ với kiểu của anh. Cô là kiểu phụ nữ mà anh nên tránh xa.

“Ý anh là gì nào?”

Anh cần phải thành thực. Cô cần phải biết cô sẽ dẫn thân vào điều gì nếu cô tiếp tục theo đuổi hấp lực giữa hai người. Thở hắt ra thật mạnh, cố gắng không nhìn cô liếm môi lần nữa, anh buộc mình phải nói ra. “Anh muốn em. Anh muốn em hoàn toàn. Nhưng anh không định trở thành *The Brady Bunch*. Anh còn chưa bao giờ xem cái phim truyền hình chết tiệt ấy.”

Cô chớp mắt, và anh có thể nhận thấy bộ não cô đang làm việc, như thể tự hỏi mình xem cô có nên chơi theo luật của anh không.

Anh lại lướt ngón tay mình trên môi cô lần nữa. “Anh không hứa những lời anh không giữ được. Anh thậm chí không giả vờ hứa hẹn gì. Nhưng hãy cho anh một ngày đặc biệt đi Tóc Đỏ. Hãy nói với anh rằng em muốn nhận những gì anh có thể trao. Nói với anh rằng hôm nay, lúc này là đủ.”

Joe để cho Les cầm lấy quyển album từ tay mình. “Tôi nghĩ anh nên đi đi thì hơn.” Cô nói.

Anh đứng lên, đi gần đến cửa nhà bếp trước khi nghĩ, *Cái quỷ quái gì thế*. Anh quay lại. “Và điều đó có giải quyết được mọi thứ hay không, Les? Nếu anh bước ra khỏi đây, liệu em có thôi không còn cảm thấy tội lỗi nữa hay không?”

“Tôi không cảm thấy tội lỗi gì cả.” Đôi mắt xanh lục của cô nhìn anh tóe lửa.

“Nói dối nữa rồi. Cảm giác đó hiện lên trên mặt em ấy. Em không muốn có tình cảm gì với anh bởi có cái cách nghĩ điên rồ rằng, có tình cảm với anh khiến những tình cảm mà em đã có với anh trai của Katie không còn ý nghĩa gì nữa.”

Cầm cô vênh lên. Và Joe chỉ có thể nghĩ duy nhất một điều là khi cô tức giận, trông cô thật gợi cảm làm sao.

“Jeezus! Ông có bằng bác sĩ tâm lý từ bao giờ thế hả, ông Lyon?”

“Anh chẳng cần cái bằng cấp ấy đâu, Les ạ. Anh đã nhìn thấy em hoàn toàn khóa thân. Hoàn toàn khóa thân trừ cái nhẫn đính hôn với một người đàn ông quá cổ đeo trên cổ em.”

Cô nhắm nghiền mắt lại. “Xin hãy đi đi.”

“Em tưởng anh không để ý thấy rằng mỗi khi anh gần với em hơn, em lại đưa tay lên sờ cái nhẫn chết tiệt ấy phải không? Anh đâu có mù.”

Mắt cô mở ra, tức giận hơn nhiều so với khi cô nhắm chúng lại. “Có thể là giữa tôi và Mike vẫn còn sợi dây liên hệ. Nhưng cho dù không có như vậy chẳng nữa, thì tôi cũng không thể làm thế được. Anh có biết là sẽ khó xử đến thế nào không?”

“Chúng ta có thể chịu đựng được chuyện khó xử. Khó xử rồi cũng sẽ phai đi.”

Cô lắc đầu. Những nạm tóc vàng óng ánh quanh đôi vai cô và những ngón tay anh ngứa ngáy muốn được chạm vào đó. Được chạm vào cô. Được khám phá từng phân vuông trên cơ thể cô. Anh muốn được xua đi nỗi đau cô cảm nhận khi mất đi anh trai của Katie. Anh muốn được thấy cô mỉm cười với anh như cô vẫn mỉm cười với người đàn ông trong những bức ảnh kia.

Cô đưa tay lên chỗ chiếc nhẫn; rồi như thể nhận ra mình đang làm gì, cô dừng lại. “Tôi thà chết còn hơn làm Katie tổn thương.”

Anh nắm chặt hai bàn tay để khỏi chạm vào cô. “Chuyện của anh với Katie đã kết thúc rồi. Làm sao còn có thể làm cô ấy tổn đau được nữa? Anh cuộc là nếu em hỏi Katie...”

“Ồ, xin anh! Katie sẽ không bao giờ thú nhận bị tổn thương về bất cứ chuyện gì nếu như điều đó có thể làm người khác đau đớn.” Cô đi lại điên cuồng trong phòng. “Katie bỏ cả một ngày thứ Bảy trong tháng để bế ẵm trẻ sơ sinh. Cô ấy hy sinh hạnh phúc riêng của mình cho bất kỳ ai cô yêu quý. Suốt đời cô ấy muốn trở thành họa sĩ, và chuyện gì đã xảy ra? Bố mẹ cô ấy bảo rằng điều đó làm họ rất buồn, và vậy là, bỗng dưng, Katie thôi không vẽ nữa.”

“Và điều đó là sai ư?” Joe nhử cô.

“Dĩ nhiên là sai quá đi rồi.”

“Thế thì có khác gì chuyện giữa chúng ta hả Les? Em từ chối khám phá điều mà chúng ta nên khám phá bởi vì em sợ làm tổn thương Katie.”

“Anh cứ bẻ cong mọi thứ.” Cô vặc lại anh.

“Anh chẳng bẻ cong cái gì cả. Nếu anh và em đúng là dành cho nhau thì sao? Liệu chúng ta có bỏ lỡ cơ hội chỉ vì...”

Một tiếng va đập vang lên từ phòng bên. Đầu óc Les chuyển đổi hoàn toàn phương hướng. Cô nhớ ra Mimi và đi ngay ra.

Không có Mimi ở trong phòng khách. Lại có tiếng động ấy lần nữa. Les quay ngoắt lại và nhìn gió đập cánh cửa mở toang vào tường. Và ở đó, ngay bên cạnh cánh cửa để ngỏ là cái áo len của Mimi. “Không, không, không.”

“Có chuyện gì xảy ra thế?” Joe hỏi.

Les không trả lời; cô chạy như bay về phía phòng ngủ của Mimi và cầu nguyện, cầu nguyện với mọi thứ mà cô có, rằng Mimi vẫn đang ở trong giường.

Không thấy bà ngoại đâu.

“Không!” Rồi cô chạy ngược ra hành lang và chạy ra ngoài. Cô nhìn hết sang trái lại sang phải. Tim cô đập thành thành. “Mimi?” Nước mắt nhòa mi Les khi cô chẳng thấy bà già nhăn nheo, tươi cười, đi đôi giày hồng đâu cả.

Joe đi tới phía sau cô. “Em cứ xem cho chắc là bà không còn trong nhà nữa. Rồi chúng ta sẽ lái xe đi vòng vòng tìm bà. Bà chẳng thể đi đâu xa được đâu.”

Nỗi hoảng hốt quay cuồng trong đầu Les. “Em phải gọi cảnh sát.”

“Chúng ta có thể gọi từ máy di động của anh. Nhưng trước tiên hãy tìm trong nhà đã.”

Carl nhìn Tóc Đỏ đăm đăm trong khi sự lưỡng lự hiện trên mặt cô. “Em muốn thế này,” cô thì thầm.

Như tiếng nhạc bên tai anh. Tim anh bắt đầu đập trở lại. Đó là tất cả những gì anh cần. Đèn xanh. Mùi vị của chiến thắng ngọt ngào trên đầu lưỡi. Nhưng anh khát khao được nếm hương vị của cô. Còn bao lâu nữa trước khi anh có cô khóa thân trong vòng tay... trên giường. Cô có đi cùng anh bây giờ không?

“Nhưng...” Cô đưa tay ra và nghịch nghịch cổ áo của anh. “Anh nói đúng đấy. Đó là một sai lầm.”

“Anh không nói rằng đó là một sai lầm.”

Nụ cười của cô làm tan nát trái tim anh. “Không, anh không nói vậy. Em đoán là em tự rút ra kết luận ấy mà.”

Và anh phải tôn trọng điều đó. Anh đã làm vậy. Anh tự bảo mình đi đi, nhưng thay vào đó anh cúi xuống và làm một điều mà anh phải làm trước khi bỏ đi. Một lần thôi. Đó là tất cả những gì anh muốn.

Anh hôn cô.

Anh định hôn một cái hôn nhanh, chỉ đủ để mỗi khi mơ về cô, anh biết hương vị của cô. Nhưng ý định nhanh đã không thành khi cô tan chảy bên anh như bơ nóng, khi miệng cô mở ra và mời chào anh khám phá. Nhanh không tồn tại khi thân hình ngọt ngào của cô sắp lại còn gần hơn.

Đủ gần để anh có thể cảm nhận được đầu ngực căng cứng của cô trên ngực, đủ gần để sự căng cứng đến phát đau ở giữa hai chân áp sát vào bụng dưới của cô.

Nhưng vẫn chưa đủ gần.

Anh để tay lên đường cong trên hông cô. Muốn chạm vào da thịt cô, anh túm lớp vải váy của cô và kéo lên.

Những ngón tay anh lướt trên cái quần lót lụa của cô, nhưng anh muốn cái nằm ở bên dưới lớp quần lót của cô cơ. Anh tìm thấy cái dây chun của chiếc quần lót giữa ranh giới của hông và đùi cô. Anh trượt những ngón tay vào bên trong. Đôi hông trần của cô sao mà mềm, mà...

“Ôi, *Chúa tôi!*” Giọng nói như một cú thúc gối vào chỗ hiểm.

Carl nhảy lùi lại nhanh đến nỗi tí nữa thì Katie ngã. Anh kịp tóm lấy cánh tay cô trong khi cô vội vàng kéo gấu váy xuống.

“Cứ làm như tôi không có ở đây nhé.” Người phụ nữ Mỹ La tình bỏ đi.

Anh nhìn về phía Katie, nổi xấu hổ bùng bùng trên má cô. Cô phủi tay anh ra khỏi cánh tay mình và lùi lại một bước.

Bước lùi nhỏ đó nói lên tất cả. Không có gì thay đổi cả. Nụ hôn, nụ hôn nóng bỏng nhất mà anh từng trải qua, cũng không làm thay đổi quyết định của cô. Anh quay đầu đi ra. Bỏ đi.

“Carl?”

Giọng nói của cô làm anh dừng lại. Anh quay lại. Hy vọng đập xây trong ngực anh nhanh đến mức làm đau hai lá phổi. “Về nhà với anh đi, Tóc Đỏ.”

Katie lắc đầu. “Em không thể. Em chỉ muốn nói... cảm ơn anh. Vì bức tranh. Em sẽ trân trọng nó. Hơn là anh sẽ biết nhiều.”

Anh gật đầu. Rồi, trước khi kịp tự hạ thấp mình để van xin, trước khi kịp kéo cô trở lại vòng tay mình và làm tình với cô ngay tại đây, ngay giữa cái phòng tranh chết tiệt này, giữa ban ngay ban mặt, trước khi kịp phạm cái sai lầm to tướng ấy, anh bỏ đi.

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Les nói chuyện với cảnh sát trong khi Joe lái xe; mắt cô nhìn hết bên này lại bên kia đường phố. Nỗi sợ hãi len vào trong ngực cô và lửng lơ ở đó. Trước khi đi, cô đã chạy qua nhà hàng xóm của mẹ và nhờ bà ấy trực ở nhà trong trường hợp Mimi về hoặc có ai đó gọi điện.

“Bà không thể đi lâu hơn hai mươi phút được đâu,” cô nói với cảnh sát. “Tôi cứ tưởng là bà ngủ trưa.”

“Chúng tôi sẽ cho người xem xét xung quanh khu vực,” viên cảnh sát nói.

Les gấp điện thoại di động và căn môi cho tới khi bật máu. Sao cô lại có thể làm thế cơ chứ? Sao cô lại có thể để chuyện này xảy ra cơ chứ?

Nỗi sợ hãi lại dâng lên trong cô. Sợ rằng Mimi sẽ bị đau, hay tệ hơn nữa. Một tiếng rên bật ra từ môi cô.

Joe đưa tay ra và nắm lấy tay cô. “Chúng ta sẽ tìm thấy bà mà.”

Phản xạ đầu tiên của Les là giật tay ra, trách cứ anh, nhưng cô không thể làm điều ấy. Chính cô là người phải chịu trách nhiệm. Cô là người đảm trách việc trông nom Mimi và cô đã không làm tròn.

Joe quay xe và bắt đầu xuôi xuống một phố khác. Bỗng anh nhấn phanh đột ngột. “Anh thấy bà rồi!”

“Ở đâu cơ?”

“Ở dưới con phố kia.”

Les nắm lấy tay nắm cửa.

“Không, chờ anh quay xe lại.”

“Cảm tạ người, Chúa ơi.” Les nhấp nhõm trong ghế xe, muốn, cần được tận mắt nhìn thấy Mimi, để biết là bà không sao.

Joe quay đầu xe, rẽ vào khúc quanh và Les nhìn thấy bà. Tim cô thót lại. Les nhảy ra khỏi xe và chạy lại chỗ một người phụ nữ khác đang ngồi trong xe nói chuyện với bà ngoại cô. Bà ngoại hoàn toàn khóa thân của cô. Les chẳng quan tâm đến chuyện bà hoàn toàn trần truồng, chẳng quan tâm đến chuyện những chiếc xe khác phải vòng sang bên để tránh và nhấn còi. Cô chạy lại và kéo Mimi vào lòng. “Bà có sao không bà?”

Bỗng nhiên, Joe hiện ra bên họ và cởi áo khoác ra. “Bà khoác cái này vào nào.” Anh nói với Mimi bằng giọng nói bình thản không ăn nhập với tình huống.

Mimi mỉm cười với anh. “Thích giày mới của bà không?”

“Có ạ,” Joe đáp. “Chúng xinh xắn ghê.”

Les quay sang người phụ nữ rõ ràng là đã cố gắng giúp đỡ bà trước khi họ đến. “Cám ơn bà.”

“Tôi đoán là đây là người nhà cô.” Người phụ nữ mỉm cười.

“Đúng vậy ạ.” Les gạt nước mắt.

Khi cô quay lại chỗ của Joe và Mimi, cô thấy anh đã cởi cái áo len mỏng của mình và thận trọng như chăm chút một đứa trẻ sơ sinh, anh cẩn thận quấn nó quanh eo của Mimi để che cho phần dưới của bà.

“Hãy đưa bà vào trong xe nào,” anh nói, và cầm tay Mimi.

“Vâng.” Les cắn môi và đi về phía chiếc xe. “Anh nghĩ mình có cần đưa bà đi bệnh viện không? Để biết chắc bà không sao cả?”

Joe nhìn lại Mimi. “Trông bà có vẻ ổn cả, nhưng anh sẵn sàng chở hai người đến bệnh viện.”

Les nhìn bà ngoại nghiêm nghị. “Bà có sao không, Mimi?” Mimi chỉ cười.

Les nhìn Joe. “Chúng ta hãy đưa bà về nhà đã. Mẹ em sắp về rồi, em sẽ xem mẹ có thấy chúng ta cần đưa bà đi viện không.” Và khi cô tiến thêm một bước, cô nhìn thấy áo quần của bà ở bên vệ đường, cô đi tới và nhặt nhạnh chúng.

Đứng lên, Les nhìn Joe, mình trần đến thắt lưng, đang giúp đỡ bà ngoại của mình, được che chắn bởi chiếc áo khoác và áo len mỏng của đàn ông, bước vào trong xe. Tim cô nhảy nhót một cách kỳ cục. Trong đầu cô, cô như nghe thấy Katie nói, *Lần đầu tiên mình gặp Joe, mình nghĩ, “Ôi, Les sẽ yêu quý người đàn ông này hoàn toàn.”*

Katie đã đúng.

Cố gắng chống đỡ lại những suy nghĩ điên rồ, Les đi vội về chỗ xe ô tô.

Sau một vài hơi thở sâu, Katie bước vào văn phòng của Lola. “Em rất xin lỗi, em đã cư xử không chuyên nghiệp chút nào.” *Không giống người họ Ray chút nào.*

Lola mỉm cười. “*Em gái ơi, đây đâu có phải là nhà thờ.*”

“Nhưng cũng không phải là nhà nghỉ nổi.” Katie buông mình xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc của Lola. Nước mắt cô chực tuôn rơi.

“Nghệ thuật nuôi dưỡng đam mê mà. Thật tiếc là anh ta đã có gia đình.” Lola nói.

Một làn sóng hổ thẹn trào lên trong Katie. “Anh ấy chưa có gia đình đâu. Em nói thế vì em cứ nghĩ đó là anh trai anh ấy.”

Lola giơ tay lên, mấy cái vòng tay va vào nhau loảng xoảng. “Thế thì sao lại dừng lại?”

“Bởi vì anh ấy không phải dành cho em.”

Trong đôi mắt thăm màu của sếp cô lấp lánh nụ cười. “Theo như những gì mà chị thấy, thì anh ta có vẻ là dành cho em đấy chứ.”

“Anh ta là dạng tay chơi lắm.”

Lola cúi sát lại. “Thì chơi với anh ta luôn.”

Những lời nói của Katie bật ra từ trái tim cô: “Ước gì em bẩm sinh đã như thế. Nhưng em không phải người như vậy. Quan hệ tình cảm phải có một ý nghĩa nào đó, nếu không em không thể phó thác bản thân em được.” Nhưng suýt nữa thì cô đã, phải không nào?

“Thế thì cảm hóa tay chơi ấy đi. Làm cho quan hệ tình cảm trở nên có ý nghĩa gì đó đi.”

Katie nhìn Lola đầy nghi hoặc. “Chị trông anh ta có vẻ dễ cảm hóa không nào?”

Lola cười khúc khích và nhướn một bên mày. “Em có lý đấy.”

Kéo lại mái tóc, Katie cau mày. “Em chẳng muốn hỏi điều này chút nào, nhưng... liệu có quá đáng không nếu em xin nghỉ nốt ngày hôm nay?”

Lola nhìn cô. “Đáng ra em không nên đến làm việc hôm nay sau tất cả những gì đã xảy ra. Về nhà đi. Và em cũng nghỉ luôn ngày mai nhé.”

Katie sắp sửa tranh cãi, người họ Ray đâu có trốn việc thế này. Rồi cô quyết định rằng có thể là người họ Ray này cũng đáng được nghỉ lắm. Một lần thôi. “Cám ơn chị.”

Carl lái xe đi qua hai khối nhà và dừng lại trong một bãi đỗ xe. Anh ngồi trong xe, đếm đến năm mươi và đợi cho nỗi đau nơi ngực và ở cật nhỏ nguôi ngoai dần. Kể cả khi còn một thằng choai choai, anh cũng chưa từng thèm muốn một người phụ nữ nào đến thế. Nhưng, trời đất ạ, anh sẽ phải vượt qua điều ấy thôi. Anh sẽ phải vượt qua cô.

Nhưng đợi đã. Đâu phải chỉ vì cô. Thực tế chết tiệt là anh đã không cho phép mình gần gũi một người đàn bà nào từ cả năm trời nay.

Anh lôi điện thoại di động từ trong túi áo khoác ra. Vấn đề này có thể giải quyết được thôi. Anh cố gắng nhớ ra họ của Peggy. “Peggy Bé nhỏ”. Peggy rất an toàn. Ly hôn, hai đứa con nhỏ. Cô ta không tính chuyện kết hôn lần nữa, không tính chuyện có quan hệ tình cảm nghiêm túc, nhưng lại

thích thỉnh thoảng có quan hệ tình dục. Tại sao mà anh còn chưa gọi cho cô ta nhỉ ?

Anh không thể nào nhớ ra số điện thoại của cô ta. Anh có thể gọi tổng đài để hỏi. Cô ta có tên trong danh bạ. Chỉ một cú điện thoại, và anh sẽ có số điện thoại của cô ta. Một cú điện thoại cho cô ta và coi như anh sắp được ngủ với cô ta. Chỉ hai cuộc điện thoại là có thể với một người đàn bà. Thế thì vì cái quái gì mà anh còn chưa gọi điện thoại cơ chứ?

Điện thoại của anh reo vang. Anh nhìn xem ai là tác giả cuộc gọi tới. Ben. Mở điện thoại ra, anh hỏi, “Anh đã thăm tra mấy cái lý lịch đó chưa?”

Ben lơ câu hỏi ấy của anh đi. “Cuộc hẹn hò của chú thế nào rồi?” Chắc là bố anh đã kịp đưa chuyện rồi.

“Không phải việc của anh.”

“Bị con gì đốt mà chú cáu kỉnh thế hả?”

“Anh chứ còn ai nữa. Vợ vẫn thế nào mà anh lại còn chúc phúc cho ông già làm đám cưới lần nữa?”

“Sao lại không chứ? Jessie tuyệt thế còn gì.”

Carl nắm chặt cái điện thoại. “Ông già hơn sáu mươi rồi.”

“Thôi đi nào, Carl. Bố cũng xứng đáng được hưởng hạnh phúc chứ. Mẹ mất đã mười sáu năm nay rồi. Và tám năm đầu tiên bố toàn tâm toàn ý nuôi dạy hai anh em mình còn gì. Bố yêu Jessie và đáng được hưởng hạnh phúc.”

Carl cau mày và bỏ cuộc, không cố cãi lý với những người vô lý nữa. “Anh có tin tức gì về những người trong bản danh sách em đưa anh chưa?”

“Chính vì thế mà anh gọi chú đấy.”

“Có gì hay ho không?” Carl ngọ ngoáy.

“Có đấy,” Ben nói. “Vấn đề là ở chỗ chẳng có ai trong bọn họ là không tỳ vết. Mel Grimes, tay thợ ảnh, vài năm trước có vấn đề với thuốc gây nghiện được kê toa. Jack Edwards, chủ tiệm hoa, luôn vũ phu với các cô tình nhân. Todd Sweet, đã đi tù bảy năm vì tội cướp... chính một tiệm bánh ngọt. Họ thật của tay này không phải là Sweet. Và còn Will Reed, tay này thú vị đây. Năm năm trở lại đây, tay này không có vấn đề gì, nhưng trước đó, thường có tật gây hỏa hoạn.”

“Và không có lửa, làm sao có khói, phải không?” Carl nói, nhớ lại chỉ thiếu chút nữa là anh và Tóc Đỏ bị thiêu sống.

“Cũng có thể,” Ben nói. Rồi im lặng một lúc. “Bố nói là chú sẽ ghé thăm mấy tay này hôm nay. Đừng có táy máy vào vụ án của anh nữa.”

“Em nói với mấy tay đó là em sắp cưới. Em chỉ muốn cảm nhận xem bọn họ thế nào thôi.”

“Này, mấy cái kẻ như thế chẳng thích ai cảm nhận gì về bọn chúng đâu. Anh thực sự nghĩ là chú nên để việc này cho bọn anh.”

“Em cũng từng là một người trong ‘bọn anh’ đấy, anh nhớ không? Em có thể lo cho bản thân mà.”

“Thì chú cũng có một cái sẹo để chứng minh cho lời nói của mình mà.”

“Chẳng qua là anh ghen tị vì em đã trúng đạn một lần còn anh thì chưa chứ gì.”

“Ừ. Anh muốn thế đấy, bị ăn đạn để chứng minh mình là người đàn ông thực thụ.” Ben thở dài. “Chú bảo là chú đã nghe thấy giọng nói của kẻ sát nhân. Chú không nghĩ là chú có thể nhận ra giọng nói đó à?”

“Em cũng đã nghĩ về điều đó. Nhưng hẳn ta đã chỉ nói có vài lời với em. Em đã nói chuyện với một vài kẻ tình nghi qua điện thoại và chẳng nhận thấy gì. Nhưng biết đâu đấy, có khi gặp mặt thì em sẽ may mắn hơn.”

“May mắn?” Ben ngừng lời. “Chú đúng là của nợ, nhưng thằng cu con và bà xã nhà anh lại quý chú. Đừng có phụ thuộc vào may mắn. Cẩn thận đấy.”

Katie chui vào trong xe và ngồi thừ trong đó. Ban đầu cô đã có kế hoạch đi đến khách sạn nơi cô và Les đã ở đêm qua, chui vào trong giường và khóc cho đã buồn. Thật đáng buồn. Cô không thể nhớ có bao giờ đã cảm thấy... bị kích thích đến thế chưa.Ồ, cô có nghe người ta nói chuyện tuyệt vọng vì thèm muốn, lạc lối vì khát khao, cháy bỏng vì đam mê, nhưng thực lòng mà nói, cô đã chỉ nghĩ là họ nói quá lời.

Dĩ nhiên, cô khoái dục tình. Không khoái lắm với Joe, nhưng trước Joe thì có. Cô cũng đã có một đôi lần trải qua những cảm xúc mà cô cho là tuyệt. Nhưng cô chưa bao giờ, chưa bao giờ bị cuốn đi chỉ bởi một cái hôn đến độ để cho người đàn ông vén cả váy mình lên và luồn tay vào trong quần lót của mình ngay giữa thanh thiên bạch nhật và sếp của cô thì ngồi cách đó chưa đầy năm mét.

Người họ Ray không bao giờ làm thế cả.

Nhưng người họ Ray cũng không ngồi đó than thân trách phận bao giờ. Thế cho nên cô phải đứng lên trên gót đôi giày Nine West của mình và lập một kế hoạch mới. Không có chuyện rúc vào chần mà trốn. Cô còn phải hủy một cái đám cưới và đòi lại những khoản tiền đặt cọc.

Nói chuyện tiền nong thì cô có thể kiểm soát được. Không giống như sự cuốn hút thể xác kỳ lạ mà cô đã cảm thấy với Carl khi nãy. Điều ấy không thể nào kiểm soát nổi. Bên cạnh đó, bận rộn sẽ khiến cô không có thời gian mà than trách.

Cô có thể hủy mọi chuyện qua điện thoại, nhưng gặp mặt có thể làm tăng cơ hội để cô có thể lấy lại tiền đặt cọc. Chẳng phải là không lấy lại được tiền thì cô sẽ gặp vấn đề, nhưng người họ Ray luôn luôn tiêu pha một cách khôn ngoan và đó là một việc khôn ngoan đáng làm. Đặc biệt là sau khi quyết định sẽ hoàn lại Joe giá trị chiếc nhẫn đính hôn mà cô đã xả vào trong bồn cầu.

Cô lôi ra cuốn sổ ghi chép đám cưới, nơi cô lưu giữ thông tin của mọi người và sẽ tới chỗ Todd Sweet, người thợ làm bánh, đầu tiên.

Carl đứng trước hiên nhà. Mel Grimes, tay thợ ảnh, mở cửa sau tiếng gõ lần thứ ba. Trông anh ta như chưa tỉnh ngủ. Carl nhớ lại thông tin về người đàn ông có vấn đề với các loại thuốc gây nghiện kê toa. Đôi mắt xanh lục của anh ta đỏ ngầu. Anh ta mặc một cái quần hiệu Dockers màu xanh nước biển và một cái áo sơ mi trắng, nhưng cả quần lẫn áo đều nhàu nát, như thể anh ta đã mặc nguyên chúng mà đi ngủ vậy.

“Tôi có thể giúp gì được ông không?” Anh chàng Mel này trông chẳng hạnh phúc tý nào.

Nhưng Carl cũng vậy. “Tôi là Carl Hades. Chúng ta có một cuộc hẹn lúc mười giờ và ông đã không có nhà.”

Grimes cau mày. “Tôi tưởng cuộc hẹn đó là vào ngày mai.”

“Theo ghi chú của tôi thì không phải thế.” Carl lôi cuốn lịch của mình ra.

Grimes lùi lại. “Vào nhà đi. Tôi sẽ đưa ông xem danh mục ảnh của tôi.” Anh ta ra dấu cho Carl đi vào phòng làm việc ở ngay gần cửa ra vào. Trên tường treo đủ các loại ảnh: chân dung gia đình, một số bức chụp phong cảnh hoang dã, một vài bức ảnh nghệ thuật chụp cây, một vài bức hình khỏa thân. Chẳng có ảnh cô dâu nào.

“Có vẻ như ông chụp đủ thứ nhỉ.” *Chơi chữ* đầy chủ ý.

Grimes ngồi vào sau bàn làm việc của mình và mở ngăn kéo chứa đầy hồ sơ ra. “Tôi chụp tất cả những gì bắt mắt.”

“Và các cô dâu bắt mắt lắm hả?” Carl nghiên cứu phản ứng của anh ta.

“Cũng chẳng, nhưng tôi cũng phải kiếm sống chứ.” Grimes cười toe toét. “Điều đó không có nghĩa là tôi chụp ảnh đám cưới không đẹp nhé.” Anh ta lôi ra một tệp hồ sơ và đẩy về phía Carl. “Đây là một vài mẫu ảnh cưới tôi chụp. Giá tiền thì tôi đã liệt kê ở mặt sau. Ông mang chúng về mà xem. Cho cả vợ chưa cưới của ông xem luôn.”

Carl lắng nghe người đàn ông nói và cố gắng nhớ lại giọng nói của gã đàn ông ở ngôi nhà của bà Jones. Anh không nhận thấy gì, nhưng biết đâu đấy.

“Tôi sẽ làm vậy.” *Vợ chưa cưới của anh*. Sao mà hình ảnh Tóc Đỏ lại ngập tràn trong óc anh? Anh ngắm nghía bức hình chụp một cô tóc nâu

khỏa thân. Peggy, bà mẹ đơn thân ưa dục tình, là một người đàn bà tóc nâu. Anh có thể gọi cho cô ta sau khi rời khỏi đây. Hẹn hò một cái, xua Tóc Đỏ ra khỏi hệ thống của anh.

“Tôi bán phiên bản các bức ảnh này, nếu ông muốn.” Grimes nói, như để ý thấy cái nhìn của Carl. “Tôi có tổ chức một triển lãm hồi năm ngoái.” Grimes tiếp tục nói thêm năm phút nữa về nghệ thuật nhiếp ảnh của gã. Trái với phản ứng ban đầu của Carl, Grimes có vẻ khá là bình thường.

Lật mở tệp hồ sơ, Carl ngắm nghía các bức ảnh. Các ảnh chụp đám cưới thông thường. “Chúng tôi có thể quay lại và trao đổi với ông sau được không?”

“Chắc chắn rồi.” Grimes đứng dậy có vẻ như muốn được nhanh chóng thoát khỏi anh.

Carl đứng lên. Grimes đi theo anh ra cửa.

“Ông có phải là người đã để lại danh thiếp phải không? Ông là một thám tử tư à?”

“Là tôi đây.” Carl nhìn anh ta một lần nữa, cố gắng nhận định về anh ta.

“Nếu có khi nào ông cần thuê thợ ảnh chụp người ta làm những việc chẳng nên làm, tôi sẵn sàng.” Grimes lại toe toét.

“Thường thì tôi tự làm lấy. Nhưng tôi sẽ nhớ lời ông nói.”

“Thế nhé, và gọi điện cho tôi nếu vợ chưa cưới của ông thích các bức ảnh.”

Carl vào trong xe của mình. Kê hồ sơ của mình lên vô lăng, anh ngoáy mấy lời ghi chú. *Cảm nhận ban đầu, không tốt lắm. Cảm nhận thứ hai... một tay bình thường.*

Carl luôn luôn tin vào cảm nhận ban đầu.

Les ngồi trong phòng làm việc của bác sĩ, giữa mẹ cô và Mimi. Mẹ cô lật xem một tờ tạp chí. Mimi nghịch nghịch với sợi len tuột ra khỏi cái áo len của mình. Les đan hai tay vào nhau.

“Con rất xin lỗi, mẹ,” Les bật ra.

Mẹ cô đặt cuốn tạp chí xuống. “Mẹ đã nói với con rồi, không phải là lỗi của con. Và mẹ chắc là bà ổn cả. Nhìn bà mà xem, mình tới đây chỉ để cho chắc hơn thôi mà.”

“Con biết thế, nhưng con không thể tin là con lại để chuyện như thế xảy ra.”

Mẹ cô đưa tay qua người Les và ngăn không cho Mimi làm thủng một lỗ trên áo len. Rồi bà nhìn Les.

“Con gái ơi, cách đây ba tuần bà cũng bỏ mẹ đi. May làm sao, bà chỉ đi xa được đến nhà của ông Gomez mà thôi. Nhưng...” mẹ cô mỉm cười, “ông ấy thức dậy đột ngột, đi vào trong bếp và thấy bà ngoại con đang trần truồng ngồi bên chiếc bàn trong bếp.”

Les mỉm cười, rồi thở dài. “Mẹ làm thế nào hàng ngày được nhỉ?”

Mẹ cô nhăn trán. “Cũng chẳng dễ dàng gì đâu, nhưng đôi khi cuộc sống không cho phép người ta lựa chọn.” Nụ cười của mẹ cô trở lại. “Hãy quên lo lắng về chuyện đó đi và kể mẹ nghe về người bạn của Katie đã giúp đỡ con tìm Mimi. Anh ta có tham dự đám cưới của Katie không? Anh ta có... dễ thương không?”

Les lưỡng lự, cố gắng nghĩ cách làm sao để giải thích cho mẹ cô.

“À, mẹ quên mất,” mẹ cô nói. “Có ai đó gọi điện hỏi con vì muốn nói chuyện với Katie về đám cưới. Anh ta nói rằng tìm được số điện thoại của con trong hồ sơ của Katie. Anh ta đã cố gắng gọi điện về nhà cho Katie. Mẹ bảo với anh ta là hai đứa bọn con nghỉ lại trong khách sạn để thư giãn đầu óc.” Mẹ cô cầm một tờ tạp chí khác lên.

Les chợt nhớ ra lời cảnh báo của viên cảnh sát. “Người đó là ai hả mẹ?”

“Mẹ cũng không biết chắc, nhưng là một người nào đó liên quan đến đám cưới.”

“Mẹ có nói với anh ta là khách sạn nào không?”

“Không, nhưng mẹ cho anh ta số điện thoại của khách sạn. Sao vậy?”

“Không có gì đâu ạ.” Les nhìn đồng hồ và quyết định gọi điện cho Katie để kể cho cô ấy nghe về cú điện thoại trước khi cô ấy rời phòng tranh.

Mười phút sau, và chừng hơn nửa tiếng rồi rãi nữa mới đến giờ hẹn với tay DJ, Carl lái xe quay lại thử tiệm hoa lần nữa. Anh nhìn thấy một người đàn ông đang xếp hoa vào trong xe. Hy vọng đó là Edwards, Carl tiến lại.

“Ông Edwards phải không?”

Người đàn ông không quay lại, nhưng đáp, “Phải?”

Trúng rồi. “Tôi là Carl Hades. Tôi đã gọi điện cho ông.”

Ông ta vẫn không quay lại. “Và tôi nghĩ là trợ lý của tôi cũng đã đề nghị giúp đỡ ông mà.”

“Tôi muốn được nói chuyện với người tôi thuê hơn.”

“Sarah phụ trách các đám cưới.” Người đàn ông, khoảng ngoài bốn mươi, mặc một chiếc áo sơ mi có in quảng cáo của tiệm hoa, cuối cùng cũng quay lại.

“Nhưng ông là... chủ tiệm mà.” Carl nhận thấy có mấy vết cào dưới cổ ông ta, không rõ rệt như mấy vết cào trên mặt anh, nhưng có vẻ cũng là tác phẩm của cùng một loài động vật: đàn bà. Một người đàn bà tức giận hoặc sợ hãi. Cũng có thể là một người sắp bị bắn?

“Có chuyện gì hay sao?” Ông Edwards hỏi.

“Chỉ là hình như cả hai chúng ta đều dính đến một trận đánh nhau với mèo, nếu ông hiểu ý tôi.” Carl sờ những vết cào trên mặt mình.

“Đúng thế.” Edwards quay ngoắt lại và đặt thêm một lọ hoa nữa vào trong cái hộp ở ghế sau của chiếc xe SUV của mình.

Carl thầm nhớ trong đầu là sẽ hỏi Ben xem bên khoa học hình sự có tìm được chút da nào dưới móng tay của Tabitha hay không. “Ông có thể dành cho tôi vài phút để thảo luận về giá cả cho đám cưới không?”

“Sarah sẽ vui lòng giúp ông việc ấy. Tôi đã chuyển giao toàn bộ các đám cưới của tôi cho cô ấy. Tôi đã lo xong cho cô dâu cuối cùng của tôi rồi.”

Carl quyết định dẫn thêm một bước. “Nhưng Tabitha Jones đã giới thiệu ông, chứ không phải Sarah.”

Edwards quay lại. “Tabitha là người tổ chức đám cưới của ông à?”

“Vâng?”

“Này, thế thì tốt hơn là ông nên tìm người khác thì hơn.”

Carl vờ ngờ nghệch. “Tại sao thế?”

“Bà ta bị giết rồi. Tối qua trên TV có đưa tin.”

“Thật sao? Họ có biết kẻ nào đã làm vụ ấy không?”

“Bản tin không nói gì đến chuyện ấy.” Ông ta chẳng có vẻ động lòng chút nào vì Tabitha đã thiệt phận. “Hãy coi như mình gặp may đi.”

“Ông không nghĩ là bà ấy thạo việc của mình hay sao?”

Người đàn ông lại nhấc một lọ hoa nữa lên và quay đi. “Một vài người cũng đáng kiếp lắm.”

“Bà ấy đáng bị giết ư?” Giọng nói của Carl trở nên nghiêm nghị, giống giọng cảnh sát hơn.

Edwards liếc nhanh anh như thể nhận ra sự thay đổi. “Xem này. Ông trao đổi với Sarah nhé. Hoặc không thì tùy. Nhưng tôi không có thời gian tán gẫu đâu.” Ông ta chui vào trong chiếc xe SUV và lái đi.

“Tôi nghĩ tôi sẽ nói chuyện với cô ta.” Carl lẩm nhẩm, thầm đưa ông Edwards đứng đầu danh sách tình nghi.

Liếc nhìn đồng hồ. Carl quyết định sẽ phải quay lại và hỏi thăm Sarah sau. Anh chui vào trong xe của mình và lái xe đến chỗ tay DJ, nhưng trước khi lái đi, điện thoại của anh reo. Anh liếc nhìn để kiểm tra tên người gọi tới.

“Này bố ời. Ông Johnson lại hư hỏng nữa ư?”

“Chưa đâu. Bố đã đưa con chó đi. Chuyện buồn lắm. Họ nói là nó có ba tuần chờ người nhận nuôi. Hết thời gian đó thì nó tiêu đời.”

Carl cau mày. “Nó sẽ tìm được người nhận nuôi thôi. Nó là chó thuần chủng mà.”

“Không phải đâu. Họ nói là chó thuần chủng khó tìm được người nhận nuôi hơn bởi người ta cho rằng nó bị làm sao. Đặc biệt là nó lại còn có thai nữa.”

“Có thai ư? Làm thế quái nào mà nó lại có thai nhanh thế nhỉ?”

“Mình chẳng đã thảo luận chuyện ấy từ khi con mới mười ba tuổi rồi thôi?”

“Bố vui tính quá! Ý con là, làm sao mà người ta biết là nó có bầu được?”

“Có lẽ là trông nó rạng rỡ thế nào đó. Dù sao thì, con cũng không phải lo về chuyện bầu bí. Họ sẽ phá thai cho nó. Không thể nào để nó sinh ra chó

lai được.”

“Chắc hẳn bố đã để nó ở một trung tâm nhận thú nuôi bị bỏ rơi tồi tệ nhất.” Carl xoa xoa vai mình, biết là rồi đây anh sẽ hối hận. “Mẹ nó. Bố quay lại chỗ đó và đưa nó về đi.”

“Bố mừng là con đã nghĩ vậy. Bởi vì con chó cứ bám theo bố, bố đã mang nó về chỗ con rồi.” Buck hắng giọng. “Ông Johnson đến đây rồi, bố phải đi thôi.” Rồi ông già ngắt máy.

Carl quăng cái điện thoại xuống. Anh cước một trăm đô la là bố anh đã chẳng đưa Baby đi đâu sất. Rồi chời nhớ ra cuộc đối thoại với ông Edwards, anh quay số di động của anh trai.

Todd Sweet không có nhà. Katie lái xe đến văn phòng tại nhà riêng của Will Reed, người DJ. Cô gõ cửa. Trước khi có người trả lời, cô nghe thấy có tiếng nhạc bên trong. Tiếng nhạc nhắc cô nhớ về... cái gì nhỉ?Ồ, đúng rồi, về những cuộc gọi kỳ quặc mà cô nhận được.

Cửa mở ra và một người đàn ông tóc sẫm màu, cỡ ba mươi tuổi đứng trước mặt cô. Katie đưa tay ra. “Ông Reed phải không? Tôi là Katie Ray. Chúng ta đã trao đổi trên điện thoại và tôi đã gửi email cho ông. Về...”

Anh ta cầm tay cô trong tay mình. “Về đám cưới của cô?” Anh ta mỉm cười. “Tại sao những cô đẹp nhất lại cứ kết hôn cơ chứ?”

Cô thả tay anh ta ra và để ý thấy mắt anh ta chuyển xuống chỗ cổ áo trễ của cô. Luống cuống với cái túi xách của mình, cô đấu tranh chống lại mong muốn được chỉnh lại cổ áo. Mặc dầu cái nhìn của Carl khi nãy còn đầy ẩn ý gấp mười lần, sự quan tâm của người đàn ông này làm cô nhột

nhật. Carl, quả là cũng làm cô nhột nhột. Nhột nhột dễ chịu. Nhạc chuyển sang giai điệu khác.

“Tôi đã cố gắng gọi điện cho cô hôm nay,” anh ta nói. “Tôi có để lại tin nhắn.”

“Ông đã làm thế à?” Katie hỏi.

“Đúng vậy. Tabitha đã gửi mail nói rằng cô quyết định thuê người khác. Tôi chỉ muốn kiểm tra lại, bởi vì tôi đã nhận được tiền đặt cọc rồi.”

“Thực ra, vì lý do đó mà tôi đến trao đổi với ông.” Katie nói, cố gắng không phản ứng vì cái tên Tabitha được nhắc tới.

“Vào nhà đi cô.” Ông Reed lùi lại. “Tôi đang ghép nhạc vào video của một cô dâu của tôi.”

“Ông ta có vết cào.” Carl nói với Ben. “Em có linh tính là giữa họ có sự bất bình với nhau.” Carl cau mày khi tiếng cười của anh trai anh vang lên trên đường dây. “Sao nào?”

“Chỉ buồn cười là chú lại nghi ngờ mấy vết cào của ông ta, trong khi chính cái mặt chú thì,” anh trai anh thở dài. “Nhưng có thể điều này sẽ khiến chú dễ chịu hơn, anh đã gặp ông Edwards sáng nay. Bọn anh đã thăm tra ông ta. Tuy nhiên ông ta đã tình nguyện tới.”

Carl rẽ về phía con phố có nhà của ông Reed. “Cứ xem xét ông ta cho kỹ.”

“Chú đang ở đâu đấy?”

“Em đang trên đường đến chỗ tay DJ.”

“Thế thì anh đang ở ngay sau lưng chú thôi.”

“Em không cần phải có anh trai lớn lo lắng cho em đâu, anh có biết không?”

“Anh có bao giờ nói là chú cần đâu. Thời gian biểu của anh thoáng hơn một chút nên anh quyết định đi thăm tra một vài người hôm nay.”

“Phải rồi.” Carl chẳng tin anh trai. Anh cảm thấy khá là khó chịu, rồi nhận ra rằng nếu anh biết rằng Ben đang ở đâu đó thăm tra một kẻ tình nghi giết người hàng loạt, anh cũng sẽ muốn hậu thuẫn anh trai phía sau lưng. “Để em gặp tay đó trước đã, rồi anh hãy đến sau.”

“Anh sẽ đậu xe và chờ ở trên phố, nhưng đừng có lâu quá đấy, anh còn phải xem bên Khoa học Hình sự có tìm thấy gì trên cơ thể Tabitha hay không. Hơn nữa, bên tuần tra vừa mới đưa Sweet, tay thợ làm bánh, về sở, để thẩm vấn.”

“Anh ta cũng tự nguyện đến trình diện chứ?”

“Không hẳn. Nhưng đăng ký xe của anh ta hết hạn.”

“Tiện quá.”

“Với anh ta thì không. Dù sao, anh cũng muốn quay lại sở trước khi người ta để anh ta về.” Ben dừng lại. “Chú bảo chú đã ghé chỗ tay thợ ảnh hả? Chú thấy tay đó thế nào?”

Carl đậu xe trước cửa nhà Reed. “Ban đầu anh ta...”

Mắt anh bắt gặp chiếc xe đậu trên lối vào. “Chết mẹ.” Bụng anh quặn lại. “Biển số xe của Tóc Đỏ là gì ấy nhỉ?”

“Anh có lưu trong hồ sơ, chứ không có ở đây. Sao thế?”

“Có một cái xe giống xe của cô ấy. Em phải đi đây!”

“Đợi anh đã!” Ben nói. “Anh chỉ chậm hơn em độ hai phút thôi.”

“Không thể.” Carl quăng điện thoại và rút súng ra.

Anh lao tới chỗ chiếc xe Honda, hy vọng sẽ nhìn thấy cái gì chứng tỏ là anh nhầm, một gói tã bỉm, sự lộn xộn bên trong xe, hoặc bất cứ thứ gì mách với anh rằng đó không phải là xe của Katie. Thay vào đó, mắt anh gắn chặt vào ghế hành khách trong xe. Đúng hơn là thứ đang ngồi trên đó. Một bức vẽ của voi.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

Hình ảnh của Tóc Đỏ hiện lên trong tâm trí Carl. Nụ cười của cô. Lọn tóc đỏ cứ rơi lên gò má cô trong bữa ăn trưa. Rồi tâm trí anh lại chuyển sang xác nạn nhân bị tra tấn mà cảnh sát đã khai quật được ở trong rừng.

“Khốn kiếp!” Adrenaline chảy rần rật trong người và anh nhảy bổ tới chỗ hiên nhà. Óc anh tính toán phương án tiếp cận đúng đắn. Anh đưa tay lên gõ cửa. Hình ảnh con dao kề ngang cổ Tóc Đỏ choán lấy anh. Tay anh nắm vào nắm đấm cửa. Cửa không khóa. Một lời mời.

Anh đứng bên hiên nhà trong giây lát, lắng nghe. Nhạc. Nhạc nhà thờ. Nhưng không có tiếng người.

Dùng bàn chân, anh khẽ đẩy cánh cửa. Lắng nghe chăm chú hơn. Chẳng có gì ngoài tiếng nhạc. Anh luồn vào trong nhà. Mắt anh nhìn sang trái rồi sang phải. Phải rồi. Tại sao Tóc Đỏ lại đến đây nhỉ? Cô ấy có thuê tay DJ này đâu.

Lối vào dẫn anh tới một phòng khách. Có tiếng nói hòa vào tiếng nhạc. Anh đi về phía có tiếng nói.

Anh nghe có tiếng còi xe cảnh sát bên ngoài, gần hơn. Anh trai anh. Súng trong tay, Carl di chuyển về phía sảnh. Một người đàn ông bước ra từ sau một cánh cửa. “Đứng yên!” Carl gầm lên.

Người đàn ông nhảy lùi lại va vào tường. “Cái gì thế này?”

“Tóc Đỏ?” Carl gọi to.

Một tiếng cọt kẹt, như thể ai đó đứng lên từ một chiếc ghế khô dầu, văng ra từ một phòng khác. Katie Ray hiện ra ở cửa, sống sót, lạnh lặn, hoàn hảo. Đôi mắt xanh của cô tròn xoe khi cô nhìn thấy khẩu súng chĩa vào Reed.

“Cảnh sát đây!” có tiếng Ben vang lên. “Bỏ súng xuống!”

“Ở trong này.” Carl hét to.

Ben hiện ra ở chỗ ngoặt, mắt hết nhìn người này lại nhìn người kia. “Chuyện gì thế?”

“Tôi cũng muốn được biết đây.” Reed nói.

Sự chú ý của Carl lại quay về với Tóc Đỏ. “Em có sao không?”

Anh trai anh lên tiếng. “Ông Reed đây có đe dọa gì cô không, cô Ray?”

“Không.” Cô cố gắng lên tiếng.

Carl để Ben nói chuyện với Reed, anh ra hiệu cho Tóc Đỏ đi theo mình. Để cô ra khỏi nhà là anh phải hỏi ngay câu hỏi đang cháy bỏng trong anh. “Em làm cái quái quỷ gì ở đây thế hả?”

Cô cứng người “Em... thế anh làm cái gì ở đây nào?”

“Trả lời anh đi.” Anh xoay xoay vai; sự căng thẳng làm cho cơ bắp anh như xoắn lại.

Cô chớp đôi mắt xanh da trời nhìn anh. “Em đến để xem em có thể lấy lại tiền đặt cọc được hay không?”

“Tiền đặt cọc ư? Hồ sơ của Tabitha cho thấy là em thuê một DJ khác cơ mà.”

“Ban đầu thì không,” Tóc Đỏ nói. “Em đã thuê Will Reed rồi. Tabitha sau đó trở chứng và thay đổi mọi thứ vào phút chót.”

“Mọi thứ ấy à?” Anh lại xoa bóp bả vai bên trái của mình. “Thế em còn thuê những ai nữa nào?” Khi cô không trả lời, anh bắt đầu nhắc từng cái tên. “Jack Edwards ở cửa hàng Bông Hồng Đỏ à?”

Cô gật đầu.

Chết tiệt. “Todd Sweet?”

Cô lại gật.

Chết tiệt gấp đôi. “Nhiếp ảnh Grimes?”

Cô gật nữa. “Tại sao chuyện đó lại quan trọng thế?”

“Mẹ kiếp!”

“Chuyện này có thực sự đáng để văng tục không?” Cô vặc anh.

“Có. Thực sự là có.”

Ben đi tới, sự cau có hằn sâu trên mặt anh như thể là vĩnh viễn. “Anh ta đã đồng ý quên toàn bộ những gì đã xảy ra. Nhưng tốt hơn cả là chú hãy

cầu Chúa rằng đây không phải là kẻ chúng ta tìm, bởi vì anh có thể đảm bảo với chú rằng nếu anh ta là kẻ đó, chuyện này sẽ trở lại làm hại chúng ta.”

“Ồ, Chúa ơi!” Tóc Đỏ nói. “Anh nghĩ anh ta là kẻ đã giết Tabitha à?”

Ben nhìn Carl. “Anh tưởng chú bảo rằng cô ấy không thuê người nào trong số mấy cái tên chúng ta nắm được cơ mà?”

“Bà Jones đã thay đổi mọi chuyện, nhưng ban đầu thì cô ấy có thuê tất cả bọn họ.”

“Có chuyện gì vậy?” Tóc Đỏ hỏi dồn.

Ben cau mày và nhìn Tóc Đỏ, rồi lại nhìn Carl. “Tốt hơn là chú nói cho cô ấy nghe đi.”

“Ai nói cho em rõ đi nào.” Tóc Đỏ không thôi.

Carl giơ tay lên. “Đi theo anh đến tiệm cà phê Starbucks ở góc phố, và chúng ta sẽ nói chuyện.”

Trông cô có vẻ không vui vì sự trì hoãn tạm thời, nhưng cuối cùng thì cô cũng đi về phía xe ô tô của mình.

“Cậu làm hỏng cả rồi!” Ben mắng ngay khi Tóc Đỏ vừa đi đủ xa để không nghe thấy.

Đúng. Anh đã làm hỏng cả. Đáng lẽ anh không được hôn cô. Chạm vào cô. Mắt Carl không rời khỏi cái hông đang đưa trong khi Tóc Đỏ đi về phía chiếc xe Honda màu bạc của cô. Ký ức về những ngón tay trượt vào bên

trong chiếc quần lót của cô, chạm vào làn da mềm mại nhất mà nhân loại biết đến, làm anh lại cương lên.

“Thôi đừng có nhìn mông cô ấy nữa đi,” Ben mắng. “Anh đang nói với chú đây này. Chú có cần phải xông vào như thể Rambo thế không hả?”

“Em cứ nghĩ anh ta có Tóc Đỏ trong tay, làm gì thì chỉ có Chúa mới biết. Em không...”

“Chú có nhận thức được anh sẽ gặp phải vấn đề gì nếu anh phải bắt anh ta sau này không? Xâm nhập tư gia bất hợp pháp...” Ben nhắc đến tất cả các luật lệ mà anh đã bỏ qua.

“Nếu anh ta là kẻ chúng ta tìm kiếm, chúng ta sẽ tìm được cách vượt qua chuyện đó thôi.”

“Có phải vì thế mà chú rời bỏ ngành không, bởi vì cố gắng luôn lách các luật lệ đã khiến cho chú và những người khác ăn đạn?”

Carl tiến một bước lại gần anh trai hơn. Có thể là Ben nhiều tuổi hơn, nhưng Carl chưa bao giờ lùi bước trước bất cứ trận chiến nào. “Em đã khiến cho anh gặp phải một tình huống rắc rối. Vì thế, em xin lỗi. Nhưng đừng có quăng rác rưởi vào em. Bởi vì em đảm bảo với anh đấy, nếu anh ở vào vị trí của em, anh hẳn cũng sẽ làm như em thôi.”

“Có những luật lệ,” Ben giận dữ. “Luật lệ tồn tại là có lý do nhất định.”

“Vâng, và có bao nhiêu tên tội phạm đang nhón nhơ ngoài phố bởi vì luật lệ có lợi cho chúng hơn là chúng ta?”

“Dẫu thế thì chúng ta cũng không có quyền...”

“Em không còn là một phần của chúng ta nữa rồi. Em không còn phải đi theo con đường ấy nữa. Và em cũng có nhờ anh trông nom em hôm nay đây.”

Chiếc xe Honda màu bạc của Tóc Đỏ, lùi ra khỏi lối vào nhà, kết thúc cuộc đối thoại nảy lửa. Carl bỏ đi về phía xe ô tô của mình.

Cô gấp lại anh ở cửa tiệm cà phê Starbucks, và họ cùng đi vào tiệm với nhau. “Tất cả những chuyện này có nghĩa gì?” cô hỏi. Chỉ chút nữa là anh đã đặt tay mình lên chỗ lõm trên lưng cô. Nhưng chạm vào cô có thể là nguy hiểm.

Hương cà phê tràn ngập mũi anh, và anh không bằng lòng vì nó xua đi mùi hương của Tóc Đỏ. Vẫn đang nghĩ cách làm sao nói chuyện này với cô mà không làm cô sợ đến chết giấc, Carl đi về phía quầy hàng.

“Gọi đồ uống đã.” Anh cần cái gì đó để giảm bớt sự bức bối của mình... cả những bức bối thể xác lẫn bức bối với Ben.

Tóc Đỏ đặt tách cà phê của mình xuống, ngồi vào một chiếc ghế, và ngược nhìn anh. “Nào, anh nói đi.”

Điện thoại di động của anh lại reo vang và anh giơ một ngón tay xin cô thêm một phút. “Hades nghe,” anh trả lời, và nhìn xuống cô. Tầm nhìn cho anh thấy khe ngực của cô nhiều hơn. Hơi thở của anh nghẹn lại.

“Là anh đây,” Ben nói. “Anh không có ý khơi lại chuyện cũ.”

“Vâng.” Carl chấp nhận lời xin lỗi của anh trai và cố gắng không nhìn vào khe ngực của Tóc Đỏ. “Em cũng không cố ý gây rắc rối cho anh.”

Ngừng một lát. “Này, anh không nói chuyện này lúc này vì nó có vẻ không quan trọng, nhưng giờ thì có đấy.”

“Gì thế?” Ánh mắt anh chuyển từ phần da thịt mềm mại sang lọn tóc rũ trên má Tóc Đỏ. Tay anh ngứa ngáy muốn chạm vào nó. Ồ, quý thần, anh cũng muốn được chạm vào hai bầu ngực kia.

“Chú biết là bọn anh cũng thăm tra Tóc Đỏ.”

“Và?” Carl không sẽ tin rằng Katie có làm chuyện gì tồi tệ. Cô ấy bế ẵm trẻ sơ sinh. Xem phim truyền hình *The Brady Bunch* và *Sex and the City*. Mắt anh lại quay về nơi khe ngực.

“Bọn anh phát hiện một sự việc là vào đêm xảy ra vụ bắn giết, có một cuộc gọi 911 từ nhà của cô ấy. Một người bạn của cô ấy đã gọi điện. Sự việc được ghi lại có khả năng là một vụ đột nhập. Anh đã nói chuyện với mấy cảnh sát theo dõi vụ việc đó. Họ đã tìm thấy cửa sổ bị đập vỡ và có lời khai rằng cửa sau bị mở ngỏ. Nhưng có vài cành cây gãy do bão ở bên ngoài cửa sổ và vì thế một câu hỏi đặt ra: nguyên nhân do bão hay là gì khác?

“Và anh nghĩ là nguyên nhân gì khác phải không?” Carl nhìn Tóc Đỏ nhăm nháp tách cà phê nhưng vẫn lắng nghe. Cái ý nghĩ kẻ nào đó làm tổn thương cô như đã làm tổn thương những người phụ nữ khác gợi nên mọi bản năng đàn ông mà anh có: anh hùng, lịch lãm, không lịch lãm cho lắm. Bản năng dẫn anh tới một kết luận. Anh sẽ không để chuyện gì xảy ra với cô cả. Ngay khi ấy, bảo vệ cô trở thành ưu tiên hàng đầu của anh.

“Xem ra có vẻ khả nghi lắm.” Ben nói, kéo sự chú ý của Carl trở lại với cuộc gọi. Anh đã cử người đến nói chuyện với tay thợ ảnh. Anh sẽ báo cho chú biết nếu có gì mới.”

“Vâng,” Carl đáp.

“Một chuyện này nữa,” Ben nói thêm. “Bọn anh có trao đổi với gia đình các nạn nhân tìm thấy trong rừng. Cả hai phụ nữ đều bắt đầu nhận được những cuộc gọi mờ ám. Kẻ gọi điện cho họ nghe một điệu nhạc. Hỏi thử Tóc Đỏ về chuyện đó nhé. Nếu cô ấy có nhận được những cuộc gọi như thế, báo ngay lập tức cho anh.”

“Em sẽ làm vậy.” Carl đập máy và nhìn vào mắt cô. Trông cô không vui vẻ gì. Anh biết mình là một phần của sự không vui ấy. Anh thú nhận là toàn bộ cảnh đã diễn ra ở phòng tranh là quá lỗ, và có lẽ là anh đã bất chấp một số luật lệ. Nhưng như Ben đã đúng khi nãy trên thảm cỏ nhà Will Reed, Carl luôn chán ghét việc tuân thủ luật lệ.

“Đó là anh Ben gọi điện.”

Cô đặt tách cà phê xuống. “Có chuyện gì vậy?”

Ngồi xuống, anh tựa vai vào ghế của mình, cố gắng tìm một cách gì hay ho để nói ra điều đó, nhưng chẳng có cách nào. “Bọn anh nghĩ rằng kẻ đã giết Tabitha cũng đã giết hai người phụ nữ khác. Cả hai người phụ nữ ấy đều... đã đính hôn.”

Mặt cô trở nên trắng bệch. “Và người tổ chức đám cưới cho họ là...”

“Tabitha, anh e là thế.” Anh bao hai bàn tay quanh tách cà phê.

Một nếp nhăn hiện ra giữa đôi lông mày cô và cô đưa tay lên ngực. “Có phải đó là những người phụ nữ được tìm thấy trong rừng không?”

Anh muốn chạm vào cô, đoán chắc với cô rằng anh sẽ không để chuyện gì xảy ra với cô, nhưng anh chỉ gật đầu.

“Và anh nghĩ là...” Mặt cô lại nhợt nhạt thêm. “Anh nghĩ là cái kẻ... kẻ sát nhân đó đang theo đuổi em?”

Đó là lúc sự việc trở nên khó lường. “Có khả năng là vậy.”

Đôi mắt xanh của cô nổi bật trên làn da trắng mềm mại. “Và Will Reed? Anh nghĩ rằng anh ta có thể là kẻ đó ư?”

Anh nắm lấy tay cô. “Có thể lắm.”

“Ồ, chết mẹ!” Cô rút tay ra.

Anh cũng đồng tình với cô rằng chuyện này quả thật đáng để văng tục lắm. Anh chờ cho cô nhấp thêm một ngụm cà phê trước khi hỏi. “Em có nhận được những cú điện thoại mờ ám không? Hoặc là có thể em nghe thấy nhạc?”

Vẻ mặt cô cho anh câu trả lời trước khi cô kịp đáp. “Em vừa nhận được thêm một cuộc nữa. Chỉ mới vài phút thôi.”

“Sẽ ổn thôi.” Anh nắm tay cô và lần này giữ lấy nó. Sau cơn sóng cảm xúc ban đầu, chạm vào cô cho cảm giác thật dễ chịu.

Điện thoại di động của Katie đổ chuông. Trước khi anh kịp bảo cô phải làm gì với cú điện thoại, cô đã kịp nghĩ ra phương án thay thế: cô quăng cái túi xách của mình đi.

Carl nhảy dựng lên, túm lấy cái túi xách, lôi điện thoại di động của cô ra, tiến lại phía cô và cho cô xem số điện thoại hiển thị trên màn hình. “Có nhận ra số này không em?”

Cô lắc đầu. Vẻ mặt nhợt nhạt của cô càng thêm trắng bệch. Anh cúi xuống và thì thầm vào tai cô. “Thờ ỉ nào, Tóc Đỏ. Tất cả những gì anh muốn em làm đó là nói a lô. Em hiểu không?”

Cô gật đầu, và anh mở điện thoại, đặt vào cạnh miệng cô.

“A lô,” cô cố nói.

Anh vuốt tay lên má cô và nháy mắt với cô. Đưa cái điện thoại lên tai mình, anh chờ nghe giọng nói. Hoặc tiếng nhạc. “Tôi là Hank Links gọi điện từ khách sạn Pipers,” tiếng nói cất lên. “Tôi không muốn phải gọi điện cho cô như thế này chút nào, nhưng... nhưng tôi e rằng đã có một vụ đột nhập vào phòng của cô ở khách sạn.”

Đột nhập ư? “Xin chào,” Carl nói. “Tôi là một người bạn của cô Ray. Có bắt được ai không?”

“Không. Tôi e là người dọn phòng đã bắt gặp ai đó trong phòng cô. Hẳn ta đã đẩy ngã cô ta và bỏ chạy.”

“Cô ta có thể mô tả được kẻ đó không?”

“Tôi không biết nữa.”

“Việc đã xảy ra khi nào?” Nếu sự việc vừa mới xảy ra, có nghĩa thủ phạm không thể là Will Reed.

“Sáng nay. Tôi lấy làm tiếc là đến giờ mới liên hệ với cô Ray.”

Carl nghiêng chặt răng. “Thế ông đã gọi cảnh sát chưa?”

“Thế này, chúng tôi không chắc là có mất mát gì không và vì vậy...”

“Và vì vậy ông không muốn sự việc bị lưu lại công khai chứ gì!” Anh biết tổng các khách sạn làm việc theo kiểu gì. “Người dọn phòng còn ở đó không?”

“Còn.”

“Giữ cô ta ở đó nhé. Chúng tôi sẽ tới ngay.” Anh tắt máy.

Tóc Đỏ ngược lên. “Lại cái gì nữa thế?”

“Có kẻ nào đó đã đột nhập vào phòng của em ở khách sạn.”

Hoảng sợ hiện lên trong mắt cô. “Les không có ở đó đấy chứ?”

“Anh không nghĩ thế.” Anh chuyển điện thoại cho cô. “Em gọi cô ấy để biết chắc đi.”

Katie ngồi trong văn phòng của khách sạn, cảm giác bên trong cô chờ đợi. Les không có ở khách sạn. Và cả người dọn phòng nữa, khi họ tới. Dường như người dọn phòng là một người nhập cư trái phép, và nói chuyện với cảnh sát khiến cô ta lo ngại.

Cuộc điện thoại với Les trên đường đến khách sạn thật ngắn ngủi vì Les đang ở trong phòng khám với bác sĩ và bà ngoại của cô. Khi Katie hỏi xem mọi chuyện có ổn cả không, Les chỉ nói mỗi là cô ấy sẽ gọi lại ngay khi nào có thể.

Katie nhìn Carl căn vặn viên quản lý khách sạn và quyết định rằng tốt hơn hết là làm bạn với Carl chứ không làm kẻ thù của anh. Trước khi mọi

chuyện kết thúc, Carl gọi điện cho Ben. Sau khi họ đã xét hỏi tất cả mọi người trong khách sạn, họ đưa cô vào một phòng họp ở phía sau khách sạn, và cứ theo cái lối mà Ben nhìn cô, cô biết là anh ta lại sắp lấy lời khai của cô. Cô cũng chẳng ngại, nhưng cô thực sự chỉ muốn đi đâu đó mà nôn một cái.

Chiếc TV treo trên tường trở nên sống động, và đúng lúc ấy bản tin ngắn hiện ra. Một nữ phóng viên đứng trước một khoảng rừng. “Đã tìm thấy hai xác chết tại đây và theo nguồn tin của chúng tôi, có lẽ chúng ta đang phải đối diện với một kẻ sát nhân hàng loạt. Trong khi cảnh sát chưa khẳng định gì về phát hiện này, chúng tôi đã nói chuyện với Robert Barton, người đã tìm thấy xác các nạn nhân trong khi đi dạo trong rừng. Theo Barton, cả hai nạn nhân đều là nữ giới, và cả hai, theo như chúng tôi được biết đều bị đâm dã man...”

“Khốn kiếp thật!” Ben rủa. “Tôi đã nói với Barton không được nói chuyện với ai.” Anh lôi điện thoại di động ra và bắt đầu bấm số.

Chiếc TV tắt ngấm. Carl cầm chiếc điều khiển từ xa. “Xem cái này chẳng ích gì.” Anh nhìn cô, lo lắng dâng đầy trong mắt.

Cô cũng chẳng nghĩ gì nhiều về nỗi lo của anh. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình TV và những lời nói của phóng viên ù lên trong tai cô.

Dã man. Dã man. Katie dựa vào ghế ngồi. Ben đã ngắt điện thoại và cô nhìn chăm chú cả hai người. Hai người đàn ông trông giống như Antonio Banderas thì chẳng tệ chút nào, nhưng cô ước gì ai đó cũng nói như vậy với cái dạ dày của cô.

“Thờ ỉ nào, Tóc Đỏ,” Carl quan sát cô và nói.

Cô hít vào và nhìn quanh để tìm kiếm phòng vệ sinh. Nhìn thấy nó, cô lấy tay che miệng và đi ngay.

“À, cút thật!” Carl nói sau lưng cô.

Cô vừa kịp đến nơi. Chỉ vài giây sau, khi cô đang dựa lưng vào tường, lôi trong túi xách ra mấy cái khăn giấy, cố gắng tự nhủ mình thôi không khóc thật lâu, thật to, khóc hết ruột hết gan nữa, cô nghe thấy tiếng cửa nhà vệ sinh mở. Cô giật nước.

“Tóc Đỏ?”

“Em không sao,” cô nói. “Anh đi ra đi.” Cô nghe có tiếng nước chảy. Cửa buồng toilet của cô mở ra.

“Này.” Đứng bên ngoài, Carl ấn mấy cái khăn giấy thấm nước vào tay cô.

Nhìn anh, cô thấy anh tái xanh. “Anh đi ra đi, không có anh cũng bắt đầu nôn đấy.”

“Em vẫn chưa hết nôn à?” Anh cau mày.

“Em nghĩ là hết rồi.”

“Thế thì anh cũng không sao. Chính tiếng nôn ọe mới làm anh bị ảnh hưởng.”

Cô áp cái khăn giấy lên mặt. Anh ta tiến lại gần hơn và vén lọn tóc trên má cô. Sự đụng chạm giản đơn với anh ta làm cho cảm xúc dâng lên trong ngực cô và những giọt lệ mà cô cứ tự bảo mình phải giữ trào đầy mắt cô. Trước khi cô kịp nhận thức chuyện gì diễn ra, cô đã gối đầu mình lên ngực

anh ta và anh ta ôm lấy cô. Cảm nhận, cảm xúc, không giống như những gì cô đã cảm thấy ở phòng tranh. Những cảm xúc này không mang dục tính; chúng khác hoàn toàn.

Mùi hương nồng và sự đụng chạm của anh ta bao phủ lấy cô, và ngay ở đây, trong cái nhà vệ sinh nữ này, anh ta lại làm cô cảm thấy an toàn.

Cô hít một hơi thở sâu và lùi lại. “Chắc là kiếp trước em đã làm gì tệ hại lắm, anh nhỉ?”

“Tại sao em lại nói như thế?” Anh ta lại chạm vào má cô.

“Bởi vì trong vòng một năm rưỡi nay, mọi sự trong vũ trụ này cứ chống lại em.”

“Muốn anh cho vũ trụ một trận không?” Anh mỉm cười.

“Anh nghĩ anh có kham được nó không chứ?” Cô mỉm cười đáp lại.

“Dễ như trở bàn tay.” Anh choàng tay qua vai cô.

Cảm xúc lại dâng đầy trong cô và cô lùi lại. “Cảm ơn anh.” Họ đứng đó nhìn nhau chăm chăm. Cảm giác thật dễ chịu. Cô không thấy cô đơn.

Cuối cùng anh nói. “Anh rất tiếc nhưng, Ben có một vài câu hỏi cho em đấy.”

Kẻ sát nhân đi đi lại lại và day day hai thái dương đang mỗi lúc một giật giật mạnh hơn. Hắn đã làm hỏng chuyện rồi sao? Có phải bọn họ cười nhạo hắn vì bọn họ biết là hắn đã làm chuyện đó.

Không hẳn đã thực thi mọi chuyện tốt lắm mà. Gần như là tốt. Hẳn chỉ căng thẳng có một hai lần mà thôi. Nhưng hẳn cảm thấy chắc chắn họ cho là hẳn bình thường.

Họ có cho là vậy không nhỉ?

Hẳn đi tới cửa sổ và nhìn ra ngoài. Họ có theo dõi hẳn không nhỉ? Chờ cho hẳn làm hỏng việc? Hẳn bắt đầu đung đưa.

Đáng lẽ hẳn chẳng nên đến khách sạn. Đó là một sai lầm. Sai lầm có thể khiến họ lần ra hẳn. Nhưng hẳn cần... cần phải làm cho tiếng cười giảm bớt đi. Hẳn cần một cô dâu. Cần nghe cô ta van vãn, giống như đáng lẽ Maria phải van vãn hẳn tha thứ cho cô ta. Hẳn cần làm cho những tiếng cười dừng lại.

Nếu hẳn có thể tới thăm mấy cô dâu, hẳn là hẳn đã cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng họ đã đưa các cô dâu của hẳn đi. Hẳn dựa vào tường và bắt đầu chuyển động. Sau. Trước. Sau. Trước.

Đung đưa chẳng hay hóm gì. Lẽ ra hẳn phải thôi đung đưa đi thì hơn. Đã bao nhiêu lần mẹ hẳn bảo hẳn vậy? *Đừng có đung đưa. Đừng có đung đưa. Mọi người cười cho đấy.* Bà đã đúng. Mọi người sẽ cười. Họ sẽ nhận thấy là hẳn chẳng bình thường. Rồi thì mẹ hẳn sẽ đưa hẳn trở lại bệnh viện. Hẳn thôi không đung đưa nữa.

Nhạc. Nhạc có thể hỗ trợ hẳn. Hẳn chạy vào trong phòng ngủ và nhấn nút máy ghi âm. “Hành khúc hôn lễ” vang trong tai hẳn. Hẳn lôi cuốn album ảnh ra và ngắm nhìn các cô dâu. Rồi hẳn lật trang và nhìn chăm chăm vào bản thông báo về hôn lễ của Katie Ray. Hẳn không thể để cô kết hôn với một người đàn ông khác được. Cô là của hẳn.

Một giấc ngủ trưa. Katie thêm một giấc ngủ trưa. Sau khi nói đi nói lại mãi về những cuộc điện thoại, sau khi đã kể cho cả Ben và Carl về mọi liên hệ của cô với bất kỳ ai có liên quan đến đám cưới, và sau khi đã nhắc lại thêm một lần nữa tên của tất cả những người biết rằng cô đã nghỉ tại khách sạn, Katie gục đầu lên cánh tay và lắng nghe âm thanh bưng bưng của mạch máu trong tai.

“Em có sao không hả Tóc Đỏ?” Carl hỏi. Cô ngẩng đầu lên.

“Cô có chắc là không còn gì nữa không?” Ben hỏi cô. “Không có liên hệ gì với những người liên quan đến đám cưới?”

“Em đã kể mọi điều với các anh rồi,” cô nói, nhưng... “Đợi đã. Những bông hoa.”

“Hoa gì hả?” Ben và Carl cùng đồng thanh.

Katie nói với họ về bó hoa mà người làm hoa đã gửi tới, và họ lại bắt cô nhắc đi, rồi nhắc lại.

Cuối cùng, Carl ngắt lời. “Anh nghĩ bọn anh xong rồi đấy.”

Họ cùng đứng lên, và Ben gật đầu với cô. “Cô hẳn nhận thấy rằng cô chẳng thể nào ở lại khách sạn được nữa, phải không?”

Katie cầm lấy túi xách. “Tôi sẽ tìm một chỗ khác.”

Cô để ý thấy cái nhìn Ben gửi cho Carl. Cô không hiểu nó có ý nghĩa gì, nhưng cô có thể đảm bảo là họ có trao đổi ý tưởng không lời với nhau.

Carl hộ tống cô ra ngoài. Anh chạm vào eo cô khi họ đi. Nhận thức thể xác do sự đụng chạm lóe lên trong tâm thức cô, nhưng Katie không làm to chuyện; cô quá bận tâm với một thực tế là một kẻ giết người hàng loạt đang nhắm vào cô. Nỗi hoảng sợ ong ong trong đầu cô. Chưa đến mức như những gì cô đã cảm thấy khi chứng kiến Tabitha bị trúng đạn, nhưng cũng sắp rồi.

Cô chuồi vào trong xe của anh. Anh đã ngồi gọn gàng trong ghế lái và nhìn cô. “Em sẽ ở chỗ anh tạm một thời gian.”

Nào, tiếng ong ong trong đầu cô giảm bớt. Trong khi cô cố gắng nhớ lại cảm giác an toàn mà anh mang tới cho cô, ký ức về cảnh đã diễn ra ở phòng tranh xua đuổi cảm giác an toàn đi ngay.

Cô lắc đầu. “Em không nghĩ đó là một ý kiến hay.”

Anh vuốt vuốt tay trên vô lăng. “Vì sao vậy?”

Chẳng lẽ anh đã quên là tý nữa thì họ đã làm tình với nhau ở phòng tranh rồi ư? Nào, cũng có thể là anh không coi đó là một chuyện tồi tệ. “Em sẽ tìm chỗ ở tạm.”

“Có phải là vì nộ hôn ấy không?” anh hỏi.

“Ồ, không, không phải vì nộ hôn đâu,” cô đáp trả. “Mà là vì mấy cái ngón tay của anh luồn vào trong quần lót của em. Giữa chốn công cộng. Ở chỗ làm của em. Trong khi sếp của em đang nhìn. Đó mới là vấn đề.” Cô khoanh tay trước ngực.

“Xem này, anh sẽ thú thực là anh *có thể* đã sai khi vén váy của em lên như thế.”

“Có thể ấ à?” Cô nheo mắt nhìn anh.

Anh nắm chặt lấy vô lăng. “Tại làm sao mà phụ nữ cứ tập trung vào ngôn từ thế nhỉ? Anh đã nói là anh xin lỗi mà.”

“Jeez, em chẳng nghe thấy thế gì cả.”

“Thôi được. Anh đã nói là anh sai. Thì cũng thế còn gì?”

“Anh nói là anh có thể đã sai,” cô sửa.

Anh nhìn lên trên xe như thế khó chịu. “Em có chỗ nào khác để đi không?”

“Có.” Cô nói dối và bắt đầu nghĩ nát óc, bởi vì...

“Ở đâu nào?”

Bởi vì cô biết anh sẽ hỏi cô như thế. Cô thầm nghĩ trong đầu các giải pháp. Nhà bố mẹ Les ư? Không được, đã có bà ngoại Mimi sống ở đó, chính vì thế mà Les đã định ở lại chỗ cô. Lola ư? Lola sống ngay ở phía trên phòng tranh trong một căn hộ nhỏ và có Allen, hay thỉnh thoảng là Marco, ghé vào để quan hệ qua đường. Một khách sạn khác ư? Xét rằng kẻ sát nhân đã tìm ra cô trong một khách sạn, cái ý tưởng...

“Chúng ta là người lớn rồi mà, Tóc Đỏ.” Rõ ràng là cô hết thời gian để nghĩ rồi.

“Thật ư? Chúng ta đã chẳng cư xử như thế lúc ở phòng tranh đâu.”

Cả hai lông mày của anh uốn cao lên phía trên đôi mắt màu nâu dịu dàng. “*Chúng ta?* Có thực là em cũng nhận một phần trách nhiệm đấy

không?”

“Em không bao giờ nói là em không chịu một phần trách nhiệm. Nhưng em cũng không thọc tay vào quần lót của anh đâu.”

“Có lẽ như thế lại hay.” Anh lẩm bẩm.

“Đúng rồi. *Có lẽ thế.*” Sự im lặng bao trùm lên chiếc xe đang đậu.

“Này nhé,” anh nói. “Anh có một phòng ngủ bỏ không và...”

“Anh có thể chân thành nói với em là *anh* sẽ không... là *chúng ta* sẽ không làm gì hết.”

“Anh có thể chân thành nói với em là nếu em nói không, anh sẽ chấp nhận như thế.”

“Nhưng anh sẽ không cố chứ?”

“Có lẽ là không.” Anh nhoẻn cười với cô. “Nhưng này, chúng ta đã ở bên nhau hai giờ đồng hồ kể từ lúc ở phòng tranh và chúng ta vẫn còn mặc nguyên quần áo mà.”

Nhưng cô đã nghĩ tới chuyện khóa thân với anh. Cả trước và sau khi cô biết được là kẻ giết người hàng loạt đang đeo đuổi cô. Còn có thể tệ hơn được nữa không? Nếu như việc biết rằng mình sắp sửa bị sát hại đã man cũng chẳng đủ để khiến cô dập tắt lửa ngọn lửa khát khao, thì còn việc gì có thể nữa nào?

Nôn.

Không có chuyện thể xác trong phòng vệ sinh. Lúc đó thật dịu dàng, quan tâm... và một mặt nào đó, những cảm giác ấy lại còn làm cô lo hơn.

“Hãy lô gíc một chút nhé,” anh nói.

Nào, cô sẽ thử lô gíc một cái xem. Và nói một cách lô gíc, nếu cô đồng ý ở chỗ của anh, cô biết chuyện gì sẽ xảy ra. Cô sẽ gia nhập Bảng chiến tích của Carl Hades.

Ồ, và anh ta đã nói một cách lô gíc như thế nào lúc còn ở phòng tranh nhĩ? Anh không có ý định xem phim truyền hình *The Brady Bunch*? Dĩ nhiên, cô phải cho điểm anh vì sự trung thực. Nhưng trung thực cũng chẳng tạo ra sự khác biệt đáng kể nào trong bức tranh toàn cảnh. Bởi vì tất cả những gì quý giá với cô: một gia đình, một mái ấm, chẳng có ý nghĩa cóc khô gì trong thế giới của Carl Hades.

“Nào, Tóc Đỏ. Sẽ chẳng xảy ra chuyện gì nếu chúng ta không để cho nó xảy ra.” Mọi sự trêu chọc đã biến khỏi đôi mắt anh. “Kẻ đó không đùa đâu. Hắn ta làm nghiêm chỉnh đấy.” Ngừng. “Chỉ vài hôm thôi.”

Cô nắm chặt hai tay vào nhau. “Em phải nghĩ thêm về chuyện này.”

Anh thở hắt ra. “Ý em là em thà bị giết còn hơn là làm tình với anh à?”

“Đó là điều em đang cố luận ra đây.”

Nhăn nhó, anh nổ máy xe.

CHƯƠNG HAI MƯƠI TƯ

Katie cảm thấy rằng cô là phụ nữ đầu tiên không nhảy lên vì sướng bởi có cơ hội được để lại dấu vết trên giường của Carl. Chủ yếu là vì khi anh đỗ xe bên cạnh xe của cô ở Starbucks mười phút sau, anh không thể hết vẻ ngạc nhiên. Thở dài, cô thầm nghĩ về việc này một lần nữa. Nếu cô ở nhà của anh, có lẽ là cô sẽ ngủ với anh, nhưng nếu như cô đi ra ngoài một mình, cái đồ biến thái đang lùng tìm cô sẽ giết cô.

Cô cân nhắc các lựa chọn của mình. Dục tình. Dục tình tuyệt diệu. Hoặc bị giết hại. Giết hại dã man. Được rồi, cô không ngu ngốc. Cô biết là người này có thể dễ dàng hơn người khác, nhưng...

Chỉ có điều là dục tình chỉ vì tình dục, không có dù chỉ một li nào là chuyện có thể đi đến đâu, lại là sai trái. Nó... phải, nó không giống người họ Ray tí nào.

Nhưng bố mẹ cô cũng chẳng nuôi dạy một con ngốc nổi. Chỉ mất một phần mười giây để cô kết luận là mình sẽ phải đi về nhà anh. Còn lại chín phút, năm mươi chín giây chín kia cô dùng để nghĩ về chuyện vui vẻ. Cô thích thú làm sao cái vẻ mặt bất ngờ không thể tin được của anh.

“Chỉ vài ngày thôi,” cô nói. “Và em sẽ phải ghé qua nhà lấy một số thứ trước đã.” Cô lại quan sát anh.

Anh mỉm cười. Những vết cô cào trên mặt anh đang mờ dần đi. Lại một lần nữa, cô lấy làm kinh ngạc vì anh trông giống Antonio Banderas, và vì

cô đã bị anh cuốn hút đến nhường nào. Không phải chỉ đơn thuần là sự hấp dẫn thể xác. Cô thích anh, từ trong ra ngoài.

Và ngay lúc ấy, Katie biết rằng nếu cô không tiến hành mọi việc một cách thận trọng, cô sẽ để lại nhiều hơn chỉ là vết bẩn trên giường anh khi cô rời đi. Cô sẽ để cả trái tim mình lại đó.

Cô vừa mới lùi xe ra khỏi chỗ đậu để đi lấy các đồ dùng của mình ở nhà thì nghe thấy điện thoại di động đổ chuông. Cái ý nghĩ rằng đó có thể là kẻ sát nhân khiến cô muốn quăng quách cái điện thoại ra ngoài cửa sổ; rồi cô tự buộc mình phải nhìn vào số điện thoại hiển thị trên màn hình. Chỉ là Les thôi.

“Chào cậu.” Katie hy vọng giọng cô có vẻ bình thường. Bình thường so với một người phụ nữ vừa biết được mình là mục tiêu của một kẻ giết người hàng loạt. Rồi bỗng cô cảm giác mình có lỗi với bạn vì đã quên mất bà ngoại của cô ấy. “Mimi thế nào rồi?”

“Bà không sao cả.” Sự căng thẳng vẫn vẹn nguyên trong giọng nói của Les.

“Chuyện gì đã xảy ra thế? Bà không bị đột quỵ lần nữa chứ hả?”

“Không. Bà... Ồ, Katie, mình trông nom bà và bà đi lạc mất. Bọn mình tìm thấy bà đang đi bộ xuống đường Megan. Khóa thân.”

“Ôi, trời,” Katie nói. “Mình tin chắc đó chẳng phải là lỗi của cậu.”

“Có, là lỗi của mình mà. Các bác sĩ đã tiến hành chiếu X quang cho bà để biết chắc là bà đã không bị ngã, nhưng bà ổn cả.”

“Ồn trời.” Katie biết Les yêu bà ngoại của mình đến nhường nào. Im lặng; rồi Les nói. “Katie, mình nghĩ là mình sẽ đổi ngày vé của mình để về Boston sớm hơn.”

“Tại sao chứ?” Katie hỏi.

“Mình chỉ không... mình không thể nào ở nhà được.”

“Bởi vì Mike ư?” Katie cảm nhận được nỗi đau của Les. Có những ngày cô nhớ gia đình của mình tới mức không thể sống nổi nữa.

Lại một hồi lặng yên, rồi cuối cùng Les đáp. “Có lẽ vậy.”

Lại có lẽ. Ngay lúc ấy, Katie nhớ ra chuyện Joe và Les. Chỉ chút nữa là cô buột ra rằng nếu Les cảm thấy bị Joe cuốn hút thì cô ấy nên tiếp tục khám phá. Nhưng biết tính Les, cô ấy hẳn sẽ phủ nhận điều đó. Tốt nhất là chỉ đề cập đến chủ đề này khi nói chuyện trực tiếp với Les.

“Đừng đi. Mình cần cậu. Mình...”

“Ồ, dứt thật. Mình quên mất. Cậu chưa về khách sạn đấy chứ, phải không? Hãy nói với mình là cậu còn chưa về khách sạn đi.”

Giật mình vì sự hoảng hốt trong giọng nói của Les, Katie dừng lại trước đèn đỏ hơi quá nhanh. “Chưa, tại sao thế?”

“Có lẽ là không có gì đâu, nhưng có ai đó gọi điện đến nhà mình sáng nay nói là họ cần nói chuyện với cậu về đám cưới. Mẹ nói với người đó chỗ bọn mình ở. Mình chắc là không có gì, nhưng dù sao cũng cảm thấy kỳ quặc, nhất là sau khi viên cảnh sát đã nói là chúng ta cần thận trọng.”

Katie thấy lạnh sống lưng. Sau khi hít một hơi dài, cô kể mọi chuyện cho Les. Nào, dĩ nhiên là cô không kể với bạn về chuyện suýt nữa thì làm tình với Carl ở ngay giữa phòng tranh, nhưng cô kể cho bạn mình nghe về bức tranh do con voi vẽ, điều đã mang đến cho cô những cảm xúc còn nguy hiểm hơn chuyện dục tình.

Katie nhìn vào gương chiếu hậu và nhìn thấy người tặng bức tranh của voi cho mình đang đi theo cô. Rồi cô kể cho Les nghe về vụ đột nhập vào khách sạn, về chuyện cảnh sát cho rằng kẻ đã giết hại Tabitha cũng là kẻ đã giết hai phụ nữ như tin tức đã đưa. “Và họ cho rằng bây giờ hắn ta đang nhắm vào mình.”

“Tại sao họ lại nghĩ như vậy?” Sự hoảng sợ tỏa ra từ giọng nói của Les.

“Mình nhận được những cú điện thoại và có kẻ nào đó cứ để mình nghe nhạc.”

“Ồ, Chúa tôi! Hắn ta đã gọi điện về nhà cậu ba lần cái đêm cậu bị mất tích.”

Tuyệt quá. Katie chẳng cần thêm bằng chứng là kẻ biến thái đó nhắm vào cô. Buộc mình tiếp tục, cô nói với Les về việc Ben nghĩ có ai đó đã đột nhập vào nhà, và rằng đó không chỉ đơn giản là cơn bão làm vỡ kính cửa sổ.

Chỉ còn sự im lặng trên đường dây. Cuối cùng Les thăm thì mấp lời. “Việc Joe xuất hiện đã cứu sống mình.”

Nỗi sợ hãi dâng lên trong Katie. Rồi nó bị xóa dần bởi một ý nghĩ khác bắt đầu hình thành. “Mình đoán là cậu nợ anh ấy rồi, hả?”

“Đúng vậy. Vậy thì, chúng mình sẽ chuyển khách sạn à?”

Lại một ý kiến nữa hình thành trong đầu Katie. Hơi xa xôi nhưng nếu cô thành công, có thể, chỉ có thể thôi, cô có thể buộc Les phải đối mặt trực diện với mọi chuyện thay vì cứ luôn trốn chạy thế này.

“Thực ra Les ạ. Mình muốn nhờ cậu một việc rất, rất *quan trọng*.”

“Tại sao mình chẳng thích cái giọng của cậu tí nào nhỉ?” Giọng Les vang lên. Les luôn luôn cảm nhận qua giọng nói.

“Mình sẽ đến ở chỗ Carl vài ngày.”

Đường dây lặng ngắt như tờ.

“Les?”

“Rồi, mình chỉ đang cố gắng nghĩ xem mình cần phải nói gì trong trường hợp này. Nói với cậu là làm tới hay thuyết phục cậu quên cái ý nghĩ ấy đi.”

Katie chuyển làn xe. “Đêm qua cậu chả vừa nói với mình là cuộc đời này quá ngắn ngủi nên cần phải nghe những cảm giác bên trong mình đấy là gì?”

“Cậu có chắc về chuyện này không hả Katie?”

“Không.” Cô thú nhận. “Nhưng mình cũng cứ làm.”

“Cậu sẽ ngủ với anh ta chứ? “ Les hỏi thẳng.

“Có lẽ.” *Có lẽ*. Giờ đây chính Katie đã dùng từ ấy. Thật buồn cười, hiếm khi cô dùng từ ấy trong quá khứ. Nó không nằm trong từ vựng của Ray. Người họ Ray không tin vào chuyện có lẽ. Họ quy định một chuỗi hành

động và khiến nó xảy ra. Và nếu họ ở phía sau những điều có vẻ không với tới được, họ sẽ không theo đuổi nó. Bởi vì thất bại không phải là một giải pháp.

Đôi khi Katie có cảm giác chắc chắn cô chỉ là con nuôi của bố mẹ.

“Được rồi,” Les đáp ngay. “Cậu là ai đấy, và cậu đã giấu người bạn thân nhất của mình ở đâu rồi? Bởi vì Katie Ray mà mình biết không bao giờ nghĩ là sẽ ngủ với một người đàn ông mà cô ấy chỉ mới quen biết.”

“Mình biết anh ta mà. Ý mình là... mình không biết anh ta. Nhưng mà mình có biết. Cậu có hiểu mình muốn nói gì không?”

“Ồ, lại còn không nữa, mình hiểu hoàn toàn ấy chứ.” Les cười, nhưng rồi đột ngột ngừng lại. “Có lẽ cậu nên suy nghĩ về điều này trước đã.”

“Mình đã nghĩ về nó rồi, Les ạ. Mình ở với anh ta thì an toàn hơn. Và không ở bên mình cậu cũng sẽ an toàn hơn.” Katie lại sắp sửa lên cơn hoảng sợ nữa khi cô nghĩ về chuyện mình sẽ cảm thấy ra sao nếu có chuyện gì xảy ra với bạn mình. “Cậu có thể ở chỗ em trai cậu được không?”

“Có đấy. Nhưng... Có lẽ mình về Boston thì hơn.”

“Không! Mình cần cậu.” Katie nài, và quẹo xe vào phố nhà mình.

“Nhưng cậu sẽ đến ở cùng Antonio kia mà, cậu có cần mình đâu.”

Katie lưỡng lự, rồi quyết định liều một phen và hy vọng rằng kế hoạch của mình sẽ thành công. “Mình cần cậu giúp Joe.”

Đường dây im lặng. “Giúp Joe làm gì?”

“Giúp Joe hủy bỏ đám cưới. Rõ ràng là mình không thể làm được việc ấy rồi.”

“Joe là người lớn rồi. Anh ấy có thể tự lo liệu được.” Giọng Les có vẻ căng thẳng.

“Thế không công bằng đâu nhé, cậu biết đấy.”

“Công bằng thì có liên quan gì ở đây?” Les cau có.

“Thôi được. Thì đừng giúp vậy.” Katie ghét phải sử dụng kỹ năng điều khiển người khác mà bố mẹ cô đã áp dụng với cô. Nhưng này, nó hiệu quả lắm nhé. “Mình gần như chả bao giờ nhờ cậu cái gì. Bao nhiêu lần mình đã có mặt khi cậu cần mình rồi? Để bao che cho cậu trước bố mẹ cậu? Để giúp cậu học tập? Bao nhiêu đêm ở trường đại học mình phải ngủ trên đi văng để cậu với Paul Bakley có thể làm đủ trò hoang dại? Mình thậm chí còn giả vờ là mình chẳng nghe thấy quái gì hết. Bao nhiêu lần lặp đi lặp lại. Và mình chỉ nhờ cậu có một điều. Một điều mà thôi.”

“Thôi được rồi. Đủ rồi. Mình sẽ giúp Joe.”

Katie mỉm cười. “Cảm ơn cậu. Cậu có số điện thoại di động của anh ấy không?”

“Có, anh ấy vừa cho mình số điện thoại hôm nay.”

“Hôm nay á?” Katie lại mỉm cười, và biết rằng Les không để ý là mình đã nói gì. Càng tốt cho Joe. “Thế thì cậu gọi cho anh ấy nhé. Đúng ra thì tối nay mình và anh ấy sẽ gặp nhau và bắt đầu gọi đi các nơi. Và sau đó còn có các món quà cưới ở chỗ anh ấy cần được gửi trả lại. Ồ, và hỏi anh ấy xem cuộc nói chuyện với mẹ anh ấy diễn ra thế nào. Đôi khi cũng khó làm vừa ý bà ấy lắm, cho nên mình biết anh ấy sẽ lo về việc này.”

Les rên rĩ. “Rồi cậu sẽ nợ mình nhiều đấy. Và nếu cậu còn nhắc lại chuyện mình ngủ với Paul Bakley lần nữa, mình bỏ cậu đi cho mà xem.”

“Nhất trí.” Katie nói và đậu xe trên lối vào nhà. Hình ảnh ngôi nhà với hàng hiên ấm cúng luôn luôn mang đến cho cô cảm giác tự hào, nhưng biết rằng kẻ sát nhân đã đến đây làm thay đổi ngay cảm giác ấm cúng ấy.

“Và mình phải nói gì với Joe về cậu đây?” Les hỏi.

Katie ngược lên và nhìn thấy Carl đang tiến về phía xe của cô. Cao lớn, con quỉ mắt nâu mặc quần kaki và áo sơ mi hồng mở cúc ngực, anh đang tiến lại phía cô với dáng vẻ chậm rãi, gợi cảm. Mắt họ gặp nhau và anh nháy mắt. Không khí như ngưng đọng trong phổi cô.

Có lẽ mình sẽ ngủ với anh ta. Có lẽ.

“Nói với Joe... nói với anh ấy sự thực. Mình nghĩ anh ấy sẽ hiểu.”

“Nhà anh không được ấn tượng như nhà em đâu.” Carl nhìn Tóc Đỏ quan sát xung quanh căn nhà một tầng của mình nằm ở ngoại ô tây Houston. Liệu cô ấy có làm cái điều mà anh đã làm khi ở chỗ của cô, tìm kiếm những dấu hiệu để có thể đoán ra được Katie thực sự là người thế nào? Căn nhà của cô gọn gàng, nữ tính, và ấm cúng. Đó cũng là những từ mà anh có thể dùng để tả chính Katie. Cô ấy thậm chí còn có những cây nến thơm mà chị dâu anh rất ưa chuộng. Một phòng thơm mùi táo, phòng khác lại thơm mùi hoa. Phòng ngủ của cô thì thơm mùi hương của chính cô. Và trên những bức tường dọc hành lang, Katie treo toàn ảnh gia đình.

Trong khi cô sửa soạn đồ đạc cho mình, anh tranh thủ thời gian ngắm nghía những bức ảnh ấy. Anh cảm thấy mình cũng đau đớn vì những mất mát của cô. Cả một gia đình. Đã đi xa. Anh chỉ có thể tưởng tượng ra cô đã khổ đau như thế nào. Hay cô vẫn còn đau khổ bao nhiêu nữa.

“Ở đây đẹp lắm.” Giọng nói của Katie đưa Carl trở về với thực tại. Cô nghiêng người ngắm nhìn căn bếp hình chữ L của anh, rồi liếc nhìn phòng khách thông với phòng ăn.

Carl dõi theo ánh mắt cô chuyển từ vật này sang vật khác, cái TV 64 inch, cái ghế sofa bằng da đã cũ, nhưng còn êm ái hơn rất nhiều những cái ghế khác mà anh có ý thay thế nó, rồi sang cái bàn làm việc cũ kỹ, đáng sợ của bố anh, mà Carl đã đặt ở một góc phòng khách để có thể dùng căn phòng thứ ba như phòng tập tạ. Rồi ánh mắt cô tập trung vào cuốn lịch áo tắm treo ở phía trên bàn.

Anh tự hỏi, cô đã đoán gì về anh khi nhìn những đồ đạc kia. So với nhà của cô, nơi ở của anh có vẻ lạnh lẽo và vô cảm. Liệu cô có nhìn nhận anh như thế hay không, lạnh lùng, hơi đáng sợ, và thậm chí hơi cô đơn? Anh đưa tay lên xoa bóp vai, ghét cái sự thực là căn nhà của anh thể hiện cuộc đời của chính anh lúc này, ghét cái thực tế là anh quan tâm đến việc cô nhìn nhận anh, và căn nhà của anh ra sao. Anh chẳng bao giờ quan tâm những người phụ nữ khác nghĩ gì.

“Nào, đưa anh đỡ đồ đạc cho em nào.” Anh đưa tay định cầm lấy túi của cô, nhưng cô níu túi lại khi tay anh chạm vào tay cô.

“Chỉ chỗ cho em là được rồi.”

Anh quay người để chỉ cho cô phòng của anh, nhần mặt khi nhìn thấy cái giường bề bộn của mình. Lý ra thì anh cũng chẳng nên ngạc nhiên mới phải; cái giường đâu có thể tự dọn dẹp lấy đâu. Thực tế là anh cũng không

nhớ nổi lần cuối cùng anh dọn trái giường là khi nào nữa. Nhưng anh vẫn còn nhớ mẹ đã hay căn nhắc như thế nào về chuyện anh phải thu dọn giường.

Nếp nhăn của anh càng sâu thêm khi anh nhìn thấy những chiếc tất bẩn nằm lẫn lóc cạnh cuốn catalog của Victoria's Secret trên chiếc bàn đêm bên giường.Ồ, được đấy, hình ảnh của anh lại càng tuyệt vời thêm nữa.

“Đây là phòng anh phải không?”

“Anh sẽ ngủ trong phòng ngủ dành cho khách.” Anh nói, nhưng thật tình, chẳng lẽ cô thực sự tin rằng họ sẽ không ngủ với nhau ư? Mặc cho cô có thể hoặc không thể nghĩ gì về nhà của anh, năng lượng tình dục giữa họ nóng bỏng đến mức làm chảy cả bê tông.

Khi còn ở trong xe và cô đang cân nhắc giữa khả năng làm tình với anh hoặc bị sát hại, nhân tiện, chuyện đó làm anh khá là tự ái, chỉ một ly nữa là anh hứa với cô rằng sẽ không có gì xảy ra hết. Nhưng anh đã kịp kìm lại đúng lúc. Anh không hứa những lời không thể giữ. Mặc dù anh sẽ không gây sức ép để cô ngủ với mình, chắc chắn anh cũng sẽ chẳng làm gì để ngăn cản điều ấy xảy ra. Và cứ xét theo cái ngọn lửa bùng bùng giữa họ, một sự bùng nổ là điều gần như có thể tiên đoán trước sẽ xảy ra.

Cô nhìn cái giường của anh vẻ phân vân.

Anh cau mày. “Chăn gối sạch sẽ mà.”

“Không phải vậy. Là... em không muốn tổng anh ra khỏi giường của anh.” Cô quay người, nhưng dừng lại ngay ở cửa. “Ồ!”

Cái gì nữa đây? Anh để quên quần lót ở ngoài kia hay sao? Anh tiến lên. “Chết tiệt thật.”

“Đó có... phải là Baby, con chó của Tabitha không?”

“Chính thế.” Baby và Precious đang đứng bên ngưỡng cửa phòng ngủ dành cho khách. Precious lại đã xé rách một chiếc quần khác của Baby rồi. Chúng đứng đó thật đáng yêu, đuôi vẫy vẫy. Chúng cư xử cứ như... như một cặp chó vậy.

“Và đây là Precious?” Cô khúc khích. “Con chó to lớn, đẩy vể đàn ông của anh đấy hả?”

“Chính nó đấy. Nhưng này giờ thì nó cũng khá đáng mặt giữa đám đàn ông đấy.” Anh cười khẽ và tiến lại gần hơn. Gần đến nỗi mùi hương trên tóc của Tóc Đỏ ập đầy trong mũi. Anh thêm được vòng tay quanh eo cô và kéo cô tựa vào mình.

“Anh đón con chó của Tabitha về ư?”

Giọng cô mềm mại. Cũng mềm như đôi môi cô khi những lời ấy phát ra. Anh mở miệng chực đổ lỗi cho bố nhưng có cái gì đó như là sự ngưỡng mộ thoáng trên mặt cô. “Ừ, đại loại thế.”

“Anh đúng là một viên kẹo đường mà?”

“Thế thì có được không?”

“Được chứ.” Nụ cười của cô rộng mở với sự ngưỡng mộ. “Tốt lắm.”

“Thế thì anh là một viên kẹo đường.” Anh cầm lấy cái vali nhỏ của cô và để dựa vào tường. Họ có thể tranh cãi chuyện cô ngủ ở đâu sau đó. Sau cái sự bùng nổ tự phát ấy.

“Tại sao mình không để hai con chó tự nhiên nhỉ?” Anh đẩy nhẹ cô về phía hành lang trước khi sự ham muốn được kéo cô vào giường chiến thắng.

Cô dậm bước đi, rồi dừng lại. “Em muốn trút bỏ bộ đồ này quá.”

Anh cũng khá là muốn cô trút bỏ quần áo ra. Nín thở, anh chỉ tay về phía phòng tắm ở cuối hành lang. “Em cứ tự nhiên.”

Kiên nhẫn, anh tự nhủ.

Cô vừa biến mất trong phòng tắm, anh đóng ngay cánh cửa phòng ngủ dành cho khách để tránh mấy con chó lại xuất hiện một cách đáng xấu hổ lần nữa. Rồi chạy vào phòng ngủ của mình, nhặt mấy chiếc tất bẩn và cuốn tạp chí của Victoria's Secret, và giấu chúng xuống dưới nệm giường. Cố gắng nghĩ xem liệu còn cái gì mà mẹ có thể cần nữa không, anh chạy vào phòng tắm chính, cọ mấy nhát trong toilet và đập nắp lại. Sau khi rửa tay sạch sẽ và xúc miệng vài lần, anh trở ra phòng khách. Anh bắt đầu bật TV lên nhưng rồi lại quyết định chọn mở nhạc. Anh tìm được một kênh nhạc rock để nghe và bật nhỏ tiếng. Nhìn quanh, anh nhận thấy lòng bàn tay mình ướt.

Trời đất ạ. Anh hành động như một thiếu niên mặt đầy mụn sắp sửa được hò hẹn lần đầu.

Đây là lần đầu tiên của anh kể từ lâu rồi. Đúng, hẳn là vì vậy.

Và anh cũng đã thẳng thắn với cô. Anh đã nói với cô rằng anh chả thích *The Brady Bunch*. Anh đã được bật đèn xanh. Vậy, sao còn căng thẳng?

Hít một hơi, xua đi những ý nghĩ tiêu cực, anh đi vào bếp và xem có thể mời cô uống gì. Hai chai bia. Chai rượu đỏ có còn trong tủ không nhỉ?

Anh tìm thấy chai rượu vang, lau sạch bụi bặm, và đặt nó bên cạnh hai cái ly. Chúng không đồng bộ. Mai, anh sẽ mua bộ ly khác. Sau đó anh tìm thấy cuốn danh bạ điện thoại vùng, có địa chỉ của các nhà hàng có dịch vụ giao đồ ăn tận nhà.

Anh nghe tiếng chân cô. Tim anh thót lại khi quay đầu lại. Cô đã xoa tóc ra và mái tóc rủ trên vai cô. Cái quần bò vừa vặn làm tôn dáng cô nhiều hơn, và làm anh khổ nhiều hơn, là cái áo. Áo cô mặc là một cái áo phong dài tay màu xám, bộ ngực cô không chỉ đẹp, chúng thực sự tuyệt vời.

“Có gì thế anh?”

“Không.” Anh lại liếc vào cuốn danh bạ điện thoại đặt trước khóa quần. Thật đúng chỗ, bởi vì cậu nhỏ của anh cũng đang thích cái áo phong của cô. “Anh đang quyết định xem gọi nhà hàng nào để đặt bữa tối. Trung Hoa? Ý? Tùy em quyết định.”

“Không ăn bánh nướng nhân mặn nữa à?” Cô trêu anh.

“Này nhé, anh đã ăn bánh nướng nhân mặn của mình mà.”

Cô nhoẻn cười. “Được rồi, không trêu anh về chuyện bánh nướng nhân mặn nữa. Em đoán là em cũng không được trêu anh về chuyện mặc màu hồng, đúng không?”

“Không. Anh nghĩ đó sẽ là cái áo sơ mi ưa thích của anh đấy. Và bây giờ anh còn có hai con chó bằng nhựa, điệu đà nữa. Anh sắp sửa nói là anh thích chúng đến nơi rồi.”

Cô cười tươi. “Anh chắc chắn đã ghi điểm vì đã mang con chó của Tabitha về đây.”

Và anh được điểm gì vậy nhỉ? Thân thể anh rất mong được biết.

Cô nhìn cuốn danh bạ. Ít nhất thì anh cũng mong là cô nhìn cuốn danh bạ chứ không phải chuyện gì đang xảy ra dưới mấy trang vàng.

“Em dễ tính lắm. Cái gì cũng trôi qua miệng em được hết.”

Thôi được, chẳng ích gì cho anh. Anh cố gắng chống lại gợi ý bỏ bữa tối.
“Thế thì ăn đồ Trung Hoa nhé.”

Les gõ cửa nhà Joe. Sự ngập ngừng như những cơn bão cuộn lên trong bụng cô. Cô đã gọi điện cho Joe và nói với anh rằng Katie nhờ cô giúp anh hủy đám cưới. Anh cũng không hỏi tại sao Katie sẽ không đến.

Vậy thì, ai có thể giải thích được chuyện này cho cô nhỉ?

Chẳng có lý một tẹo nào. Làm sao mà hai người có thể lên kế hoạch đám cưới với nhau một ngày và rồi bỗng dưng chỉ ba ngày sau cả hai cùng quan tâm đến người khác.

Bởi vì họ chưa bao giờ yêu nhau. Họ không thể đã từng yêu nhau. Mike mất đã được một năm rưỡi, và ý tưởng cô bị người khác cuốn hút giống hệt như đi bộ khi trong giày có viên sỏi.

Joe mở cửa. Tóc anh có vẻ sẫm hơn thường lệ, như thể còn đang ướt. Anh mặc một cái quần bò, một cái áo phông màu xanh sẫm, và một nụ cười. “Vào nhà đi em.” Anh dẫn lối cho cô đi vào trong căn hộ trang trí đẹp mắt theo kiểu hiện đại của anh. Rất nhiều đồ gỗ sẫm màu và thép mạ.

“Cảm ơn.” Cô bước vào, cảm thấy những viên sỏi tưởng tượng ở trong giày, và hít vào một hơi cái mùi hương đàn ông sạch sẽ của anh.

Khi cô cởi bỏ áo khoác, mắt Joe tròn xoe khi nhìn thấy cái váy cô mặc. Cô mặc nó đặc biệt cho anh, nên việc anh chú ý tới nó cũng là hợp lý. Nếu ở Boston, cô có quần áo phù hợp với những dịp thế này. Nhưng cô đã sắp vali vội vàng và không nghĩ mình lại cần quần áo gì đặc biệt.

Vậy nên cô đã đi mượn. Có thể tả cái váy được cắt theo hình cái nơm, xòe từ cổ trở xuống. Màu váy xanh lá mạ, điểm những quả bí ngô màu da cam to tướng. Theo ý kiến của Les thì đây là cái váy xấu xí nhất mà chẳng may cô nhìn thấy. Dù rằng cô nghĩ Mimi mặc nó thì tuyệt lắm.

Vì thế mà nó rất hoàn hảo để cô mặc cho Joe. Điều cuối cùng, cuối cùng mà cô muốn đó là anh nghĩ rằng cô đến đây vì cô quan tâm anh một cách không bình thường. Cô tới đây vì Katie đã van nài cô tới. Cô ở đây bởi vì Katie đã nhắc cho cô nhớ rằng cô ấy đã phải ngủ trên cái nệm êm ái như một giường đình trong khi cô và Paul Bakley làm tình với nhau ồn ào và mướt mải trong cái phòng ngủ duy nhất.

Paul là một trong những sai lầm tồi tệ nhất trong đời Les. Tình dục thực sự ồn ào, mướt mải và tuyệt vời với anh ta, nhưng vẫn là sai lầm không hơn không kém. Và vợ anh ta cũng đồng ý như vậy. Les chẳng biết là anh ta có vợ cho tới khi chị ta xuất hiện giữa chừng một lần làm tình ồn ào, mướt mải của họ.

Oe! Les ghét những kẻ lừa dối. Dù cho bọn họ có tuyệt vời trên giường đi chăng nữa. Ngay lập tức, ký ức về tình dục nóng bỏng bắt rút lên trong óc cô. Cô nhấn nút xóa đi sự bắt rút ấy và đối mặt với Joe. Đầu ngẩng cao và mặc váy in hình bí ngô, cô đã sẵn sàng giúp Joe Lyon hủy đám cưới của anh.

“Nào, anh nghĩ chúng ta phải làm gì trước tiên nào?” cô hỏi. “Đưa cho em danh sách khách mời và em sẽ bắt tay vào gọi điện. Em nghĩ là chúng ta không cần phải giải thích lý do. Ngắn gọn và ngọt ngào là đủ. Ví dụ như, ‘Hủy bỏ đám cưới. Bạn không phải tới dự nữa. Nếu bạn đã gửi quà, chúng sẽ được gửi trả lại cửa hàng và tiền sẽ được hoàn lại vào tài khoản của bạn, hoặc là chúng tôi sẽ gửi bưu điện trả lại bạn.’ Nghe thế có lọt tai không?”

Anh vẫn chưa thôi nhìn cái váy của cô.

“Joe?”

Cuối cùng anh ngược mắt lên và bắt đầu cười.

“Cái gì nào?”

“Không ăn thua gì đâu. Nhưng anh cũng cho em điểm A vì nỗ lực.”

“Em chả hiểu anh nói về chuyện gì.” Cô vờ nói.

“Thật đấy.” Anh lại cười. “Em có muốn uống bia không? Anh muốn uống một cốc bây giờ.” Anh vừa đi vào bếp vừa cười.

Thôi được, có lẽ là cái váy hơi quá lố một tí, nhưng trời ạ, có gì đáng cười đâu. Cô thoáng nhìn thấy mình trong cái gương. Ừm, cái váy lố lăng thật, nhưng vẫn chẳng buồn cười tý nào.

Cô đi vào trong bếp. Anh đưa cho cô cốc bia và lắc đầu nhưng vẫn không thôi ngoác miệng cười.

“Anh xin lỗi. Nhưng cái váy trông giống hệt như một cái khăn trải bàn xấu xí của ngày lễ Halloween. “

Les không chủ định, nhưng anh tả cái váy chính xác đến mức cô cười phá lên.

Khi sự hài hước đã qua, họ cùng ngồi xuống, và dùng điện thoại di động của mình gọi các khách mời đám cưới và xin lỗi vì đã hủy bỏ một sự kiện lớn. Joe gọi bánh Pizza, và mỗi người bọn họ uống hai cốc bia. Họ chuyện trò giữa các cuộc gọi, cười về xu hướng cởi bỏ áo quần của Mimi, và theo ý kiến của Les, đây là lần đầu cô thấy vui vẻ nhất với đàn ông từ mười tám tháng nay.

Và vì thế mà nó thật đáng sợ.

Katie và Carl ngồi trên cái ghế sofa bằng da đã sờn, ăn cơm rang, gà xào hạt điều và trò chuyện. Sau hai ly rượu vang, và có thêm hai con chó tới ngồi bên cạnh trên sofa, một trong hai con mặc quần, Katie bắt đầu thấy thư giãn.

“Anh có biết là Hades có nghĩa là...”

“Thần âm ty và vua của các linh hồn chứ gì?” anh nói, mỉm cười. “Khi mới lên mười, anh thấy thế cũng hay ra phết.”

Cô khúc khích.

“Thêm chút rượu vang nhé?” Anh nhắc chai rượu lên.

Katie vuốt tay lên lưng Baby trong khi con chó của Tabitha ngồi trong lòng cô. “Anh định làm em say hả?”

Anh cười. “Có ích gì không?”

“Không, trừ phi anh muốn cả hai ta cùng lao vào buồng tắm, tranh nhau cái bồn cầu.”

Anh đặt cái chai xuống. “Em chính thức hết suất nhé.”

Cô mỉm cười. Thật tuyệt, buổi tối đã trôi qua mà không có sự im lặng khó xử nào. Họ cũng nói cả những chuyện riêng tư. Nhưng cô vẫn còn vài câu hỏi.

“Ký ức nào về mẹ mà anh thích nhất?”

Đôi lông mày anh nhướn lên như thể câu hỏi đã đi quá giới hạn. Rồi anh nhún vai. “Em sẽ nghĩ là anh thật kinh khủng.”

“Không em sẽ không nghĩ thế đâu.” Cô khẳng định.

Anh hít một hơi. “Lần cuối cùng bệnh ung thư của mẹ trở lại... bố đã nghỉ việc quá nhiều rồi. Ben thì đang ở trường đại học. Anh gần như nhận trách nhiệm chăm sóc mẹ.” Anh mỉm cười, nhưng Katie nhìn thấy nỗi buồn trong nụ cười ấy. “Hóa trị làm mẹ ốm lắm.” Anh ngập ngừng. “Mẹ sử dụng bồn cầu còn anh thì dùng xô. Bọn anh cùng nôn ọe và cười phá lên bởi vì... anh không biết nữa, nó có vẻ buồn cười. Anh nghĩ anh đã biết thêm nhiều về mẹ khi ngồi trên sàn nhà tắm với bà.”

Cô xúc động. “Sao em lại nghĩ là anh kinh khủng được?”

Anh nhún vai. “Thì đáng lý ra đó chẳng phải là một kỷ niệm đẹp.”

Cô cảm thấy thèm được đưa tay ra và ôm lấy anh. “Anh đã biến một chuyện không may thành một điều có ý nghĩa.”

Anh thở dài. “Thế còn em? Em thích ký ức nào với gia đình em nhất?”

Cô cười tươi. “Kỳ nghỉ lễ Phục sinh nào mẹ cũng mua điều cho bọn em và cả nhà sẽ đi chơi ở Công viên Lakeview. Có một lần, bố không làm thế nào để điều bay lên được. Dĩ nhiên là bố không chịu bỏ cuộc cho đến khi có thể thả được điều lên không trung. Nhưng vì bố quá tập trung giữ cho điều bay nên cuối cùng bố hụt chân ngã xuống hồ. Cả nhà cùng cười một trận. Những kỳ nghỉ lễ Phục sinh luôn luôn là những ngày hoàn hảo nhất.”

Anh mỉm cười và cô để ý thấy anh xích lại gần cô hơn và bắt đầu nghịch nghịch tóc cô.

Suýt nữa thì cô hỏi anh về chuyện rời bỏ ngành cảnh sát, nhưng cô nhìn thấy hai bức ảnh được đóng khung phía trên cái TV. Tò mò, cô đặt con chó trong lòng xuống và tiến tới để ngắm nghía hai bức ảnh. Một trong hai bức là ảnh một cậu bé. Cô ngoái lại nhìn Carl vẫn đang ngồi trên sofa, con chó xù lông xoắn của anh ta ngồi trên sàn, đầu gối lên chân anh còn con chó của Tabitha thì đã chễm chệ trong lòng anh. “Cháu anh phải không?”

“Đúng đấy. Sao em biết?”

“Ben có lần đã nói là anh ấy có con trai.” Cô lại nhìn bức ảnh. “Thằng bé giống cả hai bọn anh.”

“Thì nó gần như làm gì có cơ hội để khác.”

Cô cầm một bức ảnh khác lên, bức ảnh Carl khi còn trẻ với một người phụ nữ lớn tuổi. *Mẹ anh ta.*

“Bà đẹp lắm.”

“Đúng thế. Mẹ đẹp lắm.”

Cô ngẫm nghĩ xem Carl cảm thấy thế nào khi mới mười lăm tuổi và chứng kiến mẹ mình chết dần chết mòn vì ung thư. “Mất mẹ chắc đau khổ lắm.”

“Không bằng những gì em đã trải qua đâu.”

Cô ngoái lại. “Em không biết nữa. Em nghĩ có khi biết một người sắp qua đời còn tồi tệ hơn. Nhưng cũng có khi em lại ước gì có một cơ hội để chào vĩnh biệt mọi người.”

Bỗng dừng anh xuất hiện phía sau cô, vòng tay qua eo cô. “Em mạnh mẽ lắm đấy Katie Ray ạ.”

“Cũng không hẳn đâu.” Cô dựa vào anh. Vững chãi quá. Ấm áp quá. “Em hầu như toàn giả vờ cứng rắn. Em thực sự chỉ là một viên kẹo đường.”

Một viên kẹo đường to tướng sắp sửa gia nhập bản chiến tích tình trường của một gã đàn ông.

“Lừa được rồi anh đấy.” Vòng tay anh xiết chặt cô hơn. Hàm râu không cạo của anh kề sát má cô. Mùi hương của anh bao phủ cô. Nồng ấm. Đàn ông.

Cô nhắm mắt lại. Đây là lúc có lẽ phải kết thúc và cô quyết định mình sẽ chọn bên nào. Tình dục. Không tình dục.

Đôi môi anh vuốt ve tai cô. “Anh muốn được làm tình với em.”

Được rồi, người đàn ông này chẳng biết quanh co tí nào.

“Anh muốn được cảm nhận em bên anh. Không quần áo. Không có gì ngoài da thịt. Làn da em chạm vào làn da anh.”

Ừm, cô từng đọc về những màn dạo đầu bằng lời nói. Đọc về việc những lời ấy có tác động làm tan chảy người đàn bà. Và quả thế. Bên trong viên kẹo đường đang tan chảy thành nước.

“Anh muốn được chạm vào em, Tóc đỏ. Anh thèm được nếm nấp em.”

Cô như ngừng thở khi nhận thấy anh không chỉ là chuyên gia về dạo đầu bằng lời. Tay anh đang cử động. Lên dần, lên dần trên lườn cô, đến... ồ, trời ạ... đến ngực cô.

Hãy ngăn anh ta lại ngay bây giờ hoặc cô sẽ không bao giờ bình yên nữa.

Quá muộn rồi. Anh đã ở đó. Hai tay. Hai bầu ngực.

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM

Katie nín thở.

“Anh muốn được thưởng thức hương vị của em. Ngay ở đây.” Anh nghịch nghịch đầu ngực cô. Hai bầu ngực cô tức thì cảm thấy căng và nặng hơn. Trong óc cô hiện hiện hình ảnh đôi môi anh trên da thịt trần trụi của cô. Cô thở hắt ra. Ồ, đúng vậy, cô muốn thế. Sự thích thú tuôn trào trong cô. Dịch ấm nóng tuôn ra ở bụng dưới của cô, sẵn sàng đón đợi điều sắp tới. Và nếu như cô còn muốn hỏi điều sắp tới ấy là gì, cô có thể cảm thấy câu trả lời từ phần áp sát vào lưng cô.

Một tay anh trượt xuống dưới, qua bụng cô, qua rốn cô. Anh thì thầm. “Và đây nữa. Anh muốn được liếm, được nếm từng phân vuông của em. Nhưng anh thực sự muốn được nếm em... Những ngón tay anh ta trượt vào bên trong quần bò cô, phía dưới bụng cô, dưới quần lót của cô, “Ở ngay đây này.” Anh tìm ra được điểm nhạy cảm nhất của cô và đầu gối cô nhũn ra. “Anh muốn mang khoái cảm đến cho em, ít nhất một lần, bằng lưỡi của anh. Có khi là hai lần.”

Một nụ hôn ẩm ướt trượt qua tai cô. “Em muốn gì hả Tóc Đỏ? Nói với anh, em muốn gì nào. “

Cô mở mắt ra và nhìn chăm chăm vào mấy cái đĩa để trên bàn uống nước. Đầu gối cô rụng rời. “Em muốn... giúp anh rửa bát.”

Cô cảm thấy anh chớp mắt kinh ngạc, rút tay ra khỏi quần lót của cô.

Cô cảm thấy thực xấu hổ. Cái gì đã xui khiến cô nói thế không biết nữa? Em *không có ý nói thế*, chút nữa là cô bật ra. *Cuộc đời quá ngắn ngủi nên cần lắng nghe những tiếng chuông*. Những lời của Les vang lên trong tai cô.

Cô quay lại và nhìn vào mắt anh, đôi mắt đong đầy những thất vọng. Ngay lúc ấy, cô sẵn lòng mất tất cả chỉ để rút những lời nói kia lại. Để đánh đổi chúng bằng cái gì đó quyến rũ và lọt tai hơn. *Em cũng muốn nếm nấp anh*. Hay là: *Anh còn chờ gì nữa? Thường thức em đi nào*.

“Anh xin lỗi.” anh nói, giọng khàn đặc. “Anh cứ nghĩ...”

Anh nghĩ đúng đấy mà, cô những muốn nói. Cái nút tua lại đâu rồi nhỉ? Có thể nào cô nói chữa được không nhỉ? Ừm, cô biết nói chữa là không thật tình, nhưng có thể...

“Rửa bát có thể cũng thú vị chứ,” cô nói bằng một giọng nóng bỏng nhất có thể. Rồi cô cũng chẳng biết vì sao mình làm thế, hay cái gì đã xui khiến cô, cũng như cô tính làm cái gì tiếp sau đó, nhưng cô đưa tay kéo chiếc áo phông qua đầu. Cầm nó trên đầu ngón tay một giây, cô quăng nó xuống giữa sàn nhà. “Anh muốn rửa hay lau bát nào?”

Mắt anh tròn xoe trong khi cái nhìn của anh vuốt ve chiếc áo lót khoét sâu của cô, hay đúng hơn là những gì lọt ra ngoài chiếc áo lót. Anh nuốt nước bọt, yết hầu chạy lên chạy xuống. Cô muốn được chinh cái áo lót phát điên lên, nhưng Mắt anh cứ trở ra. *Thở sâu nào*.

“Anh sẽ lau khô bát.” Không rời mắt khỏi cô, anh kéo chiếc áo sơ mi qua đầu.

Cô ngăm nhìn anh. Ngăm bộ ngực trần của anh. Thật là đẹp. Antonio Banderas không xách dép được cho Carl Hades. Làn da anh vàng ánh lên

và một lớp lông sẫm màu mềm mại phủ trên ngực. Một lớp lông mềm mại, mượt mà như lụa, hẹp lại ở cái bụng phẳng, mỏng dần một cách đầy hấp dẫn, và biến mất trong chiếc quần kaki.

Anh cũng quăng áo của mình trên sàn cạnh áo của cô. Đứng trên hai gót chân của mình, anh nhìn cô như thể thách cô dám cời thêm một món đồ nữa. Cô cũng muốn vậy lắm, nhưng việc gì phải chơi theo luật của anh? Đây là trò chơi của cô mà. Cô là người ra luật.

Và đúng thế, cô có ý định đưa ra các luật lệ trong khi tiếp tục chơi. Cô nhặt mấy cái đĩa trên bàn lên và đi về phía bếp. Tóc cô đung đưa trên lưng trần khi cô bước đi. Cô nhìn qua vai và suýt nữa thì phá lên cười vì vẻ mặt ngơ ngác của anh.

“Có đến đây không nào?” Cô hỏi bằng giọng nóng bỏng nhất.

“Thử ngăn anh xem nào.” Anh đi theo cô.

Cô đặt mấy cái đĩa lên mặt bếp và bắt đầu mở nước đầy bồn rửa. Anh áp sát lại và lướt một ngón tay trên quai áo lót của cô như thể sắp cời bỏ nó. Cô nổi da gà vì sự tán tỉnh ngọt ngào đó. Cô cố gắng chống lại việc bị anh kiểm soát và để anh chủ động. Không, cô muốn trêu đùa, cô muốn là người kiểm soát.

“Bát đĩa đã.” Cô phúi tay anh ra.

“Bát đĩa á?” Anh nhắc lại, vì còn mãi tập trung vào phần ngực lộ liễu của cô.

Cô bắt đầu nhận thức được cái nhìn của anh và đôi nhũ hoa của cô cứng lên, chạm vào lớp satin của áo lót. Quay ra chỗ bồn rửa, cô cho một ít xà phòng vào nước, rồi đưa tay ra? “Mút rửa bát đâu rồi?”

Anh mở một ngăn kéo và lấy nó ra, đưa cho cô. “Anh được thưởng gì nào?”

Cô cầm lấy cái miếng rửa bát, và quyết định là anh có thể cần chút phần thưởng. Cô thả nó vào bồn rửa và cúi xuống, cho anh thấy phần lớn hai bầu ngực trong khi cô cởi giày. Đứng thẳng lên, cô vút đôi giày da Keds vào trong phòng ăn. *Bụp. Bụp.*

Đôi lông mày anh nhướn lên như thể anh bắt đầu hiểu trò chơi. Và nếu như anh bảo thế với cô, cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Giả vờ thật là khó. Nhưng vui, cô phải công nhận thế.

Anh cởi bỏ giày của mình và vút từng chiếc giày một vào bên cạnh giày của cô. Mỗi lần chiếc giày kêu *bụp*, tim cô cũng bụp theo. Được rồi, giờ là lúc phải định hướng trò chơi. Làm thế nào mà cô có thể khiến việc rửa bát đĩa trở thành một trò chơi thể xác đây? Hay là anh chỉ cần nhìn vào ngực cô là đủ và không quan tâm đến chuyện khác nữa?

Cô cho tay vào chậu nước ấm và lôi ra một cái đĩa. Chạm rãi, cô cọ miếng rửa bát lên cái đĩa, vuốt ve nó như một tình nhân. Đôi mắt anh chuyển từ cái đĩa sang bộ ngực cô. Nỗi khát khao tươi nguyên lóe lên trong mắt. Có vẻ như dự định của cô khá thành công. Hy vọng của cô nở bùng lên.

Anh tiến lại gần hơn. Cô đưa cho anh cái đĩa. Trong một phút, anh cứ đứng nguyên ở đó, đĩa trong tay, mắt dán vào bộ ngực lộ ra ngoài áo lót của cô. Ngực anh phập phồng theo hơi thở.

“Anh tráng bát đĩa, lau và cất đi nào.”

Anh kéo cái vòi nước ra phía bên kia bồn rửa, xả qua loa cái đĩa, rồi đặt nó vào giá úp bát đĩa. Liếm môi, anh nhìn lại cô đầy mong đợi. *Phần thưởng nữa nào*, mắt anh đòi hỏi.

Cô ngẫm nghĩ. Chậm rãi. Cô cởi khóa quần bò, để anh nhìn thoáng qua cái quần lót bằng ren trắng của cô, rồi lại quay qua bồn rửa.

“Không công bằng,” anh lẩm bẩm, nhưng anh cũng kéo khóa quần của mình xuống.

Cô đối diện với anh. “Trò chơi của em. Luật lệ của em. Bên cạnh đó, anh cũng chưa có hoàn thành nhiệm vụ. Em nói là anh phải tráng, lau khô và cất đĩa bát mà.”

“Anh chẳng phải loại người chơi theo luật,” anh ta đáp. Giọng khàn khàn.

“Chán thế nhỉ.” Cô thở dài vờ thất vọng.

“Nhưng anh có thể học mà?” Anh lấy khăn lau bát từ một ngăn kéo khác, lau cái đĩa, và cất vào tủ. Quay ra, anh dựa vào mặt bếp, chờ đợi.

Cô không cử động.

“Xong rồi,” anh nói, mắt du lịch tới chỗ chiếc quần bò mở khóa của cô ý như muốn nói anh muốn cô cởi thứ quần áo nào.

Cô đưa tay ra, chạm vào làn da chỗ khóa quần bò mở, rồi mỉm cười, cô cúi xuống và cởi chiếc tất, ném chúng vào phòng khách cùng chỗ mấy chiếc giày.

“Đùa hả.” Anh thở hắt ra thật mạnh, rồi đứng lò cò trên một chân để cởi tất ra và quẳng chúng bên cạnh đồ của cô.

Thích thú trò này hơn là cô tưởng, cô lại cho tay vào làn nước ấm và nhặt cái đĩa thứ hai lên. Cô chậm chậm và chính xác cọ miếng rửa bát lên cái đĩa. Một, hai rồi ba lần.

Anh ghé sát lại, vờ chú tâm đến cái đĩa. “Anh nghĩ nó sạch rồi đấy.” Đôi vai trần của anh khẽ chạm vào cánh tay cô. Da thịt chạm vào da thịt, và cảm giác thật là tuyệt. Tuyệt đến nỗi, cô nghệt thở.

Anh hẳn để ý thấy điều đó, bởi vì anh cúi xuống để hôn cô.

Cô luôn tránh, vừa kịp trước khi môi anh chạm vào môi cô. Nếu anh hôn cô bây giờ như khi anh đã hôn cô ở phòng tranh, trò chơi sẽ kết thúc. Và cô thì đang khoái trò chơi này quá đi mất.

“Bát đĩa đã.” Cô nhìn cái đĩa, rồi nhìn anh. “Anh, Hades, cần phải cố gắng kiên nhẫn hơn nữa.”

“Đúng thế thật. Anh luôn luôn có vấn đề với kiên nhẫn.”

Cô cầm cái đĩa lên và ngắm nghía nó một lần nữa trước khi đưa cho anh.

Anh lại kéo cái vòi ra, tráng đĩa, cầm khăn lên, lau khô, và để cái đĩa vào trong tủ trong nháy mắt. Quay ra, anh khoanh tay trước bộ ngực trần. Lông mày bên phải nhướn lên như thể yêu cầu cô thanh toán. Mắt anh lại nhìn vào chỗ khóa quần bò của cô, nơi cô biết anh có thể nhìn thấy quần lót của cô. Anh thực sự muốn cô cởi bỏ quần.

“Anh làm việc nhanh thật đấy,” cô thầm thì.

“Em chậm thì có,” anh trả miếng. “Và em đang giết anh đấy, Tóc Đỏ ơi.”

Và cô thì vẫn chưa xong. Trước tiên, cô nghịch nghịch cái quai áo lót, luồn tay xuống bên dưới dây áo và nhìn đôi mắt anh mở to ra. Rồi, nhìn anh một cách khiêu khích nhất, cô cúi xuống và cởi chiếc tất kia ra.

Anh rên lên, nhưng chiếc tất thứ hai của anh cũng rơi xuống đồng quần áo của họ gần như cùng lúc với chiếc tất của cô. “Em cũng biết là anh có máy rửa bát đấy chứ?”

Mỉm cười, cô lấy một cái thìa ra khỏi nước xà phòng. Cô kỳ cọ nó, rửa sạch nó, rồi bao bàn tay quanh nó một cách đầy ngụ ý. Cảm thấy mạnh bạo hơn, cô ấn nó lên môi mình và đưa nó vào trong miệng, kéo nó ra chậm rãi, rồi lại mút nó vào.

Anh bám tay vào thành bồn rửa. “Em sẽ phải trả giá cho việc này đấy.”

Cô nhúng cái thìa vào nước xà phòng lần nữa và đặt nó vào trong cái bồn trống. Anh buông bộ bếp ra, xả nước cái thìa rồi quăng nó vào giá úp bát.

Cô chặc lưỡi, nhìn cái thìa. “Anh có một thói quen xấu là không bao giờ hoàn thành một việc mà anh đã bắt đầu làm.”

Mắt anh nheo lại. “Anh nghĩ em hơi quá chậm trong phòng hoàn thiện sản phẩm thì có.”

“Trò chơi của em. Luật của em.” Cô thì thao một cách khêu gợi và lướt bàn tay ướt của mình trên ngực anh, rồi lui lại và chỉ vào cái thìa.

Anh giật lấy cái thìa, lau khô nó, và cất nó đi. Rồi anh nhìn cô. “Thanh toán đi.”

Cô cố gắng quyết định xem nên cởi cái gì tiếp theo. Áo ngực hay quần. Muốn trêu chọc anh, cô chậm rãi đưa tay lên mở móc chiếc áo ngực. Cô nhìn anh, sự chú ý của anh tập trung cả vào phần trước ngực cô, chờ đợi cái áo ngực rơi xuống.

Buông tay ra, cô trượt lòng bàn tay xuống bụng dưới cho đến tận mép quần lót. Rồi như mọi ngày, cô kéo cái quần bò mở rộng hơn chút nữa. Mắt anh chăm chú từng cử động của cô.

Mỉm cười với vẻ háo hức trên mặt anh, cô kéo chiếc quần bò qua hông, cẩn thận không để kéo theo cả cái quần lót lụa. Cong người, cô bước ra khỏi cái quần bò, đứng đó, và với một cú vẩy tay, cái quần cũng bay vào đồng giày và tất.

Mắt anh lướt trên người cô chậm rãi đến mức tim cô đập thành thạch. Bắt gặp mắt cô, anh dơ một ngón tay ra dấu cho cô quay người một vòng. Tim cô đập nhanh hơn, và lại thêm dịch nóng bỏng chảy ra giữa hai chân cô. Cố gắng không đỏ mặt, cô chậm rãi quay người cho anh xem.

Đối diện trở lại với anh, cô nhìn thấy lửa trong mắt anh khi chúng quét thăm lạng trên người cô từ trên xuống dưới. Cuối cùng, sau khi anh đã ngắm nghía từng phân vuông trên cơ thể cô, anh đưa tay ra và tụt cái quần kaki qua hông.

Cô nhìn cái quần lót nam kẻ sọc trắng và xanh da trời của anh lộ ra. Nhưng chính cái chỗ phồng lên mới làm tim cô đập mạnh. Cô định đưa tay vuốt ve nó. Nhưng cô cũng biết còn vài cái đĩa nữa, và nếu cô chạm vào anh bây giờ thì hết chơi tiếp.

Anh bước ra khỏi cái quần, và chúng bay vào không trung. Cái quần rơi ngay lên trên cái quần bò màu xanh của cô. Và có cái gì đó trong đồng

quần áo chất chồng lên nhau kia, như thể chúng thuộc về nhau, đem đến một cảm giác ấm áp trong cô.

Cô nhìn lại anh mặc độc có cái quần lót. Nhớ ra anh đã làm gì với mình, cô ra hiệu cho anh quay một vòng.

Không chớp mắt, anh quay chậm rãi. “Đáp ứng sự mong đợi của em chứ hả?” anh hỏi nửa chừng vòng quay.

Cô hít một hơi khi mắt cô lần theo cái mông rắn chắc của anh, và khi anh quay hết vòng, cô để ý thấy chỗ gồ lên đã lớn thêm.

Cô chớp mắt. “Được đấy.”

“Ôi. Ai mà ngờ được.” Anh túm lấy cô.

Cô dơ một tay lên. “Đĩa chưa xong đâu.”

Anh liếm môi, như muốn nhắc nhở cô: *Và anh muốn nhấm nháp em ở đây này.* Cảm thấy co thắt hơn ở giữa hai chân. Cô thèm được vuốt ve. Và đúng thế, thèm được nhấm nháp. Suýt nữa là cô bỏ cuộc, kết thúc trò chơi, thì có một tiếng động như cửa mở ra, rồi đóng lại, quăng ngay sự thèm khát nhục dục, tuyệt vời qua cửa sổ.

Mấy con chó sủa lên.

“Con trai ơi? Bố mang máy ảnh trả cho con này. Tóm được ông Johnson làm đúng cái việc mà bà nhà đoán là ông ta đang làm.”

Carl mặc độc có cái quần lót và đang cương cứng, chạy ra khỏi nhà bếp. “Bố chụp được vài kiểu tốt lắm.” Bố Carl nói.

“Đứng lại ở đó, bố!” giọng Carl vỡ ra.

Joe mời Les uống thêm một cốc bia nữa, nhưng cô từ chối. Anh biết là cô sẽ làm vậy. Đã hai lần trong mười phút vừa qua anh thấy cô đưa tay lên sờ vào chiếc nhẫn đeo trước ngực. Anh muốn được tự mình tháo cái nhẫn chết tiệt đó đi, nhưng không dám. Nói thật, anh cũng ngạc nhiên là cô lại đồng ý đến đây tối nay. Cũng gần ngạc nhiên bằng anh ngạc nhiên với chính mình vì đã dám đến nhà cô hôm nay.

Thật lòng mà nói, có cơ hội nào để làm nên chuyện ở đây không? Anh ở trong tình cảnh dở dang. Mọi người sẽ xâm xỉ và những lời buộc tội sẽ xuất hiện. Dù cho anh đã không yêu Katie theo cách cần yêu.

Và tình cảnh của Les, thật đáng tiếc là cô thà níu kéo một người đàn ông đã mất hơn là sống với thực tại.

Cô ngược lên, và anh biết cô sẽ nói gì trước khi những lời nói vang lên. “Em phải đi đây.”

Anh gật đầu. “Anh hiểu.” Không, anh không hiểu, nhưng anh cũng không thể hỏi. Ít nhất là không hỏi lại lần nữa. Anh đã nói những gì cần nói sáng nay trong bếp nhà Les rồi.

Cô đứng lên và nhìn xuống cái váy của mình. Rồi khi ngược lên, cô mỉm cười. Và nụ cười của cô chạm vào anh, mang đến cho anh luồng dũng khí. Mặc xác sự khó xử giữa họ. Mặc xác mọi người nói gì.

“Thế thì mai anh gặp lại em nhé.”

“Ngay mai á?”

“Để gửi trả quà tặng. Anh cứ tưởng là em sẽ giúp anh.”

Cô chớp mắt, sự lưỡng lự hiện ra trong mắt cô. “Chắc là em đến được.”

Anh nhoẻn cười. “Anh nóng lòng muốn biết mai em mặc gì đến.”

Cô cũng mỉm cười tươi hơn. “Em hứa, em sẽ ăn mặc bình thường.”

Mắt họ gặp nhau, một trong những khoảnh khắc có thể tiến tới những nơi tốt đẹp hơn. Rồi cô lại chạm vào cái nhẫn chết tiệt kia.

“Như thế có nghĩa là em sẽ không đeo nhẫn của người đã chết trên cổ em nữa chứ? Bởi vì cái nhẫn làm anh khó chịu hơn nhiều so với cái váy xấu xí, chết tiệt này.” Anh không định nói thế, mà cũng có thể là có.

Đôi mắt xanh lục của cô như tóe lửa. Anh định xin lỗi, nhưng nhận ra rằng có thể đó là điều Les cần, cần được điên lên, cần ai đó ép buộc cô nhận ra sự hiển nhiên.

Cầm cô ghếch lên. “Làm sao anh dám nói em trong khi chính anh và Katie mới là đôi tan vỡ. Ý em là, hãy xem này. Anh thì tán tỉnh em, còn Katie thì lên giường với một anh chàng thám tử tư mà cô ấy vừa mới gặp.”

“Katie làm gì cơ?” Anh phải mất một giây mới tiêu hóa được điều mà Les nói, và một giây nữa để nhận ra rằng nó cũng chẳng làm anh đau đớn như lẽ ra phải thế. Thực ra là, anh chả đau đớn gì sất. “Ít ra thì bọn anh cũng đang sống, Les à. Ít nhất là bọn anh không sợ...”

“Em không sợ.” Nước mắt, nước mắt tức giận, trào lên mắt cô.

“Chứng minh điều đó đi. Tháo cái nhẫn ra. Tháo cái nhẫn ra ngay đi. Hay là để anh tháo cho em.” Anh tiến tới để tháo cái dây chuyền ra khi...

Cô tát anh. Má anh bỏng rát. Joe chạm vào mặt mình, không biết mình sốc vì điều gì hơn: cái tát cô giáng cho anh, hay là sự cương cứng lập tức của anh.

Jeezus! Cái phần biến thái nho nhỏ trong anh ở đâu ra thế nhỉ? Có lẽ đó là dư âm còn lại từ trận chiến trong buồng tắm. Có thể là vì một quả bí ngô, ở bên trên ngực phải của cô, cứ nháy mắt với anh. Anh nhìn thẳng vào cô. “Em thấy dễ chịu hơn chưa?”

“Chưa!” Cô lại tát anh lần nữa. “Tại sao anh lại xuất hiện ở quầy rượu hôm ấy?”

Giờ thì anh cứng hần như gỗ rồi đây.

Cô giơ tay lên như thể sắp đánh anh lần nữa. “Anh tán tỉnh em. Anh cọ cọ ngón tay cái vào mu bàn tay em.”

Lòng bàn tay cô bay tới chỗ anh. Anh nắm lấy cổ tay cô. “Nếu em còn đánh anh lần nữa, anh sẽ hôn em đấy, và có lẽ không chỉ dừng lại ở cái hôn đâu. Anh không nói đùa,” anh cảnh cáo. “Nghe có vẻ thật ngốc nghếch, nhưng anh hoàn toàn bị kích thích bởi một cô gái mặc khăn trải bàn in hình bí ngô và tát anh nổ đom đóm mắt.”

Anh thả tay cô ra, cầu mong sao cô sẽ làm thế, cầu mong sao cô sẽ thử anh.

Cô làm vậy.

Tay cô giáng xuống, rất bồng, và anh ôm gọn cô trong tay trước khi tay cô kịp rời má anh. Anh đẩy cô sát vào tường và hôn cô. Đó là một nụ hôn nóng bỏng. Một nụ hôn không chỉ dừng lại ở lưỡi và môi. Và ơn Chúa, anh không là người duy nhất tham dự. Họ cùng hôn nhau. Thật nhanh. Và cậu bé của anh cứng hơn nữa.

Trước khi anh biết chuyện gì xảy ra, Les đã luồn tay vào trong áo, tháo tung thắt lưng và quần anh. Khi cô quăng cái thắt lưng ra sàn nhà, anh túm lấy gấu chiếc váy xấu xí nức cười của cô và kéo nó qua đầu cô.

Cô đứng đó, thở hỗn hển, mặc bộ đồ lót màu đỏ mà anh đã thấy trên giường Katie. Anh muốn nhìn, nhưng cô đẩy anh vào tường và bắt đầu hôn anh.

Rồi tiếng nói vang lên, bảo anh rằng anh đã sai rồi. Anh có lẽ cũng lắng nghe, nếu như Les không luồn tay vào quần anh.

Mê đi trong cảm giác tay cô chạm vào, anh mở móc áo ngực cô và mẩu vải ấy nằm lán lóc giữa họ. Bước ra khỏi quần bò của mình, giờ đã bị đẩy xuống tận mắt cá chân, anh đưa cô tới ghế sofa, và ngã lên người cô. Anh cầm cổ tay cô và cô ưỡn người lên cọ sát vào anh. Anh nhắm nháp thiên đường tuyệt diệu đang hiện ra trước mắt. Rồi bỗng anh cảm thấy cái nhần ẩn thành lỗ lạnh ngắt trên ngực.

Anh tính gỡ cái của nợ đó ra, nhưng biết là anh không thể làm thế. Cô phải làm điều đó. Đó phải là sự lựa chọn của cô.

Hay là anh cứ lờ nó đi nhỉ?

Anh không thể lờ nó đi được. Anh đứng dậy khỏi ghế sofa. “Cởi nó ra đi, Les. Cởi nó ra đi.”

Cô nhìn anh, gợi cảm biết bao, và anh ham muốn cô, thèm khát được giật cái quần lót đỏ ra và... Anh không thể.

“Cởi nó ra đi.” Anh nói qua hàm răng nghiến chặt. “Cởi nó ra đi, không thì em hãy mặc cái khăn trải bàn vào và đi đi.”

Katie nhìn quanh tìm xem có thể lấy cái gì che tạm. Cô nhìn đồng quần áo trong phòng khách, nhưng không biết cô có bị nhìn thấy không nếu cô cố với lấy chúng. Quay vòng vòng, cô mở một cửa kho để thực phẩm và nắp sau đó. Trốn, như ước gì mình biến thành một trong những cái đồ hộp kia.

“Có chuyện gì thế?” Tiếng bố Carl vang lên.

“Không có gì cả.” Carl nói. “Bố đi đi.”

“Có chuyện...” Giọng nói của bố anh tắt dần. Ông già có nhìn thấy đồng quần áo trên sàn chưa?

“Tạm biệt bố.”

Giọng Carl đầy vẻ bức bối. Katie tiến sâu hơn vào trong phòng kho. Cô nghe có tiếng cửa mở ra, rồi đóng lại. Buck đi chưa nhỉ?

Tiếng bước chân vang lên. “Anh xin lỗi nhé.”

Cô vẫn đứng sau cánh cửa nhà kho, nhưng thò đầu ra.

Carl xuất hiện ở cửa bếp. “Ông già đi rồi.”

Cô gật đầu, biết rằng mặt cô, và có lẽ cả nửa thân trên của cô đang đỏ rực màu của hộp cà chua. Thêm một phiền toái nữa cho người da sáng.

Anh ngoẹo đầu như thể muốn nhìn qua cái cửa. “Ra đây đi, Tóc Đỏ.” Giọng anh chẳng có vẻ gì khó chịu, bức bối như khi nói với bố mình. Không, giọng Carl ngay lập tức quay về với trò chơi. Anh chỉ vào cái bồn rửa. “Mình còn phải kết thúc chỗ bát đĩa này mà.”

Cô lo lắng căn môi. “Bố anh có biết là có ai đang ở đây không?”

Vẻ hài hước hiện lên trong mắt khi anh liếc xuống chỗ gồ lên. “Chắc ông già có thể tự đoán ra.”

“Ồ.” Cô rên rỉ, và lại cúi đầu vào sau cửa.

“Tóc Đỏ?”

Cô nhìn anh từ bên mép cửa. Anh cong ngón tay chỉ vào cô ra hiệu cô ra khỏi chỗ đó.

“Anh nghĩ bố có biết đây là em không?” Cô sẵn lòng gọi mình là một con ngốc vì đã chơi cái trò chơi ngu ngốc này, nhưng ngay lúc ấy, lửa trong mắt Carl nhắc cho cô nhớ trò chơi đã buồn cười đến thế nào.

“Có sao không?” Anh ra hiệu cho cô bước ra và mím một nụ cười dịu dàng, mềm mại với cô. Rồi lôi cô ra khỏi cánh cửa nhà kho và hộ tống cô ra chỗ bồn rửa.

Nhẹ nhàng hôn cô, anh thì thầm “Mình có rửa nốt bát đĩa hay là để sau?” Tay anh vòng qua người cô.

Thân nhiệt anh gặp thân nhiệt cô, cảm giác cậu nhỏ căng cứng của anh chạm vào bụng cô, và cô muốn kết thúc trò chơi đến phát đau. Gần như thế. Cô quay ra và cho tay vào chậu nước.

Anh tiến lại gần hơn, cho tay vào trong chậu và vòng những ngón tay mình quanh những ngón tay cô. “Để anh giúp em.” Anh lấy ra cái đĩa cuối cùng và duy nhất ra khỏi chậu nước, tráng qua nước, lau khô và thả vào ngăn kéo. Với ánh mắt nâu đặc trắng, anh quay sang cô. “Thanh toán nào.”

“Anh có chắc là không còn đĩa, bát nữa hay không? Cái nĩa của *anh* đâu rồi?” Cô hỏi, hy vọng kéo dài thêm vài phút nữa, cho đến khi cô tìm được dừng khí. Cô ngờ là cô đã để nó lại trong nhà kho mất rồi.

“Nĩa của anh đã ở trong ngăn kéo rồi.” Anh nhìn cái quần lót, rồi cái áo ngực của cô. “Nào, Tóc Đỏ.”

Được rồi, cô không thể dừng lại nữa. Cô đưa tay ra tháo móc áo ngực. Ngay khi cô thả áo ngực ra, cô nhớ đến mọi điều cô muốn thay đổi trên cơ thể mình. Những đốm tàn nhang. Bên ngực phải của cô dường như to hơn bên trái. Và hông cô lúc nào cũng có vẻ hơi to.

Cái áo ngực tuột xuống vai cô, trượt xuống cánh tay cô, rồi nằm thõng thượt trên sàn nhà.

Hơi thở của Carl sâu hơn khi nhìn thấy bộ ngực trần trụi của cô.

“Em có biết anh đang tức giận với bản thân đến mức nào, ngay lúc này không?”

Mong muốn được che thân mạnh mẽ trong cô. Cô cố cưỡng lại. Và cô chống tay hai bên sườn, để anh nhìn ngắm. “Tại sao?”

“Anh không thể nhớ được anh đã từ chối bao nhiêu người phụ nữ đề nghị rửa bát giúp anh.”

Sự hài hước của anh làm cô bình tĩnh lại, và cô mỉm cười. “Có thấy ưu điểm của việc trở thành một anh chàng metro chưa nào?”

“Giờ thì anh metro hoàn toàn rồi đấy. Rửa bát này. Ăn bánh nhân mặn này. Mặc màu hồng này. Hai con chó xù này.” Anh đưa tay vào trong chun chiếc quần lót và tuột nó xuống.

“Em có muốn anh quay một vòng không?”

Cô muốn nhưng quá ngại ngùng nên không nói. “Không cần đâu.”

Anh tiến lại gần hơn, và kéo cái nút ở bồn rửa. “Bát đĩa xong xuôi rồi. Nhưng vẫn còn một món quần áo trên người em.” Tay anh, vẫn còn ướt, trượt xuống bụng dưới cô và nghịch nghịch chun quần lót của cô. “Anh có được hân hạnh cởi nó ra không? Hay như thế là trái luật?”

Mọi sự sáng suốt của cô dừng như cũng theo nước chảy vào trong cống. “Em nghĩ anh đã bỏ cái nĩa của mình trong phòng khách rồi.”

Anh hôn lên môi cô dịu dàng, rồi quì xuống trước cô. Môi anh tìm thấy rốn cô. Anh lướt ngón tay trên lớp ren và lụa. Rồi trượt ngón tay mình vào trong. Cô nẩy người lên khi những ngón tay anh chạm vào phần nhạy cảm của cô.

“Dựa vào thành bếp đi, Tóc Đỏ.” Anh ngược nhìn khi cô không cử động ngay. “Giờ thì ta chơi theo luật của anh.”

Cô bắt đầu gợi ý rằng họ đi vào phòng ngủ, nhưng có cái gì đó trong giọng nói, âm điệu yêu cầu của anh, khiến cô muốn phục tùng. Anh là chủ.

Cô như... nô lệ tình dục của anh. Trí tưởng tượng phát huy. Sự khao khát xoáy giữa hai chân cô và cô dựa ra phía sau.

“Dạng chân rộng hơn một chút em.”

Cô trượt chân về phía bên trái. Anh kéo chiếc quần lót của cô qua một bên. Cô cảm nhận hơi thở anh mơn mang da thịt cô. Sự nóng bỏng trào lên trong ngực, nhưng cô đứng nguyên một chỗ. Những ngón tay anh ta lại lướt trên cô lần nữa, pháo hoa thích thú nổ bùng trong cô. Chân cô bủn rủn. Cô suýt ngã xuống nếu anh không kịp đứng lên và đỡ lấy cô.

Rồi giữ cô như vậy, môi anh gập môi cô. “Thở đi nào, Tóc Đỏ.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU

Katie hít vào. Hương vị của chính cô giờ đang cận kề với miệng cô. Một ngọn lửa ham muốn bùng lên giữa hai chân. Ngọn lửa mà Carl Hades là người châm ngòi, một ngọn lửa mà chỉ có anh mới thổi bùng lên được.

“Chúng mình có thể tiếp tục trong phòng ngủ được không?” anh hỏi. “Hay em còn có ý tưởng nào khác nữa cho hai ta? Và tin anh đi, em yêu, anh không phàn nàn gì hết cả.”

“Phòng ngủ.” Cô ấn hai bàn tay mình lên ngực anh và nhìn những ngón tay mình chuyển động trên bức tường cơ bắp cứng rắn kia. Cô dừng lại khi chạm phải một vết sẹo xấu xí trên vai trái mà cho đến giờ cô chưa để ý thấy. Bắt gặp mắt anh, cô cảm nhận nỗi sợ đau đớn mà anh đã trải qua. Cúi xuống, cô áp môi mình lên cái dấu vết đầy tức giận kia.

Anh cúi xuống và bế cô lên; cô vòng hai chân mình quanh người anh, và họ di chuyển vào phòng ngủ.

Anh đặt cô nằm lên giường, mở một ngăn kéo chiếc bàn đêm và để vài cái gói giấy bạc lên mặt bàn cạnh chiếc đèn. Rồi, hoàn toàn trần truồng, hoàn toàn tuyệt diệu, anh đuổi mình bên cạnh cô.

“Cái gì đã xảy ra ở chỗ này thế?” Cô chạm vào vết sẹo.

“Trúng đạn.” Anh đáp, và lướt ngón tay trên đầu ngực cô.

“Có đau không?” Cô rên lên vì cảm nhận sự đụng chạm của anh.

“Đừng nói về chuyện đó. Anh cần phải biết anh có thể làm gì cho em để làm cho em quên trời đất, Tóc Đỏ ạ.”

Cảm thấy bạo dạn hơn, cô đưa tay ra bao lấy anh. “Anh có nghĩ ra điểm đến cho cái này không?”

Anh nhẹ nhàng rút ra khỏi nắm tay cô. “Có một vấn đề nho nhỏ.”

“Vấn đề ư?”

“À, Tóc Đỏ. Khoảnh khắc anh hòa tan vào trong em, anh sẽ bùng nổ ngay lập tức. Và sẽ vô cùng xấu hổ, nhưng anh chẳng có thể làm gì khác được.” Tay anh vuốt ve thấp hơn, và ngón tay lại trượt vào trong quần nhỏ của cô. “Và kế hoạch của anh là thế này.” Anh lướt ngón tay trên cô, và Katie nhướn hông lên để đón nhận sự vuốt ve của anh.

“Em ướt đầm cả.” Anh tuột cái quần nhỏ xuống dưới chân cô. Anh nằm chống tay và ngắm nhìn cô. “Cuối cùng đã khóa thân.”

“Kế hoạch là gì nào?” cô hỏi, nóng lòng được cảm nhận anh bên trong cô. Cô vuốt những ngón tay trên ngực anh, và thấp hơn nữa.

“Anh không thể chịu nổi đâu.” Anh lui ra và xuyt xoa. “Tình hình là thế này. Anh sẽ đưa em lên đỉnh trước, rồi anh sẽ trèo lên trên và đặt cực khoái ngay sau em. Và anh có thể đảm bảo với em là, anh không trụ được quá năm giây.”

Cô cũng không chắc cô có trụ được năm giây không ấy chứ. “Nhưng...”

“Để anh nói nốt đã. Sau năm phút, có khi không đến thế, chúng ta lại bắt đầu. Và đến lúc ấy thì anh hứa với em, anh sẽ trao cho em vừa lâu, vừa

mạnh như em muốn.”

Anh hôn cô, rồi cái hôn ẩm ướt chậm rãi di chuyển từ môi cô xuống ngực. Anh dùng lưỡi đùa nghịch với nó, rồi tiến xa hơn xuống dưới, hôn cô, từng phân một.

Anh hôn lên phần bụng, lên rốn, và bên trong hai đùi cô. Rồi anh ở giữa hai chân cô. Nơi anh nói anh thực sự muốn được nhắm nháp. Nơi cô thực sự muốn anh nhắm nháp.

Anh dạng hai đùi cô ra xa hơn. “Chỗ nào em cũng đẹp hết.” Anh đưa một ngón tay vào bên trong. Cô dướn hông, và sự thích thú đã dồn góp từ suốt buổi tối, hoặc từ khi cô nằm trong lòng anh trên chiếc giường gấp trong bóng tối, ào đến như những cơn sóng. Ồ, đúng thế, cô muốn điều này kể từ khi mới nhìn thấy anh.

Lưỡi anh di chuyển từ tốn, một lần, rồi hai lần. Cô tan chảy. Và chính cô là người xấu hổ khi cô không thể kiểm soát được những tiếng rên thoát ra từ cổ họng.

“Có vẻ như em cũng thích rửa bát như anh.” Anh cầm lấy một bao cao su, và trước khi cô kịp nhận ra, anh đã vào vị trí giữa hai chân cô.

Anh vuốt mớ tóc xòa lên mặt cô. “Hãy nhớ là, anh đã xin lỗi vì điều này rồi nhé.” Anh đi vào cô mạnh mẽ và trong một giây không có gì ngoài sự chính xác. Anh. Cô.

Anh nhịp nhàng vào ra. Thân thể cô mở rộng đón anh. Cô đợi cho anh ập vào lần nữa và chuyển động cùng anh. Vào. Ra.

“Quàng chân em quanh người anh!” Anh nghiêng răng nói.

Cô làm vậy. Anh lại vào trong cô lần nữa. Sâu hơn. Cô như nghẹt thở. Một cơn khoái cảm nữa lại sắp đến, hông cô dướn lên, nhưng cơ thể anh cứng lại. Âm thanh thoát ra từ môi anh thật hoang sơ. Cô mỉm cười và nhận ra rằng anh đã đúng; cô chưa lên đến đỉnh lần này.

“Anh xin lỗi nhé.” Anh nói, và lặn qua một bên. “Anh biết là sẽ như thế mà.”

“Và sau đó,” Les quệt nước mắt trên hai gò má, “anh ta nói rằng hoặc cháu cởi cái dây chuyền ra, hoặc đi đi.”

Les biết cô nên im đi thì hơn, cái chuyện đó không phải để chia sẻ với người khác, nhưng nếu cô không nói với ai, cô sẽ nổ tung mất. “Suýt nữa thì cháu đã cởi nó ra. Cháu thề là là suýt nữa thì cháu làm thế và rồi...” Một làn nước mắt nữa lại dâng đầy mắt cô. “Rồi cháu nhảy ra khỏi ghế sofa, mặc lại quần áo và bỏ chạy. Một phần lớn trong cháu không muốn bỏ đi, nhưng bởi vì cháu yêu Mike... Tại sao anh ấy lại chết đi cơ chứ?”

Les vùi mặt trong lòng hai bàn tay. Rồi cô cảm nhận một cái vuốt ve dịu dàng trên vai. Cô nhìn qua kẽ ngón tay vào khuôn mặt đầy lo âu của người đang lắng nghe.

“Bà thích giày mới của bà lắm.” Mimi nói, nhưng rồi, với sự âu yếm của một người bà giàu tình thương, bà kéo Les vào vòng tay, và trong khi Les khóc trên vai bà ngoại, cô tự hỏi không biết Mimi có, bằng cách nào đó, hiểu được nhiều hơn những gì bà có thể nói ra.

Tiếng nhạc tắt lịm đi làm hấn thức dậy. Mở mắt ra, kẻ sát nhân nhận thấy đầu hấn đỡ đau hơn. Giờ đây hấn có thể suy nghĩ rõ ràng hơn, tập trung hơn vào những gì hấn cần phải làm.

Lăn sang một bên hấn nhìn thấy cuốn album trên bàn. Và hấn hoảng hồn.

Nếu những tay cớm quay lại và nhìn thấy cuốn album này, họ sẽ biết chuyện. Hấn bật dậy nhanh đến nỗi hấn thấy chóng mặt. Mắt hấn liếc nhìn tủ quần áo, cái tủ nơi hấn đã giấu khẩu súng dùng để bắn Tabitha, và con dao hấn dùng cho các cô dâu.

Hấn phải giấu chúng đi. Nếu bọn cớm quay lại, nếu bọn họ lục soát căn nhà, bọn họ sẽ biết hấn không bình thường. Và họ sẽ tống hấn vào bệnh viện.

Cơn đau đầu trở lại và bắt đầu gõ như trống mạnh hơn. Không! Hấn không thể để cơn đau quay lại. Không thể để tiếng cười lại bắt đầu. *Tập trung*. Hấn phải nghĩ làm thế nào có thể ngăn không cho bọn cớm biết đó chính là hấn.

Hấn bắt đầu đung đưa, nhưng không quá mạnh. Đung đưa có tác dụng. Hấn là một người đàn ông thông minh. Thậm chí các bác sĩ cũng nói thế với mẹ hấn. Những bệnh nhân mắc bệnh như hấn lại là những người thông minh. Hấn có thể làm được điều này. Hấn sẽ tìm ra một cách để mọi người không biết là hấn đã làm điều đó.

Lăn ra khỏi giường, hấn tìm một cái áo gối và bỏ khẩu súng, con dao và cuốn album vào trong đó. Hấn sẽ tìm ra chỗ cất giấu chúng. Giấu chúng thật kỹ.

Carl tỉnh giấc khi thân thể trần truồng và ấm nóng của Katie rúc vào bên anh. Ngủ một mình đã quá lâu, không kể ngủ với chó, một sự động dẩy dù nhỏ nhất cũng làm anh tỉnh giấc. Họ cũng chưa ngủ lâu lắm. Anh đã làm tình với cô thêm hai lần nữa sau cái vụ vừa đến chợ đã hết tiền đáng xấu hổ kia.

Nói về chuyện đó, anh biết rằng toàn bộ sự vụ không hoàn toàn do lỗi của mình. Cái trò chơi rửa bát khiêu khích của cô đã làm anh hoàn toàn mất tự chủ. May là anh đã không xuất từ khi cô mút mát cái thìa đấy.

Cô trở mình, tóc cô mắc vào râu cằm anh và ngực cô quẹt vào sườn anh. Cậu nhỏ của anh lại bắt đầu cương và anh tự hỏi không biết cô có chịu được một lượt nữa hay không. Ba lần rồi, vậy mà anh vẫn thèm khát được vào trong cô nữa.

Có lẽ bởi vì đã quá lâu rồi anh không quan hệ thể xác. Không, sự thực cô là chiến tích tuyệt vời nhất của anh từ trước đến giờ. *Chiến tích*. Nghe cái từ ấy có vẻ thô lỗ làm sao. Cô... cô hơn thế nhiều. Cô là... vuốt lại mái tóc cô, hình ảnh khuôn mặt ngọt ngào của cô làm phôi anh như nghẹt lại. Cô không phải là một chiến tích, cô là... cô quá trong sáng.

Cảm xúc, sâu sắc, đậm đặc, và làm tan chảy tâm hồn, chiếm chỗ của ô xy trong phổi anh. Anh đã làm cái gì thế này?

Chết mẹ. Cứt thật.

Đêm Chủ nhật, khi họ còn bị nhốt trong căn phòng đó, anh đã tự nhủ với mình rằng chuyện này không thể xảy ra. Rằng chuyện này có đóng dấu SAI LẦM được viết bằng chữ hoa. Vậy mà, anh vẫn cứ làm điều ấy. Anh đã để cái bộ phận cơ thể ở giữa hai chân thuyết phục rằng chỉ cần được cô bật đèn xanh, anh có thể tiến hành chuyện đó với lương tâm không vướng bận.

Nào, bây giờ thì cái lương tâm không vướng bận của anh ở đâu rồi?

Chết mẹ. Cứt thật.

Anh nắm chặt vai mình. Thất bại với Amy còn chưa đủ hay sao? Ít nhất thì cuộc đời Amy trước khi gặp anh cũng đã chẳng ra gì rồi. Nhưng Katie... Katie là dạng phụ nữ mà người đàn ông không bao giờ làm thất vọng. Và anh sẽ làm cô thất vọng, bởi vì anh chỉ biết làm có thế thôi. Anh đã thất bại với mẹ anh, với Amy.

Anh nhắm mắt lại. Katie xem phim truyền hình *The Brady Bunch* và bế ẵm trẻ sơ sinh ồm. Cô ấy đã mất tất cả những người cô yêu quý nhất. Cô trong sáng quá, còn anh ập vào đời cô và cướp đi sự trong sáng ấy. Và để làm cái gì? Anh sẽ làm cái gì cho cô?

Ồ, chắc chắn rồi, anh muốn bảo vệ cô. Nhưng anh cũng muốn ngủ với cô. Và đã làm thế. Anh đã làm tình với Katie thật tuyệt diệu.

Anh rên lên. Anh đã làm cái gì thế này?

Katie trở mình và chớp mắt vì ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ. Mắt cô mở to. Trong một giây, cô không biết mình đang ở đâu, rồi thì cái đau rát ở giữa hai chân cô nhắc cho cô nhớ. Nhớ lại một cách thích thú.

Cô mỉm cười với ánh nắng, và muốn ngăm nhìn anh đang ngủ, cô quay người lại và... không thấy Carl.

Cô ngồi dậy. Cái chần trượt xuống dưới ngực cô. Cô nhớ ra đã nói với Carl rằng cô sẽ đi lấy cái áo choàng đêm, nhưng anh đã không để cô đi. *Anh muốn em khỏa thân suốt đêm*, anh đã khẳng khẳng như vậy. Nhưng ái

chà, bây giờ thì cô có một vấn đề nho nhỏ: quần áo của cô ở cả trong nhà tắm.

Mùi cà phê luồn vào khứu giác cô. Cô buông chân xuống giường. Rón rén đi vào phòng tắm chính, cô thấy áo quần đêm qua của mình đã được gấp gọn ghẽ để trên bệ. Và cái quần kaki, cái áo sơ mi hồng của anh quăng trong góc phòng.

Ký ức về chỗ quần áo của họ chồng đống lên nhau trên sàn nhà trong phòng ăn hiện về trong tâm trí cô. Giờ đây nhìn thấy chúng cô gần như có một cảm giác khó chịu. Quần áo của cô, gấp gọn gàng, tách rời ra khỏi chỗ quần áo của anh. Cô có một mong muốn kỳ lạ là được quăng quần áo của cô vào chỗ quần áo của anh để chúng lại được đoàn tụ. Rồi một ý định khác hiện lên.

Cô khoác lên mình cái áo sơ mi hồng của Carl. Để cho anh thấy là cô cũng chẳng ngại mặc màu hồng nốt.

Tìm kiếm, cô thấy cái thuốc đánh răng và lược. Cô cào qua mớ tóc, lấy tay đánh răng, không cô sẽ không dùng bàn chải đánh răng của anh chừng nào cô còn chưa ngủ lại đây ít nhất là ba lần, đó là một cái lệ do cô và Les đặt ra, rồi cô rón rén đi vào phòng khách. Phòng khách trống không.

Cô đi vào bếp, và tìm cô thất lại khi nhìn thấy anh mặc một chiếc quần hiệu Dockers và một cái áo sơ mi trắng mở cổ, lưng quay về phía cô, anh tự rót cho mình cà phê. Nhón chân bước vào, cô bóp mũi anh và thì thào, “Có cần em giúp rửa bát không?”

Cô cảm thấy người anh đờ ra. Rồi cô nghe thấy có tiếng ai đó sau lưng cô.

“Cô vừa mới sờ mũi chồng tôi đấy nhé!”

Katie nhảy lui lại, và Ben Hades quay người. Katie quay ra đối diện với vợ anh ta. “Tôi... tôi nghĩ là...”

Người phụ nữ, có mái tóc nâu cắt ngắn và đôi mắt xanh lục dịu dàng, bắt đầu cười phá lên. “Đừng lo, tôi cũng đã sờ mông Carl nhiều lần đến mức không đếm nổi nữa cơ.”

“Một chủ đề anh không muốn thảo luận tý nào.” Ben Hades chen vào.

Katie quay lại phía Ben và nhanh chóng đưa tay lên cài một khuy nữa trên cái áo sơ mi hồng của Carl. “Tôi...”

“Mông họ không giống hệt nhau đâu.” Vợ anh ta tiến lại. “Quay người nào,” chị nói với chồng mình. Anh ta làm vậy và chị vuốt tay xuống mông anh ta.

“Nếu cô để ý, mông của Ben tròn hơn ở đây.” Chị vỗ vỗ vào mông chồng. “Mông của Carl nhỏ hơn và gọn hơn.”

“Em nghịch mông anh đủ chưa nào?” Ben nhìn lại.

Vợ anh ta cười. “Chị là Tami.”

Katie cố gắng mỉm cười. Á, nhưng bên trong, cô vẫn như chết lặng. “Em nghĩ em sẽ đi...” Cô lùi lại và suýt nữa thì vấp phải hai con chó. Mặt cô bừng bừng vì xấu hổ khi cô chạy vào trong buồng tắm.

Mười phút sau, quần áo chỉnh tề, và mũi đã dậm phẫn, cô ngồi một mình trên cái toilet, nhìn chăm chăm vào cửa, và chờ đợi. Đợi cho Carl xuất hiện, cười phá lên vì sự nhảm lẫn của cô, và đề nghị được giúp cô cải thiện hình ảnh trong mắt chị dâu anh ta.

Có tiếng gõ cửa. Ờn chúa. Cô mở cửa ra.

Vợ của Ben đứng đó, miệng mỉm cười. “Em không sao chứ?”

Katie thở dài. “Em chỉ cố gắng lấy lại dũng khí sau khi đã tự biến mình thành một con ngốc sờ mông chồng chị.”

Tami cười khúc khích. “Thật đấy mà, chị đã vỗ mông Carl nhiều lần đến nỗi chị không thể nhớ được.”

Vẻ ấm áp của Tami làm cho Katie cảm thấy đỡ ngượng phần nào. “Nhắc đến Carl, anh ấy có đây không chị?”

Tami có vẻ không thoải mái. “À... chú ấy phải đi ra ngoài có việc. Chú ấy bảo bọn chị ghé qua đây. Ben cần em nhận diện vài gã đàn ông và sau đó... kế hoạch là chị sẽ đưa em sang nhà bố chú ấy.”

“Bố anh ấy ư?” Câu hỏi nghe có hoảng hốt như cảm giác của Katie không?

Tami cau mày. “Đúng đấy.”

“Em hiểu rồi.” Cô chả hiểu gì hết.

Katie cố gắng kìm nén cảm xúc đang dâng lên trong cô. Thất vọng. Có lẽ là còn hơi tức giận nữa. Dĩ nhiên, cô hiểu là anh cần phải làm việc, nhưng liệu có quá nhiều không khi cô muốn một lời tạm biệt giản dị, một câu nói *hẹn gặp em sau đó và cảm ơn em vì đã làm tình với anh ba lần đêm qua?* Được rồi, có lẽ là cô phản ứng hơi quá một chút. Có lẽ là anh đã cố gắng đánh thức cô. Phải thế chứ còn gì, đúng không nào?

“Cô có cần chút cà phê không?” Tami hỏi.

“Em ổn mà chị.” Cô nói dối khi cô nhìn thấy vẻ mặt người phụ nữ. Thương cảm? Tại sao chị dâu của Carl lại phải thương cảm cô cơ chứ?

Ngồi đối diện với Ben lần nữa trong gian phòng cô đã từng ở đó một lần nhắc cho Katie nhớ nhiều chuyện cô cần phải lo. Chuyện quan trọng hơn là một người tình biến mất hoặc vẻ thương cảm không giải thích được trong mắt bà chị dâu.

Trời ạ, cô đã mãi mê chuyện dục tình, cô quên rằng đi là một kẻ giết người hàng loạt đang nhắm cô làm mục tiêu.

Ben trải mấy bức ảnh trước mặt cô. “Em có nhận ra người đàn ông đã đến giao hoa ở nhà em hôm trước không?”

Katie ngẫm nghĩ mấy bức ảnh. “Em nghĩ là người này. Nhưng em chỉ nhìn thấy anh ta qua lỗ quan sát trên cửa. Joe có lẽ có thể nói với anh rõ hơn.”

“Joe à?” Ben hỏi.

“Chồng chưa cưới của em.” Katie đỏ mặt. “Chồng chưa cưới cũ của em.” Ben có biết là cô đã từng đính hôn không nhỉ?Ồ, trời đất.

Công nhận là Ben khéo xử, anh đã không cười mỉm, hay có vẻ phán xét cô. Nhưng liệu cô có nên tự phán xét mình không?

Ben đưa cho cô một quyển sổ. “Bọn anh sẽ cần sổ điện thoại của anh ta để liên lạc.”

Katie ghi ra giấy, rồi liếc nhìn mấy bức ảnh. “Em nghĩ bọn anh cho là Will Reed, người chỉnh nhạc là tội phạm mà.”

Ben cau mày. “Bọn anh đang điều tra bốn kẻ tình nghi.”

“Tất cả những người liên quan đến việc tổ chức đám cưới ư?”

Anh gật đầu. “Em có nhớ ra cái gì liên quan đến bất cứ ai trong bọn họ mà có thể giúp gì được cho bọn anh không?”

Katie thở dài. “Em chưa từng gặp một ai trong bọn họ, trừ tay DJ hôm trước. Hoặc là em thuê bọn họ qua điện thoại hoặc làm việc với trợ lý của họ. Ở chỗ cửa hàng hoa, em làm việc với... Em nghĩ tên cô ấy là Sarah. Và em cũng chỉ gặp trợ lý của Todd Sweet mà thôi.”

Rồi Katie nhớ ra phản ứng ban đầu của cô với Will Reed, tay DJ, khi cô xuất hiện ở nhà anh ta hôm qua. “Có lẽ là không có gì đâu, nhưng em hơi ớn tay DJ khi em ở đó. Anh ta có nói vài câu nhận xét kiểu tán tỉnh và loại nhạc anh ta đang mở làm em nghĩ đến những cuộc gọi với nhạc mà em nhận được.”

“Bọn anh sẽ giám sát anh ta rất chặt chẽ.” Ben liếc nhìn cái túi của Katie treo trên ghế. “Bọn anh sẽ phải tịch thu điện thoại của em. Trong trường hợp có ai đó gọi điện.”

Cảm thấy câu chuyện có vẻ thoải mái hơn, cô hỏi. “Tami có nói đến chuyện em đến chỗ bố anh. Anh nghĩ là... ý em là... thực sự em cần phải làm thế ư?”

Ben ngả người ra ghế. “Nếu anh nói không, thì em trai anh sẽ giết anh mất.” Anh thở dài. “Carl cương quyết bảo vệ an toàn cho em. Và chú ấy đòi

bằng được em đến ở chỗ bố anh.”

Katie không biết phải nói gì, nên cô không nói gì cả. Nhưng những câu hỏi cứ chạy ngược chạy xuôi trong đầu cô. Như vậy có nghĩa là anh có quan tâm cô? Có nghĩa là anh sẽ có mặt ở chỗ bố mình khi cô đến đó chứ? Liệu có thể bỏ quá cho anh chuyện đã không... không ít nhất là hôn tạm biệt cô sáng nay?

“Và thật sự mà nói,” Ben nói tiếp. “Anh nghĩ như vậy là tốt nhất. Bên cạnh đó, ông già cũng đang mong được gặp em.”

Tami gặp Katie ở hành lang. Ben đã cương quyết là Katie đi cùng xe với chị đến sở cảnh sát vì kẻ sát nhân nhận ra xe của cô. “Em xin lỗi đã bắt chị phải chờ,” Katie nói.

“Không sao đâu.” Tami giơ cuốn tiểu thuyết lãng mạn lên. “Chị có mang theo cuốn sách mà. Chị hy vọng là ông chồng chị đã không quá cứng rắn với em?”

“Không đâu,” Katie mỉm cười. “Ben có vẻ là một người rất dễ chịu. Và tuy có sự cố sáng nay, em không phải lòng anh ấy đâu.”

Tami cười lớn và bỏ quyển sách vào trong túi. “Chị được lệnh đưa em đến nhà bố. Tuy nhiên, chị phải đón cu Ben ở trường đã, và sau đó chị em mình có thể kiếm cái gì ăn trước.”

“Nghe hay đấy. Em xin lỗi vì... đã làm chị thêm bận.”

“Thực lòng mà nói, được ra khỏi nhà cũng hay lắm. Bọn chị vừa mới chuyển nhà xong và mấy tuần nay chị chỉ làm mỗi việc đóng đồ và mở

thùng đồ mà thôi.”

Trước tiên họ đi đón cu Ben ở trường mẫu giáo. Katie nhận ra thằng nhóc ngay. Có khi cô có thể nhận ra cậu nhóc ngay mà không cần xem ảnh của nó.

“Thằng bé giống bố và chú nó quá.” Cô nói trong khi thằng bé đeo chiếc ba lô có in hình Người Dơi đi như chạy về chỗ chiếc xe.

“Và nó giống hệt tính bố.” Giọng Tami đầy vẻ tự hào.

Cu Ben, gọi tắt là Benny, chui vào ghế sau, liến láu trò chuyện làm Katie chẳng hiểu gì mấy.

“Bình tĩnh nào con,” mẹ cậu bé bảo. “Và chào cô Katie đi nào. Cô ấy là... bạn của chú Carl.”

Benny cài khóa dây an toàn, rồi chồm lên ngó cô. “Cô là bạn gái mới của chú cháu à?”

Được rồi, chẳng có gì bằng bị một thằng nhóc năm tuổi soi.

“Benny, hỏi thế là không lịch sự đâu nhé?”

“Cháu xin lỗi.” Benny chồm chồm trong ghế. “Ngày xưa Amy là bạn gái của chú Carl. Cháu bắt quả tang hai người hôn nhau suốt. Nhưng cô ấy bỏ đi và khi chú đi tìm cô ấy, chú bị ăn đạn.”

“*Benny.*” Tami nói giọng cảnh cáo.

Katie liếc nhìn Tami, ước gì chị giải thích. Nhưng chẳng có lời giải thích nào hết.

Tami tròn mắt. “Đúng là trẻ con.”

Trong bữa trưa, Katie và Tami nói chuyện về những chủ đề an toàn như công việc của Katie, nhà mới của Tami, trong khi Benny chơi ở khu vực vui chơi dành cho trẻ em ở bên trong nhà hàng.

“Thế bố mẹ em có sống ở thành phố này không?” Tami hỏi.

Katie nhấc tách trà lên. Cô ghét phải giải thích và chọn một giải pháp ngắn gọn. “Bố mẹ em đều đã qua đời.”

“Ồ,” Tami nói. “Bố mẹ sinh ra em khi đã cao tuổi rồi ư?”

Katie đầu hàng và đành kể cả câu chuyện dài. Vẻ thương cảm của Tami khiến Katie nhớ lại vẻ mặt như thế của chị sáng nay.

“Chị xin lỗi nhé.” Tami nói, và rồi sự im lặng đáng sợ bao trùm.

Katie căn môi để không hỏi nếu như còn có điều gì mà Tami không nói về Carl. Thậm chí có thể hỏi chị về bạn gái cũ của anh ta, và về chuyện anh đã bị thương. Nhưng chính Carl là người cần kể cô nghe về những chuyện như thế phải không?

Nếu như anh chọn kể cho cô nghe. Cũng có thể anh không chọn cách làm như vậy. Cứ vài phút, Katie lại tự nhắc mình rằng khi cô bước vào quan hệ thoáng qua này với Carl cô biết rằng một lúc nào đó nó sẽ kết thúc.

Tuy nhiên. Katie lại chẳng biết quan hệ thoáng qua thì phải làm như thế nào. Cô chỉ có bốn cuộc tình nghiêm túc trong đời, và mỗi cuộc tình đều bắt đầu theo cách thông thường phải thế: hai người gặp gỡ quen biết nhau, tìm hiểu về cuộc đời nhau, tìm cách quan tâm đến nhau, rồi vào giường với

nhau. Katie tự hỏi, không biết cô sẽ tìm đâu ra cảm nang hợp lý cho một mối quan hệ qua đường. Có lẽ trong những cuộc tình chớp nhoáng này, đàn ông không buộc phải chuyển trò với bạn tình vào buổi sáng ngày hôm sau.

Katie cảm thấy mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ và, cô cũng thú nhận điều này, tức giận. Ở đồn cảnh sát, cô cứ mong là Carl sẽ gọi điện. Chỉ gọi để chào hay nói gì đó cũng được.

“Chị xin lỗi đã nhắc đến bố mẹ của em,” Tami nói.

Nhận ra Tami đang cố hiểu sự im lặng của mình, cô nhìn Benny. “Thằng bé dễ thương quá.”

“Em có thích có con không?” Tami bắt đầu thu dọn bát đĩa.

“Hai đứa.” Katie nói một cách tự động. “Một trai, một gái. Hơn nhau hai tuổi. Trong một ngôi nhà với cửa chớp sơn xanh lá cây ở ngoại ô.”

“Và một hàng rào gỗ màu trắng nữa.” Tami cười.

Katie nhoen cười. Và lóe lên trong cô lần nữa, cô và Carl khác biệt nhau đến nhường nào. Mọi thứ mà cô muốn, Carl đều cho là điên rồ.

Điện thoại của Tami đổ chuông và chị vừa trả lời điện thoại vừa liếc nhìn Katie. Bụng Katie thót lại, và mặc dù ý nghĩ cuối cùng của cô khi này là chuyện qua đêm với Carl là một sai lầm to, to tướng, cái ý nghĩ là người đang gọi điện có thể là anh cũng khiến tim cô nhảy nhót mừng vui.

“Dừng lại ở trường mẫu giáo để đón Benny.” Tami cau mày. “Đang ăn trưa. Ai mà biết là cần phải xin phép.” Tami tắt máy.

Katie đợi chị bảo rằng đó là điện thoại của Ben. Bởi vì nếu đó là Carl, chắc hẳn anh phải xin được nói chuyện với cô chứ? Tami không hé răng, nên Katie đành phải tự đưa mình lên thớt và hỏi, “Ben?”

Vẻ thương cảm lại hiện ra trên mắt Tami lần nữa. “Carl đấy. Chú ấy khó chịu vì chị không đưa em đến chỗ bố ngay.”

Anh chờ cô ở đó hay sao? “Anh ấy có ở đấy không?”

Tami chớp mắt. “Không. Chú ấy nói là đã nói chuyện với bố.”

Ba mươi phút sau, họ gõ cửa căn hộ của ông Hades. Người đàn ông già mở cửa với một nụ cười chào đón.

“Vào nhà đi nào.”

Cô có hiểu đúng tình cảnh của mình không nào? Giờ đây, giá mà cô có thể nghĩ ra một cái tên gì mà rửa con trai ông. Ồ, có vài cái tên như thế hiện ra trong đầu cô đấy. Nhưng người họ Ray không dùng cái ngôn ngữ kiểu như thế. Trừ phi là nó thực sự xứng đáng. Và cô thì vẫn chưa biết liệu như thế này có đáng hay chưa.

“*Tự nhiên như ở nhà nhé.*” Ông Hades nói. Rồi ông bế bổng Benny lên và quay một vòng. “Cháu nội yêu quý nhất của ông có khỏe không nào?”

“Cháu là cháu nội duy nhất của ông.” Benny cười vang.

“Chà, thằng bé sáng dạ quá.” Ông Hades quay lại với Katie. “Cháu đưa đồ vào phòng ngủ của khách đi. Bác thay ga gối rồi đấy.”

Ga gối? Có nghĩa là... Thở sâu một cái. Vậy là cô không chỉ ở đây có buổi chiều nay? Vậy có nghĩa là Carl không muốn cô ở chỗ anh. Anh đã...

ruồng bỏ cô. Katie cố gắng không phản ứng lại với nỗi đau như cắt trong tim. Cố gắng. Nhưng cứ theo cái cách mà Tami nhìn cô, Katie đoán là cô chẳng thành công rồi.

“Cô ấy có mang đồ theo đâu bố.” Tami nói, cau mày.

“Chúng ta có thể qua lấy đồ sau. Hoặc là Carl có thể mang chúng đến đây.”

Carl bỏ cô thật rồi. Xin chào mừng bạn đến với câu lạc bộ tình một đêm nhé. Hoặc đúng hơn, xin chào mừng bạn được ghi danh trong bản chiến tích, một giọng nói thì thảo trong đầu cô. Có lẽ rút cuộc tình thế này cũng xứng đáng với loại ngôn ngữ vô học đây.

Tại sao anh lại làm thế? Cô đã nói gì, đã làm gì sai đêm qua ư? Dĩ nhiên làm sao mà cô biết được? Cô không biết những luật lệ của cuộc tình một đêm – những luật lệ kiểu như cho anh làm tình với em vài lần, và đó là tất cả những gì anh muốn.Ồ, Chúa ơi, cô thật là ngốc nghếch.

“Nhà bác đẹp quá.” Katie vờ nhìn quanh. Rồi mắt cô bắt gặp những khung ảnh của Carl và anh trai. Khuôn mặt anh, khuôn mặt đẹp trai khốn kiếp của anh nhìn cô chăm chăm. Chỉ có thế, là cô biết mình không thể làm thế được. Không thể ở đây được.

Cô nhìn thẳng vào Tami. “Em phải đi lấy lại đồ đạc của em”.

Carl đậu xe vào bãi đỗ xe của tiệm hoa. Hôm nay, anh đã đi để nói chuyện với ông Sweet ở tiệm bánh ngọt Sweet và không thấy ông ta ở nhà. Anh đã hỏi thăm vài người hàng xóm của Sweet và nhận được mấy nhận xét thông thường vớ vẩn kiểu *đó là một người hàng xóm tử tế, không ồn ào*.

Anh cũng đã nói chuyện với những người hàng xóm của Mel Grimes, và cũng nhận được những nhận xét tươi đẹp tương tự. Điều ấy khiến Carl tăng thêm phần nghi vấn tay thợ ảnh. Theo lời bà già sống cạnh nhà Grimes, người đàn ông này không bao giờ dẫn phụ nữ về nhà và cũng chẳng hẹn hò bao giờ.

Carl nhớ lại những bức ảnh nude treo trên tường nhà người đàn ông. Có cái gì đó mách bảo với anh rằng một người chụp những bức ảnh như vậy hẳn phải có quan tâm mạng tính nhục dục đối với phụ nữ. Và nếu có nhục dục với phụ nữ, thì sao không hẹn hò nhỉ? Nhưng mà, chính Carl đây cũng đã chẳng hẹn hò gì từ mười ba tháng qua. Có thể là Grimes có những lý do của mình.

Tiếp đó, Carl đến gặp những người hàng xóm của Will Reeds và những lời nhận xét dành cho tay DJ không lấy gì làm tử tế cho lắm. Có vẻ như là hẳn ta là một người ồn ào, mang về nhà nhiều cô gái khác nhau và bị liên đoàn khu phố đeo đẳng vì tội kinh doanh tại gia. Tuy nhiên, không có tin tức nào cho thấy hẳn ta có vẻ là một sát nhân hàng loạt.

Rồi thì Carl đi vào vườn nhà hàng xóm và nhìn vào vườn của tay DJ. Thề là anh đã nhìn thấy mấy cái can xăng để ngay cạnh garage. Có lẽ thế còn chưa đủ để xin lệnh bắt bớ hay khám xét, nhưng cũng đủ lý do để Carl điều tra kỹ càng hơn về người đàn ông này.

Những người hàng xóm của Edwards, chủ tiệm hoa khó nhằn, thì mừng rỡ được phát biểu ý kiến về ông ta. Có vẻ như là, trước khi lần ly dị mới đây nhất, ông ta đã giam cầm người vợ cũ. Mặc dù xu hướng bạo lực gia đình không nhất thiết phải đi đôi với giết người hàng loạt, bản năng của Carl mách bảo rằng ông ta chính là tội phạm.

Và chính vì thế mà anh đến chỗ tiệm hoa. Anh có hẹn với người trợ lý của ông Edwards.

Khi anh bước ra khỏi chiếc xe hơi kiểu thể thao của mình, chiếc xe công vụ bốn chỗ của anh trai anh cũng tiến vào bãi đỗ. Carl vội vã tiến lại gần anh trai.

“Điện thoại di động của anh có hỏng không đấy?” Anh đã để lại ba tin nhắn muốn biết xem Katie có thể nhận điện được Edwards hay không. “Có chuyện gì xảy ra sáng nay thế?”

Ben bấm khóa xe. “Katie đã chọn ra Edwards, nhưng sau đó nói rằng cô ấy không chắc. Anh đã cho Joe Lyons đến để xem anh ta có đồng ý với nhận dạng này không.”

Carl chớp mắt khi nghe nhắc đến tên Joe Lyon. Đêm qua anh những muốn hỏi Katie xem người đàn ông ấy đã chấp nhận sự tan vỡ như thế nào. Nhưng nói chuyện về người cũ của cô chẳng ăn nhập với chuyện dục tình tẹo nào. Không phải là Carl đã quên đi cái cách người đàn ông nhìn cô gái tóc vàng khi còn ở trụ sở cảnh sát ra sao vào cái buổi sáng mà Tóc Đỏ và anh phải cho lời khai. Và sau khi trải qua một đêm với Tóc Đỏ, Carl không hiểu có người đàn ông nào lại nỡ dối lừa cô. Khi đã có trong tay cái tuyệt vời nhất rồi, sao còn tìm kiếm ở đâu đâu làm gì?

Sau đó, để làm rắc rối thêm những cảm xúc vốn đã rắc rối, cái ý nghĩ rằng cô đã từng ngủ với Lyon, có lẽ đã từng rửa bát với anh ta, đưa Carl đến những cảm giác lạ lùng.

“Katie thế nào?” Ngực Carl thắt lại chỉ vì nhắc đến tên cô.

Ben cau mày. “Đáng ra chú phải nói với anh chị là cô ấy chưa biết chú gửi cô ấy đến nhà bố. Tami rồi sẽ cho chú một trận cho mà xem.”

Carl bóp bên vai bị đau. “Em cũng đáng bị ăn một trận lắm. Em làm hỏng mọi sự rồi. Em... em đã ngủ với cô ấy.”

Ben dựa vào xe của mình. “Cứ theo cái cách mà cô ấy sờ hông anh sáng nay, anh nghĩ đó là một quyết định của cả đôi bên.”

Carl cau mày. “Cái gì cơ?”

“Thì anh chả nói với chú rồi đấy thôi, cô ấy có tình ý với anh hay sao ấy.” Ben cười phá lên. “Có vẻ như là hông hai bọn mình gần giống hệt nhau, ấy là vợ anh bảo thế ngay sau khi cô ấy bắt quả tang Tóc Đỏ sờ hông anh trong bếp.”

Carl chả thấy buồn cười gì cả. Anh có thể tưởng tượng ra Katie cảm thấy thế nào khi cô thức giấc và anh không còn ở đó. Nhưng chẳng phải dừng lại lúc này là tốt nhất hay sao? “Em cũng không hiểu nổi tại sao em lại để xảy ra chuyện như vậy?”

Ben cười. “Ồ, anh có thể mách cho chú biết. Cô ấy gọi cảm lắm mà.”

Carl liếc nhìn nụ cười của ông anh. “Và anh thì có gia đình rồi đấy nhé.”

“Có gia đình thôi chứ đã chết đâu. Coi chừng, anh không hề có ý muốn đánh đổi Tami đâu nhé. Anh chỉ muốn nói là anh hiểu tại sao chú lại lao vào.”

“Nhưng như vậy là sai quá, Katie đâu có phải loại người như thế. Em đúng là đồ khốn mới để chuyện ấy xảy ra.”

“Thế là chú quyết định trở nên khốn nạn hơn nữa bằng cách bỏ đi mà không nói gì với cô ấy. Và rồi vứt cô ấy ở chỗ bố mà chẳng nói trước với

cô ấy một lời.”

“Em sẽ nói chuyện với cô ấy. Em chỉ... em không biết phải nói gì. Em tính là em sẽ gặp cô ấy ở nhà bố tối nay.”

“Và sẽ nói gì với cô ấy?” Ben hỏi.

“Nói sự thật cho cô ấy nghe. Rằng em chẳng tốt đẹp gì cho cô ấy.”

“Và tại sao chú lại không tốt đẹp gì cho cô ấy?” Ben khoanh tay lại.

“Anh biết em như thế nào rồi đấy.”

“Anh biết rằng tim chú tan vỡ cách đây một năm rồi. Rằng chú bị thương trong khi cố gắng bảo vệ Amy mặc dù cô ấy đã phụ chú. Vậy ý chú là chú vẫn còn yêu Amy ư?”

“Không!” Và đó là sự thực. Anh không còn yêu Amy, không còn yêu nữa.

“Vậy thì hẹn hò với Tóc Đỏ có gì là xấu đâu nào ?”

Carl lại bóp vai mình lần nữa. “Em đã nói với anh rồi. Cô ấy không hợp với em. Chúa ơi, cô ấy theo dõi phim truyền hình *The Brady Bunch*. Cô ấy là loại phụ nữ của hôn nhân, loại phụ nữ muốn có vài đứa con.”

“Thì chú đã chẳng hỏi cưới Amy đấy sao?”

Carl nhìn anh trai mình chăm chăm. “Làm sao mà anh biết thế?”

“Chú nói với anh cái đêm chú say mềm ấy.”

Carl lắc đầu. “Vấn đề là ở chỗ lẽ ra em không nên dính dáng với Amy. Nhưng Katie... cô ấy trong sáng quá. Cô ấy không phải loại người để mình qua đường rồi bỏ đi.”

“Thế thì sao chú lại bỏ đi?” Ben nhướn lông mày.

“Bởi vì rốt cuộc em cũng sẽ làm tổn thương cô ấy thôi. Em không hoàn toàn là một thằng khốn kiếp mà.”

“Cái gì? Chú nghĩ chú không thể chung thủy được hay sao?”

“Không, không phải vậy.”

“Thế thì cái gì nào? Chú có vấn đề gì với những người đàn bà tử tế thế hả? Chú sợ hôn nhân đến nỗi chú chỉ hẹn hò với những người chả ra gì? Nhưng, đợi đã, thế cũng chả xong, bởi vì chú xiêu vẹo vì Amy, ngay cả khi... khi cô ấy chẳng phải dạng phụ nữ của hôn nhân.”

“Em không sợ. Em chỉ ích kỷ mà thôi.” Và một mặt nào đó thì đúng thế. “Em thích làm cho bản thân hạnh phúc, không lo lắng gì đến chuyện làm người khác hạnh phúc.” Phải chịu trách nhiệm về mặt tình cảm với ai đó thật là chẳng hay hóm gì, nhất là khi mình làm điều đó rất dở.

Hai cánh tay Ben vẫn khoanh lại. “Chú có biết Tami nói thế nào không? Cô ấy bảo là trực trặc của chú để cam kết với một người có nguyên nhân từ mẹ. Anh bắt đầu nghĩ là cô ấy có lý đấy.”

Carl nghiêng chặt răng. “Vợ anh có bằng tâm lý từ bao giờ thế?”

“Cô ấy rất giỏi đọc người khác.” Ben nhìn Carl như thể cũng đang cố xét người. “Đó đâu phải lỗi của chú. Mẹ đã chọn lựa. Mẹ quá mệt mỏi vì chịu đựng rồi. Và nếu anh là người phát hiện ra và mẹ yêu cầu anh không được

nói? Này, anh cũng sẽ hành động giống như chú thôi. Điều ấy cũng sẽ làm anh chết trong lòng. Nhưng anh cũng sẽ làm như thế thôi.”

Carl không muốn đào xới quá khứ. “Nào, để em lấy cuốn séc để thanh toán tiền cho buổi khám bệnh này.”

“Đừng có nói là anh đã không cố gắng nhé.” Ben rời khỏi chiếc xe và đi vào cửa hàng hoa. “Chú có đi cùng không nào?”

“Điều ấy trái lệ của anh mà?” Carl trả miếng.

“Nào nào, hãy suy nghĩ bằng cái đầu của mình đi, em trai.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY

“Xin chị làm ơn đưa em về xe của em đi.” Katie nói với Tami, và cố gắng không thể hiện cảm xúc trên nét mặt. “Em vừa nghĩ ra là em có thể ở nhờ một người bạn. Em không nên làm phiền mọi người ở đây như thế này.”

“Có phiền gì đâu.” Ông Hades chen vào câu chuyện.

Tami nhìn cô chăm chú như muốn ghi lấy hết những gì đang diễn ra trong đầu Katie. “Bố, bố trông Benny hộ con hé, con với Katie sẽ đi dạo một chút.”

“Rất tiếc,” ông Hades đáp, “vì có kẻ đang nhắm vào cô ấy, bố nghĩ là không đi dạo được đâu. Giờ thì, nếu hai đứa muốn ngồi ngoài sân sau với nhau, cứ tự nhiên.”

Tami đi về phía hai cánh cửa kéo bằng kính. “Katie?”

Katie có thể nghe thấy cuộc đối thoại rồi: *Em đã ngủ với em chồng chị mà chưa biết tí gì về chú ấy, nên đừng có ngạc nhiên là chú ấy không đáp ứng được tiêu chuẩn của em. Đừng có cư xử như thế chú ấy làm trái tim em tan vỡ nữa.*

Nào, Katie chẳng cần Tami bảo cô những gì cô đã biết. Cô chỉ cần được đưa về chỗ xe hơi của mình thôi. Đúng, càng quên anh sớm tí nào, càng tốt cho cô tí đó. Nhưng bởi vì bà chị dâu của Carl có vẻ khá cương quyết, Katie ưỡn thẳng người lên và bước ra sân.

Tami kéo hai cái ghế ở bên cái bàn kê ngoài sân sau ra. Katie ngồi xuống một cái ghế và cố để không đập đầu vào bàn theo kiểu mà Les thường làm khi cô ấy bực mình.

“Để em nói trước, em yêu Carl. Và...”

Katie giơ tay lên. “Em không trách cứ gì Carl hết. Đó là lỗi của em. Em biết thế rồi.”

“Lỗi của em ư?” Tami nhăn mặt. “Sao lại là lỗi của em khi em chồng chị là một cái đồ khốn kiếp như thế?” Chị vỗ vào cánh tay Katie. “Xin lỗi em, nhưng chuyện này không thể trút lên đầu em được. Carl đang làm chị bực mình lắm đây nên hết đời cũng không đến lượt chú ấy ăn bánh ở nhà chị nữa. Và lần sau chú ấy mang quần áo bẩn qua nhờ chị giặt, chị sẽ giặt đồ lót của chú ấy bằng một loại xà phòng sẽ khiến cả chú ấy và chồng chị bị ngứa như chưa bao giờ được ngứa cho mà xem.”

Nước mắt dâng đầy mi mắt Katie, và cô cố gắng hết sức để chúng đừng tuôn rơi nhưng rồi một giọt nước mắt cũng lăn xuống.

Tami cúi kính. “Rồi bi của chú ấy sẽ bị bong da cả tuần.”

Có lẽ cái lời tuyên bố về bi đã làm Katie thôi không muốn khóc. Cô cười. “Cám ơn chị.”

“Khỏi cần cảm ơn đi em. Nhưng có cái này chị cần nói.” Người phụ nữ chống tay lên bàn. “Đừng có đưa mình vào chỗ hiểm nguy chỉ vì Carl là đồ khốn. Chị chỉ biết là chẳng hiểu sao em có liên quan đến hai người phụ nữ người ta tìm thấy trong rừng hôm qua. Chị cũng chẳng biết chi tiết gì, nhưng chị biết rõ chồng chị. Và khi anh ấy về nhà và ngồi cả nửa tiếng trong phòng thẳng nhóc, thì đó là vì anh ấy đã nhìn thấy cái gì đó khủng

khiếp lắm mà chỉ có ngồi ngắm một đứa trẻ ngây thơ ngủ mới có thể làm anh ấy dễ chịu hơn.”

Tami hít vào. “Bố chồng chị, Ben và cả cái thằng em chồng khốn của chị nữa, bảo vệ mọi người tuyệt lắm. Em đừng có bỏ đi.”

Katie khoanh hai tay vào nhau. Mặc dù cô thêm được thoát khỏi Carl, hình ảnh Ben ngồi ngắm Benny trong giấc ngủ cũng xâm chiếm óc cô. “Em chỉ ước là em biết em đã làm gì mà bị... bỏ bằng đi thế này.”

“Này nhé, chị có thể nói là em chẳng làm gì cả. Cứ theo sự thể mà nói thì có vẻ như em đã trói được Carl. Chú ấy qua nhà chị sau hôm hai người bị nhốt. Chú ấy đã bắt Ben hứa phải đảm bảo là em được an toàn. Và khi Ben hỏi chú ấy tại sao chú ấy không đi, chú ấy cúi kinh và nói ‘Đó không phải là việc của em.’”

“Nhưng đó không phải là việc của anh ấy thật.”

“Không, nhưng nếu đó không phải là việc của chú ấy, tại sao chú ấy lại lo lắng vì em đến thế? Và Ben nói với chị là Carl nổi xung lên khi Ben đùa với chú ấy về chuyện em lao thẳng vào vòng tay Ben khi anh ấy đến tìm em.”

Katie đỏ mặt. “Lúc đấy em cứ nghĩ đó là Carl.”

“Ồ, chị biết mà. Lúc mà chị nhìn thấy mặt em khi em nhận ra em đang sờ hông chồng chị, là chị yên tâm ngay.” Tami mỉm cười. “Ý chị muốn nói là Carl quan tâm đến em nhiều. Vì thế mà chú ấy cư xử đốn mạt thế. Chẳng phải là chị biện hộ cho chú ấy đâu. Và xin thề là chị không có ý bảo em tha thứ cho chú ấy, hay cho chú ấy thêm một cơ hội, nhưng sự trừng phạt tốt nhất đó là em cứ ở lại đây, và bắt chú ấy trả giá. Chị cược năm mươi đô la là chú ấy không thể xa em được.”

Hít một hơi, Katie hỏi. “Có phải là Carl nhờ chị đưa em đến đây để anh ấy không phải dây dưa gì với em nữa không?”

“Chú ấy chỉ nói với Ben là chú ấy không nghĩ em ở lại chỗ chú ấy là một ý hay. Bảo anh chị đưa em tới đây. Trước khi bọn chị ghé qua đón em, bọn chị cứ tưởng là em biết về sự thay đổi này rồi.”

Carl bỏ cô thật rồi. Xin chào mừng bạn gia nhập Bản danh sách chiến tích!

“Nhưng em cũng không thể đưa mình vào chỗ nguy hiểm vì vậy...”

Katie giơ tay lên. “Em sẽ ở lại.” Có lẽ không phải vì cái lý do mà Tami đã nghĩ. Cái ý định bắt Carl phải trả giá chẳng khiến cô hào hứng. Được rồi, cũng có. Anh ta là đồ khốn kiếp. Và một sự báo thù cũng có thể sẽ khá ngọt ngào. Nhưng đó không phải là lý do khiến cô ở lại. Chính chuyện Tami kể về Ben ngồi hàng giờ ngấm con trai ngủ khiến cô quyết định như vậy. Chắc chắn là cô cũng không muốn chính mình trở thành lý do khiến Ben Hades hay bất cứ viên cảnh sát nào phải ngồi hàng giờ ngấm một đứa trẻ ngây thơ để có thể quên đi chuyện cơ thể cô đã bị tra tấn thế nào.

Bây giờ, cô chỉ còn phải tự thuyết phục mình rằng trái tim cô vẫn còn nguyên vẹn.

Carl và Ben đi vào cửa hàng hoa và Carl đề nghị gặp Sarah. Người bán hàng nói là cô ấy sẽ đến ngay. Trong khi họ chờ đợi, Ben bắt đầu nhìn ngó xung quanh. “Có khi anh mua cho Tami mấy bông hoa.”

Carl đi về phía tủ lạnh giữ hoa tươi cùng với anh trai mình; mấy bông hoa đỏ hôm trước đập vào mắt.

“Tôi có thể giúp gì các ông đây?”

Anh và Ben quay về phía người trợ lý của Edwards.

“Xin chào.” Sarah nói và dẫn họ vào văn phòng. Khi Carl giới thiệu Ben là anh trai, cô ta có vẻ ngạc nhiên. “Thường thì chú rể và phù rể chẳng bao giờ quan tâm đến hoa.”

Ben nhìn anh và giơ thẻ công vụ ra. “Thực ra, thưa cô, chúng tôi muốn hỏi cô ấy điều về ông chủ của cô.”

Người phụ nữ không có vẻ ngạc nhiên lắm. “Về chuyện gì thế?”

Carl ngồi xuống một cái ghế kim loại lung lay. “Cô có biết liệu giữa ông Edwards và bà Tabitha Jones, người tổ chức đám cưới có xích mích gì không?”

Người phụ nữ tái mặt. “Chuyện này có liên qua đến việc bà ta bị sát hại ư?”

“Làm ơn hãy trả lời câu hỏi.” Ben nhìn cô ta trừng trừng.

“Tôi... cách đây vài tháng, họ có hẹn hò với nhau.”

Mắt Ben mở to và Carl có thể đoán chắc là Edwards đã không nói gì về việc này trong khi cho lời khai. “Chuyện kết thúc không được tốt đẹp ư?” Ben hỏi.

“Tôi... không thể biết.” Sarah ngắc ngứ.

Carl ghé sát lại. “Ở đây có lệ gửi hoa cho cô dâu, chú rể vài tuần trước đám cưới không?”

“Ý ông là, của cửa hàng hoa gửi?”

“Đúng vậy.” Carl nói thêm. “Như một lời chúc.”

Cô ta chớp mắt. “Chúng tôi... chưa bao giờ làm vậy.”

Ben và Carl nhìn nhau hiểu ý. “Nghĩa là cửa hàng hoa không gửi cho Katie Ray hoa vào tối ngày thứ Hai?”

Đôi mày của người phụ nữ nhướn cao. “Ý ông nói đám cưới của Ray-Lyon phải không?”

“Đúng thế.” Bụng Carl quặn lên khi nghe thấy tên Katie gắn với tên người đàn ông lẽ ra sẽ cưới cô.

Sarah có vẻ bối rối. “Chắc ông nhầm đấy. Bà Jones đã thông báo với chúng tôi hôm thứ Bảy tuần trước là chúng tôi sẽ không làm hoa cho đám cưới đó. Tôi đã hủy các đơn hàng đặt hoa cho đám cưới ấy rồi.”

Có ai đó gọi Sarah ở đằng trước, và cô ta cáo lỗi. Ben lấy điện thoại di động ra và bấm số.

“Hades đây. Joe Lyon có nhận dạng được bức ảnh chưa?” Ngừng lại. “Tốt lắm.” Một nụ cười nở trên môi và anh tắt máy. “Anh ta đã chọn Edwards. Anh nghĩ là chúng ta tóm được ông ta rồi.”

“Cậu buông mình ra được rồi đấy.” Katie toài ra khỏi vòng tay của Les. Les đã ghé qua chỗ ông Hades mà không báo trước.

“Mình xin lỗi nhé.” Cô nói. “Nhưng khi mình gọi điện vào di động của cậu và Ben Hades nói là cậu ở cùng với một vệ sĩ, nó gây ấn tượng mạnh cho mình. Bạn thân nhất của mình đang là đích nhắm của một kẻ giết người hàng loạt.”

“Tệ nhỉ, phải không nào?” Katie thú nhận.

“Mình nghĩ thế.” Les nhìn qua căn hộ của ông Hades. “Rồi anh ấy bắt mình phải thề là mình không được nói cho ai biết cậu ở đâu. Nhất là mẹ mình, bởi vì Hades nói cho mình nghe làm thế nào mà cái tên biến thái kia có thể tìm ra phòng khách sạn của cậu. Mình xin lỗi nhé, mình không bao giờ ngờ rằng...”

“Không sao.” Katie nói. Và đó là một lời nói dối to tướng. Kể từ khi Tami đi rồi, Katie cố gắng chiến đấu chống lại nước mắt. Cứ vài phút cô lại nhớ về đêm qua đã tuyệt vời đến mức không thể tin được thế nào. Và không phải chỉ riêng có chuyện xác thịt.

Ừm, cũng có tính cả chuyện thể xác. Nhưng còn có cả nhiều điều khác nữa. Họ đã cùng cười phá lên với nhau ra sao, đùa với nhau thế nào, và khi có Carl ở bên, cô cảm thấy an toàn biết nhường nào. Không có anh ở bên cô nữa, cả buổi chiều nay cô không thấy an toàn. Cô lại bắt đầu nhớ lại những hình ảnh khi Tabitha bị trúng đạn. Đúng thế, đầu óc cô cứ nhảy từ những ký ức về dục tình tuyệt diệu sang hình ảnh Tabitha đầm máu. Nào, còn có sự kết hợp nào như thế nữa không đây?

Katie đưa Les vào phòng ngủ dành cho khách và họ ngồi phịch xuống giường theo cái kiểu mà những người bạn gái thường làm khi đã đến lúc phải nói chuyện nghiêm chỉnh.

Les quan sát cô. “Cậu cần môi. Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Katie nằm vật ra và nhìn lên trần nhà. “Chết mẹ mình rồi.”

Les cũng ngả người nằm cạnh cô. “Để mình hỏi lại cho rõ nhé. Cậu nói ‘chết mẹ’, chứ không phải là ‘mẹo’, phải không?”

“Đáng để nói tục lắm. Mình đã ngủ với anh ta rồi.”

“Và bây giờ cậu nhận ra rằng cậu vẫn còn yêu Joe à?”

Katie quay người để nhìn Les. “Không!”

Les có vẻ nhẹ cả người. “Thế thì sao lại đáng để nói tục chứ?”

Katie không trả lời.

Les ngồi dậy. “Anh ta dở ẹc trên giường hay sao?”

“Không. Trên giường cũng được.” Katie nghiêng rằng. Cô không thể nói dối. “Ồ, Les, anh ta thật tuyệt vời trên giường. Anh ta mang tới khoái cảm đến cong cả người ở trên giường.”

Les cười khúc khích, rồi nghiêm nghị trở lại. “Cậu có một anh chàng lực sĩ làm tình tuyệt vời, lại cố gắng bảo vệ cậu, thế mà sao trông cậu như bánh đa gặp nước thế kia? Có chuyện gì mình còn chưa biết sao?”

“Bởi vì anh ta là một thằng ngốc.”

“Ôi chao. Cậu chả bao giờ dùng từ ‘thằng ngốc’ cả. Thế này là phải tệ lắm đây.”

Katie giật lấy một cái gối trên giường và ôm lấy nó. “Sáng nay anh ta bỏ đi mà chẳng nói năng gì. Không một lời cảm ơn hay thậm chí cũng không nói được một câu ‘Anh có số điện thoại của em rồi, anh sẽ gọi điện cho em.’”

“Ái chà.”

Katie nhảy nhảy môi dưới. “Và khi mình tỉnh dậy, anh trai và chị dâu anh ta đã có mặt với lệnh đưa mình đến đây. Có vẻ như anh ta không muốn mình ở chỗ anh ta nữa.”

“Đồ ngốc!” Les nói giận dữ.

“Mình biết.” Tim Katie lại nói lên. “Vậy thì nói cho mình biết tại sao mình lại đau đớn thế? Lẽ ra mình chẳng nên nhớ một thằng ngốc mới phải chứ.”

“Chính những tay trợ trên lại là những tay làm chúng ta đau đớn hơn cả. Có nhớ anh chàng Paul mà hôm trước chính cậu đã nhắc tới một cách không đúng lúc tí nào không?”

Katie gật đầu. “Paul đích thị là một thằng ngốc.”

Les thở dài. “Và cũng có vẻ như mấy tay đó lại chiến nhất trên giường chứ.”

Mắt Katie tròn xoe. “Les Grayson, cậu thật đáng xấu hổ. Cậu đang nói rằng Paul còn chiến hơn cả anh trai mình đấy hả?”

Mặt Les sầm xuống vì cảm giác tội lỗi. “Không chiến hơn. Chỉ khác nhau mà thôi.”

Katie nghĩ là chính bản thân Les không nhận thấy rằng đây là lần đầu tiên kể từ khi Mike mất, cô ấy nhắc tới một người bạn trai cũ. Có nghĩa là có thể Les bắt đầu sống tiếp. Có thể chẳng? Rồi Les lại đưa tay lên chạm vào chiếc nhẫn nằm dưới áo cô.

Katie kéo tay Les ra. “Đã đến lúc để anh ấy an nghỉ đây.”

Mắt Les rơm rớm. “Mình yêu anh ấy rất nhiều, nhưng mình nghĩ những gì đang diễn ra trong óc mình lúc này không chỉ đơn thuần là để anh ấy an nghỉ. Mình sợ hãi. Mình sợ hãi bước vào yêu lần nữa để rồi lại đánh mất nó đi. Mình không thể sống được nếu lại mất đi một người khác nữa.” Cô chớp mắt và một giọt lệ rơi xuống.

Katie cầm tay Les. “Cậu chỉ đang bối rối thôi mà. Bởi vì, Les Grayson, cô gái đã dám thân trần bơi trên sông Guataloupe, cô gái đã dám giấu diếm đưa bạn trai lên tận phòng ký túc xá, cô gái dám nói với các đầu bếp ở Boston rằng món gà rán của họ chưa đúng hương vị miền nam, sao vậy, cô Les Grayson đó chẳng sợ hãi điều gì.”

Les sụt sịt và cười khúc khích cùng một lúc. Rồi cô trở lại nghiêm nghị. “Mình biết rằng Joe đã nói với cậu...”

“Rằng hai người bị cuốn hút lẫn nhau.” Katie nói nốt.

Lông mày Les nhíu lại. “Mình thề đấy Katie ạ, khi mình nhìn thấy anh ấy lần đầu ở quầy bar, mình không biết anh ấy là ai và anh ấy đúng là... quá tuyệt. Và rồi khi mình biết được rằng anh ấy là ai, suýt nữa là mình chết ngất.”

Katie thở dài. “Les nghe mình nói này. Thật sự là, mình đã lục lọi khắp tâm hồn mình xem có tí khó chịu nào không, nhưng chẳng có tí gì. Chẳng

có lý do gì ngăn... ngăn cậu và Joe thử tiến tới với nhau.”

“Mình thì không nghĩ đó là một ý hay.”

“Tại sao không?”

“Nhiều lý do lắm,” Les nói; rồi cô lại ngả người xuống giường. “Thế cậu sẽ làm gì với thằng ngốc nào?”

“Quên anh ta đi,” Katie nói. “mình ghét có mặt trong bảng chiến tích lắm.”

Les trở mình. “Cậu có yêu anh ta không?”

“Yêu? Cậu đùa đấy hả?” Im lặng bao trùm, rồi thì sự thật cũng bung ra. “Khi mình ở bên anh ta, mình cảm thấy an toàn, và chuyện này nghe có vẻ ngốc nghếch, nhưng có vẻ như anh ta hiểu mình, nhìn thấu bên trong mình. Có nhớ mình đã kể cậu nghe chuyện anh ta tặng mình bức tranh do voi vẽ không? Mình chỉ vừa mới quen biết anh ta, ấy thế mà bằng cách nào đó anh ta có thể cảm nhận được rằng việc vẽ tranh quan trọng đối với mình. Và anh ta chỉ cần nhìn mình là biết khi nào mình lo sợ. Anh ta nói với mình. ‘Hít thở đi nào, Tóc Đỏ.’ Và lần nào anh ta nói vậy cũng đều trúng cả.”

Katie ôm chặt cái gối hơn. “Và anh ta làm mình cười và... Mình luôn luôn phải nỗ lực để xứng đáng là người mang họ Ray. Mình không bao giờ cảm thấy mình đủ tốt, đủ sắc sảo, đủ xinh đẹp, đủ nhạy bén. Nhưng khi mình ở bên Carl, mình cảm thấy mình là người như vậy.”

Cô nhắm mắt lại. “Ồ, Chúa ơi, Les. Mình nghĩ chỉ chút nữa là mình phải lòng cái anh chàng ngốc này rồi.”

Họ cùng ngồi đó hơn một phút, trước khi Les lại cất tiếng hỏi. “Vậy thì, cậu sẽ làm gì với chàng ngốc đây?”

Katie ngồi thẳng dậy, vẫn ôm cái gối. “Mình mà gặp lại anh ta, mình sẽ đá cho một phát.”

Les cười phá lên. “Thật không uổng công mình kèm cặp cậu.”

Baby và Precious đón chào Carl đầy tình cảm từ ở cửa. Anh quỳ xuống và vỗ vỗ mấy cái vào từng con chó. Rồi, đứng dậy, nhìn chăm chăm vào cái ghế sofa. Anh tưởng tượng ra Tóc Đỏ ở đó.

Anh cần một lon bia. Anh đi vào bếp, và ở trong ấy, chết tiệt thật, anh cũng nhìn thấy Katie. Cô đang ngó ra từ phía sau cánh cửa nhà kho, bối rối vì bố anh làm phiền họ... Carl liếc nhìn cái bồn rửa và đột nhiên cương cứng. *Cút thật*. Anh lấy cho mình một lon bia.

Tự hành hạ bản thân, anh đi vào buồng ngủ, nhìn tấm trải giường nhăn nhúm. Những hình ảnh lại ùa về: trông cô ra sao khi cô ngồi bên trên anh, hương vị giữa hai đùi cô, và sự khít khao của cô khi... Anh thở hắt. Mùi hương nồng nàn của cô vẫn còn thoang thoảng đâu đây.

Anh đi ra ngồi xuống một chiếc ghế ở bên bàn ăn, nơi duy nhất không vướng bận hình ảnh cô. Rồi thì trong óc anh lại hiện lên hình ảnh những cái quần áo chồng chất lên nhau trong phòng ăn. Của cô. Của anh. Bên nhau.

Anh đưa tay lên xoa bóp vai, nhớ ra mình đã muốn mua mấy bông hồng đỏ cho Katie. Vụ án sắp sửa khép lại. Có lẽ cũng chẳng sao nếu trải qua những ngày còn lại với cô, hưởng thụ cùng nhau thêm vài hôm nữa. Sai rồi.

Tốt hơn cả là cắt đứt từ bây giờ. Bên cạnh đó, sau vụ mất tích đột ngột sáng nay, cơ hội để anh quay trở lại và được cô tha thứ là một số không.

Vậy thì cứ để cho cô tức giận. Kết thúc mọi chuyện trọng giận dữ còn hơn là một lời chia tay buồn. Anh nhấp một ngụm bia.

Baby cào cào chân anh. Anh đẩy lui cái ghế ra để con chó có thể nhảy lên đùi. Rồi đến lượt Precious cuộn tròn dưới chân. Anh không cần một người đàn bà. Anh đã có hai con chó xù nhắng nhít rồi. Và một lon bia.

Anh nhấp thêm một ngụm bia mát lạnh. Tóc Đỏ đáng được biết rằng cô quá tuyệt vời so với anh. Và hiểu phụ nữ như anh, có lẽ cô cũng đáng có được một cơ hội để nói với anh rằng anh là đồ khốn nạn. Bên cạnh đó, chẳng nào anh cũng phải mang đồ của cô tới cho cô.

Một lát sau, anh dùng chìa khóa của mình để vào căn hộ của bố anh. Khi vừa đi hết hành lang, anh nhìn thấy bố mình ngồi trong một chiếc ghế quen thuộc, đọc sách. Ông hạ tờ báo xuống.

“Bố đoán là sớm muộn gì con cũng sẽ tới.” Tờ báo lại sột soạt vì ông lại tiếp tục đọc.

Tiến sâu hơn vào gian phòng, Carl tìm kiếm Katie. Mặc dù biết thừa rằng nó sẽ là một cú đâm vào bụng, anh vẫn khát khao được thấy cô, chỉ để nhìn, chứ không chạm vào cô.

“Cô ấy ở trong phòng ngủ của mình ạ?” Anh lại xoa xoa vai. Rồi đặt cái túi sách với đồ đạc của cô xuống bên cạnh ghế sofa.

“Đâu có.” Ông không ngẩng lên.

“Trong phòng tắm ạ?” Carl lại hỏi.

“Đâu có.”

Carl chờ người. “Chết tiệt thật! Bố không để cô ấy đi đấy chứ bố?”

Tờ báo lại sột soạt. “Cô ấy ở sân sau.”

Anh hít một hơi thật sâu. Chùi hai bàn tay đầy mồ hôi vào túi quần bò, anh bước vài bước về phía hai cánh cửa kéo.

“Nếu là bố, thì bố không ra ngoài đó đâu.” Bố anh không ngẩng đầu lên.

Carl nuốt nước bọt. “Cô ấy đang giận lắm hả bố?”

“Có lẽ thế. Nhưng đó không phải là lý do khiến con không nên ra ngoài đó.”

Carl rời mắt khỏi tấm rèm dày, nặng trĩu che hai cánh cửa để nhìn ông. “Tại sao con lại không nên ra?”

“Cô ấy đang có khách.”

“Khách à?” Carl nhớ ra là Ben nói với anh anh ấy đã cung cấp địa chỉ nhà bố cho Les, bạn của Katie. Xoay xoay vai, Carl tiến tới ngồi xuống ghế sofa. Anh lại tự hỏi không biết Les có phải là cô gái tóc vàng ở đồn cảnh sát đêm hôm trước. “Cô tóc vàng phải không?”

“Ai tóc vàng cơ?”

“Bạn của Katie, Les ấy mà?”

“Ồ, phải rồi. Cô ấy tóc vàng. Cô ấy cũng có đến đây hồi chiều.”

“Cũng ấy ạ?” Carl hỏi.

“Chính thế.” Tờ báo không nhúc nhích.

Carl liếc ngay về phía cánh cửa kính. “Thế bây giờ ai đang ở ngoài kia?”

“Chồng chưa cưới của cô ấy.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM

Katie nhìn Joe dăm dăm. Khi Ben gọi điện và nói là Joe tìm cô, cô đã nói Ben cho anh ấy địa chỉ. Cảm giác hơi kỳ quặc khi gặp lại Joe sau khi cô đã ngủ với Carl ngay sau khi hai người chia tay, nhưng đúng là cô vẫn muốn là bạn của Joe. Và để làm được như vậy cả hai người đều phải chấp nhận rằng sẽ có người khác trong đời của họ.

Katie đã đi đến kết luận là cô không có vấn đề gì với chuyện đó, nhưng cô không rõ về phía Joe thì sao.

“Anh chỉ muốn kiểm tra xem em thế nào thôi.” Anh ngoái nhìn lại cánh cửa dẫn vào bên trong căn hộ.

“Em ổn cả mà.” Cô nói dối. Ông Hades đã đối xử với Joe cứ như thể anh là một mẫu rác dính vào đế giày mà ông cần phải chùi bỏ đi, và Katie cũng khá hiểu nguyên do. Ông chỉ muốn bảo vệ lợi ích cho con trai mình mà thôi. Ông chẳng cần phải làm như vậy; con trai ông nào có để tâm gì đến cô. Tất cả những gì anh ta muốn chỉ là một đêm tình ái và anh ta cũng đã đạt được rồi. Nỗi đau đã hằn sâu trong tim cô và dai dẳng như căn bệnh đau bụng do virus gây nên vậy.

“Em biết đấy, nếu em muốn đến ở chỗ anh, em có thể làm thế. Và ý anh nói là... như bạn bè.”

Cô mỉm cười. “Em biết.” Và ngay sau khi hiểu ra là Carl đã bỏ rơi cô, cô suýt nữa đã quyết định làm thế. Nhưng cô không muốn làm hỏng bất kỳ cơ hội nào có thể có giữa Les và Joe.

“Anh đã thông báo với mẹ anh chưa?” Katie khép hai vạt áo lên chặt hơn.

Joe lùa tay lên mái tóc. “Đừng có hỏi anh về chuyện đó.”

“Tệ lắm hả?” Katie nhúu mày.

Joe cười. “Có thể nói là như vậy.”

“Ồ, Joe, mẹ anh chỉ cô đơn thôi và anh là tất cả đối với mẹ.”

“Chính vì thế mà anh nói với mẹ là mẹ cần một cuộc sống của riêng mình.”

Katie không thể tranh cãi về điều đó.

Joe lại nhìn về phía cửa căn hộ. “Anh cứ tưởng em ở chỗ tay thám tử ư? Tại sao em lại ở nhà bố anh ta?”

Katie cố không phản ứng. “Em nghĩ như thế này là tốt nhất.”

“Có chuyện gì đã xảy ra ư?”

Nhìn tránh ra chỗ khác, cô trả lời. “Cũng đại loại thế.”

“Anh rất tiếc,” anh đáp, giọng chân thành.

Cô nhìn anh và quyết định giờ là lúc thích hợp nhất để chuyển sang chủ đề tiếp theo. “Em đã nói chuyện với Les.”

Anh chớp mắt. “Cô ấy kể cho em nghe chuyện đêm qua à?”

Katie nhớ lại bầu tâm sự mà Les đã trút ruột gan trước khi đi. “Một chút.”

Mắt anh ánh lên vẻ biết lỗi. “Anh xin lỗi.”

Cô giơ tay ngăn lại. “Joe, em không buồn anh đâu, thật đấy. Em chỉ muốn anh biết rằng Les đang rất dễ tổn thương trong lúc này. Hãy cho cô ấy thêm thời gian.”

Anh quan sát cô. “Em thực sự không phiền lòng vì chuyện này ư?”

Cô mỉm cười. “Anh muốn nghe một điều gì thật điên rồ không?”

Anh tròn mắt. “Làm như mọi chuyện còn có thể điên rồ hơn được nữa không bằng?”

“Ở một khía cạnh nào đó, em nghĩ em đã chọn anh cho Les.”

Mắt anh mở to. “Em làm gì cơ?”

“Em biết chuyện này nghe nực cười. Nhưng anh y như anh trai của em vậy.”

Anh cười vang. “Này, điều đó giải thích tại sao chuyện tình dục không được tuyệt lắm.”

Cô cũng cười phá lên. “Thật đấy mà, anh thực sự là tuýp người của Les.”

Nụ cười của anh bỗng tắt. “Cô ấy có vẻ không nghĩ như em đâu.”

“Cho cô ấy thêm chút thời gian đi.” Katie đứng dậy và bước tới ôm lấy anh.

Carl ngồi trên ghế sofa, cố gắng phán đoán xem vì sao anh phải quan tâm xem Tóc Đỏ có quay lại với Joe Lyon không khi mà... khi mà giữa anh và Tóc Đỏ đã kết thúc. Ốc anh rồi như tơ vò. Rồi không thể chịu đựng thêm được nữa, anh đứng phắt dậy khỏi ghế.

“Cô ấy đang tiếp Joe Lyon? Ở ngoài kia. Ngay lúc này?”

“Chính thế.” Bố anh lại lật trang báo và Carl có thể thề rằng anh nghe thấy ông cười khẽ.

“Cô ấy chia tay anh ta rồi mà.” Carl hết nhìn cánh cửa lại nhìn bố. “Anh ta đâu có còn là chồng chưa cưới của cô ấy nữa.”

Tờ *Chronicle* hạ thấp xuống, và ông nhìn anh qua trang thể thao. “Chia tay. Hàn gắn. Con biết thanh niên bây giờ thế nào rồi đấy.”

“Họ làm lành ư?” Tim Carl đập thành thịch. Cô ấy đã rửa bát đĩa với anh. Họ đã làm tình với nhau. Làm sao cô ấy còn quay lại với Joe được chứ?

Chính anh đã cho cô đủ lý do để làm điều đó, nhưng đầu sao.

“Bố chỉ đoán thôi.” Ông nói. “Cô ấy có vẻ vui vì gặp lại anh ta.”

“Có vẻ vui ư?” Carl bước hai bước về phía cửa.

“Nếu là bố thì bố không ra ngoài đó đâu con trai.”

“Anh ta không xứng đáng với cô ấy.” Carl quay người và cuối cùng cũng tìm ra một lý do đích đáng giải thích tại sao Katie không thể quay lại với Joe Lyon. “Cái tay khốn đó đã dối lừa cô ấy. Và con nghĩ là với chính bạn của cô ấy, cô nàng Les.”

“Nào, bố chắc rằng một người phụ nữ như Tóc Đỏ thừa sức xử lý chuyện đó.”

Carl tiến tới chỗ tấm rèm và kéo chúng ra. Và khốn kiếp, Tóc Đỏ đang đứng đó với Lyon, và cái tay tồi tệ đó lại đang ôm cô trong tay.

“Ồ, cắt thật.” Joe nhìn thấy người đàn ông nhìn mình từ bên kia cánh cửa kính và anh buông ngay hai tay đang vòng quanh người Katie ra. Đó chỉ là một cái ôm tạm biệt giản dị. Nhưng theo ánh mắt của Carl Hades, người đàn ông ấy không nghĩ mọi thứ chỉ giản đơn như thế.

“Anh nghĩ chúng ta có khách.” Anh nói với Katie.

Cô ngược lên, và cả một trời đớn đau hiện lên trong mắt. Cái ý nghĩ ai đó làm cô đau đớn khuấy lên trong lòng Joe những cảm giác khó chịu. Không phải là ghen tuông, nhưng là sự cần thiết muốn được bảo vệ cô khỏi bất cứ kẻ tồi tệ nào.

Joe liếc nhanh về phía tay thám tử tư, và nhìn thấy sự ghen tuông trong mắt anh ta. Joe biết một số đàn ông chỉ ghen tuông cho đáng mặt đàn ông, nhưng có những người đàn ông ghen tuông vì họ thực sự quan tâm.

Cánh cửa bật mở ra và tay thám tử tư bước ra ngoài. Joe đứng như một người đàn ông biết chiến đấu và sẵn sàng chiến đấu. Joe chẳng phải là người thích đánh nhau nhưng anh đâm cũng khá mạnh khi bị đâm.

Katie chắc hẳn đã nhận thấy cùng một dấu hiệu trong tâm trạng người bạn trai mới của cô, bởi vì cô nhảy vào giữa hai người đàn ông. Mắt cô hết nhìn Joe lại nhìn Hades. “Em nghĩ hai người đã gặp nhau rồi.”

“Ở đồn cảnh sát.” Joe gật đầu, sẵn lòng tiến trước một bước để xóa bỏ sự căng thẳng.

Rõ ràng chưa sẵn lòng bỏ cuộc, Hades khoanh hai tay trước ngực. “Làm sao anh biết Katie đang ở đây?”

Joe ưỡn thẳng vai. “Anh trai của anh nói với tôi.”

Cái tin ấy chưa hẳn được Hades chào đón. Nhưng ít ra thì sự ngông nghênh của anh ta cũng bớt phần nào. Joe nhìn Katie. “Anh phải đi đây. Nếu em cần gì anh, gọi cho anh nhé.”

“Cô ấy sẽ không cần anh đâu.” Carl nói.

“Cái gì cơ?” Katie bật ra, và tí nữa thì Joe cười phá lên khi nhìn vào mắt cô. Katie chẳng bao giờ nhìn anh như vậy: sự pha trộn giữa tức giận và đam mê. Nhưng Les thì có đấy.

Rồi Joe nhìn Hades và nhìn thấy cũng một sự mãnh liệt như vậy trong mắt anh ta. Có cái gì đó mách bảo Joe rằng anh chàng này có quan tâm đến Katie. Cũng có điều gì đó mách bảo với anh rằng, nếu tình hình thuận lợi, hai người này có thể nên duyên. Nhưng cái đồ khốn ấy đã làm gì để cô tổn thương đến thế nhỉ?

Joe nhìn thẳng vào mắt người đàn ông kia. “Nếu Katie cần đến tôi, tôi sẽ có mặt.” Anh không chớp mắt, ngay cả khi Hades bước lại gần hơn.

Bỗng dưng ông Hades xuất hiện như thế ông cảm thấy sự căng thẳng đang bùng nổ bên ngoài. Ông đặt một tay lên vai con trai cảnh báo.

Joe tiến thêm một bước nữa và hôn nhẹ lên má Katie. Anh chẳng thích thú gì việc đấm đá với Hades, nhưng một người đàn ông biết rằng mình có đối thủ cạnh tranh sẽ ít cư xử như một kẻ tồi tệ hơn. Rồi, trước khi Hades có cơ hội bình tĩnh lại, Joe bỏ đi. Buck tiễn anh ra cửa.

Katie cảm thấy sự tức giận sôi trong bụng. Làm sao anh ta dám bước ra đây và ra vẻ đàn ông cứ như thể anh ta có quyền gì với cô không bằng sau khi đã chối bỏ cô như chối bỏ một món quà không mong muốn? Cô khoanh hai tay trước ngực và tự bảo mình hít thở trước khi Carl kịp nói ra.

“Cái chuyện chó chết gì đang diễn ra thế này?” Carl quăng câu hỏi vào cô.

“Em cũng đang tự hỏi mình đây,” Cô vặc lại.

“Lại làm đám cưới với nhau à? Em chấp nhận cho cái đồ tồi tệ ấy quay lại ư?”

“Joe Lyon chưa bao giờ là kẻ tồi tệ cả. Không phải như người ta.”

Quai hàm Carl nghiến lại. “Có lẽ em nên hỏi anh ta về cảm giác của anh ta với cô bạn của em trước khi em nói như vậy!”

Katie không biết làm sao mà Carl lại có thông tin như vậy, nhưng có quan trọng gì. “Ít nhất thì anh ấy... cũng xem *The Brady Bunch*.”

Cô nhìn thấy đòn tấn công bằng lời nói của mình đánh vào đúng chỗ mà cô muốn: dưới thắt lưng.

“Em sẽ cưới anh ta ư?” Những lời nói thốt lên như những tiếng gầm.

Sự thực bật ra. “Không. Nhưng có gì mà anh phải quan tâm cơ chứ? Em đã trao anh những gì anh muốn rồi. Chúng ta kết thúc rồi.” Không thể kiểm soát được nỗi đau trong ngực, cô lao qua anh và đi vào trong nhà. Bố anh nhúu này khi nhìn thấy cô bước vào.

Carl đi theo cô vào bên trong. “Mình chưa nói chuyện xong.”

“Xong rồi, mình nói xong rồi.” Cô không nhìn lại phía sau khi cô đi vào bếp và tìm túi xách của mình. Nhưng cô có một thứ cô phải trao lại cho anh ta. Cô đã mất hơn một giờ đồng hồ để cạy được rằng ông Hades, cuối cùng thì ông cũng chịu thua vào cho cô biết giá tiền công của Carl.

“Em quay ra ngoài kia với anh.” Carl ra lệnh, và chỉ về phía cửa.

Cô không đáp. Thay vào đó, cô mở tung cái túi xách, lấy ra cuốn séc cô đã viết, và gặp anh ta ở cửa. Cô quăng tờ séc vào tay anh ta. “Chỗ này đủ để trang trải đấy.”

“Trang trải cái gì?” Anh hỏi cộc lốc.

“Tiền công của anh. Em không nghĩ là em phải trả tiền cho anh khi chúng ta bị nhốt ở trong nhà Tabitha vì đó không phải là lỗi của em. Nhưng em trả anh tiền công ngày hôm qua bắt đầu từ lúc ăn trưa cho đến bây giờ. Bố anh đã cho em biết giá tiền công của anh. Em phải nói là cũng hơi đắt đấy.”

Anh liếc nhìn tấm séc. “Tiền công anh làm gì cơ?”

“Tiền công anh theo đuổi vụ của em. Chẳng phải đó là công việc của anh sao: điều tra tư nhân? Bảo vệ mọi người. Giải quyết vấn đề của họ.”

“Quý thần ời, Katie, chúng mình đã ngủ với nhau mà!”

“Ồ, em cũng phải thanh toán cả tiền công cho việc đó nữa sao?”

“Mẹ kiếp!” Anh xé đôi tấm séc. “Em chưa bao giờ thuê anh cả.”

“Đúng thế đấy.” Cô đáp ngay. “Nhưng trong trường hợp anh còn băn khoăn, em *sa thải* anh đây. Em không còn là vấn đề của anh nữa, anh hiểu chưa nào?”

“Nếu em nghĩ là anh để cho em rời khỏi đây và để một thằng chó đẻ nào tóm được em, thì em nhầm rồi đấy.”

Cô tiến tới. “Em sa thải anh rồi. Nhưng em đã thuê bố anh.”

Carl trông như thể sắp phát điên. “Bố anh làm việc cho anh.”

“Trong vụ này thì không. Và nói để anh biết nhé, nếu em muốn đi ra khỏi đây, em có thể ra khỏi cửa mà anh chẳng thể làm được bất cứ điều gì để ngăn em. Nhưng anh tin hay không thì tùy, mặc dù sự có mặt của anh ở đây lúc này làm em khó chịu lắm, anh không đáng để em liều thân.”

Cô nhìn về phía hành lang dẫn tới căn phòng của mình, nhưng có cái gì đó khiến cô quay lại. Cổ họng cô nghẹt lại. “Dẫu sao, cũng cảm ơn anh về một đêm tuyệt vời hôm qua.”

Cô sập cửa và nghe thấy ông Hades nói, “À, mọi thứ diễn ra hay hơn ta tưởng nhiều.”

Một giờ sau, Carl tựa đầu vào cánh cửa phòng ngủ. *Dẫu sao, cũng cảm ơn anh về một đêm tuyệt vời hôm qua.* Chẳng có gì cô nói đêm nay lại khiến anh đau hơn câu đó. Bởi vì những lời của cô đã khiến anh hiểu mình đã làm cô đau đớn đến nhường nào. Khốn nạn thật! Anh thực sự là một kẻ chẳng ra gì.

“Katie, xin em hãy mở cửa ra để mình nói chuyện,” anh lại nói. Cô không hề nói một lời kể từ khi cô vào trong phòng.

“Anh sẽ không rời khỏi đây nếu mình không nói chuyện.” anh nói thêm.

“Bác Hades?” Katie gọi vọng lên. Theo như giọng điệu của cô, rõ ràng là cô không nói với anh.

“Gì thế cháu?” bố anh đáp vọng lại từ phòng bên, nơi ông đã quay trở lại với mấy trang báo. Ai mà biết được tờ Chronicle lại thú vị đến vậy?

“Bác có làm việc cho cháu không đấy?”

“Có cháu à. Bác làm việc cho cháu mà.”

“Thế thì xin bác đừng để cái thùng ngốc trước cửa phòng cháu làm phiền cháu nữa.”

Ông phát ho để che đậy tiếng cười.

“Bố để mặc con,” Carl cảnh cáo bố khi ông xuất hiện.

“Nào con trai, lý ra thì bố cũng để mặc con đấy nếu như con không kéo bố lún sâu vào cái tình huống ngốc nghếch này. Vậy cho nên con hãy để cho cô ấy yên đi.” Nói rồi ông ra hiệu cho anh đi ra.

Carl nhượng bộ và đi theo bố vào trong phòng khách. “Để cho cô ấy nguôi bớt đã,” ông thì thầm. “Bố cũng đã từng thấy mẹ con và Jessie cáu giận như thế rồi, và họ đều nguôi đi cả. Nhưng đừng có thôi cố gắng. Nếu anh mà không cố, họ lại càng cáu giận thêm.”

Carl đi ra và ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa, hai tay đưa lên ấn vào hốc mắt. Anh không thể suy nghĩ cho bình tĩnh được. Anh cần phải nói chuyện với cô nhưng cũng không biết cần phải nói gì. Anh đến đây định bụng từ bỏ cô. Nhưng nhìn thấy cô trong vòng tay Joe Lyon đã thay đổi mọi chuyện.

Ấy thế mà, nó cũng chẳng thay đổi gì. Anh rất dở trong chuyện quan hệ tình cảm. Anh làm mọi người thất vọng. Anh vẫn không thể hứa hẹn gì với Katie, bởi abg không hứa những gì mình không giữ lời được. Và một người phụ nữ như Katie xứng với những lời hứa. Nhưng khốn kiếp! Anh vẫn cần phải nói chuyện với cô. Anh vẫn cần phải nói với cô... Anh vẫn chưa biết mình phải nói gì với cô, nhưng điều ấy phải quan trọng lắm, bởi vì anh cũng đang đau đớn cùng cực đây này.

Katie thức dậy, đầu đau như búa bổ, mắt sưng húp, và bàng quang còn sưng hơn. Cô trở mình và nhìn đồng hồ. Ba giờ sáng. Cô khóc cho đến khi ngủ thiếp đi lúc nửa đêm, tự nhủ với mình rằng mặc dù rất phi lý, cô đã phải lòng cái người đàn ông cô mới chỉ biết từ vài hôm nay, một người đàn ông mà chỉ đơn thuần quan tâm tới cô vì tình dục. Một người đàn ông mà sau một đêm ân ái đã xua đuổi cô đi. À, mà cô đã bao giờ luyện chuyện ân ái đâu.

Nhưng nếu như chuyện ái ân dở đến vậy, thì tại sao anh ta lại ghen với Joe? Và tại sao anh ta lại van xin cô mở cửa. Ồ, trời ạ, hỏi sao để mà làm gì? Vấn đề là ở chỗ đây là một sai lầm.

Chúa biết rằng cô có thể trụ được với một trái tim tan vỡ. Ít nhất thì cũng có một điều người ta có thể nhận ra khi đã vượt qua được một bi kịch tệ hại như mất đi cả một gia đình: nó khiến người ta nhận ra người ta có thể vượt qua được mọi thứ.

Đứng dậy để đi vào trong phòng tắm, cô dừng lại ở cửa và lắng nghe. Cô tự hỏi không biết anh ta có còn ở đó. Anh ta đã thề sẽ không bỏ đi, nhưng tại sao cô lại phải tin anh ta nhỉ?

Cô kệt mở cửa và nhìn ra hành lang. Chẳng có ai. Cô mong chờ gì chứ? Rằng anh ta vẫn đang đợi ư? Đâu có vẻ như thế.

Cô bắt đầu đi về phía phòng tắm, nhưng dừng lại ở phòng khách. Anh ta có ngủ lại trên ghế đi vắng không nhỉ? Cô rón rén đi lại đủ gần để nhìn thấy cái ghế. Cái ghế trống. Cảm thấy ngốc nghếch vì đã quan tâm, cô vội vã đi vào phòng tắm để giải quyết.

Cô bật đèn lên và quay ra nhìn mình trong gương. Từ *be hét* hiện lên trong đầu cô khi cô nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của mình và làn da chỗ đỏ chỗ trắng. Lại làm sao, bề ngoài của cô trông còn khá hơn nhiều những gì cô cảm thấy bên trong. Cô vén tóc lên khỏi mặt. “Mày ngốc nghếch lắm,” cô thì thầm với bóng mình trong gương.

Thở dài, cô kéo cái váy ngủ bằng lụa lên, tụt quần lót xuống, và ngồi lên bồn cầu. Cô vừa bắt đầu xả thì nghe thấy có tiếng rèm bồn tắm vén lên. Và cô nhìn thấy anh ta. Trong bồn tắm. Anh ngồi co gối, đầu ở một tư thế rất bất thường. Nhưng mắt anh ta không rời cô.

Chết thật!

Mắt anh ta chuyển dịch xuống giữa hai chân cô. Cô khép ngay đùi lại và giật lấy một đoạn giấy toilet. Nhưng trước khi cô kịp lau mình, anh đã trèo ra khỏi bồn tắm và chặn cửa lại. Cô nhấn nút xả và đứng dậy.

Cô liếc nhìn anh. “Để cho em đi ra nào.”

Anh lắc đầu. “Chừng nào em chịu nói chuyện với anh.”

“Em không quan tâm đến chuyện anh muốn nói gì.”

“Anh là một kẻ tồi tệ. Một kẻ chẳng ra gì.”

Cô gật đầu. “Cứ tiếp tục đi.”

“Thấy chưa? Anh có thể nói điều em muốn nghe đấy chứ.”

Anh tựa mình vào thành bể rửa. Cô liếc nhìn khoảng cách giữa anh và cánh cửa và chạy tọt ra.

Anh tóm cô lại ở ngang eo cô, và họ ngã vào tường. Một trong hai người đã đụng phải công tắc đèn khiến căn phòng tối om. Bóng tối ngọt ngào. Katie thở gấp.

“Nó nhắc lại những kỷ niệm phải không?” Anh hỏi, kéo cô lại gần hơn chút nữa.

“Những kỷ niệm tồi tệ.” Cô nói dối và cố gắng giẫy ra, nhưng anh giữ chặt cô. Cô nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại. “Anh làm gì vậy?”

“Anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi.” Tay anh dịch chuyển xuống hông cô. Đó đâu phải là nói chuyện.

“Tại sao anh lại ngủ trong bồn tắm?” Cô đưa tay ra sau để chặn tay anh lướt trên người cô, và khi làm vậy, cô cọ ngực mình vào ngực anh. Khoái cảm vụt hiện ra trong cô, khắp cả cơ thể từ trên xuống dưới. Cô nghe thấy anh hít một hơi và biết rằng anh cũng cảm thấy chúng.

“Anh đâu có ngủ,” anh nói. “Anh đang chờ em thôi.”

“Trong bồn tắm hả?”

“Anh nghĩ đến sàn nhà trong hành lang, nhưng biết rằng em sẽ nhìn thấy anh và đóng ngay cửa lại. Anh cũng nghĩ đến ghế sofa, nhưng anh biết em sẽ nghe thấy anh đi tới và em sẽ chạy vào phòng ngủ. Anh nghĩ anh có thể chỉ cần đứng trong phòng tắm nhưng sợ là em có thể kịp chạy về phòng trước khi anh tóm được em. Rồi anh nghĩ ra là nếu anh bắt được em tại trận trên bồn cầu, em quá nữ tính sẽ không bỏ đi trước khi kịp lau mình.” Anh khẽ cười. “Anh có lý quá.”

“Em chả thấy có gì đáng cười cả,” cô gắt.

“Anh đoán đây trò đùa của đàn ông.” Anh gần như nhún cười.

Cô cố gắng giãy ra lần nữa, nhưng cánh tay anh xiết chặt. Không quá chặt. Cô biết là cô chỉ cần kêu to lên gọi ông Hades và ông sẽ giải cứu cô. Và Carl hẳn cũng biết thế. Có nghĩa là, anh biết cô muốn ở đây. Trong vòng tay anh, dựa vào ngực anh, trong bóng tối.

“Anh làm tổn thương em đấy.” Cô nói, cố gắng chống chọi sự thân mật trong bóng tối bao trùm lấy họ.

“Anh biết. Và anh thực sự, thực sự xin lỗi em.” Anh áp môi lên trán cô. Đó là một nụ hôn ngọt ngào. Một nụ hôn giản dị. Một bước thử để xem cô có để anh làm thế lần nữa không. “Anh cũng chẳng có lý do gì chính đáng cả. Ngoại trừ một điều là anh... anh sợ.”

Cô lắng nghe và biết là anh nói sự thật. Tay anh trượt xuống lưng cô tới chỗ đường cong ở mông. Sự di chuyển chậm rãi của đôi tay anh trên làn lụa tạo cho cô cảm giác như có hơi thở ấm nóng lướt trên da cô.

“Sợ gì cơ?”

“Sợ em. Anh sợ em, Tóc Đỏ ạ.”

“Em làm anh sợ thế nào được nhỉ?” Cô thở dài khi những ngón tay anh bắt đầu chậm rãi luồn xuống dưới chiếc váy ngủ của cô, chạm vào làn da trần của cô.

“Mọi thứ ở em đều làm anh sợ. Cái cách em gợi nên xúc cảm trong anh. Cái lỗi anh cương cứng ngay khi nào anh nhìn thấy em.” Anh hơi ưỡn hông ra để cô kiểm chứng. “Cái cách em cười làm bên trong anh tan chảy. Cái chuyện anh không ngại mặc màu hồng hay ăn bánh nướng nhân mận chán ngắt. Cả chuyện anh muốn có những ly rượu vang đồng bộ để mời rượu em. Cái cảm giác của anh đêm nay khi anh nhìn thấy em trong vòng tay người khác.” Anh hôn lên cổ cô. “Nói cho anh biết là em không quay lại với Joe đi.”

“Em không quay lại.” Cô hơi ngửa cổ ra sau để anh được dễ dàng hơn. Môi anh lướt một đường dài dọc theo cổ họng cô trong khi tay anh đưa lên cao để đón lấy hai bầu ngực trần của cô.

“Em có trò nào trong phòng tắm mà mình có thể chơi không?”

Cô lướt tay lên chỗ gờ bên dưới khóa quần anh.

“Ồ, đúng rồi, chạm vào anh đi, Tóc Đỏ.” Những ngón tay bao lấy anh, sự co giật nóng bỏng của anh làm cô muốn có anh trong mình ngay lập tức.

Miệng anh bao lấy miệng cô. Tay anh dịch chuyển từ ngực cô xuống giữa hai đùi. Anh luồn hai ngón tay vào trong cô. Rồi trước khi cô nhận thức được điều đang xảy ra, anh nhấc bổng cô lên và bế cô đi dọc hành lang.

Anh đặt cô lên giường và vén váy ngủ của cô lên. Làn lụa vuốt ve trên cơ thể cô. Rồi anh tuột quần và áo của mình ra và ập xuống bên trên cô. Anh trêu đùa với cô. Anh ta chạm vào cô, chỉ một giây, rồi lại lùi lại. Anh cứ trêu đùa cô như thế, chỉ trao cho cô một chút xú rồi lại lấy đi.

“Em muốn tất cả cơ.” Cô ưỡn hông mình lên để đón anh trọn vẹn trong mình. Rồi cô quặp hai chân quanh người anh và nhịp nhàng chuyển động theo anh, vì anh. Và họ cười lên những đợt sóng mãnh liệt và nóng bỏng cùng nhau. Câu nói *Em yêu anh* nằm trên đầu lưỡi cô. Chỉ chút nữa là cô buột ra câu ấy khi khoái cảm nổ bùng.

Cô nhận biết phút giây anh lên đỉnh bởi toàn bộ cơ thể anh trở thành một khối đá của những bắp cơ căng cứng. Anh ngã xuống bên cô, hai thân hình vẫn còn gắn kết. Rồi cơ thể anh lại căng lên lần nữa, những bắp thịt của anh cứng lại.

“Cút thật! Chết mẹ!” Anh lăn xuống khỏi cô nhanh đến nỗi, Katie thở gấp.

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN

“Chuyện gì thế?” cô hỏi.

“Anh đã không dùng bao cao su.” Anh ngồi dậy, đặt hai chân xuống sàn nhà, úp mặt vào lòng bàn tay. “Chính điều này khiến anh sợ em, Tóc Đỏ ạ. Anh không thể nghĩ được! Anh chưa bao giờ quên điều đó cả.”

Katie lặng người. Giọng nói của anh, ngôn từ của anh. Như một cái tẩy, tẩy sạch đi những gì tuyệt diệu và để lại sự thật trần trụi.

“Em có dùng gì không?” Anh hỏi thẳng, không nhìn cô.

Sự thật trần trụi. Nếu như cô có thai, anh sẽ buộc phải kết hôn với cô, hay ít ra thì cũng phải đóng tròn vai người bố.

Katie co hai chân lên ngực. Cô nhớ lại con dao có hình bông cúc đại và cái nĩa có hình hoa hồng trong lúc họ ăn trưa ở tiệm. Carl Hades và Katie Ray giống như dao và đĩa trong nhà hàng: họ không thuộc về nhau.

“Em có dùng thuốc tránh thai.” Ngực cô nhói đau gấp đôi. “Nhưng dính bầu không phải là chuyện duy nhất chúng ta cần lo.”

Anh ngoái lại. “Anh không bệnh tật gì.”

“Làm như anh mới thử máu tuần trước không bằng.” Ngay lúc ấy, cô nhìn thấy cửa phòng ngủ mở toang. Họ đã ân ái với nhau trong nhà bố anh

trong khi cửa phòng ngủ mở toang. Sự xấu hổ làm cô kéo ngay cái chăn lên để che thân.

“Không, đúng ra phải nói là làm như anh mới thử máu kể từ khi anh quan hệ lần cuối với ai.”

Cô vẫy tay về phía cửa. “Anh đi đi.”

Mắt anh nhìn ra cửa. “Cút thật !” Anh cuống quít rời giường ra đóng cửa lại.

“Cứ để thế, Carl. Xin anh hãy đi đi.” Cô trở mình, không muốn để anh thấy những giọt lệ của cô: và cô thực sự cần phải khóc. Cô nhìn trừng trừng vào bức tường, cảm giác như có cái gì đó thắt lại trong cổ họng. Cô nghe thấy anh thở. Không cử động.

Cái giường rung rinh khi anh luồn vào bên cạnh cô. “Anh lại làm thế nữa rồi, phải không? Anh cư xử như một kẻ đốn mạt.” Anh chạm vào vai cô và sự đụng chạm của anh khiến cho nỗi đau cứa mạnh vào tim cô.

“Chẳng nên chuyện gì đâu Carl ạ. Anh biết thế mà.” Cô cố gắng nói, nhưng những lời nói vang lên nghe như những nỗi đau.

Anh áp mặt vào tóc cô và choàng tay quanh eo cô. “Và đó chính là lý do lớn nhất khiến anh sợ em.” Anh thì thào vào tai cô. “Anh sẽ làm em tổn thương, và anh không thể nào chịu đựng được ý nghĩ ấy.” Anh đứng dậy. Cô nghe thấy anh thu dọn quần áo của mình.

Cô nghe thấy anh đi ra cửa. Tiếng chân anh dừng lại.

“Ben có nói với em rằng bọn anh nghĩ là đã tóm được kẻ sát nhân rồi không?” anh hỏi.

Tóm được ai? Rồi thì cô cũng nhớ ra. Thật lạ, người ta dễ quên làm sao là đang bị một kẻ sát nhân hàng loạt săn lùng. “Không.”

“Em sắp được trở về nhà rồi.”

“Tốt.” Cô nhắm mắt lại và nhận ra cô đã nói gì. Họ sẽ nhanh chóng ra khỏi cuộc đời của nhau thôi.

Anh đi ra, và Katie vùi mặt vào gối mà khóc. Chẳng ích gì khi cô tự nhủ mình sẽ ổn thôi bởi vì cô đã vượt qua sự mất mát cả gia đình. Cô biết thế. Cô chỉ quá mệt mỏi vì cứ mất đi những người cô yêu.

Sáng hôm sau, Carl đứng phía sau anh trai mình.

“Các ông không thể làm thế được đâu!” Edwards gầm lên.

“Dĩ nhiên là chúng tôi có thể làm thế.” Ben đẩy Edwards ra để đi vào nhà của ông chủ tiệm hoa sau khi đã dí lệnh khám xét của tòa vào mặt ông ta. Ben đã tạo cho Carl một cơ hội lớn khi cho anh đi theo mình, với lời đe dọa là nếu Carl nói gì hay làm gì, anh ta sẽ cho anh biến ngay lập tức. Hoặc bắt anh.

Vì vậy, miệng mím chặt, Carl đứng lùi lại sau. Anh nhìn những đồng đội cũ của mình lung sục nơi ở của Edwards để tìm bằng chứng, bất kỳ bằng chứng nào. Bất kỳ thứ gì có thể hỗ trợ để bắt cái đồ biến thái này. Bất cứ thứ gì để bảo đảm rằng tên sát nhân không bao giờ có thể làm hại Tóc Đỏ.

Carl đứng nhìn Edwards đi đi lại lại như một đứa trẻ nổi giận. Tay Carl ngứa ngáy muốn được can thiệp. Năm đấm của anh ngứa ngáy muốn được

dạy cho Edwards vài bài học.

Carl chưa hề nhìn thấy các nạn nhân, nhưng cứ thể theo cái cách thức mà các đồng đội cũ của gã không nể nang gì khi tung hê đồ đạc của Edwards, thì tất cả bọn họ đã nhìn thấy nạn nhân rồi. Cái ý nghĩ rằng Edwards muốn làm Tóc Đỏ đau đớn theo cùng cách thức ấy khiến cho dịch vị trào lên như sát muối vào dạ dày của Carl.

Ai đó vấp phải cái bàn, khiến cho cái đèn để trên bàn đổ nhào xuống. Edwards tiến một bước về phía người sĩ quan, Carl và hai người khác lao ngay lại, tất cả chỉ mong Edwards ra tay: tạo cho họ lý do để tấn cho hẵn một trận.

Edwards, đầu bực tức, không đến nỗi ngốc nghếch, dừng lại.

Trong vòng một giờ tiếp theo, Carl quan sát ngôi nhà của tên chó đẻ. Đi. Lại. Anh theo dõi hẵn cố gắng nuốt trôi sự sợ hãi, nhưng Carl không nhìn thấy hẵn lo lắng. Không lần nào. Và điều ấy làm Carl lo. Có ai đó kêu lên trong phòng ngủ, Carl tiến lại để nghe, nhưng không nghe thấy gì. Ben bước ra, sự thất vọng hẵn sâu trên mặt anh mách với Carl rằng, cái mà họ tìm thấy đó, chưa đủ.

“Chỉ có vài bức ảnh chứng minh là Edwards và Jones có quen biết nhau.” Sự thất vọng trên vẻ mặt Ben nói nhiều hơn câu trả lời của anh.

Carl đưa tay ra phía sau để xoa bóp vai, và liếc nhìn Edwards lần nữa. “Hắn ta không lo lâu, anh Ben à. Hoặc là hắn ta đã xóa bỏ hết bằng chứng, hoặc là hắn ta không có lý do gì để lo.”

“Hắn ta đã nói dối về mối quan hệ tình cảm với Tabitha. Chúng ta cũng xác định được hắn ta đã đến nhà Katie. Hắn ta phải là kẻ sát nhân, khốn kiếp!”

“Em cũng muốn tin như vậy đấy.” Carl nói.

“Nhưng chú không tin à?” Ben vặc lại.

Có ai đó trong garage reo lên một tiếng đặc thẳng, rồi Carl nhìn thấy một thám tử trẻ lao ra. Trên bàn tay đi găng của anh ta lủng lẳng một khẩu Smith & Wesson 9 ly, cùng một loại với khẩu súng bị cho là được dùng để bắn Tabitha Jones.

Carl chưa bao giờ mừng đến thế trong đời vì đã nhầm to.

Buổi trưa hôm ấy, Carl đứng phía sau cánh cửa kính nhìn Ben hỏi cung Edwards. Họ đã tóm được thủ phạm rồi. Vậy thì tại sao Carl không cảm thấy mãn nguyện nhỉ? Phải chăng anh chưa sẵn sàng để mọi chuyện kết thúc? Bởi vì Katie sẽ rời khỏi căn hộ của bố anh, rời khỏi đời anh mãi mãi.

Edwards đấm tay lên mặt bàn. “Đó không phải là súng của tôi! Đúng thế, tôi ngủ với bà ta đấy. Bà ta ngủ với bất kỳ ai.” Luật sư của hắn đặt một tay lên vai hắn để hắn bình tĩnh lại, những hắn hất tay ông ta xuống. Edwards chẳng bình tĩnh đâu.

Ben cất tiếng. “Và ông tự dừng quyết định nói dối chúng tôi về quan hệ tình cảm của ông khi tôi lấy lời khai của ông lần đầu tiên phải không?”

“Nếu như tôi khai với các ông rằng tôi từng hò hẹn với bà ta...”

“Và ông cũng nói dối chúng tôi về bó hoa ông gửi tới nhà cô Ray.”

“Tôi có thể giải thích được điều ấy. Tôi biết chính Tabitha mới là người đã sa thải chúng tôi. Tôi cứ nghĩ rằng tôi nên gửi hoa cho cô dâu, hy vọng cô ấy sẽ nghĩ lại và nói với Tabitha...”

Carl đứng đó và lắng nghe người đàn ông cố gắng chứng minh mình trong sạch.

Chừng mười phút sau, Ben rời khỏi phòng. “Hắn ta vẫn không nhận tội.”

“Có thể là hắn ta chẳng có tội nào để mà nhận.” Carl đáp.

Ben lườm anh sắc lạnh. “Chúng ta tìm được khẩu súng chết tiệt ấy. Chú còn muốn gì hơn nữa nào: một cuốn phim ghi hình hắn ta ra tay giết người ư?”

Carl lắc đầu. “Có cái gì đó cứ không trôi trong chuyện này.”

“Được, chúng ta sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều khi được phép bắt giữ cái đồ khốn này.”

“Các anh còn chờ gì nữa?”

“Chương lý của hạt muốn biết chắc đó là khẩu súng được sử dụng trong vụ này.”

“Có nghĩa là anh sẽ để cho hắn ta tự do ra về ư? Thế lỡ hắn ta tiếp tục truy sát Tóc Đỏ thì sao?”

“Ồ, giờ thì chú lại nghĩ hắn ra là thủ phạm!” Ben cau mày. “Chúng ta không có cách chọn lựa nào khác, Carl à. Cho đến lúc mọi chuyện ngã ngũ, hãy bảo đảm là cô ấy ở lại chỗ của bố.”

“Có lẽ ngày mai con lại đến.” Carl nói, đi ra khỏi nhà bố.

Có lẽ. Katie nhìn anh ta bước đi và nâng cốc ca cao nóng lên môi. Một tuần đã trôi qua, ngày nào cũng như ngày nào. Les đến chơi vào các buổi chiều và họ thuê phim bộ về, bắt ông Hades cùng xem. Sau đó, ông bắt cô và Les chơi bài poker với mình. “Phải đánh đổi thời gian thôi,” ông mặc cả.

Sau khi chơi poker, cô và Les nằm lăn ra giường và trò chuyện. Katie kể cho Les nghe về chuyện trong bồn tắm và màn ái ân nóng bỏng, cũng như một thỏa thuận giữa hai bên không theo đuổi mối quan hệ nữa. Les cứ khẳng định rằng họ đã buông tay quá sớm. Nhưng khi Katie hỏi bạn về kế hoạch với Joe, Les chỉ nói rằng cô ấy chưa sẵn sàng, và câu chuyện dừng ở đó.

Vào các buổi sáng, Tami thường đến chơi và họ ngồi xuống cười đùa và kể chuyện về Ben và Carl. Benny và Katie trở nên thân thiết. Cô dạy cậu nhóc cách gấp máy bay giấy và sau đó tổ chức thi. Katie thậm chí còn trở nên thành thạo trọng việc vờ làm ra vẻ mình không bị tổn thương.

Carl ngày nào cũng ghé qua một lát, ngẩn ngủi, như thể không tới thì không được. Nhưng khi anh ta tới đó rồi, thì lại như thể không đi thì không xong. Anh ta luôn luôn nhã nhặn, không bao giờ tiến lại quá gần. Đôi khi cô bắt gặp anh ta quan sát cô như thể muốn nói gì đó, nhưng không bao giờ nói ra. Và cô cũng vậy.

Và cô biết như thế là tốt nhất. Nhưng đôi khi đó là cả một sự tra tấn khi ở trong cùng một gian phòng mà không được gần gũi anh ta đủ để người thấy mùi hương của anh ta, chạm vào anh ta. Cô tự nhủ với mình là phải thôi không suy nghĩ về những gì cô không thể có được và bằng lòng với việc cô còn có thể gặp mặt anh ta. Bởi vì tới tuần sau, nếu họ bắt giam Jack

Edwardss, có lẽ không bao giờ cô còn gặp lại Carl Hades nữa. Có lẽ. Đó là một từ cô rất ghét nhưng bắt đầu quen dần với nó.

“Cháu không sao chứ?” Ông Hades nhìn cô, và khi ông ngồi xuống, trọng lượng của ông làm cái ghế sofa lún xuống, khiến cốc ca cao của cô sóng sánh suýt trào.

“Cháu ổn cả mà.” Cô nhấp một ngụm trong cốc, gần như không thấy vị ngọt ngào của ca cao.

Ông giơ tay ra, vỗ vỗ vào cánh tay cô. “Hai đứa làm tan vỡ trái tim già này đây.”

Katie mỉm cười. “Thôi mà, cả hai ta đều biết rằng bác đâu có tim mà lo vỡ.”

Họ cười vang và ông ôm lấy cô. Rồi Katie đặt cốc ca cao của mình trong chậu rửa và đi vào trong phòng của mình để khóc.

Ba ngày sau đó Carl không quay lại và việc khóc cho đến khi ngủ thiếp đi trở thành lệ của cô. Cô cũng sẽ quên anh ta dần thôi. Có lẽ thế.

Vào bữa trưa ngày thứ Tư sau, ông Hades thông báo với cô rằng ông có một cuộc hẹn nóng bỏng với Jessie, người mà Katie đã gặp vài lần, và ông hỏi nếu Katie không ngại đến nhà Carl chơi một buổi tối.

Katie có ngại. Rõ ràng là Carl chẳng muốn gặp cô, và sợ rằng ông Hades có thể nói Carl đến đây, cô bèn đánh liều. Cô gọi điện cho Tami và hỏi xem chị ấy với Benny có muốn trông nom cô một buổi tối không. Dĩ nhiên là

Tami đồng ý, nhưng với điều kiện Katie phải giúp cô vài ý tưởng để trang trí nhà cửa.

“VẬY là em nghĩ mình nên dùng sơn màu vàng?” Tami chỉ vào bức tường phòng khách.

“Mẹ ƠI?” Benny, vừa đi nhờ xe từ trường về, chạy tót vào trong nhà và quăng ngay cặp lên ghế sofa. Khi Benny nhìn thấy Katie, cậu nhóc cười toe toét và chạy lại ôm lấy cô. Trái tim Katie thắt lại một cách nữ tính khi hai cánh tay cậu nhóc choàng lấy cổ cô.

“Mình có thể gặp máy bay không cô?” Cậu nhóc nũng nịu.

“Còn phải hỏi!” Katie nói.

Cậu nhóc chuôi ra và nhìn cô. “Cháu thích cô hơn cô Amy đấy. Cháu thấy mừng là cô Amy đã bỏ chú Carl mà đi.”

Tim Katie lại nhói lên lần nữa. “Nào nào, cô cũng thích cháu hơn bất kỳ đứa bé nào.” Và đúng lúc đó cô cũng nhận ra rằng, cô không chỉ phải lòng Carl mà còn phải lòng cả gia đình anh ta nữa.

Benny ngênh mặt. “Cháu không phải là cậu bé đâu. Cháu năm tuổi rồi.”

“Ồ, cô quên mất đấy.” Cô nhìn vào đôi mắt nâu dịu dàng, giống hệt mắt ông chú, của cậu bé. Chỉ trong một thoáng, cô tự hỏi, nếu cô và Carl tạo nên một đứa trẻ, liệu đứa bé ấy có giống Benny?

Tami lên tiếng. “Sao con không vào máy tính của con chơi games trong khi mẹ với cô Katie nấu bữa tối?”

“Nhưng bọn con chuẩn bị gặp máy bay mà.” Benny năn nì.

“Hai người có thể gặp máy bay sau bữa tối,” Tami đáp. “Đi đi con.”

Benny cầu nhàu nhưng cũng nghe lời. Khi Katie đi theo Tami vào trong bếp, cô cảm thấy mình có nghĩa vụ phải nói, “Chị chỉ đâu em đánh đấy, nhưng em báo trước để chị biết, em nấu ăn thực sự rất dở.”

“Không, nấu kiểu của chị em sẽ không dở đâu,” Tami nói.

“Thôi ạ! Em chỉ toàn nghe thấy mọi người ca ngợi tài nấu ăn của chị kể từ khi em đến ở nhà bố chồng chị. Món bánh của chị này, bánh mì tự nướng ở nhà này, sốt mỳ Ý tự tay chị chế biến này.”

Tami nhoẻn cười. “Chính vì thế mà chị sẽ bắt em đặt tay lên... lên một chồng sách dạy nấu ăn mà thề rằng những gì diễn ra trong bếp nhà chị, sẽ là bí mật trong bếp nhà chị.” Chị lôi một cuốn sách dạy nấu ăn trên giá sách xuống và đặt nó lên mặt bếp. “Nào.”

Cười mỉm, Katie đặt tay lên cuốn sách. “Em nghiêm trang xin hứa có cuốn sách nấu ăn chứng giám.”

“Tốt. Giờ thì thề thốt xong xuôi, hãy nhìn vào khu dự trữ thực phẩm, tí ở phía trong cùng ấy, và lấy ra đây cho chị một chai sốt mỳ Ý.”

Katie cười phá lên. “Chị cứ đùa.”

“Chị không đùa em đâu, cô bạn! Em biết đấy, khi chị hẹn hò với Ben, họ toàn ăn đồ ăn do bố nấu, tẻ đến nỗi họ cứ nghĩ món đậu hầm đóng hộp của chị là tuyệt đỉnh của nghệ thuật ẩm thực.” Tami lấy ra một cái lọ từ trong ngăn tủ dưới. “Dù sao, những lời khen ngợi làm chị sướng đến nỗi cuối cùng chị cũng đi học nấu ăn.”

“À, thế nghĩa là chị biết nấu ăn?” Katie tìm thấy chai sốt thực sự bị giấu ở góc phía trong tủ.

“Nói cho đúng ra, chị có thể trổ tài được vài món. Và mấy người đàn ông nhà Hades này cứ sướng mê như chết được lên thiên đường vậy.” Chị đổ đầy nước vào nồi. “Nhưng mặc dù chị thích thú những lời ngợi khen của họ, chị cũng học được một sự thật về bản thân chị. Chị ghét nấu ăn.” Cười vang, Tami bật nút đun sôi nước. “Vì thế, chị bắt đầu thử những thứ mà người ta gọi là những món ăn không mất thời gian. Và nói thật, em ạ, chị thấy hãng Ragu cũng nấu sốt ngon không kém gì sốt của chị. Và cái ngày mà chị phát hiện ra là Mr. Dough Boy sản xuất vỏ bánh còn ngon hơn vỏ bánh do chính tay chị làm, chị thực sự muốn thưởng nhanh cho anh ta một cú thối kèn.” Chị mỉm cười. “Lấy cho chị cái lọ đựng nhân quả sơ ri ở ngăn dưới cùng nào.”

“Chị lừa khéo thật đấy.” Katie đùa.

“Nhớ rằng, em đã thề với mấy cuốn sách dạy nấu ăn rồi đấy.”

Vài phút sau, trong khi Katie làm salad, Tami liếc nhìn cô về là lạ. “Em biết là Benny nói đúng đấy chứ em?”

Katie ngẩng lên. “Đúng về chuyện gì ạ?” Mắt cô chợt dừng phải bức ảnh ba người bọn họ, treo phía trên cái điện thoại. Hình ảnh Ben, Tami và Benny, ngồi trên một tấm chăn rải trong công viên, thu hút ánh mắt Katie. Cô muốn thế. Một gia đình.

“Em tốt và đẹp hơn Amy nhiều.”

Katie và Tamy không nói gì về Carl hay mối quan hệ rắc rối của họ, và Katie thấy rằng như thế là tốt nhất. Cô không muốn lôi kéo gia đình anh ta vào chuyện riêng của họ.

“Vậy là Ragu cũng ngon như sốt làm ở nhà ạ?” Katie tập trung vào món sốt cà chua chứ không phải vào lời nhận xét không có lời đáp đang lơ lửng nặng nề trong không trung.

“Chị đã để ý cái cách chú ấy nhìn em,” Tami nói.

“Về ngoài có thể làm người ta thất vọng.” Lại chuyển chủ đề lần nữa, cô hỏi. “Vậy là, Ben không biết là chị dùng nước sốt đóng hộp ư?”

Tami không để bị dắt mũi. “Chú ấy không phải là người xấu đâu, Katie ạ. Chú ấy đã bị tổn thương. Đầu tiên là vì mẹ, sau đó là vì Amy.”

“Mẹ anh ấy?” Được rồi, giờ thì Katie đi thẳng vào trọng tâm câu chuyện. “Em nghĩ... có vẻ như anh ấy yêu mẹ nhiều lắm.”

“Có chứ. Bà bị ung thư. Ban đầu thì việc chữa chạy có hiệu quả, nhưng rồi ung thư lại tái phát, hai lần. Lần thứ hai rất là tồi tệ. Bố chồng chị, ông... ông rất là cương quyết, thật sự là cương quyết, ông không chịu chấp nhận là ung thư không thể điều trị khỏi được. Ông đã đăng ký cho vợ thử nghiệm đủ các liệu pháp mới nhất. Và bà mệt mỏi.”

Katie cảm nhận nỗi đau trong tim Carl và những người đàn ông nhà Hades. “Khốn kiếp thật!”

Tami tiếp tục. “Carl phát hiện ra là mẹ mình đã thôi không duy trì việc điều trị nữa. Thay vào đó bà đã đến gặp một bác sĩ đa khoa nào đó. Và đã bắt Carl phải hứa không được nói lại với bố và anh trai mình.” Tami đảo chỗ mỳ ống. “Khoảng một tháng sau thì bà mất. Ben nói rằng Carl đã gục ngã ở đám tang. Chú ấy đã nói với bố rằng tất cả là lỗi của chú ấy bởi vì chú ấy biết mẹ đã thôi không điều trị.” Tami thở dài. “Chú ấy khi đó mới có mười lăm tuổi. Chị nghĩ chú ấy đã tin rằng mẹ chết là lỗi của mình.”

Cảm xúc ghen ngào trong ngực Katie. “Đó đâu phải là lỗi của anh ấy.”

“Chị biết. Chị đoán là vì vậy mà chị luôn mù lòng vì Carl. Như thế chú ấy là một con thú bị thương vậy.” Tami cau mày. “Ben nói rằng sau khi mẹ mất, Carl đã thay đổi.”

“Ý chị là sao?” Katie hỏi, nhưng cô biết tất cả về những đổi thay mà một người phải trải qua khi người yêu dấu của người đó qua đời.

“Đừng hiểu lầm ý của chị, chú ấy rất sát gái. Hay đúng hơn chú ấy đã từng như vậy, cho tới khi chú ấy gặp Amy. Sau cô ấy chẳng có ai khác nữa. Nhưng trước đấy thì... Đã bao giờ em nghe thấy lời của bản nhạc đồng quê miền tây này chưa ‘Anh ưa thích những cô nàng đàn điếm?’ Chị thề là bài ấy viết cho Carl. Ben thì cho rằng Carl chạy theo những cô gái rẻ tiền như vậy bởi vì chú ấy cho rằng chú ấy sẽ không phải lòng họ.”

“Nào, điều đó làm em cảm thấy thực sự dễ chịu đấy.”

Mỉm cười, Tami nói thêm. “Em thì không. Ben nói đùa rằng lý do duy nhất khiến chú ấy để mắt đến em là vì hai người đã bị nhốt chung phòng với nhau và chú ấy không thể bỏ chạy khi đèn bật sáng và chú ấy nhận ra rằng em không phải là cô nàng phóng đảng.”

“Cảm ơn chị. Em nghĩ vậy.”

Từ phòng bên, Katie nghe thấy tiếng Benny reo mừng. Tami nhìn ra cửa và một vẻ biết lỗi bỗng hiện ra. “Đừng có cảm ơn chị vội. Chị... chị phải báo cho em trước. Carl đến ăn tối đấy. Chị chắc chắn đó chính là chú ấy.”

Katie liếc nhìn cánh cửa hậu.

“Đừng có mà làm thế. Chị sẽ ngáng chân em đấy.”

CHƯƠNG BA MƯƠI

Katie nhìn Tami vớ lấy chai nước sốt và nhét vào thùng rác. “Đừng giận chị. Và hãy nhớ là, em đã thề trên mấy quyển sách dạy nấu ăn là không tiết lộ bí mật của chị đâu.”

Katie nhắm mắt lại, rồi nghe thấy những giọng nói vui vẻ.

“Đến hơi thở cuối cùng!” Benny hét toáng lên.

“Hãy sẵn sàng gặp đối thủ của người.” Một giọng nói quen thuộc cất lên. Tim Katie nhói lên khi nghe thấy giọng nói khàn khàn, bốn cột của Carl. “Và người thắng cuộc sẽ được ăn *tất cả* chỗ kẹo dẻo.”

“Không chơi trò cưỡi ngựa trong nhà đâu.” Tami hét với ra cửa. “Và không có ăn kẹo dẻo trước bữa tối đâu đấy.”

Katie dựa vào bộ bếp, cảm thấy những làn sóng cảm xúc dồn dập. “Anh ấy có biết em ở đây không?” Cô hỏi giọng hơi nghẹn lại.

Tami nhăn mặt. “Chị... chị có lẽ quên không nói với chú ấy.”

Tiếng chân tiến lại gần. Katie chuẩn bị tinh thần đối diện với anh ta.

“Mùi gì mà thơm thế không biết.” Carl bước vào trong bếp và ôm hôn Tami. Đang nửa chừng thì Carl nhìn thấy Katie. Chỉ một lần nhìn về không vui trên mặt anh ta là bụng dạ cô quặn lên. Phải vận dụng hết mọi khả năng có thể cô mới ngăn được mình không chạy vào nhà tắm mà nôn.

Một lát sau Ben cũng về đến nhà. Bữa tối diễn ra trôi chảy... không như cái cổ họng nghẹn ngào của Katie khiến cô chẳng nuốt trôi cái gì. Carl gần như không nhìn cô. Chúa chứng giám, anh ta không nói quá ba câu. Đến cả Benny cũng phải để ý thấy.

“Chú giận cô Katie đấy à?” Benny hỏi, quẩn mỳ ống vào đĩa của mình.

“Không.” Carl nói, tuy vậy chớp mắt.

“Thế thì sao hồi trước chú với cô Amy thường hôn nhau và này nọ? Còn chú thì chưa hôn cô Katie. Và chú cứ nhìn cô ấy về... buồn bã gì đó.”

Carl liếc nhìn cô, rồi nhìn Tami như cầu cứu.

Tami nhượng bộ. “Benny, con ăn xong rồi đấy.”

“Bữa tối ngon tuyệt.” Katie nói, hy vọng giảm bớt sự căng thẳng.

“Lúc nào Tami nấu cũng thế.” Ben buông đĩa.

“Ngon lắm.” Carl nói thêm, nhấp một ngụm trà.

“Rất mừng là mọi người đều thích.” Tami mỉm cười. “Chị hy vọng là em không ngại giúp Katie rửa bát.”

Carl sặc. “Rửa bát ư?”

Nếu trái tim cô không đang mãi mê tan vỡ thì hẳn là Katie cũng đã mỉm cười.

Năm phút sau, họ còn lại một mình trong bếp. Carl tiến đến bên cô. “Tami có biết gì về trò chơi rửa bát của em không đấy?”

“Chúa ơi, không đâu!” Katie bóp một chút xà phòng vào trong nước và dăm dăm nhìn chỗ bọt nổi lên, tránh không để mắt vào đôi vai rộng trong chiếc áo sơ mi xanh da trời, hay bóng dáng của sự tổn thương trong mắt anh.

“Anh cũng không nghĩ thế.”

Cô cảm thấy anh đang quan sát cô và cố gắng kìm nén mong muốn được đưa tay ra chạm vào người anh.

“Em cũng không biết là hôm nay anh đến ăn tối phải không?” giọng anh khó chịu.

“Không.” Katie nhìn chỗ bọt nổi phồng lên.

“Bọn họ không có quyền tham dự vào chuyện này.”

Katie ngược nhìn anh. “Họ yêu quý anh.” Đôi mắt nâu của anh gặp mắt cô và họ nhìn nhau. Nhìn thấy anh khiến cô đau đớn, nhưng trái tim cô vẫn sẵn sàng chào đón thêm chút đau. “Đúng hay sai, thì chẳng qua cũng vì họ muốn giúp. Người nhà với nhau đương nhiên là phải thế mà.”

Anh đưa tay ra sau lưng và xoa xoa bả vai. “Nhưng...”

“Chẳng có nhưng gì cả, Carl. Họ yêu quý anh.” Cô nhìn những ngón tay anh xoa bóp cơ bắp. Cô thèm được làm thế cho anh. Được làm dịu bớt nỗi đau của anh. “Chỗ ấy đau vì anh bị trúng đạn phải không?”

“Anh không sao.” Anh bỏ tay ra.

Cô nhặt một cái đĩa lên và bắt đầu rửa.

Ánh mắt anh âm thầm dán lên cô, và cô cố gắng không làm gì để bị hiểu là đang cố gắng cảm dỗ hay bỡn cợt anh, nhưng mỗi cử động của bàn tay cô đều tạo cảm giác gợi tình, và cô nhớ lại mọi điều: rửa bát đĩa với anh. Được rồi, cô cần một chủ đề mới nào.

“Sao mà anh lại bị thương?” Khi anh ta không trả lời, cô liếc nhìn và thấy anh ta đang cau mày. “Coi như em chưa hỏi nhé.”

Anh thở hắt ra. “Anh cứ nghĩ mọi người đã kể hết cho em nghe mọi bí mật bẩn thỉu của anh rồi.”

Lắc đầu, cô nuốt cảm xúc xuống. “Họ không kể gì với em về chuyện ấy đâu.”

Anh lưỡng lự. “Có một kẻ buôn bán ma túy có thói quen đeo đuổi các con nghiện cũ đang cố gắng cai. Hắn ta đã khiến một người anh quan tâm tái nghiện. Vì vậy anh đã truy lùng hắn ta.”

Cô tráng cái đĩa và để vào giá cho ráo nước. “Amy phải không?”

Anh gật đầu. “Đúng đấy.”

“Anh nói cứ như thế đó là một điều tồi tệ lắm vậy.”

Lại ngừng một lát. “Anh đã thuyết phục cộng sự của anh đi cùng anh. Bọn anh bước vào giữa chừng một vụ buôn bán ma túy. Mọi chuyện trở nên tệ hại. Cộng sự của anh bị trúng đạn vào chân. Anh thì dính đạn ở vai.” Anh cầm cái đĩa lên và lau khô nó. “Anh bắn trả. Hóa ra kẻ nổ súng mới có mười bảy tuổi và là cháu của quan tòa.”

Cô nắm chặt cái khăn rửa bát. “Hắn ta có...”

“Ngheo ư? Không. Nhưng hắn ta bị thọt chân khá nặng và sẽ thù anh suốt cuộc đời.” Carl chớp mắt. “Lý ra anh không nên tới đó. Suýt nữa thì anh khiến cộng sự của mình mất mạng.”

Cảm xúc dâng trào trong mắt Carl, và cô muốn giúp đỡ, muốn chạm vào anh. Muốn ôm lấy anh. Cô không thể.

“Em xin lỗi,” cô nói. “Có thể là anh không nên đến đó, nhưng mà em cũng hiểu anh. Anh đến bởi vì anh quan tâm đến một người.”

Anh nhìn cô đăm đăm, rồi tìm thấy cái khăn lau và lau cái đĩa. “Bọn anh không có lệnh khám xét. Họ giở luật ra với anh và cộng sự của anh. Họ không loại bọn anh, nhưng gây khó dễ để bọn anh phải ra đi.”

“Có phải vì thế mà anh xoay ra làm việc cho chính mình không?”

“Đúng vậy.” Anh tìm trong các ngăn tủ cho tới khi thấy chỗ cất đĩa. Khi anh quay lại, anh mỉm cười. “Anh không nghĩ là anh nhận được một thứ quần áo nào cho cái đĩa này đâu nhỉ?”

Mặc dù đang rất đau đớn, cô cũng nhoẻn cười. “Có lẽ không đâu.”

Anh tiến lại gần hơn và chạm vào má cô. “Em không thể biết được anh muốn... đến mức nào.” Giọng anh nhỏ dần.

“Muốn gì cơ?” Cô cưỡng lại ý muốn được tựa vào anh, được quyền trao cho anh bất kỳ điều ước muốn nào.

Anh thở dài. “Ồ, Tóc Đỏ ơi, anh không xem phim *The Brady Bunch*. Anh không phải loại người hay hứa hẹn.” Anh cúi xuống và đặt một cái hôn lên trán cô. “Và em là tuýp phụ nữ cần những lời hứa hẹn phải không nào?”

Mắt Katie bắt gặp bức ảnh Ben, Tami và nhóc Benny. Một ngày vui trong công viên với gia đình, một điều đơn giản thế nhưng là những gì cô muốn. Giống như ngày lễ Phục sinh với gia đình của cô vậy.

“Đúng vậy,” cô đáp, và lùi lại. “Em cần những lời hứa hẹn.”

Les đi như nhảy chân sáo vào căn hộ của ông Hades hai ngày sau đó trong khi Katie đang thu dọn đồ đạc. “Mình nghe nói họ bắt giữ hắc ta rồi.”

“Bọn mình đang đợi để biết tin hắc có bị giam giữ không, và nếu đúng như vậy thì... mình được tự do ra về.” Katie vờ mỉm cười. Mất đi gia đình nhà Hades chẳng dễ dàng gì.

“Mình đánh cuộc là cậu nhẹ cả người.”

“Được trở lại với cuộc sống của mình thật là tuyệt.” Cô nói dối. Sự thật là? Cuộc đời của cô chán ngắt. Một mình chán lắm. Một mình đau lắm. Và cô thậm chí chẳng còn có cả Joe nữa. “Mình nói chuyện với Lola hôm nay, và chị ấy thực sự rất vui vì mình sắp quay lại làm việc.”

“Cảm giác mình cần thiết cho ai đó thật thích.” Vẫn mỉm cười, Les ngồi xuống chiếc ghế sofa và Katie nhận thấy vẻ rạng rỡ khác thường của bạn.

“Có chuyện gì vui thế, cô nàng?”

“Mình có tin mới đây.” Les xoa xoa hai tay vào nhau.

“Chuyện cậu với Joe à?” Hy vọng dâng lên trong Katie mặc dầu cô vừa mới nói chuyện với Joe tối qua và anh không hề nhắc đến Les.

“Không đâu.”

“Tại sao không?”

Les tròn đôi mắt. “Này mình đang chập chững những bước ban đầu mà. Ít nhất thì cậu cũng nên mừng với những gì mình đã làm được chứ?”

“Cậu làm được điều gì nào?” Hy vọng, Katie liếc mắt nhìn cái áo cổ lọ màu nude mà Les đang mặc. Nhưng Katie vẫn có thể thấy hình thù của chiếc nhẫn bên dưới cái áo.

“Mình vừa mới được nhận lại công việc ở tờ báo.”

Katie reo lên và ôm lấy bạn. “Cậu chuyển về đây ư? Đúng rồi. Cậu có biết điều ấy làm mình vui đến thế nào không?”

Les nhoẻn cười. “Mình cũng thế. Nhưng mình đã đồng ý nộp đơn nghỉ việc sau bốn tuần ở tờ Boston Globe. Mình sẽ giúp họ đào tạo một người khác. Mình cũng đã đặt vé đi Boston ngày thứ Hai tới.”

“Cả một tháng ư?” Katie rên rỉ.

“Đúng vậy. Nhưng như thế tốt thôi. Mình cần có thời gian để suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện.”

“Ý cậu là chuyện với Joe ư?”

“Joe và cả những chuyện khác nữa.” Les ngồi thẳng dậy và nhìn vào bức tranh Katie đặt ở trên bàn nước. “Cậu vẽ cái này đây à?”

Katie cười. “Không, voi vẽ đấy.”

Mắt Les tròn xoe. “Đây là bức tranh voi vẽ nổi tiếng đấy hả?”

“Đúng vậy. Và nó cũng không đến nổi tệ lắm đâu.” Katie nhìn ra chỗ khác. “Cậu có định nói lời tạm biệt Joe không?”

“Mình ghé vào chỗ anh ấy tối qua, nhưng anh ấy không có nhà. Mình định sẽ gọi điện cho anh ấy, nhưng mình chẳng thích tạm biệt qua điện thoại tí nào.”

“Anh ấy luôn để một cái chìa khóa dưới chậu cây bên cửa ra vào.” Katie mách bạn. “Nếu anh ấy không có nhà, cậu cứ vào nhà và đợi.”

Les gật đầu, rồi lại nhìn bức vẽ. “Cậu nên bắt đầu vẽ tranh trở lại đi.”

Đã đến lúc Katie phải báo tin mới của mình. “Mình sẽ. Mình đã tự hứa với bản thân mình rồi. Mình sẽ vẽ tranh và mình chẳng cần lo chuyện mình vẽ dở.”

Buổi chiều hôm ấy, điện thoại reo khi Katie và ông Hades ngồi xem chương trình Oprah.

“Xin chào.” Ông trả lời điện thoại. “Tốt!” ông nhìn Katie rồi hạ giọng. “Con không ghé qua đây à?” Ông cau mày. “Được thôi. Bố sẽ nói với cô ấy.”

Nghe lỏm được cuộc đối thoại, Katie cảm thấy bụng thắt lại. Xong rồi. Cô có thể ra về. Và Carl sẽ không nói lời tạm biệt.

Ông Hades đặt máy điện thoại xuống. “Chính là khẩu súng ấy. Edwards sẽ bị giam giữ không được quyền bảo lãnh.”

Katie đứng dậy, không muốn cuộc chia tay kéo dài. “Có vẻ như cuối cùng thì bác cũng thoát nợ cháu rồi.” Cô cố gắng nhiều để sự cay đắng trong cổ họng cô không thể hiện trong giọng nói, hay bốc lên làm cay sống mũi cô và khiến cô khóc. Nhưng dĩ nhiên là cô chẳng thành công.

“Ồ, cháu gái, đừng có khóc trước mặt bác nào!” Ông kéo cô vào lòng. “Bác không biết cháu có muốn nghe điều này không, nhưng thực tình bác nghĩ thằng con trai bác đang phạm phải sai lầm lớn nhất của nhân loại đấy.”

Katie lùi ra trước khi thuốc chài mi làm hoen áo ông. “Cháu để tắm séc lại trên bàn.”

“Không!” Ông Hades đáp. “Bác nói thật nhé. Cháu sẽ không phải trả bác xu nào sắt.”

Katie vỗ vỗ vào tay ông. “Có chứ ạ. Và nếu bác không muốn nghĩ đó là tiền cháu thanh toán, thì cứ coi như đó làm một món quà cưới. Bác đưa Jessie đi đâu đó thật hay trong tuần trăng mật.”

Ông nắm chặt tay cô. “Thế nào cháu cũng phải đến dự đám cưới đấy.”

“Để cháu xem đã.” Katie nói, không muốn đối ông. Nhưng sự thực là, cô rời khỏi gia đình này sớm chừng nào, tốt cho mọi người chừng đó.

Katie đi lấy túi của mình, rồi hôn lên má ông Hades. “Jessie thật là một người phụ nữ may mắn.”

Carl đứng ở cuối phòng xử án và nhìn người ta dẫn Jack Edwards về tuyệt vọng đi ra. Nhưng Carl không thấy hài lòng. Anh những muốn nghe người đàn ông kia thú nhận hẳn ta đã làm chuyện đó. Anh muốn sự hồ nghi trong dạ của anh bị dập tắt đi. Đưa tay lên xoa vai, anh tự nhủ với mình rằng cảm giác ấy là do anh mất đi Tóc Đỏ chứ không phải vì anh tin là Edwards vô tội.

Ben tiến lại gần. “Chú đã gọi điện cho cô ấy chưa?”

“Em nói với bố báo cho cô ấy.”

Ben cau mày. “Và chú sẽ không đến gặp cô ấy ư?”

“Cửa đứt, đục suốt là tốt nhất.” Anh nói, nhưng những lời nói cũng khứa sâu vào lòng.

Ben lắc đầu. “Chú là thằng đàn ông ngốc nghếch nhất mà anh từng biết.” Anh bỏ đi.

Carl rời khỏi phòng xử án và bước vào trong xe ô tô của mình. Nhưng không nổ máy. Anh ngồi đó và nghĩ về việc sẽ mất Katie mãi mãi. “Cút thật ! Mẹ nó.”

Và, *phải đấy, Tóc Đỏ ạ, chuyện này đáng để văng tục đấy.* Anh cầm lấy cái điện thoại và bấm nút gọi lại. “Đừng để cô ấy đi vội bố nhé. Con đang trên đường đến đây.”

“Con chậm mất mười phút rồi! Nhưng con biết nhà cô ấy mà, phải không?”

Carl đập máy. Anh biết cô sống ở đâu, nhưng anh biết nói cái quỷ gì với cô khi đến đó? Anh cần câu trả lời ấy trước khi đến chỗ cô. Ngả đầu ra sau, anh cố gắng chống đỡ lại nỗi đau đang gặm nhấm và cố gắng tìm ra câu trả lời.

“Cô sẽ là một cô dâu xinh đẹp.” Tên sát nhân ngồi sau chiếc bàn của mình và nhìn cô nàng tóc nâu đang ngồi đối diện hẳn. Cô ta nhìn quanh văn phòng của hẳn.

“Có vẻ như ông chụp nhiều thứ khác nữa ngoài ảnh cưới.”

Đôi mắt cô ta màu nâu, y như mắt Maria. Tim hẳn đập thành thịch vào lồng ngực, và hẳn cố gắng dùng lý trí để xua đuổi cô ta, bảo cô ta tìm người khác mà thuê.

Hẳn phải dừng lại thôi. Hẳn nghe nói rằng cảnh sát đã bắt giữ một kẻ tình nghi. Và hẳn cũng biết kẻ đó là ai. Hẳn quá tự hào với bản thân mình vì đã thành công. Hẳn có thể là người không bình thường, nhưng hẳn nhanh trí lắm.

“Tôi chụp tất cả những gì bắt mắt. Nhưng tôi cũng có các mẫu ảnh cưới.” Hẳn lôi ra một tập hồ sơ quảng cáo. “Cô cầm về mà xem. Giá cả ở mặt sau ảnh. Nếu cô thấy ưng, thì gọi lại cho tôi.”

Cô ta mỉm cười. Có phải cô ta đang cười vào mặt hẳn không? Hẳn để mình đung đưa một, hai lần.

“Ồ kê.” Cô ta nhìn hẳn chăm chăm. Hẳn đã đung đưa nhiều quá chăng?

“Tôi sẽ gọi cho ông.” Cô ta nói.

“Cô nhớ gọi nhé.” Hẳn tiễn cô ta ra cửa.

Cô ta có mái tóc đen y hệt như tóc Maria. Tóc đen.

Nhưng cô ta chưa phải là cô dâu của hẳn. Nếu hẳn cần một cô dâu, hẳn phải chọn một cô trong danh sách của hẳn. Cô dâu đã thoát khỏi tay hẳn. Cô dâu trong bức ảnh đang cười vào mặt hẳn, điều cốt hẳn. Katie Ray.

Hẳn nhìn cô nàng tóc nâu ra về và tiến lại chỗ bàn làm việc, lấy ra một thứ mà hẳn cho phép mình giữ lại: thiệp báo tin đám cưới của Katie. Đáng lý ra là tuần sau sẽ diễn ra đám cưới. Và hẳn vẫn còn giữ tấm séc đặt cọc của cô. Liệu cô có gọi lại cho hẳn không khi mà Edwards đã bị bắt? Hay là hẳn nên gọi cho cô?

Có lẽ hẳn nên lái xe qua nhà cô. Chỉ cần lái xe qua như hẳn thường lái xe qua khoảng rừng nơi chôn các cô dâu. Chỉ lái xe qua thôi. Hẳn bắt đầu dừng đưa. Sau. Trước.

Sáng sớm hôm sau, Katie buộc mình rời khỏi giường, để Les nằm cuộn tròn ở mép giường bên kia. Họ đã thiếp đi trong khi xem một bộ phim. Hoặc ít ra là Les đã ngủ thiếp đi. Giấc ngủ không đến với Katie dễ dàng thế. Cô cứ không thôi nghĩ đến Carl. Thậm chí cô còn nghĩ cả tới Benny. Liệu thằng nhỏ có nhớ cô không? Và ông Hades nữa? Lạ làm sao, cô bắt đầu thấy mình yêu quý ông, như thể ông thế vào chỗ của bố cô. Mặc dầu ông chẳng có điểm gì giống với bố cô hết.

Katie tự đẩy mình ra khỏi giường, nhưng ngoái lại nhìn cái chăn ấm áp một cách thèm thuồng. Rồi cô xua đi sự ham muốn ấy. Cô là một người họ

Ray, và những người họ Ray không có ngủ nướng khi họ có việc phải làm.

Cô gọi điện cho Lola ngày hôm qua và nói với chị ấy là cô sẽ quay trở lại chỗ làm vào ngày thứ Hai. Lola, luôn luôn là Lola, đã đồng ý. Việc mà Katie làm không liên quan đến phòng tranh, nhưng liên quan đến nghệ thuật. Hôm nay, Katie sẽ đến cửa hàng bán nguyên liệu vẽ tranh để mua toan, mua màu vẽ và cô sẽ vẽ. Cô sẽ vẽ tranh.

Mười lăm phút sau, tắm rửa và thay quần áo, cô lay Les dậy. “Mình đi đến cửa hàng bán nguyên liệu vẽ tranh đây. Cậu có còn ở đây khi mình quay lại không?”

Les chống khuỷu tay ngồi dậy, trông còn ngái ngủ. “Mình đã hứa với mẹ là mình sẽ về nhà. Không biết là đến mấy giờ mình sẽ quay lại đây.”

“Tranh thủ ghé qua gặp Joe nhé.” Katie bắt đầu đi ra cửa.

“Tranh thủ ghé qua gặp Carl nhé.” Les lại cuộn mình ngủ tiếp.

Chỉ nghe thấy tên anh cũng đủ làm cô thấy đau đến tận mắt cá chân. Cô lờ đi. Rồi sẽ qua thôi. Dần dần sẽ qua thôi. Cũng như nỗi đau đớn tột cùng trong cô khi mất cả gia đình cũng đang dần mờ phai. Chỉ cần cô luôn cố gắng. Người họ Ray luôn luôn cố gắng mà.

Katie đã đi gần đến chỗ xe ô tô thì lại quay vào nhà để lấy cuốn sổ ghi chép đám cưới. Nếu không mất nhiều thời gian ở cửa hàng bán nguyên liệu vẽ tranh, cô có thể sẽ thử xem có đòi lại được tiền đặt cọc đám cưới không.

Hắn lái xe qua ngôi nhà nhưng không cho phép mình dừng lại. Hắn không thể dừng lại. Hắn không thể tóm cô. Không thể tóm cô bây giờ. Quá

sớm. Quá sớm. Quá sớm.

Đầu hăn bắt đầu giật giật. Hăn sắp cận thuốc giảm đau rồi. Liệu bác sĩ có kê thêm đơn cho hăn không?

Rồi hăn nghe thấy. Xa xôi nhưng hăn nghe thấy. Tiếng cười. Không hăn không thể nào chịu được tiếng cười vào lúc này. Nó phải thôi đi.

Hăn ghé xe vào vệ đường và đỗ lại. Và để người mình lắc lư. Ngôi nhà của cô ở ngay dưới phố. Có lẽ hăn có thể tản bộ đi qua. Chỉ đi qua thôi. Có thể nhòm một cái vào cửa sổ của cô. Có thể nhìn thấy cô là đủ để chặn đứng cơn đau đầu đang trở lại và xua đuổi đi tiếng cười.

Katie dành hàng giờ trong cửa hàng bán nguyên liệu vẽ tranh, đắn đo giữa việc chọn màu đỏ của trái sơ ri và màu đỏ táo. Những điều như thế luôn quan trọng đối với họa sĩ. Và cô là một họa sĩ. Có thể chưa phải là họa sĩ lớn nhưng nếu một con voi có thể vẽ, thì... ngay lúc ấy tim cô quay về với Carl, và với nỗi đau.

Sau đó, cô ghé vào phòng tranh và ăn trưa muộn với Lola. Mặc dù tâm hồn cô thường trực một nỗi đau, cô cảm thấy dễ chịu vì luôn bận bịu.

Sau bữa trưa, Katie nói với Lola mong ước được trở thành họa sĩ. Ừm, đúng hơn là rụt rè thú nhận. “Em là một họa sĩ. Nhưng xin chị, đừng có đuổi việc em.”

“Đuổi em ư, cô gái? Em thực tình nghĩ là chị không biết gì sao?”

“Vâng, quả có thể. Bởi vì em có bao giờ nói cho chị biết đâu.”

“À, Chúa ơi, chỉ có họa sĩ mới có thể hiểu về hội họa như em mà thôi. Chị cũng đoán trước là một ngày nào đó em sẽ chui ra khỏi kén cho mà xem.”

“Nhưng em vẽ tệ lắm, Lola. Em đã có một vài triển lãm và...”

“Vẽ tranh cũng như ân ái vậy.” Lola so sánh mọi thứ với tình dục. Chị ta ưa thích dục tình. “Đôi khi rất tuyệt. Và đôi khi chỉ là sự giả vờ và lẩn tránh. Em cho chị xem một vài bức họa của em, và chị sẽ chỉ cho em thấy tài năng của mình.”

“Sẽ ra sao nếu em chỉ toàn giả vờ và lẩn tránh?”

“Thì em cứ vờ vĩnh cho đến bao giờ nó thành thật thì thôi.”

Họ ôm nhau, và trước khi Katie rời khỏi phòng tranh, cô cố gắng gọi điện cho Les. Cuộc gọi chuyển vào máy trả lời tự động. “Chào cậu. Mình nghĩ là mình cần nhắc cậu ghé vào chỗ Joe.”

Trên đường về nhà, suýt nữa thì Katie rẽ vào chỗ tay thợ ảnh, nhưng vào phút cuối cùng cô quyết định sẽ về nhà để vẽ. Cô bật máy sưởi trong ô tô. Mặc dù trời không lạnh lắm, khí lạnh trong xe gợi cho cô nhớ đến một ngày lạnh lẽo khác. Một ngày cô đã bị nhốt trong phòng tối với một người đàn ông đã đánh cắp trái tim cô.

Có vẻ như một cơn bão khác lại sắp sửa đổ bộ vào thành phố Houston. Chứ không thì tại sao trời gần như tối sập xuống vào lúc ba giờ chiều?

Khi cô đậu xe trước cửa nhà, có ánh đèn hắt ra từ cửa sổ của cô – và ánh đèn cũng chẳng lấy gì làm ấm áp. *Bình tĩnh nào*, cô tự nhủ, *Les chắc đã ở đây rồi*, và nghĩ, *tốt quá*, khỏi phải đối diện với một căn nhà trống. Biết

rằng kẻ sát nhân đã từng ở trong nhà cô phá hỏng cảm giác về sự chào đón ấm áp và nồng hậu khi trở về nhà.

Katie đi vào sảnh và gọi tên Les. Không có ai. Không có ai đáp lời. Hệ thống sưởi trung tâm khởi động và rền rĩ. Thế là đủ rồi, ngày mai cô sẽ gọi cho người tới sửa chữa.

“Les ời?” Cô bước vào phòng khách. Không có ai. Cô đi về phía phòng ngủ của mình. Cô đứng ở cửa nhìn cái giường chưa dọn. Thường thì ít nhất Les cũng phủ khăn trải giường lên trên.

Katie nhặt chiếc điện thoại trong phòng ngủ lên. Tiếng bíp bíp báo hiệu cô có tin nhắn. Nhưng cô vẫn bấm máy gọi vào di động của Les.

Tiếng điện thoại di động reo. Rồi Katie nhận thấy là điện thoại reo trong nhà của cô. Cô đi về phía phòng tắm, và trên sàn, bên cạnh một cái khăn tắm ướt là điện thoại của Les. Tại sao Les lại để lại điện thoại của mình trên sàn nhà?

Katie xoay người. “Les ời?”

Cô không nghe thấy tiếng trả lời, vì vậy cô ngắt máy và bấm số để nghe tin nhắn, hy vọng đó là tin nhắn của Les. Một cuộc gọi đập máy. Rồi bỗng tim Katie thót lại khi ngay trước khi điện thoại ngắt, cô thề cô nghe có tiếng nhạc. Nhạc đám cưới. Nhưng không thể nào. Họ đã tóm được tên tội phạm rồi. Vì thế, cô xua đuổi cái ý nghĩ điên rồ ấy ra khỏi đầu.

Tin nhắn tiếp theo vang lên như tiếng nhạc trong tai Katie. “Này. Mình biết mình đi để lại nhà cậu bữa bọn quá. Dậy muộn, mình để quên điện thoại và chỉ vừa mới trốn thoát việc bị in dấu vân tay và quăng vào một xô như tội phạm. Mình sẽ giải thích sau.”

CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT

Buck Hades bước vào nhà con trai. Màn hình TV sáng trong bóng tối, và có tiếng phụ nữ la hét vang lên trong gian phòng. “Carl?” căn phòng trở nên tối om và lặng lẽ.

Buck đi xiên qua gian phòng và nhìn thấy con trai mình đang ngồi trên ghế sofa, trong bóng tối cùng với hai con chó, tay còn cầm chiếc điều khiển TV. Buck liếc nhìn chiếc TV còn đang mở dần trước khi tắt hẳn.

“Con đang xem cái gì thế?” Buck hỏi.

“Chẳng có gì.” Lời đáp của Carl bật ra quá nhanh, và vẻ mặt của con trai ông đưa ông trở về hai mươi năm trước khi lần đầu tiên ông bắt quả tang con trai mình xem phim khiêu dâm. Buck bật công tắc đèn. Trên bàn còn vài vỏ đĩa DVD đang để mở. Buck cau mày. Chẳng phải phim khiêu dâm làm Buck bức mình, chính cái vẻ thiếu não tràn trề trên mặt con trai làm ông phiền lòng.

“Chẳng còn hiểu ra làm sao nữa. Con có một người phụ nữ hấp dẫn, ngọt ngào đang gần phát điên vì con, và con thà ngồi xem phim khiêu dâm còn hơn sống với hiện thực.”

Buck quăng một cái phong bì màu trắng lên đùi con trai. “Đây là thiệp mời đám cưới của bố. Và thích hay không, bố hy vọng con sẽ có mặt hôm đó.” Ông quay ra.

“Bố ơi?” Giọng trầm đục của con trai khiến ông dừng lại.

“Ừ?” Ông ngoái lại.

“Nếu bố muốn kết hôn, thì con cũng mừng cho bố.”

Buck thở một hơi dài. “Điều đó rất có ý nghĩa, con trai ạ. Giờ thì, với Katie thì sao? Con sẽ làm gì với cô ấy? Con quả là một thằng ngốc đã để tuột cô ấy đi.”

“Chính lúc này đây con đang cố gắng suy nghĩ về chuyện đó.”

Buck liếc nhìn chiếc TV tối om. “Nào, bố chẳng nghĩ là xem phim khiêu dâm nhiều tập sẽ giúp ích được gì cho con trong chuyện ấy đâu.”

Les bước tới cửa nhà Joe và bỏ một viên bạc hà vào miệng, viên kẹo đã suýt nữa khiến cô bị bỏ tù. Nhưng cũng có lẽ là miếng dán chống táo bón mới là vật đã làm thiết bị chống trộm cấp reo vang. Khi cô gõ cửa, tim cô đập thành thịch trong lồng ngực.

Tim cô đã đập thành thịch cả ngày hôm nay. Đầu tiên, bởi vì cô thức dậy muộn một tiếng so với giờ hẹn đi mua sắm với mẹ và Mimi. Và sau đó, khi cô suýt nữa bị bảo vệ bắt giữ khi rời khỏi Wal-Mart vì Mimi đã lén bỏ một hộp kẹo bạc hà, một gói đựng các miếng dán chống táo bón nhãn hiệu Tucks và một vài loại dầu bôi trơn có tác dụng làm ấm âm đạo trong túi xách của Les.

Dù vậy, giờ này Les đang ở đây, chuẩn bị nói lời tạm biệt Joe, chuẩn bị nói câu *Liệu anh có thể cho em một tháng để suy nghĩ cho rành mạch và sau đó có thể chúng ta sẽ cùng hưởng thụ loại dầu bôi trơn âm đạo mà bà ngoại đã chọn cho em?*

Cô lại gõ cửa lần nữa. Không có ai trả lời. “Meo.” Có lẽ là không có duyên với nhau rồi. Cô quay người định bỏ đi nhưng nhìn thấy chậu hoa và nhớ ra Katie đã nói với cô về chiếc chìa khóa. Cái ý nghĩ ngời đó chờ Joe bước vào nhà không làm cô hào hứng lắm, nhưng có thể cô cứ vào nhà và viết một tin nhắn để lại cho anh. Một tin nhắn đầu sao vẫn hơn là cố gắng nói lời chia tay thế này qua điện thoại.

Mở khóa cửa, cô đặt chiếc túi lên ghế sofa. Chiếc ghế sofa nơi chỉ thiếu chút nữa là cô đã làm tình một cách tuyệt diệu và hoang dại với Joe.

Cô nhìn quanh để tìm kiếm giấy và bút. Joe có phòng làm việc không nhỉ? Cô bắt đầu nhìn về phía hành lang và....

“Ồ, chết thật !” Có tiếng nước chảy từ vòi hoa sen.

Cô quay ngoắt người, vớ lấy túi xách, tái nhợt và tim cô lại bắt đầu đập thình thịch nữa.

Cô đang làm cái gì đây? Bỏ chạy ư?

Les Grayson không bao giờ bỏ chạy. Không bỏ chạy nữa đâu. Chẳng phải cô đã tự hứa với mình như thế là gì?

Điều hòa hơi thở, cô để túi của mình trở lại ghế sofa. Cô sẽ đợi. Đợi đến khi anh ra khỏi phòng tắm và cô sẽ nói chuyện với anh. Đúng vậy. Đợi.

Cô ngồi xuống ghế sofa. Ký ức về đôi môi anh trên ngực cô khiến hai đùi cô căng lên. Rồi một ký ức khác hiển hiện: Joe bước vào trong bồn tắm. Khóa thân. Khóa thân tuyệt vời.

Một ý nghĩ bật ra trong đầu. Điên rồi thật. Chẳng ra đâu vào đâu. Chính vì vậy cô sẽ không làm đâu. Thế thì, tại sao cô lại đang cởi áo ra?

Cô đã tung hai chiếc giày trước khi đi vào hành lang. Chiếc áo lót của cô rơi xuống trước cửa phòng ngủ của anh, cái quần lót màu hồng của cô tuột khỏi đùi khi cô tới trước cửa phòng tắm. Cô nhòm vào, và phía sau tấm rèm cô có thể nhìn thấy bóng anh. Tim cô nhảy thót lên trong ngực.

Đưa tay ra, cô tháo sợi dây chuyền qua đầu vào đặt nó lên thành bồn rửa mặt. Ngay lập tức, cô cảm thấy mình còn trần trụi hơn bao giờ hết kể từ mười tám tháng qua. Chỉ chút xíu nữa là cô quay đầu bỏ chạy. Nhưng cô nghe thấy tiếng Joe huýt sáo. Người đàn ông này huýt sáo trong khi tắm ư? Anh còn làm gì nữa? Cô muốn được khám phá mọi điều dù nhỏ nhất về anh. Anh nằm ngửa hay nằm nghiêng để ngủ? Anh có uống nước quả vào các buổi sáng không? Hay chỉ uống cà phê?

Cô đếm đến ba, rồi rón rén bước vào bồn tắm. Kéo chiếc rèm ra, cô nhìn vào bên trong. Anh đứng quay lưng về phía cô, tóc đầy dầu gội. Sự chú ý của cô xuôi theo dòng bọt xà phòng chảy xuống đôi hông rắn chắc của anh. Đôi hông rắn chắc và khêu gợi.

“Anh không ngại có người tắm chung chứ?” Cô bước vào.

“Cút !” Anh quay ngoắt lại. Bọt dầu gội chảy xuống mặt và mắt anh. Anh đứng như trời trồng. Hơi nước bốc lên xung quanh họ.

Mắt anh kín đáo lướt trên thân thể cô, trên bộ ngực cô, xuống giữa hai đùi cô, rồi lướt qua đùi cô và tiếp tục nhìn xuống móng chân cô.

Màu hồng. Cô đã sơn móng chân màu hồng đêm qua.

Ánh mắt anh ngoắt trở lại ngực cô. Trong một giây, cô cho là điều ấy chứng tỏ anh là một người thích ngực phụ nữ. Nhưng rồi cô hiểu ra anh đang tìm kiếm điều gì. Chỉ có điều là, nó không có ở đó. Cô đã để nó trên thành bồn rửa mặt rồi.

Mắt anh nhìn vào mắt cô, rồi quay lại ngực cô. Ô kê, có lẽ anh là dạng đàn ông thích ngực phụ nữ thật.

“Mình phải bỏ cái lối gặp nhau thế này đi.”

“Em có thể đi mà.” Cô thì thầm, cảm thấy hơi không chắc chắn và gần như tổn thương vì anh vẫn còn chưa chạm vào cô.

“Thế thì có vui về gì đâu chứ?” Anh lướt một ngón tay trên đầu ngực đã cương lên của cô.

Chắc chắn anh là loại đàn ông thích ngực phụ nữ rồi.

“Không, chẳng vui về gì.” Cô thở hắt ra vì sự khát khao mà sự va chạm của anh đã gợi lên trong cô.

“Thế thì em ở lại đi.” Anh tiến tới và một tia nước chĩa thẳng vào cô. Anh cười khẽ và cô nghe thấy anh quay lại để điều chỉnh vòi hoa sen. Mắt cô lại dịch xuống cặp mông trần của anh. Tốt, cô phải công nhận là phần thân thể đàn ông cô ưa thích nhất là cặp mông.

Anh quay lại. Và bây giờ cô không nhìn thấy cặp mông rắn chắc của anh nữa. Cô đang ngưỡng mộ phần đàn ông của anh. Và trời ạ, quá đủ với cô rồi.

Anh tiến lại gần hơn. “Em thực sự có mặt ở đây hay anh đang mơ? Bởi vì anh đã tưởng tượng ra cảnh này hàng trăm lần trong đầu rồi.”

“Cảnh gì cơ?”

Anh mỉm cười. “Hình ảnh em. Khóa thân. Trong bồn tắm.”

“Vật lộn với anh, xịt dầu gội vào mắt anh.” Cô trêu chọc.

Vén một lọn tóc khỏi má cô, anh áp môi mình lên trán cô. “Ừm, anh phải công nhận là chính điều đó làm anh hứng khởi đấy.”

Cô ấp bàn tay mình lên vầng ngực ướn xà phòng của anh. Chạm rãi, cô đưa tay xuống dưới cho tới khi cô nắm được nó trong tay. Cô vuốt ve, đóng đếm, thưởng thức sự nóng hổi và căng cứng của nó. Và tiếng rên trầm của anh nói cho cô biết anh thích như vậy.

Hai bàn tay anh đón lấy hai bầu ngực cô. “Khi ướn trông em đẹp lắm.”

Cô lại vuốt ve anh. “Thế mà em cứ nghĩ em phải mặc khăn trải bàn Halloween và tát anh để làm anh có hứng.”

“Em định sử dụng điều đó để chống lại anh phải không?”

“Ừ đấy.”

“Thế thì hãy để anh cho em thấy anh sẽ làm gì để chống lại em nhé.” Anh nói kèm theo một tiếng rên.

Anh đỡ lấy và nhấc cô lên khỏi hai chân, đẩy cô áp sát vào tường. Chỉ một cử động, anh đã tìm đúng điểm giữa hai đùi cô. Anh giữ chặt cô. Hông anh chỉ hơi đung đưa, để trêu chọc, thử cô.

“Em tưởng tượng ra chưa nào?” Anh hỏi giọng căng cứng.

“Em đang tự hỏi anh còn đang chờ gì nữa.”

Anh đẩy mạnh hông và đi vào trong cô.

Cô thở hắt ra. Sự thâm nhập đột ngột gần khiến cô đau. Gần như.

“Em không sao chứ?” Trán anh tì vào trán cô.

“Ồ, không sao.” Thân thể cô cuộn chặt lấy anh. “Ngày kia em quay về Boston.” Cô thốt lên. Cô cảm thấy người anh căng lên. “Chỉ một tháng thôi. Rồi em sẽ chuyển hẳn về đây.”

Anh ra rồi lại vào. “Cuối tuần anh sẽ lên thăm em.”

Họ bắt đầu chuyển động nhanh hơn. Cô suýt nữa đã bảo anh rằng họ nên sử dụng thời gian xa nhau để suy nghĩ, để xem xét xem cái gì là thực, nhưng bên trong cô đang có cảm giác tuyệt vời quá, và cô biết rằng cô không thể nào thiếu điều này trong một tháng được. Và trời ạ, cảm giác của cô vô cùng chân thực. “Được thôi.”

Sau khi Les gọi điện để báo cô sẽ không trở lại đêm nay, Katie lấy màu vẽ ra. Thậm chí cô còn lấy làm mừng là Les đã không về nhà. Đêm nay, cô sẽ vẽ. Cô nghĩ về Les và Joe. Nhớ lại giọng nói khê khàng của Les khi nói rằng “Mình sẽ ở lại với Joe đêm nay.”

Một sự không mấy vui chạm vào tim Katie. Ghen tỵ ư? Đúng, ghen tỵ. Không phải bởi vì Joe mà bởi vì chính cô cũng mong chờ điều ấy đến với mình, mong chờ điều ấy với Carl. Cô xua đuổi ý nghĩ ấy đi. Bởi vì cô là

một người họ Ray, và những người họ Ray không ngồi đó mà than thân trách phận.

Nhận thấy mình đã không mua cái gì để pha màu vẽ, cô vào bếp, tìm thấy một cái chảo rán bằng gang đã cũ và mang nó vào phòng làm việc. Rồi, dựng giá vẽ, cô đặt tấm toan lên đó và ngắm nghía. Cô không biết mình phải vẽ cái gì.

Cô chạy ra phòng khách và tìm thấy một cái lọ hoa bằng thủy tinh với một bông hoa lụa đỏ. Trong lúc đi tìm, cô thấy bức vẽ của con voi đặt trên bệ lò sưởi. Cô cầm lấy nó để có thêm dũng khí. “Nếu một con voi có thể làm thế, thì mình cũng có thể làm được.” Cô nói, nhớ rằng Carl đã từng nói với cô điều đó.

Trong khi cô bày biện tĩnh vật, suy nghĩ của cô lại trở về với Carl. Chào tạm biệt nhau thì anh ấy sẽ chết hay sao? Cô cầm lấy bút lông, mắt cô bỗng mờ nước mắt. Được rồi, có lẽ kẻ mang họ Ray này cũng than thân trách phận như thường.

Hắn tựa vào cửa sổ và nhìn cô vẽ. Nhìn cô khóc trong khi quét màu vẽ lên tấm toan. Hắn thích thú vô cùng khi họ khóc. Sự cần thiết phải nhìn thấy cô đã đưa hắn đến đây đêm nay. Hắn chưa tóm cô lúc này đâu. Còn quá sớm. Quá sớm.

Nhưng nhìn thấy cô cũng đỡ phần nào. Biết rằng cô đợi hắn. Nếu hắn nheo mắt lại một chút, hắn có thể vờ như tóc cô có màu đen. Vờ như cô chính là Maria.

Hắn nhớ lại. *Con, Maria, có chấp thuận người đàn ông...*

Cô ta cười. Cười phá lên. Rồi tất cả mọi người cùng phá lên cười. Nói chung, chỉ có một cách để chặn đứng tiếng cười. Hẳn cần phải tóm lấy cô dâu của mình.

Sáng thứ Sáu, Carl ngồi dậy. Anh chọn ngồi xem DVD trong ghế sofa vì giường của anh vẫn còn thoảng mùi hương của Tóc Đỏ. Cứ vài giờ anh lại ngủ gật, nhưng rồi lại bắt mình xem tiếp. Sự thực là, không có đủ các màn hành động để làm anh quan tâm. Nhưng anh cũng vẫn xem. Anh còn ba DVD nữa là xong.

Thở một hơi thật dài, anh úp mặt vào hai lòng bàn tay. Precious sửa vào cánh cửa hậu, muốn ra ngoài.

Anh sẽ phải làm cái quái gì bây giờ? Anh nhớ Tóc Đỏ đến nỗi, chỉ thở thôi cũng thấy đau. Anh đứng dậy, thả cho cả Precious và Baby chạy ra ngoài rồi quay trở lại ghế sofa và nhấn nút play. Anh theo dõi khuôn mặt tóc vàng hiện ra trên màn hình. Rồi xuất hiện thêm ba cô tóc vàng nữa. Rồi đến lượt cô tóc đỏ. Nhạc bắt đầu nổi lên.

Anh nghe có tiếng cửa trước mở ra. Anh vội vợ lấy cái điều khiển và tắt TV đi.

“Chào chú em.” Ben tiến vào phòng khách và quan sát anh đang cầm cái điều khiển. Rồi mắt anh trai anh chuyển sang những chai bia đã cạn.

“Bố có lý. Chú đang xem phim khiêu dâm và chìm trong bia mà than khóc.”

Carl ngả người ra sau. “Anh cất công đến đây chỉ để dạy đời em hay là anh còn cần gì nữa?”

“Không, anh cất công đến đây để xem chú ra sao.” Anh ngồi xuống một cái ghế. “Chú rồi cũng sẽ ổn cả chứ?”

“Vâng.” Carl đặt cái điều khiển lên bàn.

Anh trai anh định cầm lấy cái điều khiển, nhưng nhanh tay hơn Carl giật lại nó.

“Nào, anh cứ nghĩ là anh em ta chia sẻ chút thú vui giữa đàn ông với nhau.”

“Thôi, khỏi đi có được không.”

“Tại sao mà em không gọi cho cô ấy nhỉ?” Điện thoại di động của Ben reo lên và anh trả lời máy. “Vâng Hades nghe đây.”

Sau một lúc lặng yên, anh trai Carl nhìn xoáy vào anh. Vẻ mặt Ben báo động khác thường. Carl chỉ mới nhìn thấy vẻ mặt ấy một lần, cái đêm Ben gặp anh ở cửa bệnh viện và nói với anh rằng mẹ đã qua đời.

Carl đứng phắt dậy. “Có chuyện gì vậy?”

Carl, cùng với bác sĩ Pope, đứng trong căn phòng lạnh lẽo, nồng mùi thuốc mê. Nhà xác không mang một chút màu sắc nào, tất cả đều trắng toát hoặc ánh kim loại. Anh chờ đợi để dòng cảm xúc trào lên, nhưng cứ như thể ai đó đã tiêm một liều thuốc tê vào tim anh. Cái bộ phận cơ thể nằm dưới lồng ngực, to, béo và đờ đẫn, và anh muốn vò xé nó như người ta thường cắn vào môi mình để biết chắc rằng mình còn ở đó.

Cái xác nằm trên chiếc bàn bằng kim loại, một tấm khăn trắng phủ lên trên, nhưng anh vẫn có thể nhận ra hình hài một người phụ nữ. Rồi anh nhìn thấy nó. Màu sắc duy nhất trong phòng. Một lọn tóc màu đỏ xõa ra đầu bàn. Thậm chí cả lọn tóc cũng mang vẻ chết chóc.

Anh đã yêu cô ta. Không muốn nhưng anh đã yêu.

Bác sĩ Pope đi về phía bên kia bàn. “Thật là hoài phí.” Ông ta kéo tấm vải phủ xuống. “Phải cô ta không?”

Carl buộc mình phải nhìn vào mặt cô ta. “Đúng rồi. Cô ấy tên là Amy Bentley.”

“Có vẻ rõ ràng là do dùng ma túy quá liều. Những vết kim tiêm trên cánh tay nói lên tất cả. Chúng ta sẽ biết rõ hơn khi có kết quả phân tích độc tố.”

Carl nhắm nghiền mắt lại. Tim anh lại bắt đầu có cảm giác. Không phải là tình yêu mà là sự hối tiếc. Và cảm giác tội lỗi.

“Anh biết đấy,” Bác sĩ Pope nói. “Nếu như tôi nhận được năm mươi đô la cho mỗi ca dùng ma túy quá liều mà tôi thấy, thì tôi đã giàu từ lâu rồi. Tại sao họ lại làm vậy với chính bản thân họ chứ?”

Làm vậy với chính bản thân họ. Carl buộc mình phải nhìn Amy, khuôn mặt cô ta tĩnh lặng, hoàn toàn không biểu cảm. Hoàn toàn chết chóc.

Ngay lúc ấy anh nhớ lại mình đã van xin cô ta đừng có bỏ đi. Ở lại với anh. Để anh được giúp cô. Cô ta đã từ chối. Anh nhớ lại những lời cô ta nói khi ra đi: *Thôi đừng có cố cứu tôi, Carl ạ. Tôi không phải là mẹ của anh.*

Anh lại nhìn những dấu kim tiêm chạy dọc cánh tay cô ta và có cái gì đó khi nhìn thấy nó, nhìn thấy sự thật xấu xa, đã làm một tia sáng lóe lên trong

anh. Đó không phải là lỗi của anh. Amy đã tự chọn lựa cho mình.

Là cô ta đã làm vậy. Không phải anh. Đó không phải là lỗi của anh. Có cái gì đó bắt đầu động cựa trong anh. Rồi những đờ đẫn cuối cùng cũng mờ đi, nhường chỗ cho sự thấu hiểu lớn lao và một nỗi đau cũ. Ngay lập tức anh nhớ lại lời của Amy. *Tôi không phải là mẹ anh.*

Có phải anh muốn cứu Amy vì anh đã không cứu được mẹ mình? Có phải vì thế mà anh không dám dành lấy cơ hội với Tóc Đỏ, vì sợ rằng mình cũng không thể cứu được cô?

Chuông cửa nhà Katie reo vang. Cô đặt bút vẽ xuống và nhìn bức vẽ một bông hồng đỏ đơn độc trong lọ hoa thủy tinh. Có cái gì đó không ổn. Nhưng là cái gì nhỉ? Rồi thì cô nhận ra vấn đề. Vấn đề là cô vẽ rất dở.

Tiếng chuông cửa lại vang lên. Cô đi ra khỏi phòng làm việc. Nhìn qua lỗ quan sát ở cửa, cô rên lên. Cô đã gọi điện cho Lola sáng nay và hỏi xem chị ta có thể ghé qua. Nhưng giờ thì sao? Liệu cô có muốn nghe Lola nói với cô rằng cô không phải là họa sĩ?

Katie mở cửa. “Em đã thay đổi ý kiến rồi. Tạm biệt chị nhé.”

Lola đẩy cửa và đi vào nhà. “Không thể nào tệ đến thế được.”

“Nhưng em nghĩ tệ thế đấy.”

“Chị không tin đâu. Chị nghĩ em có tài năng đấy. Và chị biết nhìn người lắm, em nhớ không?”

Katie thở dài và dẫn chị ta vào phòng làm việc nơi Lola nhìn chăm chăm, thực sự chăm chăm vào sản phẩm của Katie.

“Này cô gái, em thông minh đấy.”

“Thông minh ư?” Hy vọng lóe lên trong Katie.

“Em đúng đấy, bức vẽ này dở ẹc.”

“Thấy chưa, em đã bảo rồi mà.” Katie nói, và trong óc cô, cô có thể nghe thấy cha mẹ mình nói, *đã bảo con rồi mà*.

“Nhưng không phải vì em không có tài đâu.”

“Chỉ đừng có bỏ việc của em thôi hả?” Họng Katie như thắt lại. Lẽ ra nó chẳng khiến cô đau đớn đến thế, nhưng đó lại là giấc mơ cuối cùng mà cô bám víu vào.

“Cứ như thể là em muốn mọi thứ phải hoàn hảo. Hội họa, cũng như cuộc sống, không thể hoàn hảo.” Lola chỉ vào cái lọ và bông hồng. “Em vẽ một bông hồng bằng lụa hoàn hảo. Em vẽ nó cũng gần như hoàn hảo và giả tạo như chính nó. Thế thì sao không chụp một bức ảnh thì hơn?”

Katie muốn cuộn người lại mà khóc.

“Em phải vẽ những gì em cảm nhận, không phải cố cho nó trở nên hoàn hảo. Hoàn hảo thật chán ngắt. Hội họa cần sự đam mê. Hãy chấp nhận rủi ro.”

Katie nhìn Lola chăm chú. “Em là một người họ Ray. Chúng em hoặc là làm mọi thứ hoàn hảo hoặc là không làm.”

Lola nhìn cô vẽ không đồng tình. “Thế thì chị xin nói rằng những người họ Ray đang sống một cuộc đời vô cùng tẻ nhạt. Sự hoàn hảo là một bí ẩn. Những người khát khao tìm nó sẽ chết vì đói khát. Hãy nhìn vào bức vẽ của em, Katie. Tài năng của em tỏa sáng, nhưng em cố gắng ép nó thành cái điều mà em nghĩ mọi người muốn nhìn thấy. Hãy tuân theo trái tim em, vẽ những gì em cảm nhận. Em có biết em cảm nhận gì không?”

Katie nghe thấy Lola, nhưng cô không còn nghĩ về hội họa của cô nữa. Có phải cô đã làm như vậy với Carl? Cô đã bỏ cuộc bởi vì... bởi vì anh ta không phải là sự hoàn hảo mà cô muốn có?

Ồ, mẹ nó. Đúng, cô lại nói *mẹ nó* lần nữa. Cô đã rời bỏ Carl bởi vì anh ta không đạt những tiêu chuẩn của cô. Cô đã có một bức tranh ngu ngốc trong đầu cô về cuộc sống sẽ phải như thế nào. Hai đứa trẻ, một khu ngoại ô. Và khi anh ta không phù hợp với bức tranh hoàn hảo nhỏ bé của cô, cô từ chối anh ta. Từ chối anh ta bởi vì... bởi vì nếu không sẽ có nghĩa là cô tự cho mình một cơ hội.

Cô nhìn lại Lola. “Chị đúng đấy. Cuộc sống không hoàn hảo. Và ngay lúc này đây em cũng thích được ngồi lại và trò chuyện với chị lắm, nhưng em phải sửa đổi bức tranh lớn của đời mình.”

Lola mỉm cười. “Và liệu có gì liên quan đến anh chàng thám tử tư gợi cảm đó không?”

“Còn phải nói. Chị có thể truyền cho em thêm ít phép màu sức mạnh ý chí của chị được không?” Katie cười vang khi tiễn Lola ra cửa và lần đầu tiên... sau một thời gian dài, cô cảm thấy hạnh phúc.

“Em cần phép lạ gì nào?”

“Sức mạnh vô song.”

Carl bước vào văn phòng của anh trai.

Ben ngược nhìn lên. “Này. Chú khỏe chứ?”

“Em nghĩ là cũng không đến nỗi.” Anh ngồi lên mép bàn. Anh nhặt một cái bút lên, quay nó trong tay, và lại nhìn vào ánh mắt đầy chất vấn của anh trai. “Hôm trước anh có bảo em rằng, nếu anh ở vào trường hợp của em với mẹ, anh cũng sẽ làm y như em vậy.”

Mắt Ben mở lớn trước một cuộc đối thoại bất ngờ. “Đúng vậy. Và anh thực sự nghĩ như thế đấy.”

Carl mở nắp cái bút ra, rồi lại đóng lại. “Đáng lý ra em nên nói cho bố biết. Nhưng mẹ tin rằng bác sĩ mới sẽ tạo nên sự khác biệt.” Anh nhắm mắt lại một giây. “Mẹ cứ không thôi bảo em rằng ‘Tình yêu sẽ thu xếp ổn thỏa mọi thứ.’” Anh lắc đầu. “Giờ nghe có vẻ ngốc nghếch. Ý em nói, em biết là tình yêu không thể thực sự chữa lành bệnh được. Nhưng khi ấy em mới mười lăm tuổi, em tin rằng mọi thứ đều có thể.”

Ben dựa vào ghế. “Mẹ muốn sống những ngày cuối cùng còn lại của mình mà không bị đối xử như một con chuột thí nghiệm. Không bị ốm đau hơn những gì ung thư đã tàn phá mẹ. Vì vậy, một cách nào đó, tình yêu làm cho mọi thứ tốt đẹp hơn. Tháng cuối của mẹ dễ dàng hơn.”

“Em biết thế. Và em nghĩ khi ấy em cũng biết thế. Nhưng khi mẹ mất, em...” Cổ họng anh nghẹn lại.

Ben tỳ hai khuỷu tay lên bàn. “Bệnh ung thư đã giết mẹ, Carl ạ, không phải là chú đâu.” Anh dừng một lát. “Tami đã đúng phải không nào? Mẹ và

thậm chí cả Amy, chính là lý do khiến chú để Tóc Đỏ ra đi, phải vậy không?”

“Em muốn cứu Amy. Có thể bởi vì em đã không cứu được mẹ. Và em đã cố gắng. Hôm nay, nhìn thấy cô ấy... nó làm em nhận thức được rằng, chính cô ấy đã chọn lựa, chứ không phải em. Nhưng làm thế nào để em thôi sợ hãi?”

“Sợ hãi điều gì?”

“Sợ là em... sợ là em không thể cứu được người tiếp theo mà em yêu dấu. Sợ lại mất đi một ai đó.” Ngực gã thắt lại.

Ben lại tì hai khuỷu tay lên bàn. “Đôi khi anh cũng nghĩ về điều ấy. Về chuyện nếu như có gì xảy ra với Tami hay Benny. Đau như bị bò đá ấy chứ.” Anh ta thở dài. “Nhưng dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, thì anh cũng không đánh đổi những gì anh đang có hôm nay. Đó là cuộc sống.” Ben nhìn anh chăm chú. “Chú yêu Tóc Đỏ, phải không nào?”

“Em có.” Carl quăng chiếc bút lên bàn. Ben cúi xuống và khuỷu tay tay anh xô một tệp hồ sơ khiếm cho một vài thứ trong ấy rơi ra. Carl nhìn thấy một bức hình khỏa thân giữa những trang đánh máy. Một bức hình khỏa thân rất nghệ thuật.

“Cái gì thế này?”

“Bản sao mấy bức ảnh tìm thấy ở nhà Edwards. Trông bà Jones ở tuổi bốn mươi cũng không đến nỗi.” Ben cười. “Mặc dù vậy chắc bà ta cũng không sánh được với những gì em đã xem sáng nay.”

Carl lờ Ben đi, đầu óc quay cuồng. “Anh có nói chuyện với Mel Grimmes, tay thợ ảnh, về mối quan hệ với bà Jones không?”

Lông mày Ben nhíu lại. “Tại sao?”

“Bởi vì em đã nhìn thấy những bức hình gần giống hệt thế này ở nhà anh ta. Anh ta chụp ảnh khóa thân. Và em nghĩ chính anh ta đã chụp bức này.”

“Anh đã lấy lời khai của Grimes,” Ben nói. “Anh ta nói anh ta với Tabitha chỉ có quan hệ công việc chứ không hơn.”

“Anh có thông tin gì về việc kiểm tra nhân thân của Grimes không?”

“Có một số thông tin mới tới hôm qua, nhưng bọn anh chưa xem xét.”

“Thế thì xem xét đi nào.” Carl không thích chút nào điều mà linh tính đang mách bảo.

Ben trợn mắt. “Chúng ta đã tóm được thủ phạm rồi, Carl ạ. Yên tâm đi.”

“Chỉ xem thông tin thôi thì có hại gì đâu?” Carl găm lên.

Ben đi lấy hồ sơ. Carl rút điện thoại cầm tay ra và quay số của Tóc Đỏ. Anh có biết bao điều muốn nói với cô mà chẳng liên quan gì đến vụ này, nhưng giữ mạng sống cho cô là ưu tiên số một. Điện thoại reo vang và chuyển vào máy trả lời tự động. Anh lại gọi vào di động của cô. Nó nổi sang hộp thư thoại.

Bụng anh cồn cào vì chỗ cà phê sáng. Anh tự bảo mình có lẽ là Tóc Đỏ đang đi làm vắng. Rằng cô ổn cả. Rồi Ben quay trở lại văn phòng và vẽ mặt anh cho thấy không có gì ổn cả. “Cái gì thế?”

“Anh ta có một bản danh sách bệnh thần kinh dài. Anh ta đã ra vào các viện tâm thần như cơm bữa trong hai mươi hai năm đầu đời.”

“Mẹ nó.” Carl gọi điện cho phòng tranh. Một người lễ tân trả lời rằng Katie không có ở đó.

Lola ra về, Katie bắt đầu trút bỏ quần áo khi đi vào trong phòng tắm. Điện thoại của cô reo, nhưng cô lờ nó đi. Ai gọi đến thì cứ việc để lại lời nhắn. Cô có cả một danh sách những việc cần làm:

Tắm.

Tìm cái gì khêu gợi mà mặc.

Mặc cái gì thật quyến rũ.

Đi gặp Carl và để anh ta cởi bỏ thứ đồ quyến rũ đó ra.

Có lẽ, cũng rủ anh ta rửa ít bát đĩa.

Nói với Carl là cô không còn cần lời hứa hẹn nữa. Cô chỉ muốn được ở bên anh ta. Ngày hôm nay và còn nhiều ngày mai nữa.

Cô bật vòi tắm và đứng dưới làn nước nhẹ. Một phút sau, những bộ phận quan trọng nhất đã sạch sẽ, cô đi ra và bắt đầu trang điểm. Trang điểm thật giản đơn. Cô chỉ mới vừa sấy tóc xong thì cô nghe thấy có tiếng động.

Cô thò đầu ra khỏi phòng tắm. “Les đấy à?”

Rồi cô nghe có tiếng kính vỡ.

“Les, nói với mình là cậu vừa làm vỡ cốc hay gì đó đi.”

CHƯƠNG BA MƯƠI HAI

Không thấy Les trả lời, Katie vội lấy cái áo choàng tắm. “Les?” Cô bước vào phòng ngủ. Vẫn không thấy gì.

Kéo áo choàng tắm quanh người, cô đi ra hành lang. Khi đi qua phòng làm việc, cô nhìn thấy giá vẽ đổ dưới sàn nhà. Và bức tranh vẫn còn chưa ráo của cô nằm úp sấp xuống thảm. Không phải là một tổn thất lớn lao của thế giới, nhưng... Cô quỳ xuống để nhặt bức tranh lên, và khi đang ở tư thế đó, một đôi giày đàn ông xuất hiện trong tầm nhìn của cô, và những chiếc giày gắn liền với một đôi chân.

Cô ngước lên. Gắn với đôi chân là tấm thân một người lạ, và trên tấm thân ấy là một khuôn mặt. Một khuôn mặt cô không nhận ra. “Ông... là ai?”

Hắn ta nhìn cô với đôi mắt xanh lục lạnh lẽo. Đôi mắt bạo tàn tới mức Katie có thể đoán ngay rằng hắn ta không tới chào bán những thanh kẹo cho đội Thiếu Niên, hoặc để hỏi xem cô có quần áo gì ủng hộ cho quỹ từ thiện hay không.

Hắn đưa bàn tay giấu sau lưng ra. Và trong bàn tay ấy hắn cầm con dao thái thịt sắc nhất của cô. Những cơn sóng hoảng sợ ập tới. Thời gian như ngừng trôi và đầu óc cô bắt đầu xử lý từng mẩu thông tin.

Mẫu thứ nhất: Đồ vô lại này không thèm mang vũ khí riêng của hắn tới, mà có kế hoạch dùng dao của cô.

Mẫu thứ hai: Hẳn dùng vật gì để giết hại cô thì có thành vấn đề quái gì không?

Mẫu thứ ba: Hôm nay không phải là một ngày thích hợp để chết. Cô đã có một bản danh sách những việc phải làm, và trong ấy gồm cả việc làm cho mình trở nên hấp dẫn và được ái ân. Chết chóc không có mặt trong bản danh sách ấy. Và người họ Ray luôn tuân thủ danh sách của mình.

Mẫu thứ tư: Cô sắp sửa nôn.

Hắn tóm lấy tay cô và lôi cô đứng dậy. “Tao đã nhìn thấy ảnh của mày trên báo. Mày cười giấu tao phải không nào? Mày tưởng mày lừa được tao ở nhà Tabitha đêm hôm ấy chứ gì?”

Rõ ràng câu trả lời cho cả hai câu hỏi ấy đều là không, nhưng buồn thay Katie cảm thấy rằng đáp lời cũng chẳng ích gì.

Hắn dí con dao trước mặt cô. “Nói với tao là mày xin lỗi đi.”

Cô đưa tay ra phía sau nơi có cái bàn chứa đầy những nguyên liệu để vẽ tranh, với mãi cho tới khi tìm được cái mà cô muốn.

“Tôi xin lỗi.” Cô nói, nhưng đó là một lời nói dối to tướng. Cô chả thấy cần phải xin lỗi tí gì.

Lấy hết sức bình sinh, cô phang cái chảo rán bằng gang cũ vào hắn, đồng thời tưới đầy màu vẽ lên hắn. Con dao rơi ra khỏi tay hắn, nhưng vì cô đã xem quá nhiều những bộ phim hình sự, trong đó người ta thường nện cho kẻ xấu thêm lần nữa, cô cũng làm vậy. Cô phang cho hắn thêm một lần nữa. Hắn ngã sấp mặt xuống thảm và, không thể kiểm soát được, dạ dày cô lộn phèo lên và cô nôn hết lên người hắn. Cô hét lên một tiếng chói tai và bắt đầu bỏ chạy.

Tay vẫn nắm chặt cái chảo gang, cô chạy dọc hành lang, ngoặt vào chỗ rẽ, đúng lúc ấy cô nhìn thấy cửa ra vào phía trước bật mở.

Bùa chú sức mạnh vô song của Lola hẳn là màu nhiệm bởi vì Katie không hề dừng lại để nghĩ xem cô đang làm gì. Không đời nào cô chịu để cho bất cứ ai hạ gục cô. Cái chảo gang bắt đầu vung lên.

Một người đàn ông chúi xuống. Rồi một người nữa... “Tóc Đỏ!”

Nghe thấy giọng nói ấy, cô thả cái chảo đang vung nửa chừng lên, cái chảo bay qua phòng khách. Cô nghe thấy tiếng kính vỡ, rồi cô lại nghe thấy giọng nói ấy lần nữa. Cùng một lúc, cô cảm thấy mình ngã xuống. Những người họ Ray thường chẳng ngất xỉu đâu, nhưng cô thì có đấy.

Rồi cô cảm thấy có ai đó đỡ lấy mình. Ai đó thoảng mùi hương nồng. Ai đó làm cho cô cảm thấy an toàn. “Carl?” Hòn đá tảng của cô.

“Em có sao không?”

Sao không? Sao không? Sao không? Những lời ấy cứ âm vang trong đầu cô.

“Hắn ta định giết em.” Cô cố gắng thốt lên, và rồi những lời của chính cô cũng cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô.

“Hắn ta đâu rồi?” Ben hỏi bằng một giọng như thể đang hét lên, có thể là anh ấy cũng không hét, có thể đó chỉ là sự âm vang. Cô chỉ về phía cuối hành lang, cảm thấy chóng mặt, nhìn thấy những chấm đen bay lượn trước mắt.

Carl đặt cô dựa vào tường và đi theo anh trai. Đầu gối Katie nhũn ra và cô trượt theo bức tường xuống sàn nhà. Hàm răng cô đánh vào nhau lập cập.

Những gì cô nhận thức được tiếp theo đó là Carl nâng cô dậy và đưa cô vào phòng ngủ. Khi họ đi qua phòng làm việc, cô nhìn thấy Ben đứng bên cạnh một hình hài dúm dỏ, cái hình hài dúm dỏ đã định tấn công cô bằng con dao thái thịt của chính cô.

Rồi một ý nghĩ mới nổ tung trong óc cô. Phải chăng cô đã giết một người với cái chảo gang của mình? Người họ Ray đâu có phải là những kẻ giết người cơ chứ. “Hắn ta đã... hắn ta đã...?” Cô không thể thốt ra cái từ ấy.

“Không đâu,” Carl nói. Anh buộc cô đi tiếp cho tới khi đưa được cô vào trong phòng ngủ. Anh tiếp tục dẫn cô tới giường của cô. Rồi anh nâng niu khuôn mặt của cô trong tay và quan sát cô chăm chú. “Tóc Đỏ? Hắn ta có làm em đau không? Hắn ta có... chạm vào em không?”

Cô hiểu ý anh ta muốn nói gì. “Không, hắn ta không hãm hiếp em.” Ngay lập tức cô lại bắt đầu run rẩy và răng cô lại va vào nhau.

Anh đỡ cô dựa vào người mình và giúp cô mặc quần áo. Cô có biết bao kế hoạch cho ngày hôm nay và trong kế hoạch ấy có cả việc khóa thân cùng với anh, nhưng không phải như thế này. Không phải như thế này.

Trước khi Katie kịp mặc quần áo xong, tiếng còi xe cảnh sát đã bắt đầu hú vang và chỉ vài phút sau nhà cô đầy cảnh sát. Katie nhìn họ đi lại ồn ào trong nhà cô và cô không thể nào nghĩ ngợi cho rành mạch được, mọi thứ có vẻ mờ ảo. Ít nhất lần này cô cũng nhận thức ra điều gì đang diễn ra. Sự run rẩy, sự sợ hãi. Đó là một cú sốc. Nhưng cô sẽ vượt qua thôi, bởi vì cô là một người họ Ray.

Và bởi vì cô đã có hòn đá tảng của mình.

Ít nhất là trong lúc này.

Les có mặt và ngồi xuống bên cô trên ghế sofa. Carl tiến lại để tự giới thiệu, và Les nhìn anh như muốn xua đuổi anh đi. “Vậy ra anh là cái thằng ngốc đấy hả?”

Carl không hề chớp mắt. “Chính là tôi đấy.” Và bỏ đi.

Katie và Les nhìn những người lái xe cấp cứu đẩy Mel Grimes đi. Cái đồ vô lại ấy bị trói chặt và gào lên rằng mọi người đang cười chế giễu hắn.

“Cậu đã nện cho cái kẻ sát nhân hàng loạt ấy một cú ra trò!” Les nhắc lại câu ấy lần thứ mười, và bóp chặt cánh tay Katie.

Cô vẫn còn cảm thấy đỡ dần bên trong. “Đó là nhờ bùa chú của Lola đấy.”

Ben tiến lại, mỉm cười. “Tôi thực sự khoái việc cô đã nôn lên người hắn ta.”

“Ồ, điều ấy thật vô giá.”

“Tôi đâu có định làm như vậy.” Katie nói, không thực sự hiểu được đó là một sự bông đùa.

“Cô cảm thấy có thể tới đồn cảnh sát và cho tôi lời khai không?”

Katie nhìn vào mắt anh. “Mình còn chưa làm như vậy đủ hay sao?”

Anh giúp cô đứng dậy. “Tôi chỉ làm việc của mình thôi, Tóc Đỏ. Ấy, ý tôi muốn nói là Katie.”

Katie hứa sẽ gọi điện cho Les ngay khi cô được tự do, rồi đi theo xe của Ben và Carl tới sở cảnh sát. Carl ngồi trên ghế sau, bên cạnh cô. Anh kéo cô tựa vào vai mình. Cô muốn nói với anh rằng cô không cần sự hoàn hảo, nhưng giờ thật không đúng lúc. Chưa có gì đúng lúc bây giờ hết.

Khi họ tới đồn cảnh sát, ông Hades đã đợi sẵn họ ở chỗ đỗ xe. Khi cô bước ra khỏi xe, ông vội vã đi tới bên cô và kéo cô vào thân hình vững chãi của mình. Vì một lý do nào đó, cô đã chọn chính lúc này để mà khóc. Cô nức nở vùi mặt vào áo sơ mi của ông, rồi cô lại nức nở thêm chút nữa, và ông ôm lấy cô, ôm cô như thể bố cô ôm cô, nếu ông còn sống.

Khi Ben đưa Katie đi để lấy lời khai, Carl nhìn bố mình. Carl không thể tin được là mình lại ghen tị với ông, nhưng khi Katie cứ níu lấy ông, theo cái cách mà anh muốn cô níu lấy anh, thì cảm giác ghen tị luồn vào sống lưng anh.

Tóc Đỏ cần một người nào đó, mà người đó lại không phải là anh. Chắc rồi, anh không xứng là người hùng của cô. Anh đã cư xử tồi tệ, nhưng...

Một ý nghĩ khủng khiếp len vào đầu anh. Liệu đã quá muộn để anh thay đổi mọi chuyện? Và sẽ ra sao nếu Katie không tha thứ cho anh?

Không, anh không thể nào chấp nhận được điều ấy. Anh cần phải cho cô thấy... cho cô thấy là... là anh thực sự muốn thay đổi. Rằng anh đã có kế hoạch thay đổi.

Carl đứng phắt dậy và quay lại. “Bố gọi cho anh Ben và bảo anh ấy đừng để cô ấy về trước khi con quay lại. Chỉ ba mươi phút là cùng.”

“Thế con định đi đâu bây giờ?” Bố anh hỏi trầm trầm.

“Con phải lấy cái này ở nhà.”

“Cái gì?”

“Để cho Tóc Đỏ. Có cái này con cần cho cô ấy xem.”

Carl phóng ra cửa nhưng lại quay ngay trở lại. Trước khi kịp hỏi, bố anh quăng cho anh chìa khóa xe.

Anh phóng về nhà để lấy một thứ có thể thuyết phục được Tóc Đỏ là anh có thể thay đổi.

Ba mươi phút sau, Carl ào trở lại. “Cô ấy chưa ra về chứ ạ?”

Bố anh lắc đầu. Carl thả cái túi lên ghế. Quá bồn chồn không thể ngồi yên được, anh đi đi lại lại trong phòng chờ.

Bỗng nhiên bố anh xuất hiện bên anh, tay cầm cái túi. “Đây không phải là mấy thứ con đã xem hôm qua chứ hả?”

Carl có thể thề rằng anh đã nghe thấy giọng nói của Ben, và anh cứ nhìn chăm chăm vào cửa, chờ đợi Tóc Đỏ.

“Con trai, đây có phải là những cái video con xem hôm qua không?” Buck hỏi, lần này giọng gần hơn.

“Vâng ạ.” Carl thì thầm.

Cánh cửa bật mở và Tóc Đỏ đứng ở đó.

Carl giật lấy cái túi từ tay bố mình. Bố anh giăng cái túi lại. “Con không thể đưa cho cô ấy cái này được.”

Câu nói ấy làm Carl chú ý. “Tại sao lại không ạ?”

Trông Buck đầy vẻ lo lắng. “Chết tiệt, con trai ạ! Katie đâu có phải... cô ấy là con gái nhà lành.” Ông nói thêm, hạ giọng.

“Con biết thế rồi.” Carl kéo cái túi về phía mình.

Bố anh giăng lại.

“Bố thả tay ra nào.” Carl gầm lên.

“Không. Con sẽ làm hỏng hết mọi chuyện.”

“Con sẽ không làm hỏng chuyện đâu!” Carl lại liếc nhìn Tóc Đỏ lần nữa và thực sự giật cái túi ra khỏi tay bố.

“Ồ, chết tiệt.” Buck nói, và giơ tay lên trời tức giận, “Con không thể đưa cho cô ấy phim khiêu dâm! Ta cứ tưởng ta dạy con đâu ra đấy mà.”

Katie bước vào phòng đợi, ước sao Carl có ở đó. Khi cô nhìn thấy anh, cô bỗng dưng cảm thấy rằng rồi thế giới của cô sẽ ổn thỏa thôi. Cô gần như đã hoàn toàn hết run.

Sau khi lời qua tiếng lại với bố mình, trông có vẻ như là họ đấu khẩu, Carl đi về phía cô và, trước mặt tất cả mọi người, anh ôm cô trong vòng

tay.

“Em rất vui là anh có mặt ở đây.” Cô hơi lùi lại.

“Mình cần phải nói chuyện.” Họ cùng cất tiếng.

Cô quyết định nói trước. “Hôm nay em đã vẽ một bông hồng và nó rất dở. Nó không dở đến mức thậm tệ, nhưng ngay cả Lola cũng phải đồng ý là nó khá tệ. Chị ấy nói rằng đó là vì em luôn luôn cố gắng làm mọi thứ thật hoàn hảo. Chị ấy có lý. Em muốn đáp ứng lại sự mong đợi của mọi người, và em nghĩ...”

Carl cúi xuống. “Tóc Đỏ, hít thở đi nào.”

Cô làm vậy. Một lần. Nhưng cô thực sự muốn nói ra điều này trước khi anh nói lời chào tạm biệt hoặc là cũng như vậy. “Lola bảo...”

“Tóc Đỏ này!” Anh đặt một ngón tay lên môi cô. “Nếu như em định bảo anh là em không nghĩ chuyện này sẽ đi đến đâu, hay định gọi anh là thằng ngốc, thực ra thì anh cũng biết là anh ngốc, nhưng này, trước tiên, hãy để anh...” Anh ngừng như thể không cất nên lời. “Anh... anh mang cái này đến cho em. Hoặc nói đúng hơn là anh mua cho mình cái này, nhưng em cần phải nhìn thấy nó.”

Anh giơ cái túi ni lông ra.

“Đừng có làm thế!” Ông Hades kêu lên từ phía bên kia gian phòng.

Cô liếc nhìn bố Carl và lắc đầu. Rồi cô lại tập trung vào Carl và cái túi của anh. Cô không muốn quà tặng. “Carl, em không muốn...”

Anh lại hôn cô để ngăn cô nói. “Tóc Đỏ, xin em, hãy mở túi ra.”

Cô làm vậy. Bên trong túi nhét đầy các đĩa DVD. Cô ngược nhìn anh.

Anh nói trước khi cô kịp hỏi. “Đó là phim truyền hình *Brady Bunch*. Anh mua tất cả những gì họ có.”

Katie lại nhìn vào trong túi và mắt cô mờ nước. Khóc trước bàn dân thiên hạ thật chẳng giống người họ Ray tí nào, nhưng cô đã quyết định đã đến lúc cô cần phải lập những quy định mới cho người họ Ray.

“Anh đã xem gần hết, chỉ còn ba đĩa nữa.”

Cô ấn tay lên ngực anh. “Anh thực sự đã xem chúng ư?”

“Suốt cả đêm. Và sự thực là, anh có thể làm như thế này. Làm như trong cái phim *Brady Bunch* ấy. Anh một trăm phần trăm chắc chắn rằng anh sẽ phạm sai lầm lúc này, lúc khác. Thế cho nên, anh nghĩ là anh sẽ còn phải đợi em nhiều đêm trong bồn tắm. Nhưng... anh muốn rửa bát đĩa với em cho... cho đến hết đời. Anh muốn thả điều với em vào các kỳ nghỉ lễ Phục sinh, và khi em cần một đôi vai để gục đầu vào mà khóc...” Anh đưa tay lên và xoa xoa một bên vai. “Anh muốn rằng em sẽ sử dụng bờ vai của anh. Anh biết là một bên vai anh đầy thương tích, nhưng anh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều khi em tựa vào vai anh.”

Cô quàng hai tay quanh cổ anh. Lola đã sai rồi. Sự hoàn hảo không phải là không thực. Có thể sự hoàn hảo đến với bộ dạng xù xì. Nhưng Carl Hades hoàn hảo... hoàn hảo đối với cô. “Em nghĩ là em có lẽ phải lòng anh rồi đấy, Carl Hades.”

Lông mày anh nhướn lên. “Có lẽ? Sao lại là có lẽ nhỉ?”

Cô mỉm cười. “Để em nói lại cho đúng. Em yêu anh, Carl Hades.”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Anh hôn cô, và đó không phải là một cái hôn người họ Ray nhận giữa nơi công cộng, nhưng đó là một cái hôn mà Katie muốn được nhận, cả ở chốn công cộng lẫn chốn riêng tư, cho tới cuối cuộc đời mình. Và cũng sẽ không có chuyện *có lẽ* ở đây đâu nhé!

HẾT

Table of Contents

[LỜI CẢM ƠN](#)

[CHƯƠNG MỘT](#)

[CHƯƠNG HAI](#)

[CHƯƠNG BA](#)

[CHƯƠNG BỐN](#)

[CHƯƠNG NĂM](#)

[CHƯƠNG SÁU](#)

[CHƯƠNG BẢY](#)

[CHƯƠNG TÁM](#)

[CHƯƠNG CHÍN](#)

[CHƯƠNG MƯỜI](#)

[CHƯƠNG MƯỜI MỘT](#)

[CHƯƠNG MƯỜI HAI](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BA](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BỐN](#)

[CHƯƠNG MƯỜI LĂM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI SÁU](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BẢY](#)

[CHƯƠNG MƯỜI TÁM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI CHÍN](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI MỘT](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI HAI](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI BA](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI TƯ](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI LĂM](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI SÁU](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI BẢY](#)

[CHƯƠNG HAI MƯỜI TÁM](#)

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN

CHƯƠNG BA MƯƠI

CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT

CHƯƠNG BA MƯƠI HAI